JAMES MORROW

FİLOZOFUN ÇIRAĞI

ROMAN

PEGASUS

"Bazı açılardan, Morrow bana Mark Twain'in 1880 sonrası zamanlarını ve daha çok da Kurt Vonnegut'ı hatırlatıyor. Morrow da onlar gibi etkili bir ahlaki görüşle yazıyor."
-Fort Worth Star-Telegram

"Morrow, iyi bir espri anlayışına sahip yenilikçi bir yazar; hikâyesi nüktelerle ve eğlenceyle harmanlanmış."
-Library Journal

"Amerika'nın en iyi hicivcilerinden biri..."
-Denver Post

"İnsanlık, felsefe ve etik üzerine güldürücü olduğu kadar tuhaf da olan coşkulu bir roman ... Aşırı tutkulu bir ahlak oyunu, kutsal olan ile kutsallığa karşı olanın akıllıca bir birleşimi. Mary Shelley ve George Bernard Shaw'u değişik bir tarzla selamlıyor."
-Kirkus Reviews

"Morrow'un mantığı ele alışı ve absürt komedi anlayışı onu uzun süre önce entelektüellerin favorisi haline getirdi... ki onlar Morrow'u Mark Twain ve Kurt Vonnegut'ın geleneğinin bir devamı olarak görüyorlar."
-Locus

FİLOZOFUN ÇIRAĞI

Pegasus Yayınları: 340
Bestseller Roman: 139

FİLOZOFUN ÇIRAĞI
JAMES MORROW

Özgün Adı: THE PHILOSOPHER'S APPRENTICE

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gamze Bulut
Son Okuma: Kemal Küçükgedik
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Haziran 2011
ISBN: 978-605-4456-56-7

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakları, 2011
James Morrow © 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Nurcihan Kesim Telif Ajansı aracılığıyla THE WENDY WEIL A(
INC.'ten alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara I
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 24
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasus

anlattığı hil**m zamanımız doldu.**

yucuyu ha ısminde harika bir dişi SPCA İskoç çoban köpeğimiz ve
ında erkek bir Dobermanımız var. O da harika bir köpek.
ndo'daki bir tren istasyonundan kurtardık ve o bunu asla
ı. Güzel sohbetiniz için teşekkür ederim.

anlattığı hikâyesi, bir yandan şoke edip afallatırken diğer yandan da okuyucuyu harika bir maceraya sürüklüyor."

Seattle Post-Intelligencer

"Morrow, fikirlerin bizi hem öldürebileceği hem de kurtarabileceği düşüncesini en az diğer yazarlar kadar iyi ortaya koymuştur ve *Filozofun Çırağı*'nın her bölümünde bu sene kitaplarda görebileceğimiz kadar çok kışkırtıcı fikir sunmuştur."

Gary K. Wolfe, *Locus*

"Morrow'un dünyasında fikirler o kadar önemli ki, entelektüel Frankenstein yaratıkları olarak sendeleye sendeleye hayata geliyorlar. *Filozofun Çırağı*'nda da acayip bir şekilde eğlenceliler ve kalbimizi kırıp bizi korkutabilirler."

Denver Post

"Bu kitap Morrow'un en iyi kitaplarından biri... *Filozofun Çırağı*'ndaki yaratıcı coşkular destekledikleri erdemlerle kolayca doğrulanıyor. Kendinden önce gelen çoğu kitaptan daha zekice, iyi düşünülmüş ve ustalıkla yazılmış bir kitap."

Nick Gevers, *Locus*

"James Morrow'un kurgusu cesaretsiz kişilere –ne kalbi ne zihni ne de inancı açısından cesur olmayan birine– uygun değil. Morrow, kutsal ineklerle alay ediyor, geleneksel erdem anlayışında delikler açıyor ve Tanrı ve insanlığın doğasıyla ilgili rahatsız edici ama düşündürücü sorular ortaya atıyor."

Wichita Eagle

"Morrow, Vonnegut'tan bile daha yaratıcı ve çayırdaki kutsal ineklerin sütünü sağmak konusunda onunla aynı istekliliğe sahip... Ama *Filozofun Çırağı* sadece komikliklerin bir derlemesi değil. Kitap, büyük edebi değer

taşıyan müphem sahneleriyle beklenmedik bir şekilde dokunaklı olabiliyor. Morrow, kürtaj konusunu öyle komplike ve akılda kalıcı bir sıralamayla ele alıyor ki sırf bu konuda ayrı bir roman oluşturulabilir."

Cleveland Plain Dealer

"İnsanlık, felsefe ve etik üzerine egzotik olduğu kadar eğlendirici de olan coşkun bir derleme... Oldukça istekli bir ahlak oyunu, kutsal olan ile din dışı olanın ustaca bir birleşimi. Morrow, şapkasını Mary Shelley ve George Bernard Shaw'a benzeyen stiliyle çıkarıyor."

Kirkus Reviews

"Morrow, insanın kendini algılayışına odaklanan soruyu keşfe çıkan örnek bir kitap yazmış... *Filozofun Çırağı*, üzücü bir dram üzerine bir düşünce deneyi olarak yazılmış, ki bu da bilim kurgunun en üst noktasına çıkmak demek."

St. Louis Post

"Korku hikâyesi, bilimkurgu masalı, Rönesans alegorisi, Yunan mitolojisi ve modern bir ahlak öyküsünün hiperkinetik bir karışımı... Mary Shelley'nin *Frankenstein*'ı ile Edmund Spenser'in *Faerie Queene*'in dâhice bir tekrarı olmasının yanı sıra kürtaj karşıtı aktivistlere ve şeytani akademik kibre karşı da bir eleştiri... Kitap, lunapark treninin kurgusal bir eşi. Okurlara sıkıca tutunup cesur ve fazlasıyla bilgilendirici olaylar dizisi içindeki baş döndürücü heyecanların tadını çıkarmak düşüyor."

Maureen Corrigan, *NPR's Fresh Air*

Oluşum, üreme

ve konuşan iguanalardan oluşan bu hikâyeyi

torunum

William Alexander Morrow'a adıyorum

İçindekiler

Teşekkürler • 13

1. Kısım

Sabacthani Kız Kardeşliği • 15

2. Kısım

Bağımsız Londa • 199

3. Kısım

Prometheus Ağlıyor • 337

Teşekkürler

ROMANIMIN MÜSVEDDELERİNİ ELEŞTİRMEKTEN DAHA ÖNEMLİ işleri olan ama yine de benden bu yardımı esirgemeyen bir sürü dost, akraba ve meslektaşım olduğu için çok şanslıyım. *Filozofun Çırağı* hususunda Joe Adamson, Shira Daemon, Sean Develin, Margaret Duda, Justin Fielding, Peter G. Hayes, Michael Kandel, Reggie Lutz, Marlin May, Christopher Morrow, Glenn Morrow, Kathleen Morrow, Emmet O'Brien, Elisabeth Rose, Vincent Singleton, James Stevens-Arce, Michael Svoboda ve Paul Youngquist'e çok şey borçluyum.

Ayrıca editoryal başarıları için Jennifer Brehl ve Kirsty Dunseath'e, yetenekli distribütörlükleri için Wendy Weil ve Bruce Hunter'a, zihnimi aydınlatan Peter Gould'u Anma Felsefe Semineri'ne ve evde yaptığı araştırma ve geliştirme için eşim Kathryn Smith Morrow'a sonsuz teşekkürler.

Anlatıcım, doktora tezini savunurken Tanrı'nın insanlığı meydana getirmek için neden bu kadar uzun bir süre beklediğini sorguladığında, aslında aralarında ünlü "Bizi Darwinden Kurtarmak" isimli, *New York Review of Books* makalesiyle Frederick Crews'un da bulunduğu birçok saygın evrim düşünürü tarafından tartışılmış olan bir argümanı ortaya koymaktadır. 17. bölümdeki Şehir İgloları da Nato Thompson ve Gregory Sholette tarafından düzenlenmiş olan

Müdahaleciler: Günlük Yaşamı Aksatmak için Yaratıcı Çözümler El Kitabı'nda anlatılan aygıtlara benzer şeylerden türetilmiştir. Bu roman üzerinde etki bırakan kurgu dışı diğer eserlere John Caputo'nun *Etik Karşıtı* adlı eseri, John Rawls'un *Bir Adalet Teorisi* adlı eseri, Simon Blackburn'un *Doğruluk: Bir Kılavuz* adlı eseri, Carl Bereiter'in *Bilgi Çağında Eğitim ve Zihin* adlı eseri, Kevin Davies'in *Genomu Kırmak* adlı eseri ve Daniel C. Dennett'in *Darwin'in Tehlikeli Fikri* adlı eseri örnek olarak gösterilebilir. Isla de Sangre isimli yer tamamen benim hayal ürünümdür. Bu sayfalarda en bereketli ve uzaklara yayılmış Florida adalarının bile abartılı ekosistemlere dönüşmesini sağlayan koşulları teker teker sayamam. Ama kurgu her zaman gerçekten daha garip olmuştur ve öyle olmaya da devam edecektir.

1. Kısım

Sabacthani Kız Kardeşler

1. Bölüm

HER ŞEY BİR KELEBEKLE BAŞLADI. Söz konusu böcek, yani kral kelebeği, birinci kattaki dairemin dışındaki çitlere dolanmış gündüz sefalarının arasında kanat çırpıyordu. Uzun burnunu sistematik bir şekilde toz mavisi konilere sokuyordu. Ağustosun sıcak ve bereketli bir sabahıydı ve ben yirmi yedi yaşındaydım. Perdeliğimdeki bir aralıktan *Danaus plexippus*'u seyrediyordum. Yaratığın dünyadışı anteni ve bir mozaik camın kurşun dalgaları kadar koyu ve keskin siyah çizgileri olan turuncu renkteki muhteşem kanatları beni kelimenin tam anlamıyla büyülemiş ve şaşkına çevirmişti. Kim bilir bu görüntü daha küçük bir böceğe ne kadar esrarengiz geliyordu: Bir cırcır böceğinin tezahürü.

Bu görüntü aklıma Lao-Tzu'nun ünlü bilmecesini getirdi –"Ben kelebek olduğunu düşleyen bir insan mıyım, yoksa insan olduğunu düşleyen bir kelebek mi?"– ve kral kelebeğiyle zihinsel olarak yer değiştirdiğim bir düşünce deneyi yapmaya başladım. Kelebeğin etiğe özel ilgisi olan yoksul bir felsefe öğrencisi olmaktan zevk alıp almadığını bilmiyorum, ama bu kelebeksel hissiyat benim çok hoşuma

gitti. Güneş kanatlarımı ısıtıyor, nektar açlığımı gideriyor ve parfüm ayaklarımda bulunan koklama organlarıma bir zevk hissi veriyordu.

Telefon çaldı: Bankamdan bir temsilci, daha fazla borca girmemi öneriyordu. Ahizeyi hızla yerine koyarak Taocu hayalime geri dönmeye çalıştım. Ama çoktan ortadan kaybolmuştu. Ziyanı yok. Kelebek görevini yerine getirmişti. O zarif yaratık sayesinde, doktora tezime sonunda bir dayanak noktası bulabilmiştim. Embriyonik etikçi Mason Ambrose, insanlığın *Danaus plexippus* ve dünyadaki tüm böceklerle ve kanat çırpan, bacağı, ince kılları, pençesi, dişi, kıskacı, kabuğu, tüyü, yüzgeci, kürkü ya da eti olan her şeyle bağlantısı hususundaki şartlarla ilgili yazacaktı. Ani bir mutlulukla fark ettim ki bu Darwinci bakış açısı, ahlaki kuralları sadece tarihin gidişatına bağlı olarak ifade eden seküler Marksistlere uygun olmadığı gibi, natüralist etiğin çelişkili olduğunu düşünen Protestanlara ve de biyolojik determinizmle alakalı herhangi bir argüman duyduğunda tiksinen orta sınıf mistiklere de uygun değildi. Aynı anda hem Kolektivist sola, hem Tanrı-sevdalısı sağa, hem de Aquarian[1] kesime ters düşen bir görüşün başarılı olma şansının yüksek olduğu kanaatine vardım.

O akşam Pettifog Kafe'de, uzun süredir kahrımı çeken danışmanım Tracy Blasko'yla bir sürahi *sangria* paylaşırken, "Bir başlık bile buldum," dedim.

Tracy, "Bu yolun yarısı demektir," dedi. Son aylarda, haklı olarak "yazma aşaması boyunca çekiciliğini koruyabilecek kadar iddialı bir konu" bulabileceğim hususunda umudunu yitirmeye başlamıştı.

"Başlığı, *Materyalist bir Deontolojiye Doğru,* koymak istiyorum," dedim.

Tracy en adi sırıtışını takınarak, "Kulağa lanet bir doktora tezi gibi geliyor," dedi. Yumuşaklığıyla keskin zekâsını gizleyen yuvarlak ve melodik bir yüzü vardı. O yıl meşhur yapı sökümcü Benoit

1 Eski bir Hıristiyan mezhebi. (yay. n.)

Tourneur kampusümüzü ziyaret ettiğinde, Tracy tek başına onun Heidegger'in Nazi bağlantılarıyla ilgili maharetli savunma yazısına alenen ve kesin olarak karşı çıkma cesareti göstermişti. Gözümün içine bakarak, "Ama adını ne koyarsan koy," diye ekledi, "bu konu, üstünde çalışmaya değecek bir konu."

Heyecanla, "Peki heyet onaylar mı?" dedim.

Başını salladı. "Birkaç kişiden rica ederim. Tebrikler, Mason. İlk cevizi kırdın; meyveli pasta çok uzak değil artık. Bir sürahi daha ısmarlasak mı?"

"Çok isterdim, ama derse geç kaldım." Aniden kalktım ve onu iki yanağından öptüm. Ona, Darwinci araştırmalarıma başlarken Ben Glockman'ın *Biyoloji 412: Maymunlar: Afrikalı Primat Topluluklarında Cinsel-Ekonomik İlişkiler* isimli efsanevi kitabı incelemekte olduğumu açıkladım.

Ben kafeden çıkmadan önce Tracy, "Bir şey daha," dedi. "İsmini *Dünya Çapında Etik* koymalısın."

SONRAKİ İKİ YIL BOYUNCA, gündüzlerimi Watertown Lisesi'nde İngilizce öğretmenliği yaparak geçirirken, gecelerimi de *Dünya Çapında Etik*'i yazarak geçirdim. Hawthorne Üniversitesi'ndeki konumumu –ki bu çoğu okulda "tez dışında her şey" diye geçer, ama Tracy "Aristoteles'in Laneti" tabirini tercih eder– asli felsefe doktoruna çevirmeye çalışıyordum. Ve bu şekilde kuru üzümler ve kuş üzümleri ekleye ekleye meyveli pastayı bir şekle sokabildim ve sonunda sabit diskimde 382 sayfalık bir müsvedde meydana getirdim. Sonra felaket gerçekleşti.

Tracy Blasko, bana bir bakıma âşık olan ve benim de kendisine âşık olduğum sevgili Tracy, zavallı Tracy, fenalık geçirip klinik depresyon ve alkolizm nedeniyle Boston Psikiyatri Merkezi'ne kayıt

oldu. Son düzenlemelerimde bana yol gösterme görevi, kendi halinde, suratsız bir Hegelci olan ve Tracy'nin asitli espri anlayışından ya da cesaretinden hiç nasiplenmemiş Carol Eberling'e düştü. Ama benim için asıl felaket –ki korkarım lisansüstü öğrencilerinin en büyük korkusu budur– benim heyetimi tamamlamak için seçilmiş olan kişinin başıma kesinlikle bela olacağı gerçeğiydi. Söz konusu nemesis, Notre Dame'den yeni gelmiş olan meşhur postrasyonalist teologu Felix Pielmeister'dı.

Bu gezegende bazı mekânsal ve zamansal koordinatlar söz konusudur ve kişinin, bu alanlardaki insanlara karşı çıkmaktan çekinmesi gerekir. Örneğin sabah saat üçte Manhattan'ın güneydoğu kısmı ya da Sox, oyunun sonunda Yankees'in yedi sayı gerisindeyken Fenway Parkı ya da haftanın herhangi bir gününde büyük bir üniversitenin felsefe bölümü gibi. Felix Pielmeister'ın nasıl olup da benim web sitemi ziyaret ettiğini hiç anlayamadım. Gifford Dersleri veren, on sekiz kitap yayınlamış olan ve St. Augustine'in gölgesiyle rutin olarak sohbet eden bir eğitmen... Böyle bir adam neden zamanını siber âlemin saçma sapan kısımlarında gezerek geçirsin ki? Sanırım bir gün öylesine dolanırken arama motoruna *Ölümsüzlüğün Algoritmaları* adlı Darwin karşıtı yeni kitabıyla ilgili tüm bilgileri getirme emri vermiş ve birden, *voilà*: *Dünya Çapında Etik* fikir aşamasındayken kendimi eğlendirmek için yazdığım sert eleştiriyle karşılaşmış.

Beni Pielmeister'ın hoşnutsuzluğu hususunda Dr. Eberling uyardı.

"Çok kızmış," dedi. "Mason, gerçekten de ona bir özür borçlusun."

"Ben tükürdüğümü yalamam," diye cevap verdim. "Ya da Pielmeister'ın sunduğu herhangi bir şeyi."

O Augustinusçu adamı en çok çileden çıkaran şey, sanırım, makalemin alaycı üslubu ya da vahşi retoriği ya da kaba sözleri değildi. Benim günahım onda bir mantık hatası yakalamış olmamdı. Pielmeister'ın argümanı, evrim modelinin (paradigma A) herkesçe

kabul edilen noksanlığının, yaratılışın (paradigma B) doğru olması gerektiği anlamına geldiğini iddia ediyordu. Diğer bir deyişle, okurlarına *A değil* eşittir *B* diyordu. Bu sadece yeni gelen birinci sınıf öğrencileri ve yaşlı bölüm başkanları tarafından yapılabilecek bir mantık hatasıydı.

Söz konusu okul Hawthorne ise, akademik düşmanlar edinmek pek iyi bir fikir değildir. Milenyumun başlangıcında eksantrik başkanımız Gaylord Boynton, ki kendisi şu an emekli oldu, şimdi hâlâ devam etmekte olan bir forum oluşturdu; tez savunmaları büyük bir konferans salonunda ve genel kampüs sakinlerine açık bir şekilde yapılıyor. Boynton bu tarz bir uygulamanın hem tezlerin kalitesini hem de fakültenin entelektüel ihtiyatını artıracağına inanıyordu. Peki gerçekten böyle mi oldu? Söylemesi zor. Tek bildiğim, bu yeniliğin, ortalama Hawthorne doktora adaylarının, yirmi birinci yüzyılın başlarında Boston'da bir tez sunuyor olmaktan çok on yedinci yüzyıl sonlarında, Salem'de bir büyücülük suçlamasına cevap veriyormuş gibi hissetmesine neden olduğu.

İşte ben de orada, düzinelerce öğrenci ve profesörün salyalarını akıtarak attıkları bakışların arasından geçerek Schneider Konferans Salonu'nun antresinden sahneye çıkıp *Etik* tezimi savunmaya hazırlanmak için ilerliyordum. Belki, kırmızı suratlar ve itici laflarla birlikte ateşli bir tartışma çıkacaktı. Belki de Dr. Pielmeister öyle tahrip edici bir soru soracaktı ki aday düşüp bayılacaktı. Belki olay fiziksel bir hal alacak ve profesörler birbirlerine yarısı yenmiş çöreklerle saldıracaktı. Asla bilemezsiniz.

Mideme bir ağrı girdi. Bağırsaklarım birbirine düğümlendi. Dişlerimi sıktım ve yüzümde bir sırıtmayla arenaya girdim.

FELSEFEYE OLAN TUTKUMUN KAYNAĞI enteresandır. On yaşındayken, sıra dışı bir bakıcı gece yarısına kadar oturup Amerikan Sinema

Klasikleri Kanalı'nda *Mısırlı*'yı izlememe izin verdi. Bu 1954 yapımı sinemaskop gösterisinde ağırkanlı Edmund Purdom, küçükken terk edilmiş ve büyüyünce çağının en ünlü hekimi ve firavun Akhenaton'un doktoru olacak olan Sinuhe'yi canlandırıyordu. Bu çok da iyi bir film değildi. Bir kere fazla uzundu, sıkıcıydı ve oyunculuğu da kötüydü. Onu hâlâ seviyorum.

Mısırlı'nın başlarında, Sinuhe'nin cerrahi sanatta usta olan üvey babası bir hastanın kafatasını açıp oğluna, "Bak, bu küçük kemik parçası beyne baskı yapıyor," der. "Bunu aldığımda hasta tekrar konuşabilecek ve yürüyebilecek ve yaşayabilecek."

Genç Sinuhe, "Neden, Baba? Neden?" diye sorar.

"Kimse bilmiyor."

Devamında, hâlâ küçük bir çocuk olan kahramanımız, antik çağın en felsefi ırmağında ilerleyerek onun tüm gizemleri üstünde kafa yorar. Sinuhe yüksek sesle, "Başından beri içime kapandım ve Hayat Okulu'na girmeye hazır olduğum güne kadar Nil'in kıyılarında dolandım durdum," der.

Öbür sahnede, bazalt bir idolün önünde diz çöken, medeniyetin sözde elitleri ve onların arasında artık yakışıklı bir delikanlı olmuş olan Sinuhe gösterilir.

Sinuhe, "Hayat Okulu'nda Mısır'ın seçilmiş genç erkeklerine ders veriliyordu. Bunlar Mısır'ın gelecekteki bilim adamları ve filozofları, devlet adamları ve generalleriydi," diye devam eder. "Mısır'daki eğitimin tümü tanrıların himayesi altındaydı. Belki kendime hekim deme hakkını kazanabilirim diye on yıl boyunca okulda onlara hizmet verdim. Vücudumu onlara doğru eğmeyi öğrendim, ama hepsi buydu. Zihnimde hâlâ şu soru vardı: Neden?"

Edmund Purdom'u, o Mısır akademisinde dindarlığa kişilik kazandırırken gördüğüm anda büyülendim. Araştırmacı ve asi zihnin o

gıpta eden saygılı duruşu; çok mantıklıydı. İsis ve Horus ve Thoth'un önünde eğilip, hatta belki onlara inanmanıza rağmen, fikirlerinize egemen olmalarına izin vermemek; işte dünyada varolmanın yolu bu. Beni de yazdırın. Bana Sinuhe deyin.

Villanova'da, programıma sığdırabildiğim her felsefe lisans dersini aldım ve bunun sonrasında gözümü Hawthorne'daki doktora programına diktim. Son sınıftayken, zarif bir fizik öğrencisi olan geçici kız arkadaşım Morgan Piziks bana dördüncü buluşmamızın sonunda "Neden?" sorusuyla gerçekten ilgilenen birinin felsefeye değil, doğa bilimlerine –kozmoloji, kuantum mekaniği, moleküler biyoloji ve periyodik tabloya– başvurması gerektiğini söylediğinde bir şüphe nöbetine girdim.

Zihnim durdu. Ne kadar denersem deneyeyim bir karşılık bulamadım. Morgan'ın iddiasının, başa çıkması zor bir doğruluğunun olduğunu hissediyordum. Ne cevap verebilirdim? Nasıl bir karşılık vermek mümkündü? Daha benimle yatmasını bile sağlayamazken onun dünya görüşünü nasıl bir tuzakla alaşağı edebilirdim ki?

Birkaç hafta sonra, şans eseri, Wittgenstein'ın felsefeye olan inancımı yenileyen bir sözüyle karşılaştım: "Son zamanlarda evreni algılayışımızın temelinde, sözde doğa kurallarının, doğal olayların açıklaması olduğu ilüzyonu yatmaktadır." Şimdi bu açıklama bana çok üstünkörü gelse de o zamanlar zihnimi kurtarmıştı. Bilim, bir olguyu sadece açıklayabilir; bize o olgunun *amacını* asla söyleyemez. "Neden?" sorusu hâlâ doğrudan felsefenin alanına girmektedir. Böylece kendimi Nil'in kıyılarını keşfeden, çevrede dolanan, sorgulayan ve boş boş sulara taş atan post-Aristocu Sinuhe olarak görmeye devam ettim.

SCHNEIDER KONFERANS SALONU sahnesinin merkezinde beyaz kumaşla örtülü uzun bir masa ve beş tane de portatif iskemle vardı.

Bunlar sahneye, sanki seyirciler, karakterlerin iki saat boyunca oturup kalktığı ve diğer minimalist hareketleri yaptığı avangard bir oyun izleyeceklermiş gibi bir hava vermişti. Göğsümde *Dünya Çapında Etik*'in bir çıktısını tutarak, panoların arasından yürümeye başladım. Masadaki yerime oturarak endişeli bakışlarımı bir tabak kremalı çörek ve buzlu su sürahisine diktim.

Heyetimin üyeleri sahneye ellerinde tezimin bir kopyasıyla iki yandan girdi. Av sezonunun haberini almış karamsar bir geyik ifadesi takınmış olan Dr. Eberling başta olmak üzere hepsi teker teker elimi sıktı. Onun arkasında, Orta Çağ skolastiklerinin sonuncusu olan, tıknaz, gaddar ve her ne kadar bugünlerde onu verimli konulardan çok sadece Hawthorne'a bir şekilde gelmiş olan, mantıkçı pozitiviste karşı kullansa da kapana kıstırıcı bir zekâsı olan Desmond Girard vardı. Onu, alışılmış coşkun nihilizm havasıyla Nietzscheci bölüm başkanımız takip etti. Ve sonunda, fikirlerini felsefe müzakeresinden turta yeme yarışmasına kadar her alanda savunmaya hazırlıklı görünen iri yarı ve kalın sakallı Pielmeister'la yüz yüze geldim.

Heyet oturup bardaklarını doldururken, salona derin ve hissedilebilir bir sessizlik hâkim oldu. Dr. Girard benim de biraz su isteyip istemediğimi sordu. Sağlam görünmem gereken bir günde özgüvensiz görünmekten korktuğum için teklifini kabul ettim.

Dr. Eberling, "Bay Ambrose, lütfen bize *Dünya Çapında Etik*'le neyi başardığınızı anlatarak başlayın," dedi.

"Memnuniyetle," dedim, dudaklarımdan böyle aptalca, geleneksel bir sözün çıkmış olmasından dolayı afallayarak. Sonra bolca prova ettiğim özetimi anlatmaya başladım. *İnsanlığın şu anda kendini Darwin sonrası bir epistemolojik durumda bulması gerçeğinin,* diye anlattım, *bizi ahlaki açıdan rahatsız etmesi gerekmemektedir. Aslında, evrim paradigması kendimizi diğerlerinden farklı canlılar -doğanın geri kalanıyla bağlantısız, Tanrı Tarafından Seçilmiş Tür-*

olarak görme eğilimimizi sorunsallaştırarak, nüfus yoğunluğundan, çevrenin bozulmasına ve habitatımızın tahribatına kadar tek gezegenimiz olan dünyadaki çeşitli sorunları fark etmemizi sağlıyor. Darwinci bir deontoloji sayesinde, sonunda Tanrı'ya karşı değil, dünyaya ve dünyadaki canlılığa karşı bir ihlal listesi olan günahlarımızın gerçek karakterini bilebiliriz.

Salonda alkış sesleriyle karışık onay mırıltıları, çok az bir yuhalama ve birçok aralıksız yakınma sesi oluştu.

"Bay Ambrose, yani sizin doğacı etiğinizin bu sayfalarda incelenen diğer ahlak sistemlerini alt ettiğini mi söylüyorsunuz?" Dr. Girard gözlüklerini çıkararak karga burnunu ovaladı. "Bize Platonizmi, Aristotelesçiliği, Stoacılığı, Epikürcülüğü, Tomasçılığı, Kantçılığı ve Pragmatizmi unutmamızı mı söylüyorsunuz?"

Her ne kadar prensipte Girard'ın sorusuna hazırlıklı olsam da, midemde bir korku topağı oluştu. Yavaşça nefes aldım, koca bir yudum ılık su içtim ve anında yüz ekşitmeye dönüşen kasıntı bir gülümseme sergiledim. Sonraki on dakika boyunca, heyecan içinde, karışık ve eşit oranda anlaşılmaz olan cümleler kurdum. Cümlelerin birçoğu daha özneleri fiilleriyle bir araya gelemeden buharlaşıp yok oluyordu. Üst üste korkunç tabirler kullanarak, neden tezimin temelinde yatan materyalizmin, antik Yunanlılardan ilk Hıristiyanlara ve yirminci yüzyıl Rawlscularına kadar tüm insanlık tarihi boyunca öne sürülen ahlaki söylemlerle mükemmel bir uyum içinde olduğunu anlatmaya çalıştım.

Seyirci huzursuzlanmaya başladı. Onlar kan görmeye gelmişlerdi, diyalektik değil. Sadece son açıklamalarımda mantıksal güçlülüğü olan fikirler söyleyebilmiştim.

"Kantçılık ya da Pragmatizmi gölgede bırakmaktan ziyade," dedim, "Darwinci deontoloji ahlak felsefesinin paletine başka bir renk daha eklemektedir."

O sırada Felix Pielmeister *Etik* tezimin kopyasını, sanki bir hamam böceğini eziyormuş gibi vahşice ve haklı bir tavırla masaya çarptı. Aynı anda da boğazından iyi bir espriden ya da önemli bir orgazmdan zevk alıyormuş gibi vahşi bir homurtu sesi çıktı.

Pielmeister, "Eminim farkındasınızdır, Bay Ambrose," dedi, "post-trasyonalist düşünce biçimi aslında kendiliğinden Charles Darwin'in argümanlarına aykırı değildir. Ama sizin savlarınız okuru doğal seleksiyonun çok daha ötesine götürerek, umut, anlam ve teleolojinin hiçbirinin olmadığı bir alana bırakıyor. Fikriniz gerçekten de bu mu? Aşkınlık bir ilüzyon mu? Tanrı öldü mü?"

Salonda heyecanlı mırıltılar oluştu. Seyirci zaten sabahın dokuzunda kalkıp bunu izlemek için gelmişti; Augustinci teolojinin Mason Ambrose'u çamurun içine batırışını.

"Bu, aşkınlık derken neyi kastettiğinize bağlı," dedim.

Pielmeister, "Eminim aşkınlık derken neyi kastettiğimi biliyorsunuz," diye cevapladı.

"Gerçekten, efendim, sorunuzun açılımını ben yapamam."

Dr. Schwendeman, "Oyalanmayı bırak, Mason," dedi.

Yenmemiş çöreklere odaklandım. Bir sinek, tek başına, bu denli tatlı güzellikleri hak edecek ne yaptığını merak ederek dolanıyordu. İkilemim oldukça basitti. Sadece diğer doğa bilimleri gibi evrimsel biyolojinin de Tanrı'yla ilgili söyleyecek hiçbir şeyinin olmadığını iddia etmem gerekiyordu ve sonra tamamdı. Sadece İsa Mesih ya da Felix Pielmeister'la hiçbir anlaşmazlığım olmadığı hususunda diretecektim; böylece üyelik kartımı alabilirdim.

Yersiz bir gösterişle sürahiyi elime aldım ve bardağımı ağzına kadar doldurdum. Suyu yudumladım. Ama ağzıma dolan sıvı Hawthorne'un musluk suyu değildi. Nil'den Sinuhe'nin almış olduğu metafiziksel bir içecekti. Tatlıydı. Hoşuma gitti ve bir yudum daha

aldım. Zaten neden bir felsefe doktoru olmak istiyordum ki? Şu an dikkatleri üzerimde olan kararsız üniversite birliğine katılmak için çok mu istekliydim? Bu bilindik ödülü almak için kendime olan saygımın ne kadarını feda edebilirdim?

Sonunda, "Dr. Pielmeister'ın sorusuna en iyi cevabı kendi sorularımdan bazılarını sorarak verebileceğime inanıyorum," dedim. "Hepsi Sinuhe'nin favori sözüyle başlıyor: 'Neden.'"

Dr. Girard, "Sinuhe mi?"dedi. "*Mısırlı*'dakini mi kastediyorsunuz?"

"Evet," dedim.

Dr. Girard, "Pek iyi bir film değildir," dedi.

Dr. Schwendeman, "Kitabı daha iyiydi," dedi.

"Neden," dedim, "aralarında, onayladığını iddia ettiği Darwinci düşünce biçimiyle, Dr. Pielmeister'ın da bulunduğu postrasyonalist teologlarımız, kendimizi bir nevi kozmik bir sanatçı olan tanrısal varlığın önünde perişan etmemizi bekliyorlar?"

Pielmeister parmağını sallayarak, "Bu felsefi bir üslup değil," diye kesti.

"...kozmik bir sanatçı olarak, bitki ve hayvanları sırf –kendisinin sağlamış olduğu– çevresel koşullarda yok olsunlar diye var eden bir Tanrı'nın karşısında eğilmemizi bekliyorlar?"

Schneider Salonu'nun havasını nazik ama hissedilebilir bir titreşim ele geçirdi. Katılımcılar, sonunda gladyatörün, kafasını aslanın ağzına sokmaya gizemli bir şekilde karar vermesinden aldıkları hazla sandalyelerinde hareketlendiler. Heyetim de, bu görünürde mantıklı olan adayın içine ne tarz bir şeytanın girdiğini merak ederek aynı şekilde heyecanlandı.

"Neden," diye devam ettim, "Dr. Pielmeister'ın tahminen muktedir olan Tanrısı, şu anki biyosferi sistematik yaratılış ve sayısız

türün eşdeğerdeki sistematik tahribi dışında bir yöntemle oluşturamadı?"

Seyirciler arasında gergin kahkahalar oldu.

"Neden," diye ısrar ettim, "söz konusu seri katil, kariyerine ilk olarak on üç milyar yıl boyunca katrilyonlarca gereksiz galaksiyle süsleme yaparak başladıktan sonra son olarak kendi projesine girişti: Samanyolu'nun belirsiz bir bölgesindeki küçük bir gezegeni ayırarak, buraya söz konusu Tanrı'nın kendisini açığa çıkarmasını beklemeye mahkûm olmuş değersiz iki ayaklı omurgalıların tohumunu ekme projesi?"

Carol Eberling, "Mason, bu bir yere varmayacak," dedi.

"Haklısınız," dedim. "Gösteri sona erdi. Perdeleri indirip fıstık kabuklarını süpürme zamanı. Yüksek eğitime devam etmektense Framingham'daki bir oto-mekanik okulunda tekerlek ayarı dersleri vermeyi tercih ederim. Ve böylece tezimi okurken sarf ettiğiniz çabalara karşılık, tüm tevazum ve derin teşekkürlerimi sunarak adaylıktan geri çekiliyorum."

Dr. Eberling sıkmış olduğu dişlerinin arasından, "Mason, hayır," dedi.

Dr. Girard, "Bu korkunç bir fikir," dedi.

Dr. Schwendeman, "Son derece Nietzscheci," dedi.

Dr. Pielmeister, "Geri çekilmeniz kabul edilmiştir," dedi.

"Ofislerinize geri dönün, profesörler," diye bitirdim. "Maaşlarınızı alın ve *Şaşılacak Derecede Açık Akademik Araştırma Dergisi*'nde son kitabınızı kimin incelemiş olduğuna bakın. Ama bu dakikadan itibaren Sinuhe kendisine aittir."

Ayağa kalktım ve alttaki ışıklara doğru ilerleyerek kafamı dramatik bir şekilde eğdim. Seyircilerden bazıları alkışladı, bazıları yuhaladı, kötüledi ya da tebrik etti. Koridordan inerek antreye gir-

diğimde genç bir adam yanıma geldi ve Sigmund Freud'un ilk cinsel ilişkisiyle ilgili bir öğrenci filminde rol almak isteyip istemediğimi sordu. Ona e-posta adresimi verip sokağa doğru ilerledim.

HER ÜNİVERSİTENİN bir birahanesi, bodrum barı, önemsiz günahlar için yeraltı sığınağı vardır; buralarda felsefe öğrencileri köşelerde birbirine sokulmuş, eros ve ölümlülük hakkında uzun uzadıya konuşurken sporcular barda oturup sevişme ve altın yol hakkında konuşurlardı. Hawthorne'da bu favori mekân Shepherd's Pie isimli, eğlenceli bir eyalet caddesi mağarasıdır. Dedikodulara göre, H.P. Lovecraft muhtemelen en kötü kurgularından biri olan *Herbert West-Reanimator* adlı eserini burada yazmış, ama bu teori oldukça şüpheli, çünkü tutucu bir münzevi olan yazar Providence dışına çok nadir çıkmıştı.

Akşam yemeğini atlayıp doğrudan Pie'a gidip bir sürahi Guinness sipariş ettim. Sonra da bir keresinde, doktor adayı ve resmî bir pragmatist cemiyeti üyesi olan Matthew Forstchen'le oturup William James'in inanmayı reddetmenin de bir inanç olduğu iddiasının mantıksal akışının yanlışlığını kabul ettirdiğim favori çardağıma yanaştım. (Ay'ın lor peynirinden yapılmadığına dair bir *inancım* var mı? Cadı tahtalarının gerçekliğini reddetmek için bir çeşit ilahî mesaja mı ihtiyacım var?) Her ne kadar amacım akademiden kurtuluşumu kutlamak olsa da, gerekli neşeyi toplayamadım. Watertown Yüksekokulu'ndaki pozisyonum yok olmak üzereydi ve Framingham ya da başka bir yerde tekerlek ayarı eğitmenliğine yetkim de olmadığına göre, kısa zaman içinde yoksul kalabilirdim. Philadelphia'daki ailemin yanına dönmek gibi bir seçeneğim yoktu, zira kendini koruma yasası bana onların ağır çekim tren enkazı gibi olan evliliklerinden uzak durmamı söylüyordu. Garsonluk ve Broadway dışı aktrislik işleriyle zar zor geçimini sağlayan ve ihtiyacı olan en son şey işsiz,

huysuz bir erkek kardeş olan kız kardeşim Delia'nın yanına taşındığımı hayal bile edemiyordum.

Aynı zamanda Schneider'da olanların kalıntılarını hâlâ duygusal açıdan atlatamamıştım. Sahnede nutuk çekerken, bir çeşit kutsal kahramanlık geleneğini yerine getiriyor gibi hissetmiştim –sisteme karşı birey– ama şimdi sadece işleri batırmışım gibi hissediyordum. Eberling, Schwendeman, Girard ve hatta Pielmeister'a bile özür e-postaları göndermeye karar verdim. Tracy Blasko da bir mektubu hak ediyordu; kâğıda yazılan ve mektupla teslim edilen türden gerçek bir mektubu. Ona son beş yıl boyunca yaptığım tüm tuhaflıkları tolere ettiği için teşekkür edecek ve sonra da neden orayı terk ettiğimi anlatacaktım.

Gür bir ses, "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. Ziyaretçim kırklı yaşlarının sonunda, gri-beyaz sakallı ve erik kadar koyu ve yumuşak gözleri olan, bir baykuşu andıran siyahi bir adamdı.

"Pek iyi bir halde değilim," dedim. "Buyrun."

Tokalaştık.

"Dawson Wilcox, paleontoloji departmanı," dedi. "Kötü ününüz sizden önde gidiyor. Mason Ambrose, felsefe bölümü merhumu, *Dünya Çapında Etik* isimli garip tezin yazarı."

En yakında duran boş sandalyeye deriden yapılma, kahverengi, aşınmış ve aynı zamanda sanki içinde bir çene kemiği fosili varmışçasına şişkin bir çanta koydu. "Size bir bira ısmarlayabilir miyim?"

Büyük sürahiyi işaret ettim. "Bu gecelik tamamım. Size bir şey sorayım, Dr. Wilcox. Bu sürahide gerçekten dört bira mı var, yoksa sadece her biri bardağa döküldüğünde somutlaşacak olan dört *potansiyel* bira mı var?"

Wilcox boş bir bakış attı. "Filozofların bütçe almamasına şaşmamalı."

Bardağımı doldurdum. Bardağın ağzına kadar bir köpük dalgası yükseldi ve masaya döküldü. "Bunun dibine inmeme yardımcı olabilir misiniz? Yani sürahinin, ontolojik sırrın değil."

Wilcox bardan, küçük, krakerle dolu bir kâseyle birlikte ikinci bir bardak getirdi. Bardağına bira koydum, elime kraker aldım ve Guiness'ten bir yudum aldım.

İçki arkadaşım, "Sizi Schneider'dan buraya kadar takip ettim," dedi. "Sizi Hawthorne tarihinin belki de en canlı tez savunmasını yaptığınız için tebrik etmeme izin verin."

Krakeri çiğneyerek, "Seppuku[2] çok fazla seyirci desteği alıyor," dedim.

"Size bir iş teklifinde bulunmak için buradayım."

"Ben daha önce bir plastik dinazorla bile oynamadım."

"Ah, hayır, benim departmanımda değil, gerçi Bay Darwin için öğleden sonra ettiğiniz nazik sözler için size minnettarım."

"Durun tahmin edeyim. Dördüncü sınıfta bir *Tyrannosaurus rex*'e çılgınca âşık olduğunuzda bir paleontolojist olmaya karar verdiniz."

Wilcox gizemli bir gülüş attı ve köpüğüyle üst dudağını ikinci bir bıyıkla süsleyen Guinness'ten yudumladı. "Hiç Isla de Sangre'yi duydunuz mu?"

"Kan Adası mı?"

Kafasını sallayarak, "Ender kırmızı bir mercan türüyle çevrilidir," diye cevap verdi. "Florida Keys'in ucundadır; o kadar güneydedir ki Yengeç Dönencesi'ne dokunur. Sahibi benim eski bir iş arkadaşımdır. Edwina Sabacthani; bir moleküler genetikçi. Eksantrik, kaprisli ve Tanrı kadar akıllı biri; akademik bir konferansın son gününde ortaya

2 Bir çeşit Japon intihar ritüeli. (yay. n.)

çıkıp tüm hafta boyunca çalımlı geçinen herkesi ortaya çıkaran ve son yayınlarında önemli yöntemsel sorunlar gördüğünü söyleyen türden biridir."

Bardağımı diktim. Guinness doğal etkisini gösteriyordu. "Akademik konferanslar için üç kere kadeh kaldıralım," dedim. Bir keresinde bir konferansta Schelling üzerine olan master tezimin özeti olan "Makinedeki *Geist*[3]" adlı makalemi sunmuştum. Edwina Sabacthani'nin seviyesinde birine rastlamadım, ama "praksis" sözcüğünü kullanışımdan tahrik olduğunu söyleyen, Princeton'dan Frédérique Wintrebert isimli ayrıcalıklı bir Pragmatist tarafından unutulmaz bir şekilde ayartılmıştım.

Wilcox, "Anlaşma şöyle," dedi. "Edwina genç kızına bir eğitmen bulmamı istiyor. Ve ben seni bu iş için uygun buldum."

"Ben bir neo-Darwinci ateistim, Dawson. Tipik bir Amerikan annesi bu pozisyonu benim yerime Humbert Humbert'la[4] doldurmayı tercih eder."

Wilcox, "Dikkatimi çeken senin Darwinizmin değildi," dedi. "Beni etkileyen şey senin her ne kadar düzensiz olsa da akıllıca olan Batı etiği bakış açındı. Ben söz konusu genç bayanla hiç karşılaşmadım, ama onun açıkça bir engeli var. Edwina'nın tabiriyle, Londa Sabacthani'nin 'ahlaki yapısı çökmüş durumda.' Sen ona yeni bir ahlaki yapı oluşturmakla yükümlüsün."

İkinci bardağımı doldurdum. "Belki de kendime bir kart bastırmalıyım: 'Mason Ambrose. Başarısız Filozof. Siz Beklerken Süperegolar İtinayla Yüklenir.'"

3 Almanca'da tin anlamına gelmektedir. Hegel'in *Tinin Fenomenolojisi* adlı yapıtında bu tabire rastlanmaktadır. (ç. n.)

4 Humbert Humbert, Vladimir Nabokov'un *Lolita* isimli kitabında on iki yaşındaki bir kızla ilişki içinde olan karakterin ismidir. (ç. n.)

Wilcox kibar bir azarlama tonuyla, "Bu üzücü ve ciddi bir durum," dedi.

İçkimden biraz yudumlayarak bir kraker aldım ve çemberleri yukarıdan bakınca göğüsleri andıracak şekilde döndürdüm. Beynimin ağrıyan kılcallarına daha fazla Guinness girerken, "Krakerler bilimin icadı," dedim. "Bükülme ve eğrileri matematikçiler çizebilir. Wittgenstein bundan etkilenmezdi. Aslında, Wittgenstein'ın herhangi bir şeyden etkileneceğini sanmıyorum, tabii bizzat kendisinin bir istisna olması da mümkün."

"Bu pozisyon için ilk yıl yüz bin dolar ödüyorlar. Bunun sonrasında Edwina'yla pazarlık yapabilirsiniz."

Krakeri emerek, kristal tuzların dilimle bir araya gelişi hissinden zevk aldım. Yüz bin dolar mı? Pielmeister büyük olasılıkla yılda yüz bin dolardan fazla kazanıyordur, ama tabii *öğrenci* başına değil.

"Bunun benim için ne denli zor bir tercih olduğunu anlamalısınız. Beş parasızım. İşimi kaybetmek üzereyim. Geleceğimi az önce çöpe attım. Ve şimdi beyefendi... ve şimdi tropik bir cennetteki basit ve bol paralı bir iş için küçük bir serveti almayı kabul edeceğime inanmaya *cüret* ediyorsunuz."

Wilcox, ezilmiş çantasına dokundu. "Resmî belgeler yanımda."

"Bence bir şey imzalamadan önce kızla tanışmalıyım."

"Zekice bir tedbir, ama Edwina ve zekice tedbirler yıllardır bir araya gelmeyen kavramlar." Wilcox çantasını açtı, içini aradı ve SABACTHANI bandrollü bir dosya çıkardı. "Korkarım işi ya şimdi kabul edeceksiniz ya da beni başka bir etikçi aramak zorunda bırakacaksınız."

"Yüz bin dolar ve hiç ayrıntılı bilgi yok öyle mi?"

"Ayrıntılı bilgiye gerek de yok; sıfırları yeterince fazla. Edwina cuma günü her şeyi bırakıp Key West'e uçmanızı ve pazartesi sabahı

saat onda Londa'yla birlikte ilk derse başlamanızı istiyor. Buraya gelirken uçak rezervasyonunuzu yaptım ve doktora asistanım dairenizi devredecek ve mektuplarınızı yönlendirecek. Maddi varlıklarınız hususunda endişeniz olmasın. Biz her şeyi paketleyerek size göndereceğiz."

"Ahlaki yapısı çökmüş," dedim. "Bu ne anlama geliyor olabilir?"

Wilcox omuz silkti ve bardaklarımızın masada bıraktığı sıvı çemberlere gelmemesini dikkat ederek sözleşmeyi masaya koydu. "Key West'teki kontağınız Edwina'nın iş arkadaşı Vincent Charnock olacak, kendisi de bir genetikçidir. Belki sorularınıza o cevap verebilir."

Ceketimin cebinden bir tükenmez kalem çıkardım ve arkasına bastırdım. "Yüz bin dolar?"

"Ayrıca kalacak yer, yiyecek içecek ve seyahat masrafları." Wilcox ağzına bir kraker attı. "Bu arada, üçüncü sınıftaydım ve gördüğüm şey bir ankilozordu ve işte burada, Hawthorne'da bunlarla ilgili çalışıyorum."

2. Bölüm

TİPİK ERTELEME HUYUMA UYGUN OLARAK toplanma işini son dakikaya bıraktım. Şafağın embriyonik ışığı daireme vurduğunda, ihtiyaç duyacağım normal şeyleri valizime yerleştirmeye başladım –diş fırçası, tıraş makinesi, iç çamaşırları, sarı ve ciltsiz Penguin kitapları– sonra da eşya yığınının tepesine tezimin bir kopyasını koydum. Kierkegaard tişörtümü giydim ve kapıya koştum. İsis, Thoth ve toplu taşımanın yardımıyla sabah 8:20'deki uçağıma yetişerek sabit ve tahmin edilebilir bir şehir olan Boston'dan egzotik bir metropol olan Miami'ye uçtum.

Havaalanının içinde yolumu bularak bir uçak servisine bindim. Servisin koltukları hobbitler için oldukça komforlu olabilirdi, ama benim gibi bir seksen altı boyundaki bir sırık için hiç de öyle değildi. Kırk dakika sonra, aynı isimli adadaki Key West şehrine ulaşabildim. Ayarlandığı gibi, Edwina Sabacthani'nin iş arkadaşı olan genetikçi Vincent Charnock terminalde üstüne ismimi kırmızı bir keçeli kalemle, özenle yanlış olarak "MASON AMBROWSE" diye yazmış olduğu beyaz dikdörtgen bir kartonu sıkıca elinde tutmuş bekliyordu. Dr. Charnock daha çok bir Erlenmeyer kabını andıran, tombul, saçları seyrelmiş bir adamdı. Gözleri o kadar geriye bakıyordu ki kör olabileceğinden şüphelendim. Dr. Charnock'un yuvarlak yüzünün

geriye kalanında, Madam Tussauds'nun havalandırma sisteminde bir sorun yaşandığı için benzi atmış bir Charles Laughton ifadesi dururken, dudaklarına alaycı ve zoraki bir gülümseme yerleşmişti.

Doktora öğrencilerinin, para kazanmak için ders vermelerinin ve profesörlerin yerine derse girmelerinin gerektirdiklerinin bizi oldukça dışadönük kimseler haline getirdiği o hava geçirmez dünyasında o kadar uzun bir süre yaşamıştım ki, Dr. Charnock'un soğuk davranışlarına hiç hazırlıklı değildim. Tipik protokolleri takip ederken –bagaj bandını bulmak, bavulumu oradan almak, bir taksi tutmak– refakatçim bir kaplumbağa kadar az konuşmuştu. Sorularıma kısa ve bilgilendirici olmayan cevaplar veriyordu. Müstakbel öğrencimi tanıyor muydu? Evet, tanıyordu. Hiç antisosyal davranışlarda bulunduğunu görmüş müydü? Evet, görmüştü. Buna herhangi bir örnek verebilir miydi? Hayır, veremezdi. Londa'nın eğitmeni olma işine benim alınmamdan memnun olmuş muydu? Bundan emin değildi.

Varacağımız yer, Peninsula Caddesi'ndeki Oceanside Marinası'ydı. Orada gri bıyıklı bir Küba göçmeni seyahatimizin geri kalan kısmını hızlandırmak için bizi bekliyordu. Kaptan López bizi adaya, normalde içlerindeki Hemingway'i arayan göbekli yönetim kurulu başkanları için hafta sonları balık partileri düzenlediği dokuz metrelik yolcu gemisiyle götürecekti. Saat birde demir aldık. Hava çok kötüydü. Hızla deriden ete ve oradan da kemiğin içine işleyen dondurucu, ince taneli bir yağış söz konusuydu. Bu yüzden Charnock ile ben, güvertenin yosun ve lüfer kokan alt kısmına sığındık.

Yengeç Dönencesi'ne geçişimiz neredeyse dört saat sürdü. Bu süre içinde yağmur durmuştu ve artık Isla de Sangre'nin bir deniz yılanının omurgasını andıran inişli çıkışlı ve bol ormanlı tepelerini net bir şekilde görebiliyordum. Bahía de Flores'e doğru giderek bir gemi enkazı ile hurda bir yelkenlinin arasına, tahta bir rıhtıma yanaştık.

Biz karaya çıkarken, Charnock, Kan Adası'nın coğrafyasının, "biraz Florida bataklığını biraz da Meksika'nın yağmur ormanlarını içeren apayrı bir sınıfa girdiğini," ve son aylarda Edwina'yla nasıl "yerel flora ve faunayı kişisel zevklerine daha uygun hale getirdiklerini" anlattığı bir sohbete girişti.

"Tamir gerektiren evleri duymuştum," dedim, "ama tamir gerektiren bir ekosistemi ilk defa duyuyorum."

Charnock suratını astı ve Edwina'nın görevlilerine bir yemek hazırlayıp bizim için bırakmalarını söylediğini belirtti. Deniz yemeklerini seviyor olduğumu umuyordu.

"Onları sevmeyi *öğrendim*," dedim. "Boston'da morina balığını kötülemek, lanet okumaya eş sayılır."

Charnock, "Menüde morino balığı yok," dedi, "ama bence langustlarımızdan hoşlanacaksınız."

Ormandaki uzun ve sessiz yürüyüşümüz boyunca, jet uçaklarıyla değişen ruhsal durumlar üzerine kafa yordum. On saat önce Back Bay'deki çocukların okul servislerine binerken yaptıkları konuşmalara kulak misafiri olarak bavulumu hazırlıyordum ve şimdi tropikal kuşakta, sivrisinek öldürüyor, bol miktarda terliyor ve ağaç gövdeleri arasında sıçramakta olan yüzlerce benekli yeşil kertenkeleyi seyrediyordum. Kendimi seyahat eden bir adam olarak değil, daha ziyade "seyahat" adında bir ameliyat geçirmiş gibi hissediyorum. Modernliğin bir sonraki adımı ne olacaktı? Bir gün acaba yatağa Mason Ambrose olarak girip, cesur yeni bir teknoloji sayesinde başka biri olarak kalkabilecek miydim?

Yarım saatlik bir yürüyüş sonrasında ufukta Charnock'un evini görebildik. Biyoloji deneylerini gerçekleştirdiği çelik kulübelere bitişik, üçgen çatılı, yıpranmış bir evi vardı. "Beş yıl önce tipik bir moleküler genetikçiydim. Aptal insanlarla birlikte çalışıyor ve bütçe almak için kendimi küçültüyordum," dedi. "Yarın Dr. Sabacthani

üzerinizde nasıl bir etki bırakırsa bıraksın, onun vizyonu olan bir kadın olduğunu unutmayın. Büyük sorular sormaktan ya da benim onlara cevap vermeye çalışmamdan korkmaz. Neden bir DNA molekülünde dört baz vardır? Neden proteinlerimizde sadece yirmi tür amino asit vardır? Eğer doğa daha büyük bir yapıtaşı kullanmış olsaydı, dünya nasıl bir yer olurdu? Bunları hiç düşündünüz mü, Ambrose?"

"Sanırım ben vizyonu olan bir insan değilim."

Charnock, her ne kadar binanın üçgen cephesi içinin dar olduğu izlenimini veriyor olsa da, bir hamakla ikiye bölünmüş olan arka verandayla –oturma odası– birlikte üçgen çatılı yapının geniş bir alan sağladığını açıkladı. Pencerelerde cam yerine sineklikler vardı ve puslu kumaş batan güneşin ışığını süzdüğünde, kendimi Çin lambasına hapsolmuş bir güve gibi hissettim. Akşam yemeği söz verildiği gibi bizi bekliyordu. Çevrede hiçbir hizmetli görememek kendimi az sonra bebek ayının yemeğini yiyecek Goldilocks[5] gibi hissetmeme sebep oldu. Ama soğuk Dos Equis'imden ilk yudumumu aldığımda, tedirginliğim tamamen ortadan kalkmıştı ve artık çeşitli ayıların gelip bizi ormana doğru kovalayacağını düşünmüyordum.

Safran renkte pirinçlerin arasında yatan ve çevrelerinde kızarmış mango dilimleri olan iki yerli langust çok lezzetli görünse de, anatomileri beni rahatsız etti. Bu tür, kuzeydeki kuzenleri olan kavgacı ıstakozlar gibi evrilmemişti, ama yine de başlangıç yemeğimizdekilerin konserve açacağı kadar büyük kıskaçları vardı. Charnock şaşkınlığımın farkına vararak, "Dokuz yüz deneme sonrasında, bir Karayip langustuna bir Maine ıstakozunun kıskaçlarından vermeyi başardım."

"Etkileyici," dedim.

"Teşekkür ederim."

5 Bir masal kahramanı. (yay. n.)

Gülümseyerek, "Tabii eğer tipik bir Karayip deniz yıldızını alıp onu bir Yahudi haline getirseydin *daha fazla* etkilenirdim," dedim.

"Yahudi mi?"

"Altı köşeli."

"Biyoloji bir şaka değildir, Bay Ambrose."

Yemeğimizin geri kalanını sükûnet içinde yedik ve masada iki boş ıstakoz kabuğu ve yedi boş bira şişesi kaldı. Evin dışında bin kadar böcek, tıpkı muz bitkilerini ve mangrovları işgal eden ve küçük çanlarını çalan Budist bir cüce topluluğu gibi uyum içinde şarkı söylüyor ve ses çıkarıyordu.

Bira yüzünden sersemlemiş bir halde verandaya çıktım ve hamağa tırmandım. Bir saat boyunca Walker Percy'nin *Şişedeki Mektup* isimli kitabını okudum. Acaba Londa Sabacthani, Percy'nin "yaratığın kaybı," adını koymuş olduğu ve modern insanın dünyadaki en değerli şeylerin –doğal zenginlikler, sanat harikaları, erotik enerji ve sağduyu– yerine şüpheli uzmanlık kültlerini koyarak yabancılaşması sonucu oluşan duruma benzer bir sorun yaşıyor olabilir miydi? Gemici fenerini söndürdüm ve gözlerimi kapadım. Yarı uyanık ve yarı uykuda, yarı yatakta ve yarı Xanadu'da bir sürü garip hayal gördüm; son hayalimde Charnock üzerimde deney yapmıştı. Bu düşte, ellerim leopar pençelerine ve burnum da bir domuz burnuna dönüşmüştü ve de dişetlerimin altında beş santimlik azı dişleri vardı. Gecenin daha geç saatlerinde biranın artıklarından kurtulmak için banyoya gittiğimde, aynaya da baktım.

CHARNOCK'UN, DNA KONUSUNDAKİ USTALIĞININ yanı sıra, iyi de bir aşçı olduğu belliydi, zira kalktığımda onu kaşar, biber, soğan ve karides parçalarından oluşan iki tane karışık omlet yaparken buldum. Kahvaltıda pek bir konuşma olmadı. Saat daha sekiz olmamıştı ve

ben şimdiden terliyordum. İki bardak buzlu su içtim. Ormandan hoş kokular geliyordu; tatlı gardenyalar, hoş amber çiçekleri, ipeksi manolyalar. Bir önceki gecenin böcek müzisyenleri barınaklarına geri dönmüştü ve ada artık havayı bölgesel ötüşleriyle ve sahiplik taslayan arpejleriyle dolduran kuşlara aitti.

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra, Charnock'un binasının önüne bir cip park etti. Şoför, hovarda, safari ceketi giymiş, sarkık siyah bir bıyığı ve yağlı bir cildi olan bir Latin Amerikalıydı. *Ramar of the Jungle*'dakine[6] benzeyen kaskının gölgesi yüzüne düşüyordu. Kendini Dr. Sabacthani'nin kişisel asistanı Javier Cotrino olarak tanıttı. Beni malikâneye götürmekle görevlendirilmişti. Sonraki yirmi dakika boyunca, Javier'le birlikte, amber çiçekleri ve begonvillerle dolu olan yemyeşil bir vadiye inen asfaltsız bir yol boyunca sallana sallana ilerledik. En sonunda, dikenli tellerle çevrelenmiş yüksek çite ulaştık. Satirin densiz ereksiyonu gibi dikilmiş yüksek bir giriş kapısının altından geçtik ve açan güneşe doğru yükselmiş akasya ağaçları ve selvilerin yanından ilerlemeye devam ettik.

Söz konusu malikâne –Javier ona Faustino diyordu– kare kolonları ve çatıdan kostüm dükkânındaki bıyıklar galerisi gibi sarkan büyük İspanyol yosunu kümeleriyle savaş öncesi Güney Amerika yapılarını andırıyordu. Javier, verandanın merdivenlerinden çıkarken Dr. Sabacthani'nin gece az uyuduğunu söyleyerek, onun yorgunluğunu kibirlilik olarak algılamamam konusunda uyarıda bulundu Ön kapıdan girdik. Kapının ortasındaki panelde, yegane amacının amansız olmak olduğu belli olan bir Aztek Tanrısı'nın yarım kabartması vardı. Kapının ardında jeodezik bir kubbe vardı. Kubbenin yüz kadar fırtına geçirmez üçgen camı, malikânenin özel ormanını Gulf fırtınalarının tahriplerinden koruyordu. Eğrelti otları, sarmaşıklar ve orkideler her yerdeydi. Burun deliklerim humus ve

6 1952-1954 yılları arasında yayımlanmış bir televizyon dizisidir. (ç. n.)

nektar kokularıyla doldu. Hava sıcak bir tutkal gibiydi. Tüm bu Darwinci velvelenin ortasında, bir tuzlu su gölünden kocaman bir mangrov yükselmişti. Ağacın çıplak kökleri akrobatik pitonlar gibi kıvrılmıştı ve sarmal dallarında pinpon toplarına benzer küçük yeşil meyveler vardı. Ağacın altında, kırk yaşlarında, beyaz, dantelli bir elbise giymiş bir kadın, hasırdan bir sandalyede oturmuş *American Journal of Human Genetics*'in[7] bir bölümünü okuyordu. Sandalyenin yelpaze şeklindeki arka kısmı kadının sırtında Botticelli'nin Venüs'e hayat veren deniz kabuğu gibi duruyordu.

Javier, "Her cumartesi sabahı," dedi, "seramızda bu iki zarif ve büyüleyici yaratıkla karşılaşacaksınız; dostum Dr. Sabacthani ve ağaçların kraliçesi, Proserpina."

"Mangrovun bir adı mı var?" diye sordum.

Kadın kinayeli bir sesle, "Sadece bir Hıristiyan ismi," diye cevap verdi. Yüzü, çıkık elmacık kemikli bir güzellik ile espri anlayışı olmayan bir hırsın endişelendirici bir karışımı şeklindeydi. Sanki Katherine Hepburn en parlak döneminde Catherine de Medici'yi canlandırıyormuş gibiydi. "Deney, Proserpina'yı Sabacthani ailesine kabul etmemi sağlayacak kadar başarılı olmadı." Gözlüklerinin üstüne altın çerçeveli bir çift polarize lens yerleştirdi, kitabını üzerinde bir kahve kavanozu olan el arabasının tepesine koydu. Kavanozun parlak konveks yüzeyi, Proserpina'nın yansımasını bir El Greko figürüne benzeyecek şekilde uzatıyordu. "Seni karşılamak için kalkmamamı mazur gör, Mason, ama son zamanlarda pek iyi bir durumda değilim ve görgü kuralları durumumu ancak daha da kötüleştirir. Bana Edwina de. Sana biraz kahve ikram edebilir miyim?"

"Filozofların besini," dedim, gerçi bira bu tanıma daha çok uyuyordu.

7 İnsan Genetiği Amerikan Dergisi. (yay. n.)

Javier bana arkası yelpaze olan ikinci bir sandalye gösterdi ve kavanoza yaklaşarak abanoz rengi bir sıvıyı Odradek İlaçları logosunu taşıyan bir bardağa boşalttı. Bana kahvemi verdikten sonra Edwina'ya ikinci bir Odradek bardağı doldurdu ve müstakbel öğrencilere kampusü tanıtan bir Hawthorne tur rehberi ustalığıyla geri geri yürüyerek kubbeden çıktı.

"Söyle, Mason, günah Anglo-Amerikan filozofların bugünlerde endişelendikleri bir husus mu" –Edwina, mangrovun en yakın köküne elini yasladı– "ya da bunu tamamen kıtadaki diğer meslektaşlarınıza mı bırakıyorsunuz?"

"Günah mı?"

"Dr. Charnock'la birlikte Proserpina'ya ilkel bir beyin verdiğimizde günah işlediğimiz kesinleşmişti."

"Bir beyin mi?"

"Bitti bile, yani çoğu kısmı. İlk sözleri..."

"Sözler mi?"

"Aynı zamanda ona bir dil, bir gırtlak, ilkel akciğerler ve basit bir dolaşım sistemi de verdik. İlk sözleri, 'Beni sefaletimden kurtarın,' oldu. Bunu beklemiyorduk tabii. Sence ne demek istemiş olabilir?"

"Beni sınıyor musunuz?"

Edwina gülümsedi.

"Belki de bir tür deli yarattınız." İçeceğimi yudumladım. Sanki Charnock bir kahve fidanını kakao bitkisiyle çiftleştirmiş gibi bir çikolata tadı vardı kahvede. "Tabiatında bedenini hareket ettirme arzusu olan, ama bunu yapacak yetilerden yoksun olan bir varlık."

Edwina cevabımı alkışlayarak, "İyi," dedi. "Dawson yeteneğini abartmamış. Dr. Charnock'a, Proserpina'nın bilincini yok etmekten başka bir seçeneğimiz olmadığını söyledim. Merhamet gereği. Bunun bir doktor yardımıyla intihar vakası olacağını söyledi. Bu

uygulamayı hep tiksindirici bulmuştur. Ben de elime bir neşter alarak operasyonu kendim uyguladım. Tüm bunlardan bir çıkarım yapmak gerekiyor, bilgisayarlara farkındalık sağlama işine koyulmuş olan sinir ağı cemaati için bir kıssadır bu. Dikkat edin baylar ve bayanlar. Bir makineye zihin yüklemek, sonsuza dek hüsrana uğrayacak bir ruh oluşturma riskini içinde barındırıyor."

"İşkenceye uğrayan bir Dr. Johnson," dedim, "sonsuza dek bir taşa tekme atmak ve Berkeley'nin idealizmine tekmeyi basmak arzusu içinde. Ama evreninde ne bir taş ne de ona tekme atacak bir ayak var."

"Çok doğru."

Tam o sırada, mangrovun dalları ve köklerinde hafif bir sarsıntı oldu. Edwina'yla birbirimize ürkek bakışlar attık.

"Bunu hayal etmedin," dedi. "Ölümüne neden olmadan tüm sinir sistemini kesip çıkaramazdım. Proserpina arada bir irkilir."

Merakla ayağa kalktım ve tuzlu su gölüne doğru taşların üstünden teker teker geçerek ilerledim. Sonra mangrovun gövdesine yaslandım. Donakaldım. Kulaklarıma kısık ve kalın bir ses geliyordu. Sanki bir yılanbalığıyla kavranmış bir vapur geçiyormuş gibi bir sesti bu. Proserpina'nın nefesleriyle uyumlu ikinci bir ritim daha vardı: Odunsu dokusundaki canlılığın atışları.

"Nefes alıyor," dedim. "Kalbi atıyor."

Edwina, "Kalıntı refleksler," dedi. "Artık bilinçli değil, emin olabilirsin."

Bir an sözleşmemi feshedip Boston'a geri dönmeyi düşündüm. Evet, paraya ihtiyacım vardı, ama gerçekten de bir yılımı rutin olarak mutant ıstakozlar ve nefes alan ağaçlar ve Tanrı bilir daha başka ne tür biyolojik sürrealist şeyler oluşturan insanların arasında mı geçirmek istiyordum?

Yerime döndüğümde Edwina, "*Bozkır ya da çalı büyümüyor*," diye alıntı yaptı, "*Funda çalısı ya da sarmaşık yok; sadece çiçeksiz gelincik filizleri, Proserpina'nın yeşil üzümleri.*" Kolunu uzatıp mangrovun meyvelerinden birini aldı. "Dünyayı hiçbir zaman onaylamadım."

"Siz bir idealistsiniz," dedim.

"Ya da bir kötümser."

"Aynı şey."

Bu düşünmeden verilmiş bir cevaptı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Her ne kadar polarize camları Edwina'nın kaşlarını saklıyor olsa da etkisini hissedebilmiştim.

"Her halükârda," dedi, "kızımın doğumundan beri onu korumak ve eğitimini tamamen evde sağlamak için çabaladım. Babası bu durumu onaylamazdı, ama o doğmadan öldü; pankreas kanserinden. O derece önemli bir adam için çok sıradan bir son." Elimi alıp tuhaf meyveyi avucuma yerleştirdi. "Javier bunlara 'Hindistan fındığı,' diyor. Charnock ise 'mumya kumkatı'–'mumkat'– terimlerini kullanıyor, zira bu meyvelerden yediğinde kendini ölümsüz zannedebiliyorsun. Mumkatını nerede yediğine çok dikkat etmelisin, Mason. Uçurumlardan ve bataklıklardan uzakta bir yerlerdeyken ye."

Meyveyi gömleğimin cebine koyarken, "Uyarı için teşekkürler," dedim.

Edwina yarı gönüllü bir tavırla esnemesini gizlemek için elini kaldırdı. "Londa altı yaşına geldiğinde usta bir yüzücüydü. On yedinci doğum gününün sabahında, bir göle atladı ve başını bir kayaya çarptı. Javier onu boğulmadan sudan çıkarabildi. Londa anakaraya ilk seyahatini bir hastane helikopteriyle yaptı. Çarpma sonucunda herhangi bir yara oluşmadı, ama amnezi tarihinin en ciddi hafıza kayıplarından biri meydana geldi." Kahvesini yudumladı. "Sonunda Londa'nın sadece çocukluk anılarının silinmediği ortaya çıktı; aynı

zamanda doğru ile yanlışı birbirinden ayırma yetisini de kaybetmişti. Ahlak bozukluğu kolayca konulabilecek bir tanı değildir, ama belirtiler oldukça net görünüyor."

Edwina sonraki on beş dakika boyunca, Londa'nın vicdan durumunun ne kadar kötü olduğunu açıkladı. Vahşi genç, son zamanlarda doğu salonundaki bir halıyı ateşe vermiş, Javier'in cüzdanından para çalmış, yemek takımını mutfak döşemelerine atmış, Dr. Charnock'un laboratuvarının pencerelerine taş atmış, annesinin talimatlarına karşı gelip mumkat yemişti; liste böylece sürüp gidiyordu.

Edwina, "Londa'nın tedavisini üstlendiğinizde çok değerli bir yeteneğiyle karşılaşacaksınız," dedi. "Herhangi bir kitabı alıp, içeriğini şaşırtıcı bir hızla kavrama yeteneğini kaybetmedi. Bu anne tarafındaki büyükbabasından kalma bir yetenektir. Faustino Kütüphanesi'ndeki çoğu kitabı bir çırpıda bitirerek, Batı medeniyeti ve kültürel normları hususundaki birikimini yenilemeyi başardı. İşin aslını sorarsanız, bu konuyu hahamlık öncesi Museviliğin kaprisli Yehova'sıyla açıklamayı tercih ediyor. Onun için seçeceğim türden bir tanrı olmasa da muhtemelen bugünkü gelişim aşamasını göz önüne alırsak hiçbir tanrıyı tercih etmemesinden daha iyidir."

Gözümün önünden rahatsız edici bir görüntü geçti. Sinuhe'nin cerrahi tiyatrosundaydım ve Londa önümdeki ameliyat masasında yatıyordu. Kafatasının üst kısmındaki kafa derisini yüzüp, kafatasını testereyle keserek beynini gün ışığına açıyordum. Geriye elime bıçağı alıp, kızın serebral korteksine On Emri kazımak kalmıştı.

"Açık konuşacağım, Edwina. Başka birinin ruh dünyasına bu kadar fazla karışmak hususunda çekincelerim var."

"Ah, ama Londa senin karışmanı *istiyor*."

Proserpina, tam o sırada nedeni belirsiz bir şekilde titremeye başladı. Dışarıdaki kökleri büyük bir lirin kopuk telleri gibi titriyordu.

En yakındaki dala dokunarak, "Bu ağacın bilinci olmadığına emin misiniz?" diye sordum.

Edwina, "Tamamıyla boş," dedi. "Hiçbir yetisi yok. Hâlâ işkence çektiğini düşünseydim, her ne kadar o tatlı meyvelerini ve soğuk gölgesini ve de sadık dostluğunu özleyecek olsam da hemen köklerini sökerdim. Kızım, ruh dünyasına karışmanı düşündüğünden de çok istiyor, Mason. Bunu ölesiye istiyor."

JAVIER ÜZERİNDE MAVİ İPEK BİR KİMONOYLA geri geldi ve Edwina'nın elini tutarak onu sandalyesinden kaldırdı. Bir an sanki dans ediyormuş gibi görünüyorlardı. Javier'in görevlerine Edwina'nın libidosunu tatmin etmek de dâhil olabilirdi. Eğer kadın yatakta, konuşmada olduğu kadar hayalperestse, Javier'in bu cinsel görevleri hoşlanarak yerine getirdiğinden emin değilim.

Üçümüz fundalıklar ve çalılardan oluşan labirent yolu takip ederek, Javier'in seramik altıgenlerle döşediği ve ormanın tel tel yığıntısıyla çevrelenmiş olan avlunun buzlu camdan oluşan kapısına ulaştık. Avlunun ortasında bir balık havuzu vardı. Havuzun içinde, tıpkı bir kuyunun içinde parlayan bozukparalar gibi duran altın sazan balıkları vardı. Edwina beni, beyaz ketenle örtülmüş ve üzerinde hoş kokulu buharlar çıkaran porselen kâseler olan yuvarlak bir masaya davet etti. En yakın sandalyeye oturduğumda, kâselerin içlerinde kalamar güveci olduğunu gördüm ve Charnock'un kalamarları mutfak görevlilerine vermeden önce onlara kanat ya da yüzgeç ya da başka bir değişiklik katıp katmadığını merak ettim.

Javier, sandalyesine oturan Edwina'ya, "Chardonnay mi, Merlot mu?" diye sordu.

Boş bir bakışla beni göstererek, "Konuğumuz seçecek," diye cevap verdi. "Gerçi ben şahsen kırmızı şarabı deniz ürünleriyle tüketmenin barbarlık olduğunu düşünürüm."

Amber çiçeğinin kokusunu içime çekerek, "Chardonnay uygun," dedim.

Edwina yardımcısını, "Londa her zamankinden alacak," diye bilgilendirdi.

Javier avlunun kapısından geçerken, düz, huysuz ifadeli suratı olan sarı tekir bir kedi seradan dışarı kaçtı, döşemeler boyunca koştu ve Edwina'nın kucağına atladı.

Ormandaki çamurlu bir yolu işaret ederek, "Teşhisi koyarken," dedi, "Londa'nın rahatsız olmasından çekinmemelisin. Eğer onun duygularını incitmemeye çalışırsak, asla iyileşemez."

Dallar hışırdadı, sarmaşıklar dalgalandı, bir papağan uçtu ve ormandan uzun boylu, kestane rengi gür saçları olan ve elindeki *Brittanica Ansiklopedisi*'ne, yemek kitabında favori tarifini ararmışçasına göz atan genç bir kız çıktı. Gerçekten kitabı bu kadar hızlı mı okuyordu? Anlıyor muydu? Avluya girmekten ziyade avluyu aydınlattı; adımlarındaki akışkanlık ve tavrındaki nezaket ışıldıyordu. Kolları tropik güneş sayesinde bronzlaşmıştı. Üstünde beyaz pamuklu bir bluz ile hâki renkte bir şort vardı. Yanak ve çene kasları körelmiş gibi görünerek yüzüne boş bir ifade veriyordu, ama gözleri iri ve mumkatlar kadar yeşildi ve dudakları somurtkan bir çekicilik sağlayacak şekilde olgunlaşmıştı. Bu ergenin sorununu gidermenin oldukça güzel bir yüzü uyandıracağını fark ettim.

Edwina, kızının boşta olan elini tutarak avuçlarının arasına aldı. "Hayatım, Mason Ambrose'la tanış. Sorunlarımıza yardımcı olabilmek için binlerce kilometre uzaktan geldi."

"Merhaba, Londa," dedim.

Kitabını masaya koydu ve elini uzatarak şaşırtıcı derecede esaslı bir şekilde elimi sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay

Ambrose," dedi. Sesi, sanki bir kuyunun dibinden konuşuyormuş gibi derin ve ruhani bir tınıyla çıktı.

Londa hemen sandalyesine oturdu ve Javier üzerinde Chardonnay ve içinde gizemli, kırmızımsı sarı renkte bir içecek bulunan bir servis arabasıyla geri geldi. Edwina'nın kadehini ve benimkini şarapla doldurdu. Londa bilinmeyen içeceği aldı.

"Buzlu çay mı?" diye sordum.

Londa, "Coca-Cola," dedi. "Bir zamanlar reklamcıları 'İşte Kola,' sloganını benimsemişti, ki ben bunu tamamıyla saçma buluyorum. Anne, tatlı olarak pikan cevizli tart olacak mı?"

Edwina, "Tabii ki," dedi ve Londa'nın elini okşadı. "Bazı insanlar kızımı hoşgörmekle onun egosunu şişirdiğimi söylüyor, ama bizim burada, Faustino'da, genelgeçer bilgiye pek ihtiyacımız yok."

Güvecimizi yemeye başladık. Sessizlik gittikçe daha dikkat çekici bir hal alıyordu. Edwina, şarap bu tarz bir ihtiyat gerektirmese de sadece birkaç lokma yemek yedi ve hevesle üç bardak şarap içti.

Londa yarı-boş kâsesine bakarak birden, "*Kama Sutra* yetmiş cana yakınlık çeşidi içerir," dedi. "1859 yılında gözü kara Fransız Charles Blondin, Niagara Şelaleleri'ni ip üzerinde geçti. Schizophyta filumu, iki bin bakteri türünü kapsar. İranlı zeki savaşçı ve devlet adamı Büyük Kiros, milattan önce 500 yılında Babil'i fethetti."

"Çok ilginç," dedim.

"Sümer mitolojisine göre, evren denizden oluşup, Hava ve Fırtına Tanrısı Enlil tarafından gökyüzü ve dünya olarak ikiye bölündü. Tüm volkanik taşlar magma kaynaklıdır. 1972 yılında Münih'teki Yaz Olimpiyatları'nda Amerikalı yüzücü Mark Spitz yedi altın madalya aldı. Leş yiyici şahinin gagasında hayvanların derisini yırtarak açmak için keskin çengeller vardır."

Değerlendirmeme Batı felsefesinin kutsala en yakın olan metniyle başlamaya karar verdim, Platon'un *Devlet*'iyle. Birinci kitapta, Cephalus "adalet" kavramını, doğruyu söylemek ve borçlarını ödemek olarak tanımlar. Sokrates bu görüşe bazı borçları ödemenin yanlış olabileceğini söyleyerek karşı çıkar; örneğin akli dengesi bozuk olan bir sahibi varsa, ödünç alınmış bir baltayı sahibine geri götürmek gibi.

Ağzıma bir parça kalamar attım, lastiksi dokusunu çiğneyerek, "Londa, sana bir soru sorabilir miyim? Alice isminde bir kadının, kayın ağacının kuru bir dalını kesmek için Jerome adındaki arkadaşından bir balta ödünç almış olduğunu hayal etmeni istiyorum. Jerome baltasını geri almak için geldiğinde oldukça tedirgindi ..."

"Yani benim gibi olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Senin gibi derken?"

"Deli."

Edwina, "Kendimize deli demiyoruz, Londa," dedi.

"Alice, Jerome'un baltayı birini öldürmek için kullanabileceğinden korkuyor," dedim. "Şimdi sorumu soruyorum. Alice baltayı geri vermeli mi?"

Londa gözlerini kapadı. "1088 yılında Peçenek Türkleri Tuna Nehri ile Balkanlar arasına yerleşmiştir. Nijerya'da Yoruba halkının kullandığı konuşma davulunun, sıkıştırıldığında bir oktav ya da yukarısına çıkabilen notalar oluşturan telleri vardır."

Edwina, "Lütfen yardımcı olmaya çalış, hayatım," dedi.

Londa aniden, "Sorunun bir cevabı yok," dedi.

"Çoğu filozof, bu sorunun *çok iyi* bir cevabı olduğunu iddia eder," dedim.

Londa, "Ama yok," diye ısrar etti. "*İkilem, isim, bir insanın iki istenmeyen alternatif arasında seçim yapmak zorunda kaldığı durum.*"

En yakın ambere doğru bir bakış attım. Bir kelebek kümesi, çiçeklerinin arasında hızlı hareketler sanki iğne ve iplikle şeffaf bir elbise dikiyormuşçasına dolanıyordu. Londa'ya odaklandım, "İkinci bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Bir başka lanet olası ikilem daha mı?"

Edwina irkildi. "Londa, hayatım, akşam yemeğinde 'lanet olası' kelimesini kullanmıyoruz."

Sokrates'in baltasıyla bir yere varamayınca, Lawrence Kohlberg'in, ekmek somunu çalan Jean Valjean varyasyonunu denemeye karar verdim.

"Avrupa'da bir zamanlar," dedim, "bir adam kemik kanserinden ölmek üzereymiş. Doktorlar yerel eczacı Fritz'in yeni icat ettiği bir radyum özünün onu kurtarabileceğini düşünüyorlardı. Her ne kadar Fritz her radyum hammaddesinin numunesi için yüz alman markı ödüyor olsa da –hipodermik şırınga hazırlamak için yeterli– dozunu bin marka satıyordu. Hasta adamın eşi Helga, borç para almak için tanıdığı herkese gitti, ama sonunda sadece dört yüz mark toplayabilmişti. Çaresizlik içindeki Helga, Fritz'e fiyatı düşürmesi ya da kalan altı yüz markı sonradan ödemesine izin vermesi için yalvardı. Ama eczacı, 'Hayır, özü ben keşfettim ve ondan kâr edeceğim,' dedi. O gece Helga, Fritz'in dükkânına gizlice girerek ilacın bir ampülünü çaldı. Şimdi, Londa, soru şu: Helga doğru şeyi mi yaptı?"

Gözlerini öfkeyle kıstı. "Bana neden böyle bir soru soruyorsun?"

"Bu sadece bir oyun," dedim.

"Aptalca bir oyun! Beni kandırmaya çalışıyorsun! Beni daha da fazla delirtmeye çalışıyorsun!"

Edwina, "Tatlım, öğretmenimize adil davranmıyoruz," dedi.

Londa'nın tayımsı bedeninden bir inleme sesi geldi ve sonra kâsesini doksan derece döndürdü ve güvecinin geri kalanı masanın

üzerine döküldü. Sandalyesinden fırladı, balık havuzunun yanında diz çöktü, boş kâseyi bir döküm potası gibi boş suya soktu. Saniyeler içinde zavallı bir sazan balığını içine hapsetti.

Edwina, "Londa, hayır!" diye bağırdı. Bağırıştan rahatsız olan, insan sevmeyen kedisi aşağı atladı ve orman yolunda ortadan kayboldu. "Balık bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı!"

Londa, "Titanyum dokuzuncu en çok bulunan elementtir!" diye inledi. "1962 yılında, Francis Crick, Maurice Wilkins ve James Watson, Fizyoloji dalında Nobel Ödülü kazandı!"

Hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve kâseyi ters çevirerek sazanı ve içinde yaşadığı sıvıyı avluya bıraktı. Yaratık bir şekilde sol tarafından karnının üstüne döndü ve sırt yüzgecini yukarı çevirdi. Başarı sonucu cesaretlenerek döşemelerin üstünde çaresizce yüzme taklidi yapmaya başladı. Hiçbir yere gidemedi, sürtünme ve sazan balığı tanrısının ilgisizliği nedeniyle hayal kırıklığına uğramıştı.

"Antik Çin oyunu liu-po'nun kuralları tarihe gömüldü! 1340'lardaki Kara Veba salgınında Avrupa nüfusunun yaklaşık üçte biri hayatını kaybetti!"

Edwina, "Balığı geri koy!" diye bağırdı.

Sandalyemden kalktım, cesur sazanı yakaladım ve havuza koydum.

"1900'de *cakewalk*, Amerika'nın en moda dansı oldu!"

Londa'nın yanına çömeldim, parmak uçlarımı çenesinin altına koyup kafasını ikimiz göz göze gelene kadar yukarı kaldırdım. Burun delikleri titredi. Dudakları gerildi. Dudakları bilyeler kadar sert ve kuru görünüyordu. Daha önce hiç kimsenin suratında böyle bir ızdırap görmemiştim ve çalıkuşları neşeyle şarkı söyleyip ispinozlar tasasız bir keyifle şakırken, İsis ve Horus'a ve özellikle de kendime, bir şekilde, bir yolla, hüzünlü ve üzgün öğrencime nasıl ağlanacağını öğreteceğime dair yemin ettim.

Londa, aslanların su deliğinde çok uzun süre durmuş bir ceylanın aksi yürüyüşüne benzeyen koşar adımlarla yanımızdan ayrıldıktan sonra, Edwina ayağa kalkıp havuza yaklaştı. Derinlere bakarak kaç balık olduğunu saydı.

"Görünüşe göre bu onun ilk sazan saldırısıydı," dedi. "Bana fikrini söyle, Mason. Profesyonel bir etikçi olarak Londa'nın tam bir sosyopat olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ben profesyonel bir etikçi değilim. Bence kimse değil."

Edwina, "Hayvanlara karşı zalimlik gelecekteki suçların büyük bir habercisidir," dedi. "Çoğu seri katil ev hayvanlarına işkence ederek başlamıştır."

Son bir bardak şarap içip sözleşmem hakkında konuşmaya başladık. Şartları anladığım belli olduğunda –pazartesi işe başlayacağım, önümüzdeki on ay boyunca haftanın her günü sabah Londa'ya ders vereceğim, her seans iki saat sürecek– konuşma benim konaklamama geldi. Edwina, her ne kadar Dr. Charnock beni misafir etmekten mutlu olacak olsa da, Londa'nın kafatasını kırdığı gölün kıyısında bir kulübede kalmamın daha mantıklı olacağını açıkladı.

Bu iddiaya neredeyse Charnock'un misafirlerden çok da hoşlanan birine benzemediğini söyleyerek karşı çıkacaktım ki –anakaradan gelen yabancıları bırakın, kendini ağırlamaktan bile memnun olduğundan şüpheliyim– Javier elinde yirmi beş bin dolarlık bir banka çekiyle döndü ve her üç ayda bir aynı miktarın ödeneceğini açıkladı. Kendime bir dizüstü bilgisayar sipariş etmeye ve aynı zamanda da New York'daki kız kardeşim Delia'ya Ambrose Sanat Vakfı'ndan düzenli bağışlar göndermeye başlamaya karar verdim. Böylece seçmelere katılmaya daha fazla zaman ayırabilir ve masa başlarında daha az garsonluk yapabilirdi.

Isla de Sangre'ye karanlık çöktüğünde, Javier beni Charnock'un Üçgen çatılı evine bıraktı. Biyolog ortalarda görünmüyordu. Belki de laboratuvarında Yahudi denizyıldızımızı yapmakla meşguldü. Dalgaların sesine aldanarak ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve kumsala doğru yürüdüm. Metcezir çekiliyordu. Deniz tekrar tekrar kendini kıyıya attı ve geri kaydı. Her defasında biraz daha toprak kaybediyordu; sıvı bir Sisifos gibi.

"*Yerde uçurur rüzgâr sazları,*" diye mırıldandım, "*Pembe değil, kırmızı değil yaprakları, bilinsin ki onun ölümcül şarabı, akar ölü insanlara.*"

Mumkatı gömleğimin cebinden çıkardım ve çekilmiş dalganın ıslattığı kumların yanına diz çökerek meyveyi yıkadım. Ayağa kalktım ve meyveyi ağzıma attım. Kabuğu çekirdeğinden ayrılıp dilimde dolanan kalın, tatlı bir şerbete dönüştü ve aşağı doğru akarak yutağımı yapışkan bir sıcaklıkla okşadı. Dilimi yuvarladım, nokta nokta olan çekirdeğin çevresinde gezdirdim ve onu dışarı tükürdüm.

Yalın ayak bir şekilde bir dalganın içine yürüdüm ve mumkat zihnimi ele geçirdiğinde, yukarı bakıp Orion ve Büyük Köpek'in yerlerinden ayrılıp birlikte gökyüzünde hareket ettiğini gördüm. Avcı ve köpeği gökte dolanırken bile görüntüye kral kelebeğim sızdı ve bu kral yaratığın ardında on bin tane daha kelebek uçuyordu. Kanatlarını o kadar güçlü çırpıyorlardı ki, esintilerinin yanaklarıma vurduğunu hissedebiliyordum. Sonunda Isla de Sangre'nin tepesindeki bütün yıldızlar, çevrede uçuşan ve havada yüzen ve geceye bir sürü yeni yıldız ekleyen ışıklı bir böceğe dönüştü ve o an için hepsinin efendisiydim; sadece kendine hesap veren ölümsüz bir tanrı.

3. Bölüm

PLATON'UN *DEVLET*'İ VAR, Francis Bacon'ın *Yeni Atlantis*'i, Candide'nin *El Dorado*'su ve benim de ormanda Edwina'nın mülküne yürüme mesafesinde olan özel bir kulübem var. Bu küçük boy ütopyanın konforları arasından en çok iki tanesinden hoşlandım: Laguna Zafira'nın yosun kaplı manzarasına bakan, tahtadan bir güverte ve en tavizsiz yıldızlararası komisyonun bile dünyanın medeni bir gezegen olduğuna ikna olmasını sağlayacak türden orkestra müziği içeren bir CD koleksiyonuyla bir ev eğlence sistemi. Öğrencime ilk dersini vermeden bir gece önce, şezlonga uzandım, bir bira açtım ve Ralph Vaughan Williams'ın beni tenimin esaretinden kurtarmasına izin verdim.

Her ne kadar *Antartika Senfonisi* kulağa her zamanki kadar görkemli gelse de, aldığım haz düşüncelere dalmamı engellemeye yetmemişti. Kırılmış ahlaki pusulasını onarmam beklenen bu kayıp genç kadın kimdi? Londa Sabacthani'ye "Yasak meyveyi yeme"den başlayarak tüm ahlaki prensipleri öğretmeli miydim, yoksa sadece

amnezinin bulanıklaştırdığı bazı önceden benimsenmiş kuralları yeniden öğrenmesine mi yardımcı olmalıydım? Sinuhe'nin babasının ayak izlerini takip ederek onun vicdanını felç etmiş o gizli kıymığı bulup nasıl açığa çıkmalıydım?

Antarktika Senfonisi'ni, Williams'ın beni Villanova'daki ilk yılımda girmiş olduğum depresyon sonrasında, dünyanın, aslında intiharın bile bu çöplüğe bir onay olacağı, kapanmayan ilkel bir anlamsızlık çöplüğü olmadığı hususunda tek başına ikna ettiği *The Lark Ascending*,[8] takip etti. Bölüm başına bir bira içerek sandalyemde uyuyakaldım.

Şafak sökmeden kısa bir süre önce mesanemin şişkinliği yüzünden uyandım ve zihnimin garip bir şekilde dâhiyane bir fikirle ışıldadığını fark ettim. Londa'nın ihtiyacı olan şeyin doğrudan ve duygusal olarak Platon ve Kohlberg tarafından tasarlanmış etik ikilemler içinde bulunmak olduğuna karar verdim. Ahlakı sadece zihniyle *irdelemek* yerine, elleriyle ve ayaklarıyla ve konuşma organlarıyla *icra etmesi* gerekiyordu. Öyleyse Emanet Balta ve Çalıntı Radyum'u drama doğaçlamalarına dönüştürecektim ve öğrencimi bu iki krizin merkezine yerleştirecektim.

Boşlukta bir yerlerde, Amerika'nın en büyük filozofu ve icra ederek öğrenmenin yorulmaz savunucusu John Dewey'nin ruhu, Laguna Zafira'ya yukarıdan bakarak gülümsüyordu.

AYNI SABAHIN DAHA GEÇ SAATLERİNDE orman yolunda güneş banyosu yapan bir düzine uyuşuk iguananın yanından geçip koşarak malikâneye doğru ilerledim. Verandanın basamaklarını çıkarken, bana doğru süzülerek ilerleyen Edwina'yla karşılaştım. Kronik bir şekilde hoşnutsuz olan kedisi boynunun çevresine bir kelepçe gibi dolanmıştı. Yaratık bana hırladı. Ben de geri hırladım. Edwina, kı-

8 İngiliz yazar ve şair George Meredith'in bir şiiri. (yay. n.)

zının rehabilitasyonunun malikânede geniş kitap koleksiyonunun olduğu odada yapılacağını belirtti ve beni bir sürü Fransız kapısından geçirerek bir kütüphaneye götürdü. Yeni sınıfıma bakarken üstüme bir iyimserlik çöktü: dizilmiş güzel ciltli kitaplar, bir yıkım topu kadar büyük bir dünya küresi, şöminenin yanında bir çift büyük koltuk; tüm bunlar en yüksek dereceli ahlaki konuşmalara olanak sağlayacak gibi görünüyordu.

Tek garip şey, sarımsı kahverengi plastik etinin üstünde İspanyol bir İspanyol askerinin oyma bir zırhı, miğferi ve deriden yapılmış uzun botları olan bir mağaza mankeniydi.

Kılıç ve tüfeğiyle tetikte olan bu Engizisyon görevlisi felsefe bölümünün yanında kimsenin David Hume, Baruch Spinoza, Bertrand Russell ve diğer heretiklerin eserlerine bakmaması için sanki nöbet tutuyordu.

Edwina, "Ona Alonso adını koyduk," dedi. "Malikâneye dâhildi. Javier onunla ilgili hikâyeler uydurup durur. Belli ki Ponce de León'u, Porto Riko'nun valiliğinden çekilmeye ve efsanevi Bimini adasını ve onun Gençlik Çeşmesi'ni aramaya çıkmaya ikna eden kişi Alonso'ydu. 1514 yılında, Ponce ve Alonso büyük bir kara parçasına rastladılar ve oraya *Pascua Florida* ismini verdiler: Çiçekli Paskalya; çünkü o gün Paskalya Pazarı'ydı."

Edwina, Alonso'nun biyografisine devam edemeden, odaya üstünde beyaz bir şort ve kırmızı bir polo gömlekle Londa girdi. Annesiyle birlikte ona iyi sabahlar diledik. Bizi görmezden gelerek şömineye yaklaştı ve koltuklardan birine oturdu. Boşluğa doğru baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Edwina, "Ponce ve Alonso daha sonra bir dizi serüven yaşadılar," dedi. "Florida Kızılderililerini ele geçirdiler, Taíno isyancılarını Porto Riko'da bastırdılar ve yeni keşfettikleri karanın bir yarımada olduğunu fark etmeyerek, etrafını deniz yoluyla dolaşmak için bir

sürü ümitsiz girişimde bulundular." Beni yanına çekti ve fısıldayarak devam etti: "Londa, bu maceracıların gittikleri her yerde cesetler bırakırken sonsuz Gençlik Çeşmesi'ni aramalarındaki ironiyi fark ettiğinde, başarmış olacaksınız."

Edwina, Fransız kapılarını arkasından kapatarak odadan dışarı çıktı. Boş koltuğa oturdum ve yüzümü faal olmayan şömineye çevirdim; tropik bir yer için tuhaf bir kurulumdu, tıpkı cenaze salonuna bir tilt makinesi koymak gibi.

Londa birden, "Annem Ponce de León hakkında hiçbir bok bilmiyor," dedi. "O Florida'yı 1514'te değil, 1513'te keşfetti."

"Eminim haklısındır," dedim.

"Lanet *Britannica Ansiklopedisi* öyle diyor. Ve Kızılderilileri hiç katletmemiş. Onlar, onun o Kastilyalı kıçını tekmelemişler."

"Eminim öyledir. Derse hazır mısın?"

"Hayır."

"Bu sabah tiyatro oyunu isimli bir şey deneyeceğiz. Televizyonda gördüğün aktör ve aktrisler gibi rol yapacağız."

"Annem televizyon izlememden hoşlanmıyor, ama ben yine de izliyorum. Komedyenler beni güldürüyor. Diziler ve tornadolar ve maden kuyularından düşen çocuklar da."

"Alice ve Jerome ve emanet baltanın hikâyesini hatırlıyor musun?"

Londa kestane rengi saçlarını dalgın dalgın çekiştirdi. "Nasıl unutabilirim ki?" O her şeyi kavrayan zihninden çıkan sözleri iki anlamlıydı: Hikâye hatırlanacak bir hikâyeydi ve onu unutmak istese de unutamazdı.

"Ben Jerome rolünü oynayacağım," dedim, "ve sen de Alice olacaksın."

"Alice Walker'ın en ünlü yapıtı 1982 yılında basılan *Renklerden Moru* adlı kitabıdır. Annem bana senin Boston'dan geldiğini söyledi."

"Doğru. Oyuna başlayalım mı?"

"Boston, Massachusetts'in başkentidir." Eteğinin cebinden bir kibrit kutusu ve mavi bir Dunhill sigara pakedi çıkardı.

"Boston Çay Partisi esnasında sömürgeciler üç yüz kırk iki kargo kasasını limana boşalttılar."

"Londa, beni dinliyor musun?"

"Gezegenimizin katı bir iç çekirdeği, eriyik bir dış çekirdeği, sıcak kayadan bir çekirdek kabuğu ve ince soğuk bir yüzeyi vardır. 1903 yılının on yedi Aralık günü, Wright Kardeşler, pervaneli planörleriyle dört uçuş gerçekleştirdiler."

"Londa, ilgine ihtiyacım var."

Bileğini hafifçe pakede vurarak içinden bir sigara çıkardı. "Filtrenin ucu ağzıma geliyor." Dudaklarını sigaranın çevresine büktü ve filtreyi çıkardı. "Diğer tarafa kibrit gelecek. Ben on yedi yaşındayım ve bir sürü yeteneğim var. Kek yapabilirim, çivi çakabilirim, tıkanmış boruları açabilirim ve kumdan kale yapabilirim."

"Annen sigara içmene izin veriyor mu?"

"Evet, ama bundan çok hoşlanmıyor." Bir kibrit aldı, Dunhill'ini yaktı ve Edwina'nın başarılı bir taklidini yapmaya başladı. "*Tatlım, biliyoruz ki tütün sağlığımıza zararlıdır.*" Sigarayı ağzından çıkardı ve öksürdü. "Maalesef annemin fikirleri benim için çok da önemli değil. Aslına bakarsan seninkiler de öyle."

Ateş süngüsüne baktım, askıda kılıfının içinde duran bir oku andırıyordu. King's Koleji'ndeki Ahlaki Bilim Kulübü'nün savaş sonrası bir toplantısında Wittgenstein, Karl Popper felsefi problemlerin var olmadığını, onların yerine sadece dilbilimsel bilmecelerin olduğunu kabul etmediğinde, onun suratına böyle bir alet savurmuştu. Londa'yı aynı şekilde tehdit etme arzum o sırada göz ardı edilemezdi.

"Ciddi bir fonksiyon bozukluğu yaşıyorsun," dedim. "Benimle işbirliği yapman gerekiyor."

"Ciddi fonksiyon bozukluğumun ziyadesiyle farkındayım. Başka ne var biliyor musun, Sokrates? Ben de senin kadar ahlaklıyım. Birinci kural: Benim dışımda başka bir lanet tanrıyı tanımayacaksın. Yedinci Kural: Lanet olası zina yapmayacaksın. Onunu da sayabilirim. Sen sayabilir misin?"

"Annen bir halıyı yaktığını söyledi. Dr. Charnock'un pencerelerine taşlar atmışsın. Bunlar bana ahlaklı davranışlar gibi görünmedi."

"Bana da öyle."

"Cumartesi günü bir balığı nedensiz yere neredeyse öldürüyordun."

"Eğer pencerelerini kıracağımdan endişeleniyorsan, söz veriyorum, kırmayacağım." Sigarayı ağzıyla tuttu ve boş elini gererek baş parmağıyla derisini okşadı. "Bu şeyle kaplı olmak çok garip bir his." Konuşurken sigarası bir aşağı bir yukarı gidiyordu.

"Epidermis, dermis, fasya. Sürekli bir şeyler sızdırıyorum. Kan, ter, tükürük, mukus."

"Ama asla gözyaşı yok."

Göz göze geldik. İrisleri yeşilin iki farklı tonundaydı. Bir başka veri sunacaktı ki vazgeçti ve kararsız bir gülümseme ve zoraki bir onay verdi.

Koltuktan ona doğru uzanarak Londa'nın elini tuttum ve onu maun rengi okuma masasına götürdüm. Masanın üstünden, tutma yerinden beyaz tüyler çıkan bir toz fırçası aldım. "Haydi bunun o balta olduğunu hayal edelim." Fırçayı Londa'nın yüzüne doğru salladım. Sırnaşık bir sesle, "İyi günler, Alice," diye başladım. "Seni görmek ne güzel."

Beş saniye geçti. On. On beş. Londa sigarasını uzun uzun içine çekti ve izmaritini artık bir kültablası olarak işlev gören ters bir yengeç kabuğuna koydu.

"Bir şey söyle, Londa."

"Eskiden canlı olan bir şeyin yaşı, radyoaktif karbon-14'le belirlenebilmektedir."

"*Alice*'in söyleyeceği bir şey söyle. Sen Alice'sin, hatırlıyor musun?"

"1959 yılında, Los Angeles, Chicago'yu yenerek Dünya Beyzbol Oyunları Serisi'ni kazandı."

"Londa, şöyle söyle: *İyi sabahlar, Jerome. Bana baltanı verdiğin için teşekkürler.*"

Sigara dumanını burun deliklerinden çıkararak, "Sen Jerome değilsin," dedi. "Sen Mason Ambrose'sun. Bir mason kâsesinin geniş bir ağzı ve hava geçirmez kapağı vardır."

"*İyi sabahlar, Jerome*, de, Londa."

"Farmasonlar iyilikseverlikleriyle ve gizli ritüelleriyle bilinirler."

"Söyle."

"Neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü ben senin öğretmeninim ve sen de benim öğrencimsin. *İyi sabahlar, Jerome.*"

Londa gözlerini kapadı. Homurdanarak dişlerini sıktı. "İyi sabahlar, Jerome." Sesi bir mikroçip gibi çıktı. "Bana baltanı verdiğin için teşekkür ederim. Bu tam bir saçmalık, Mason."

"Yardımcı olduğuma sevindim, Alice. Bıçağını bu sabah keskinleştirdim, ama onu neden ödünç almak istediğini unuttum."

"Ben de unuttum."

"Belki de bir kayın ağacından kuru bir dalı kesmek istiyordun?"

"Bir kayın ağacı, elbette, sen öyle diyorsan öyledir, tabii buranın lanet tropik iklimde olduğu ve burada o lanet kayın ağaçlarından olmadığı gerçeği de söz konusu."

"Ne kötü. Boston'da bir sürü kayın ağacı var."

"Boston kremalı turtasının üstünde çikolatalı dondurma ve katmanların arasında da muhallebi dolgusu vardır."

"Oldukça doğru, ama Boston Çay Partisi hakkında yanılıyorsun. Suya Üç yüz kırk *bir* kutu atıldı, üç yüz kırk iki değil."

"Hayır, üç yüz kırk iki."

"Üzgünüm, doğru değil."

Londa büzüldü ve derin bir nefes aldı. "*Britannica Ansiklopedisi* böyle söylüyor."

"Benim bir atam *oradaydı*, Londa. Kutuları saymış. Ansiklopedi yanılıyor."

Vücudu sanki düşen bir asansördeymişçesine kasıldı. "Yalan söylüyorsun!"

"Kitaplar sıklıkla hatalıdır."

"Hassiktir oradan!"

"Üç yüz kırk bir," diye üsteledim.

"Kırk iki!"

"Kırk bir!"

Londa, Alonso'ya doğru gitti ve botunun paçasını çekerek sigara izmaritini boşluğa attı. Antik tarih bölümüne gitti. Fırça koltuğumun altında, adımlarını takip ediyordum. Kızıl bir deri koltuğa sırtüstü uzandı ve saçlarını bir örtü gibi yüzününün önüne attı.

Koltukta yanına oturarak, "Bu *en sevdiğin* kayın ağaçlarından biri miydi?" diye sordum. Sandalları kalçama değdi.

Bir dakika boyunca hiç ses çıkarmadı ve sonunda saçlarını gözlerinin önünden çekip, "Alice'mişim gibi *davranmamı* istiyorsun öyle mi?"

"Evet."

"Şiirimi dinlemek ister misin? 'Fransızlar *merde* der. Biz tezek deriz.'"

Elinin üzerine dokundum. "Biliyor musun, Alice, iddiaya girerim ki *en sevdiğin* kayın ağacından bahsediyoruz."

Kaşını dalgın bir şekilde çatarak oturur pozisyona geçti; bir ayağının bileğini diğerinin parmaklarıyla tırmalıyordu. "Ben Vermont'ta küçük bir kızken," dedi yavaşça, "babam... eski bir lastiği... ağacın yere en yakın dalına bağlamıştı ve yıllarca en mutlu anlarımı o lastik üzerinde ileri geri giderek geçirdim."

"O zaman ağacın hayatını kurtarmak için elinden geleni yapmalısın." Toz fırçasını avucunun içine yerleştirdim ve parmaklarını kapadım. "Ancak, ona yeniden ihtiyacım olduğunda baltamı geri vermelisin. Buna söz verir misin?"

"Elbette," diye mırıldandı.

"Baltamı geri istediğim an geri vereceksin."

"Seni duydum. Lanet baltanı lanet hayatım pahasına koruyacağım."

Tam bir dönüm noktası olmamıştı. Nihilist su perimde tam bir deniz değişimi yoktu. Ama heyecanlandım: Tünelin sonundaki fotonu görebiliyordum. "Londa, çok iyi gidiyorsun. Hatta eğlendiğini söylemeye bile cüret edebilirim."

"Eğlenmek mi? Tabii, Sokrates. Çok eğleniyorum." Toz fırçasının bir ponpon gibi salladı ve şöyle deme lütfunda bulundu: "Bu beklediğimden biraz daha az mide bulandırıcı."

"Sende çok iyi bir doğaçlama yeteneği var."

"Hadi şu lanet şeyi bitirelim."

Hızla, "İkinci sahne," dedim. "Bir hafta sonra. Jerome baltasını almak için geri geliyor."

Oyunu elimden geldiği kadar heyecan verici bir hale sokmak için dişlerimi gösterdim ve Londa'ya, bir barmaid'e gözünü dikmiş Edward Hyde'ın acımasız, yakıcı bakışlarından attım ve, "*Baltama* ihtiyacım var, Alice," diye hırladım, "hemen *şimdi*!"

Vahşiliğim hoşuna gidiyor gibiydi. Fırçayı yüzüme doğru savurarak, "Lanet olsun, Jerome, *kızgın* görünüyorsun!" diye bağırdı.

"Eşimle dün gece korkunç bir tartışma yaşadık. Eğer şansım varsa onu gafil avlayabilirim."

"Vay anasını, onu *öldürmeye* niyetli olduğunu mu söylüyorsun? Tanrı, Exodus'un yirminci bölümünde, öldürmenin *yanlış* olduğunu söylüyor!"

"*Aynı zamanda* bir sözü tutmamak da yanlıştır. İhtiyacım olduğunda baltayı geri vereceğini söyledin. Şimdi üzerine düşeni yap."

Tüm bu basit melodramdan zevk alan Londa, en yakın pencereye ilerledi, kepenkleri açtı ve fırçayı ormana fırlattı.

"Doğrudan denizin dibine!"

"Arkadaşlığımız bitti, Alice!"

Bana yaslandı. Gülüşü bir karpuz dilimi kadar geniş ve suluydu. Omuzlarını bükerek yüksek sesle bir do notası çıkardı ve kendini bariz bir zevkle kucakladı.

"Son," dedim ve kafamı bir hayranlık ifadesiyle eğdim. "Tebrikler, Londa. Az önce bir insanın hayatını kurtardın."

"Eğlenceli," dedi yeniden. Sesinin tonu tam olarak dostça olmasa da daha öncekinden bir oktav daha az alaycıydı.

"Sana ödülünü dersi hemen sona erdirerek vereceğim. Ders sona ermiştir. Seninle yarın sabah görüşürüz."

"Bir başka lanet tiyatro oyunu daha mı oynayacağız?"

"Öyle düşünüyorum, evet."

"Peki o Alice-ve-Jerome saçmalığından daha ilginç olacak mı?"

"Bence hoşuna gidecek."

"Dersten kaçmayı planlıyordum," dedi ve ikinci bir sigara yaktı, "ama belki gelebilirim."

HER NE KADAR felsefe eğitimi almama Edmund Purdom'un ruhsuz *Mısırlı* uyarlaması ilham kaynağı olmuş olsa da *Dünya Çapında Etik*'in altında yatan duyarlılık üstünde aynı zamanda babamın evlenmemiş tuhaf kız kardeşi Clara halanın da rolü büyüktü. Clara hala, on ikinci doğum günümden kısa bir süre sonra bir ambulans onun hasta bedenini bir Germantown hastanesine götürüp, oradan asla geri getirmeyene kadar bizimle birlikte yaşıyordu. Clara hala kesinlikle bir evrim teorisi yandaşı değildi –o tüm kalbiyle orta sınıf Metodist kitabının içten Yaratıcı-Tanrı inanışını benimsemişti– ama bana göre, onun dünyadaki tüm türlere, mütevazı sakalara, basit karakurbağalarına ve sıradan sincaplara verdiği değer ve saygı tamamen Darwinci geleneğin içeriğine uyuyordu. Halamın portresini çizecek olsam, onu bir bahçede bir eliyle sincap beslerken diğer elinde kuş yemliği tutarken çizerdim.

Nasıl öldüğünün üzerinde düşünmüyorum. Sadece Londa'yla ikinci dersimize başlarken, ki bu ders Kohlberg'in Çalıntı Radyum öyküsünden uyarlanacaktı, Clara halanın gereksiz radyasyon tedavileri aklıma geldi. Ama St. Francis'in bu alışılmadık reankarnasyonu yukarıdan bana bakarak, öğrencime sağlam bir doğacı etik sağlama girişimlerimi kutsadığını düşünerek devam ettim. Londa, kocası kemik kanserinden ölmek üzere olan Helga Eschbach rolünü aldı. Ben de, o Fritz'in eczanesine girip, radyum özünü çaldıktan sonra

onu tutuklayan polis Jürgen Hammerschmidt oldum. Boş bir Perrier şişesini hayati ilacın kabı olarak kullandık.

"Burada neler oluyor?" diye sordum.

Londa sigarasından bir fırt çekip yeşil şişeyi göğsüne doğru kavradı. "Benim ismim Helga Eschbach ve eşimin kötü huylu bir tümörü var. Radyum terapisi onu iyileştirebilir."

"Bayan Eschbach, anladığım kadarıyla bir hırsız yakalamışım."

"Beni hapse atın; umurumda değil." Koruyucu bir tavırla şişeyi kavradı. "Ama önce bu ilacı kocama götürüp ona hipodermik enjeksiyon yapmama izin verin."

"Benim görevim yasaları uygulamak, çalıntı malların sevkiyatını kolaylaştırmak değil." Perrier şişesini kaptım ve Londa'yı elinden tutarak kütüphaneden yerel hapishaneye doğru ona eşlik ettim.

"Eczacı her radyum hammaddesi için yüz alman markı ödüyor!" diye karşı çıktı. "Ve özü için bin mark istiyor!"

İspanyol askerin yanında dururken ilgisizce kılıcını aldım ve onu kınından birkaç santim çıkardım. "Bin mark mı?" diye sordum. "On katı bir kâr mı?"

Elimden kurtularak, "Bin lanet mark," dedi.

"Ne kadar adaletsiz bir durum."

"Evlilik yüzüğümü rehin bıraktım, mobilyalarımızı sattım, arkadaşlarımdan para dilendim. Ama yetmedi."

"Şunu belirtmeliyim ki, Bayan Eschbach, çabanıza hayran kaldım."

Londa, "Kocamı seviyorum," dedi.

Kılıcı yerine geri koydum. "Eczacı sadece beş yüz mark fiyat koysaydı, gene de ahlakdışı bir şey yapmış olurdu."

"Ama yasa dışı bir şey değil, öyle mi?"

"Ne yazık ki, hayır," dedim. "Ama siz yasa dışı bir şey yaptınız..."

"Ama ahlak dışı değil?" Londa bir nefes aldı ve zaferiyle övünen bir gülücük attı.

"Tam tersine, Bayan Eschbach. Sizin yaptığınız..."

"Oldukça ahlaklı, öyle değil mi?"

Perrier şişesini Londa'nın eline geri verdim. "Alın. Kocanıza ilacını verin. Ben sizi bu gece hiç görmedim ve siz de beni görmediniz, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Bay Eschbach böyle bir eşi olduğu için çok şanslı."

Sigarasını İspanyol askerinin göğüs zırhında söndürdü ve izmariti tüfeğinin namlusuna attı. "Bana adınızı söyleyin."

"Hammerschmidt," dedim.

"Bu yardımınızı asla unutmayacağım, Dedektif Hammerschmidt."

"Bazı durumlarda, Bayan Eschbach, sevginin kutsallığı, yasaların mukaddesliğinden daha geçerlidir."

"Dedektif; siz lanet bir filozofsunuz."

Londa'nın memnuniyetini görerek anında güldüm ve tamamen karakterimin dışına çıkarak ona belirsiz, babacan bir şekilde sarıldım. "Sahneyi bitir, hayatım. Alkışları al. Çiçek buketlerini yakala. Harika bir iş çıkardın."

Londa, aynı anda hem masumiyeti, hem de müstehcenliği vurgulayan bir edayla elimi tuttu, beni biyografi bölümüne çekti ve yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu.

"Bay Hammerschmidt'in yardımını asla unutmayacağım ve *senin* yardımını da öyle," dedi öpücüğün ardından. "Umarım hep eğitmenim olarak kalırsın, Mason; vicdanımı geri kazandıktan sonra bile."

EMANET BİR BALTA, bir kayın ağacı, bir radyum özü.

Londa'yı rehabilite edişimi, her birinin kendine has baltalık, ağaçlık ve şişelik niteliği olan üç fiziksel obje şekillendirdi. Ama Jean-Paul Sartre'ın bize hatırlattığı üzere, insanlık söz konusu olduğunda metafizik tersine döner: Bir insanın varoluşu onun tözünden önce gelmektedir; insan objelerin arasındaki bir subjedir. Sartre'a göre Heidegger'in izinden gitmenin tehlikesi, onun, objeler dünyasına "düşmesi" ve kendini evrensel prensipler olarak gösteren rastgele kısıtlamaların esiri olmasıdır. Ve böylece Londa'ya biraz Sartrecı varoluşçu özgürlükten tattırmam gerektiğine karar verdim. Onu herhangi bir ölçütün ötesindeki bir ikilemle yüzleştirecektim.

Bu muamma, Sartre'ın bizzat tasarladığı bir ikilem olup, ağabeyi 1940 Alman saldırısında vefat etmiş olan bir öğrenciyle ilgilidir. Öğrenci, Özgür Fransa'ya katılarak ağabeyini öldüren Nazi canavarlarını yenmeye yardımcı olmaya karar verir, ama hasta annesi evde kalmasını istemektedir. Çocuk onun tek tesellisidir ve kadın kendine yeteri kadar bakamamaktadır.

Londa'nın hayal gücündeki bulanıklığı en aza indirmek için hayata küsmüş olan çocuğun bir kız olmasına karar verdim. Edwina'yı anne olarak seçtim. Edwina, her ne kadar Charnock'la yirmi dört saat sonra Chicago'da katılacakları, bir hafta süren ve nöral ağ topluluğuna yapay zekâlarını deli birer varlık haline getirmemeleri konusunda ricada bulunacakları yapay zekâ konferansına hazırlık yapmakla meşgulse de, rolü memnuniyetle kabul etti ve birkaç dakika içinde iki aktör kendilerini mağdur senaryoya tamamıyla adadı.

Edwina, "*S'il te plaît,*[9] Madeleine; yeniden düşün," dedi. "Ağabeyini zaten kaybettik. Seni de kaybetmeye dayanamam."

Londa, "Claude ölümünün öcünü almamı isterdi," dedi.

Edwina, "Claude bana göz kulak olmanı isterdi," diye ısrar etti.

9 (Fr.) Lütfen. (yay. n.)

Londa, suratını buruşturup irkilerek, "Eğer burada kalırsam ayakta olduğum her anımı Direniş'i düşünerek geçiririm," dedi. Bu, ruhani işkencenin şimdiye dek gördüğüm en iyi taklidiydi. "Diğer yandan eğer Direnişe katılırsam, her anımı *seni* düşünerek geçiririm."

Edwina, "Ben de bunu kastediyorum," dedi. "Benimle kal."

"Ama, ah, *Anneciğim*, Almanları Fransa'dan sürmenin önemini bir düşün! Sırf sen değil, binlerce anne için; *binlercesi* ihtiyarlığını, aksi takdirde Nazilerin eline düşebilecek olan oğulları ve kızlarıyla geçirebilecek!"

Edwina ellerini Londa'nın omuzlarına koydu, çocuğu o kadar yakınına çekti ki burunları neredeyse birbirine değiyordu. "Sevgili Madeleine, benim mutluluğumu nasıl Nazilere saldırmak gibi boş bir iş için feda edersin? Nasıl böyle bir değiş-tokuş yapabilirsin?"

"Böyle bir değiş-tokuş yapabilirim, çünkü. . ."

"Evet?"

"Çünkü. . ."

"Dinliyorum."

Londa'nın boğazından gergin bir homurdanma sesi geldi. Sendeledi, İspanyol askere doğru gitti. "Lanet olsun, Mason, *gene* aynı şeyi yapıyorsun! Beni çıldırtmaya çalışıyorsun!"

Edwina, "Londa, 'lanet' sözcüğü bu iddiaya hiçbir katkıda bulunmadı," dedi.

Londa, "Başım dönüyor," dedi. "Bir. . ."

"Kurala mı ihtiyacın var?" diye sordum. "Bağlayıcı bir prensibe mi? On birinci bir emre mi?"

Londa neredeyse öldüreceği sazan balığı gibi nefes alarak Alonso'ya doğru yığıldı. "Sıtma ilacı kınakına ağacından elde edilir! Riemann geometrisinde, eğimli bir çizgi iki nokta arasındaki en kısa yoldur!"

"Böyle bir ikilemi çözecek herhangi bir kural yok," dedim.

"Yetişkin bir insan iskeletinde iki yüz altı kemik vardır! Galaksiler eliptik ve spiral olarak sınıflandırılabilirler! Joyce Kilmer *Ağaçlar*'ın yazarıdır!"

"Bir kuralı uygulamak yerine, tüm ahlaki mantığını kullanmaya çalışmalısın."

"Bu lanet olası dersten *nefret ediyorum*!"

Edwina iki büklüm oldu. "Londa, bir tanem, okulda 'lanet olası' demiyoruz."

Öğrencime yaklaşıp, sağ elini tuttum ve avcunun içine sanki İsa'nın yarasını iyileştiriyormuşçasına masaj yaptım. Bir iç geçirdikten sonra rahatladı.

"Bugünlük bu kadar olsun, tamam mı?" dedim.

Londa, havayı kenetlenmiş dişlerinin arasından geçirerek sesli bir şekilde nefes alıp, "İyi fikir," dedi. "Tüm sabah boyunca duyduğum en iyi lanet olası fikir bu."

Sırt çantamı okuma masasından aldım ve *Dünya Çapında Etik*'i çıkardım. "Bu geceki ev ödevin olarak, lütfen dördüncü bölümü oku ve Stoiklerin dünya görüşüyle ilgili kişisel fikrini yansıtan, bin sözcükten oluşan bir kompozisyon yaz."

Zoraki öfke ile gerçek can sıkıntısının karışımı olan bir yüz ifadesi takındı. "*Bu* hiç eğlenceli gözükmüyor."

"Eğlenceli olmasına gerek yok."

"A.B.D Anayasası'nı okumadın mı, Mason? Zalimce ve sıra dışı cezalar yasaktır."

Edwina, "Londa, hayatım, derslerimiz esnasında alaycılık yapmıyoruz."

Londa, kitabı eline alarak, kendini "doymuş yağlar ve rafine şekerden oluşan ahlaki olarak dejenere bir öğle yemeğine" hazırlayacağını belirterek odadan dokuz yaşındaki seksek oynayan bir kızın zıplamalarıyla çıktı.

Edwina'yla birbirimize baktık ve Londa'nın farklı renkteki yeşil gözlerini annesinden aldığını fark ettim. Tatlı parmaklarını, sanki kanal tedavisi uygulayan psişik bir şifacı gibi yanaklarıma dokundurdu.

Edwina, "Fena halde iyi gidiyor, değil mi?" diye sordu.

Fazla tatmin olmuş bir tonlama yapmamaya çalışarak, "Bir gelişme görüyorum," diye cevap verdim. Doktorası olan kaç filozof Londa'yı bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar ilerletebilirdi ki?

"Madeleine'in neden Nazilerle savaşmak zorunda hissettiğini biliyordu, ama annenin de duygularını anlıyordu. Sen gelmeden önce kendisi dışında biriyle empati kuramazdı. 'Gelişme' sözcüğü hafif kalıyor. Bence onu hemen hemen iyileştirdin."

DIRDIRCI KUŞLAR, YAYGARACI MAYMUNLAR VE UĞULDAYAN DALGALARLA dolu olan Isla de Sangre'de ne kadar uzun kalırsam, akademide geçirdiğim yılların zihinsel ekosistemime ciddi dengesizlikler işlemiş olduğundan o kadar çok emin oluyordum. Hawthorne Üniversitesi sayesinde iskeletimde daha dinamik olan çiçeklerin önünü kesen ve tüm alanı sarmaşıklı bir rasyonalite halısıyla kaplayan Aristotelesçi bir Japon sarmaşığı kök salmıştı.

Acayip kavramlarla eğlenme ve savunulamayacak fikirler formüle etme hakkımı geri almamın şimdi tam sırasıydı.

Çarşamba öğleden sonramı ada çevresinde dolaşarak, zihnime ne kadar büyük olursa olsun her tür düşünceyi dâhil ederek geçirmeye karar verdim. Eğer Leydi Felsefe öyle yapmamı isterse, ilk ve son olarak insanların *a priori* bilgiye sahip olduğunu kanıtlayacaktım, *a*

priori bilgiye karşı sıkı bir kanıt tasarlayacaktım ve Oluş'un gizemi üzerine o kadar görkemli bir fikir ileri sürecektim ki bunu duyan tüm Heideggerciler silahlarına sarılacaktı. Amacı ruhsal aydınlanmadan çok zihinsel bir gerileme olan bu garip vizyon macerası öğle yemeğinden hemen sonra aklıma geldi. Yürüyüş kıyafetlerimi giydim –Boston'daki eşyalarımı içeren sandık buraya bir önceki akşam ulaşmıştı–, sırt çantama üç şişe su ve yarım düzine enerji barı koydum ve sahile doğru yola çıktım. Bir yandan da Vaughan Williams'ın *The Lark Ascending* isimli pasajında yer alan ve dinleyicinin ruhunun ve Hegelci Dünya Tini'nin çılgınca ve sonsuza dek âşık olması için düzenlenmiş, favorim olan melodik fikri mırıldanıyordum.

Charnock'a göre, adanın şekli insan böbreğine benziyormuş.

Amacım yıldızlar ortaya çıkmadan önce adanın çevresini dolaşmaktı. Başlangıçta yolculuğum zevkliydi. Yemyeşil yağmur ormanı ile sakin Bahía de Flores'i ayıran kum tepelerden geçerken *The Lark Ascending*'i mırıldanmayı sürdürdüm. Gökyüzü oksijensiz kan gibi derin bir maviydi. Havada orkide ve güneş çiçeği kokusu vardı. Kumun üzeri her türden kabukla –büyük deniz kabuğu, midye, istiridye, tarak kabuğu, salyangoz–, zihnimin kaldırım taşlarına çevirdiği Darwinci yapıtlarla kaplıydı ve kendimi on sekizinci yüzyıl Königsberg'inin sokaklarında, Kant'ın, Tanrı'nın varoluşunun fiziko-teolojik argümanının, neden aşkın bir Yaratıcı değil de sadece var olan materyalin insafına kalmış bir kozmik Mimar ortaya koyduğunu anlattığı sırada onun ayak izlerini takip ederken hayal ettim.

Yaklaşık beş kilometre ilerlediğimde, artık mutlu bir gezgin değildim. Kafamdan aşağı damlayan ter denizi kaşlarımı kaşındırıyor ve gözlerimi acıtıyordu. Sivrisinekler kulaklarımda bozuk işitme cihazları gibi ciyak ciyak bağırıyordu. Hepsinden de kötüsü, artık bir engel söz konusuydu. Yağmur ormanından yükselerek, eğer ada bir böbrek olsaydı tam böbrek kanalının olacağı kısımda, koca bir

çıkıntı oluşturan dikey bir kum taşı uçurumu vardı. Bir an için tam ters tarafa dönerek sinekliği ve soğuk birası olan kulübeme geri gitmeyi düşündüm, ama içimdeki macera ruhu uykusundan uyanmıştı. Ormanın güneyine doğru ilerledim. Dalgaların sesi gitgide, gürlemeden homurtuya ve sonunda da bir fısıltıya dönüştü.

Denizden kilometrelerce uzaklaştığımda, uçurumun yüksek bir beton duvarla birleştiğini görerek hayrete düştüm. Bu duvar devasa tarih öncesi bir gorili hapsedecek kadar engin olmasa da, insanların gidiş-gelişini engelleyebilecek bir yapıdaydı. Yosun kaplı cüssesi ormanın güneyine doğru devam ederek sis ve gölgelerin arasında kayboluyordu. Duvarın arkasından yükselerek ipek bir uçurtmaya –ateşli kırmızı bir kuyruğu olan altın bir Zümrüdüanka– ulaşan ve bir kapok ağacına takılmış olan gergin bir ip de beni eşit derecede şaşırttı. Durdum. Hıçkırık sesleri geliyordu. Bir çocuk ağlıyordu. Şimdi zihnimde uçuşmakta olan tüm açıklamaların içinden, ilk ve abartılı olduğunu kabul ettiğim hipotezi göz ardı ettim –çocuk oraya hapsedilmişti ve uçurtmayı bir yardım çağrısı olarak uçurmuştu– ve en bariz olanını seçtim: kayıp bir oyuncağın üzüntüsü.

Her ne kadar küçükken atletik açıdan yetersiz ve beyzboldan para fırlatmaya kadar her alanda başarısız olsam da –bu okul arkadaşlarıma oldukça haksız bir eğlence sağlardı– her zaman için ciddi bir ağaç tırmanıcısı olmuşumdur. Büyük bir kendine güvenle çantamdan sıyrıldım ve bir dala tutunabileceğim kadar yükseğe atladım. Kendimi kapok ağacına doğru çektim ve elime altın kanatlardan biri gelinceye kadar dallara tırmandım. Zümdürüanka uçurtmasını kurtardım, ipi çözdüm ve ayaklarım yasak alana yaklaşana kadar dallardan inmeye devam ettim.

Ceylan gibi küçük bir kız bana baktı. Kalp şeklindeki yüzü minnettarlıkla dolmuştu.

Mavi bir elbisenin üstüne, erkek çocuğu gibi çamur ve yosun lekeleriyle kaplı pembe bir önlük takmıştı. Elinde, fazladan uçurtma ipinin çevresine sarılı olduğu tahtadan bir pim vardı.

Oyuncağı ellerine bırakarak, sevinçle parıldayan hayranıma, "Sanırım bunu arıyordun," dedim.

"*Çok* teşekkürler!"

Uçurtmayı vücuduna doğru bir kalkan gibi tuttu. Dikey kısmı alnına kadar uzanıyordu. En alttaki dala ilerledim ve kısa bir süre tembelhayvan gibi sarkarak, bacaklarımı açtım, ellerimi gevşettim ve yere atladım. Dengemi sağlamamın hemen ardından birden bir Doberman Pinser ortaya çıktı. Sarı gözleri, kahverengi üzeri siyah olan haydut maskesinin arasında pırıldıyordu. Köpek sabırla çocuğun "davetsiz misafirin üstüne atla ve gırtlağını yakala" emrini bekledi.

Gardiyanının geniş, katı kafasını okşayarak, "Benim adım, Donya," dedi. "Ve bu da Omar." Köpek, yetiştiricilerin türüne uyguladığı modifikasyonlardan farklıydı –kısa kuyruk, yara dokusuyla dikleştirilmiş kulaklar– ama onlar olmadan da oldukça korkutucu görünüyordu. "*Senin* adın ne?"

"Mason," dedim ve elimi, avuç içimi dikkatli bir şekilde Doberman'a doğru uzattım. "Merhaba, Omar." Köpek benim etli davetime burun kıvırdı ve semantik olarak karmaşık bir şekilde homurdandı. Bana tam olarak güvenmiyordu, ama en azından protokole uymuştum.

Çevremi incelerken Donya'nın o öğleden sonra uçurtma uçurma kararının oldukça mantıklı olduğunu fark ettim, zira sadece uzak köşelerdeki selvi ağaçları ve azıcık da yalnız duran akasyalarla kesintiye uğrayan, rüzgâra açık bir çalılıktaydık. Buralarda başarılı bir uçurtma deneyimi yaşamak için tek yapılması gereken beton duvardan ve arkadaki ormandan uzak durmaktı.

Donya, "Beş yaşındayım ve Rupert, Henry ve Deedee'yle bir çay partisi yapıyoruz," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Elbette."

Yanımda Donya'yla çalılıkları geçtiğimde, bir yetişkinle karşılaşmayı umarak her tarafa baktım. Çocuğun bir bakıcı olmadan oynadığı kesindi. Hangi aptal, sorumsuz ebeveyn, anaokulu çağındaki çocuğunu vahşi bir adanın tehlikeleriyle baş başa bırakırdı ki? Omar gerçekten ortaya çıkabilecek tüm tehlikelerle baş etmeye yeterli miydi?

Ev sahibim beni diğer Hintli kuzenleri kadar geniş ve yayılmış bir Banyan ağacına doğru götürdü. Ağacın çıplak kökleri bir sirk çadırını bağlayan halatlar gibi yere doğru kıvrımlaşmıştı. Dalları arasında sarı panjurlu beyaz bir tahta kulübe vardı; Donya'nın ölçülerine göre yapılmıştı. Çocuk, uçurtmasını ağacın gövdesine koydu ve köpeğine birazdan döneceğini söyleyerek beni, diğer misafirlerin beklediği verandaya çıkan, zigzaglı, tahta merdivene götürdü. Donya beni onlarla tanıştırdı. Rupert sarı benekli kırmızı bir kürkü olan kadife bir zürafaydı. Henry, üzerinde Queensland'e Gelin yazılı tişört giymiş olan doldurulmuş bir koalaydı. Deedee ise bir Florida Marlins beyzbol şapkası takmış olan pelüş bir şempanzeydi.

Yere doğru çömelerek Donya'nın küçük dünyasına dâhil oldum. Çay partisindeki malzemelerle –dört tane beyaz porselen fincan ve fincan altlığı, küçük gümüş bir çaydanlık, fıstık ezmeli sandviçler ve çikolatalı kurabiye ve vanilyalı gofretlerle dolu bir tabak– kaplı, Ernest Shepard'ın, klasik, Christopher Robin'in Winnie the Pooh'yu merdivenlerden *pat, pat, pat diye* indirdiği tablosuyla süslenmiş masasının başına geçtim. Donya, Rupert, Henry ve Deedee'yi verandadan aldı ve yukarıdaki küçük bambu sandalyelerine oturttu. Kendisi masanın başucuna geçti. Sandalyelerin kırılganlıkları göz önünde

bulundurulduğunda benim oturmak gibi bir seçeneğim olmadığı açıktı. Köşeye çömeldim.

"Burada tatil yapmaya geldiğiniz çıkarımını yapabilir miyim, yoksa buranın yerlisi misiniz?" Çocukları küçümsememe çabalarım yüzünden genelde onlarla en zoraki ifadelerimle konuşurum, ama Donya beni yine de anladı.

"Ben burada yaşıyorum," dedi ve bana melek gibi bir gülümseme sundu. Yanaklarını süsleyen çiller aynı tarçın tanecikleri gibi görünüyordu.

"Annen ve babanla birlikte mi?"

"Sadece annemle. Benim babam yok. Henry ve Brock her gün ziyaretime gelir." Donya gümüş çaydanlığı kaldırdı ve bir miktar kırmızı sıvı dökerek çay bardağını pelüş şempanzesinin önüne koydu. "Yani *diğer* Henry. Koala olan değil, Henry Cushing."

"Henry Cushing bir insan mı?"

"*Elbette* bir insan. Bana ders veriyor. Brock da öyle."

Isla de Sangre'deki tek eğitmen olmadığımı düşünmek ne garipti. Bizden daha kaç tane olduğunu ve hepimizin Edwina için çalışıp çalışmadığımızı düşündüm.

Ev sahibim iki bardak daha çay koyarak birini Koala Henry'ye diğerini de kendine aldı. Ben de on derece kadar yükselerek pencereden baktım. Gözüme büyük ve cafcaflı bir bina takıldı. Bu, selvilerle ayrılmış bir çeşit İspanyol villasıydı. Her iki kulesinin de balık pullarını andıran kiremitlerle kaplı konik çatıları vardı. Kalın, siyah sarmaşıklar karanlık, taş duvarların çevresinde sanki kahverengi kâğıt ambalajını koruyan sicimleri andırır şekilde çaprazlar çiziyordu.

"Bana tam adını söyle," dedim. "Donya Jones olabilir mi? Donya Smith?"

"Donya Sabacthani." Ev sahibim dudaklarını büzüp

Pop Goes the Weasel[10] şarkısını ıslıkla mırıldanarak kalan çay bardağını doldurup bana uzattı.

Donya'nın gözlerine bakarak, "Bunun Rupert'ın olması gerekmiyor muydu?" diye sordum. Gözleri aynı Edwina ve Londa'nınkiler gibi yeşilin iki farklı tonundaydı.

"Zürafalar Hawaii Kokteyli sevmez."

"Donya, annenin ilk adını biliyor musun? Kendinden Judy ya da Carol ya da Edwina olarak mı söz eder?"

"Ben ona anne diyorum. O tüm dünyadaki en iyi anne. Duvarı sadece benim için inşa etti."

"Adı Edwina olabilir mi?"

"Bilmiyorum, ama sana *fotoğrafını* gösterebilirim!"

Donya masanın altına uzandı ve mavi lake bir müzik kutusu çıkardı. Kapağını kaldırdığında *Doktor Jivago*'dan *Lara'nın Şarkısı*'nın tiz bir uyarlaması çalmaya başladı. Kutunun yeşil kadifeden iç kısmında bir sürü kostüm mücevheri parçası, küçük bir ayna ve Edwina'nın bir kâğıt karanfil kadar yapay bir şekilde gülümsediği bir fotoğrafı vardı.

Donya, "Annem çok güzel değil mi?" dedi.

"Çok güzel," diye tekrar ettim. Yağmurlu bir gündeki Blanche DuBois tarzında. "Ben onun bir arkadaşıyım."

"Sen de mi bir moleküler genetikçisin?"

10 Varyasyonları bulunan bir tekerleme. (yay. n.)

"Hayır, ben bir öğretmenim, aynı Henry ve Brock gibi. Benim öğrencim kız kardeşin Londa. O on yedi yaşında."

"Benim Londa adında bir kız kardeşim yok ki. Annem tek çocuk olduğumu söylüyor."

"*Tek* çocuk mu?"

"Evet, öyle. *Tek* çocuklar çok şanslıdır. Anneleri sadece onlara aittir. Neden Londa adında bir kız kardeşim olduğunu düşündün ki?"

Hawaii Kokteylimden ilk yudumumu aldım. Biraz sulandırılmış mumkat nektarını andırıyordu. Adanın bu yanında çok garip olaylar dönüyordu. Şu an aramıza aniden Mart Tavşanı katılsa çok da şaşırmazdım.

"Öğrencimin adı Londa Sabacthani," dedim.

Donya, "Kendine o adı vermek istiyorsa verebilir tabii," dedi, "ama bu kız kardeşim olabileceği anlamına gelmez." Tatlı tabağını aldı ve şempanzeye verdi. "Biraz kurabiye alır mısın, Deedee?"

Tiz bir Deedee sesi taklidiyle, "*Çok* isterim," dedim.

"Hangisinden?"

"Vanilyalı gofret."

Ev sahibim şempanzesine bir vanilyalı gofret ikram ederek, "Annemi partiye davet ettim, ama o bu hafta Chicago'da."

"Biliyorum," dedim. "Bir yapay zekâ konferansında."

"Bu doğru. İnsanlara bilgisayarlarına iyi davranmaları gerektiğini öğretiyor."

Kokteylden biraz daha yudumladım. Sinuhe'nin favori sorusu kafamın içinde dört dönüyordu. Edwina bana neden bu ikinci çocuktan bahsetmemişti? Neden adayı bir duvarla ayırmıştı? Neden

kızları için ayrı ayrı evler yapması gerekmişti? Fotoğraftaki kadının Edwina'nın ikiz kardeşi olup aynı onun gibi bir moleküler genetikçi olduğunu, aynı onun gibi Chicago'daki bir nöral-ağ konferansına katılıyor olduğunu düşünmeye çalıştım; garip bir teori ama akıl almaz da değil.

Havai Kokteylimi bitirdim. "Donya, sana bir şey söylemeliyim. Bu önemli. Bana sorarsan, beş yaşındaki bir kız dışarıda tek başına uçurtma uçurmamalıdır."

"Annem duvarın iç kısmında durduğum sürece başıma asla kötü bir şey gelmeyeceğini söylüyor."

"Ben sana sürekli olarak bir yetişkinin göz kulak olması gerektiğine inanıyorum."

Donya arkadaki pencereyi işaret etti. "Henry şu an beni izliyor."

En yüksekteki kuleye baktığımda, Donya'nın villasındaki ebeveynlik standartlarıyla ilgili fikrim büyük ölçüde düzeldi. Batan güneşle arkadan aydınlanmakta olan iri yarı bir insan figürü bir teleskobun arkasından çalılıklara dikkatle bakıyordu. Alet doğrudan bana yönlendirilmiş görünüyordu. Aklı karışmış yüz ifademi Henry'ye gösterecek kadar güçlü olup olmadığını merak ettim.

Donya, "Evimin adını bilmek ister misin?" diye sordu. "Yani gerçek evimin. Ağaç evimin değil. Casa de los Huesos. Bu İskelet Evi anlamına geliyor."

"Henry ve Brock sana ne tarz şeyler öğretiyorlar?"

Deedee'nin vanilyalı gofretini ısırdı. "Çok fazla soru soruyorsun, Mason. Sinirlenmeye başlıyorum."

"Bu hiç kibarca bir konuşma tarzı değil, Donya."

Birden alnı ve yanakları pembeleşti ve kendimi bir gözyaşı fırtınasına hazırladım. Ama küçük kız derin bir nefes alarak, "Ben... ben *özür dilerim*."

"Özrün kabul edildi."

"Çok özür dilerim."

"Sorun değil."

"Böyle kötü şeyler söylüyorum, çünkü henüz sağduyum yok."

"*Sağduyu*. Bu oldukça büyük bir sözcük."

"Mesela bir kere annemin cep telefonunu parçalayıp bunu inkar ettim ve başka bir zaman da Chen Lee'nin saatini pencereden attım ve bir keresinde de annemin bütün sümbüllerini deştim. Henry ve Brock bana OYS'yi öğretiyorlar. Okuma, yazma ve sağduyu."

"Anladım."

"Sağduyum olduğunda artık sümbülleri deşmeyeceğim. Sen de Londa'ya sağduyu mu öğretiyorsun?"

"Öyle de denebilir."

Sonraki yarım saat boyunca üç bardak daha kokteyl içtim, iki fıstık ezmeli sandviç yedim ve tüm büyükannelerin yaptığından farklı olan dört kurabiye yedim: Bunlar enfes çikolata parçaları içeren acayip nemli kek diskleriydi. Yemek yemediğimiz zamanlarda Donyayla Şeker Diyarı oynadık, ninniler söyledik ve Christopher Robin'in Winnie-the-Pooh'u alt kata göndermek için daha nazik bir yol bulabileceği üzerine konuştuk. Ağaç evi çay partileri daha sıklıkla olsaydı dünya çok daha güzel bir yer olurdu diye düşündüm.

Donya saat dörtte Henry ve Brock'un onu evde beklediğini söyledi ve çalılığa geri indik. Omar dizlerimi, kalçamı ve ayak bileklerimi

koklayarak son karşılaşmamızdan beri kabul edilemez herhangi bir aroma edinmediğime çabucak ikna oldu. Donya onu tekrar ziyaret edeceğime söz vermemi istedi. Kapok ağacına geri tırmandım. Ormana dönerek çantamı aldığımda, Edwina'nın Donya'nın bölgesine bir sürü para ve malzeme harcayarak orayı gerçekten de tamamen korunaklı bir barınak yapıp yapmadığını merak ettim. Büyük olasılıkla beton duvarın yanlış tarafında yaşıyordum ve eğer Casa de los Huesos'a taşınsaydım, bir daha başıma kötü bir şey gelmezdi.

4. Bölüm

Ertesi sabah kütüphaneye girdiğimde Charnock'un genetik mühendislik yetenekleriyle karşılaştım. Papağanlar ve post-yapısalcılarla aynı kıt anlayışlı tekrar etme yeteneğini paylaşan, kanatları ve tüyleri olan bir iguana çıktı karşıma. Yaratık, Londa'nın omzuna tünemiş, onun o gösterişli saçlarına dolanmıştı; lülelerinin arkasından, salondakileri sayan bir tiyatro menajeri gibi gizlice bakarken çatalsı dili vahşice ileri sıçrıyordu.

"Bir ismi var mı?" diye sordum.

Londa, "Quetzie," diye cevap verdi. Bir yandan da iguanayı bir avuç dolusu kurutulmuş karıncayla besliyordu. Açık sarı renkteki yazlık elbisesi ona cinsiyeti olan bir muz görüntüsü vermişti. "Azteklerin tüylü-yılan tanrısı Quetzalcoatl'dan geliyor."

İguana, "Quetzie yakışıklı bir şeytan," dedi. Tüyleri gerçekten de şaşırtıcı güzellikteydi; kırmızı ve altuni tüyleri ardında bir kralın kaftanı gibi dalgalanıyordu.

"Aynen öyle," dedim.

Tekrar, "Quetzie yakışıklı bir şeytan," dedi.

"Kesinlikle."

"Quetzie yakışıklı bir şeytan."

"Tartışmasız."

"Quetzie yakışıklı bir şeytan."

Londa, "Bu kadar yeter," dedi ve Quetzie belli ki onu anladı; hemen sustu.

"Ödevini görebilir miyim?" diye sordum.

Londa iç geçirdi ve sahibine boş bir yemlik olduğunu hatırlatan bir ev kedisi edasıyla İspanyol askerinin göğüs zırhını sildi. "Stoikler üstüne olan bölümün –nasıl söylesem– beni *büyüledi*. Benim zavallı makalem seninki gibi bir zekâyla karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya başlayamaz bile."

"Dördüncü bölüm benim fikirlerimle ilgili değil. Stoiklerin fikirleriyle ilgili."

Quetzie, Londa'nın omzundan İspanyol askerinin miğferine zıpladı. İguana yeni tüneğinden, "Mason bir dâhi," diye bağırdı.

Kaşımı çatıp, "Bu şüpheli önermeyi ona sen mi *öğrettin*?" diye sordum. "Yoksa bu sadece kulak misafiri olduğu bir şey miydi?"

Nazlı bir gülücük attı ve çiçekli bitkilerle dolu olan büyük yazı masasına yaklaştı –çılgın bir Karayipli şairi orada çalışırken hayal ettim, Isla de Sangre'nin, mutant ıstakozlarla, hissedebilen mangrovlarla, konuşan iguanalarla, açgözlü İspanyol askerleriyle ve gizemli betondan duvarlarla dolu bir fantazya diyarının ulusal destanını yazıyordu– ve üst çekmeceden bir çıktı aldı. Geri geri giderek Quetzie'yi omzuna geri aldı ve bana "Zıtlığa Övgü" başlıklı bir makale verdi.

"Sen bunun üzerinde çalışırken ben bir macera yaşadım," dedim. "Sahilde bir gezinti yaparken kendimi birden yüksek bir beton duvarın yanında buldum. Onunla ilgili bir şey biliyor musun?"

Dudaklarını büzdü ve kafasını salladı.

"Ormanın derinlerine kadar ilerliyor. Ona tırmandım..."

"Yüksek olduğunu sanıyordum."

"Bir ağacı kullandım. Ve ne keşfettiğimi tahmin edemezsin."

"Gençlik Çeşmesi'ni mi?"

"Büyük bir ev; Faustino kadar büyük. Hatta daha da büyük. Bir villa."

"Ne garip."

"Orada küçük bir kız yaşıyor. Kendini Donya olarak tanıttı. Bu isim sana tanıdık geliyor mu?"

"Sanmıyorum. Donya mı?"

"Evet."

"Kafamı vurduğumdan beri" –Londa yüksek sesle sanki bir at hapı çiğnemişçesine yutkundu– "Bir sürü şeyi unuttum."

"Donya isminde küçük bir kardeşin olması mümkün mü?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Annem tek çocuk olduğumu söylüyor. Donya denen kızın kardeşim olduğunu neden düşündün ki?"

Londa'nın ahlak dersi öğretmeni birazdan ona yalan söyleyecekti. "Öylesine bir önsezi. Bundan bahsetmemeliydim."

"Lanet olsun, amnezinin birisini benden uzaklaştırmasından *nefret* ediyorum. Lanet olasıca *nefret* ediyorum."

"Ne olursa olsun, söz konusu çocukla daha önce karşılaştığını düşünmüyorum."

"Bir şey söyleyeyim mi, Sokrates? Bu lanet olası konuşmadan hiç zevk almıyorum."

İguana, "Mason bir dâhi," dedi.

Londa, "Lanet çeneni kapa," dedi.

Quetzie uçarak kürenin üstünde kuzey kutbuna sanki dünyanın çürümüş cesedini yiyip bitirecek devasa bir akbabaymış gibi kondu.

Böyle acı verici bir konuyu açtığım için Londa'dan özür dileyerek bir daha bunu asla yapmayacağıma dair söz verdim ve ben Zıtlığa Övgü'yü okurken seçtiği bir kitabı okuyarak eğlenebileceğini söyledim. Kurgu koleksiyonuna yönelerek, *Aşk ve Gurur*'u aldı ve birlikte okuma masasına oturduk.

Daha iki cümlesini okumuşken Londa'nın fikirlerini kâğıda aktarmak hususunda sıra dışı bir yeteneği olduğunu fark ettim. Son zamanlarda soğurmuş olduğu metinler göz önünde bulundurulduğunda çok da büyük bir sürpriz değildi bu, ama Tanrı biliyor, Watertown Lisesi'ndeki öğrencilerim anlaşılır düzyazılar okumaktan onları yazma aşamasına nadiren geçerdi.

Son paragrafına tamamıyla vuruldum.

> Her şeyden öte, tüm Stoikler erdemi arıyordu ki bu bir şeylere zarar vermeyi ve eşyaları yakmayı bıraktıktan sonra ulaşmak istediğim bir noktadır. Her ne kadar, Mason'ın büyüleyici tanıtımına rağmen bu felsefeyi anladığımı iddia edemesem de, insanın hayatını Stoik kurallara göre yaşamasının büyük getirileri olmalı. Ben üstesinden gelebilir miyim? Bunu öğrenmenin sadece bir yolu var.

Makalesinin başında geçirdiğim on dakikada, Londa *Aşk ve Gurur*'un yarısına gelmişti.

"Sen iyi bir yazarsın," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Ne kadar iyiyim?"

"Çok iyi. Hatta mükemmel."

Romanı kaldırarak, "Bu kadın kadar iyi değilim," dedi. "Jane Austen, Elizabeth Bennet'ın gerçekten de lanet olası hayatta olduğuna inanmamı sağlıyor."

"Bu çok kısa ve öz bir övgü, Londa, ama küfretmesek nasıl olur?"

"Peki. Jane Austen, Elizabeth Bennet'ın gerçekten de lanet olası hayatta olduğuna inanmamı *sağlamıyor.*"

Gözlerimi devirdim ve burnumdan soluyarak, "Stoisizm bölümümden birçok çıkarımda bulunmuş olduğun aşikâr. Ama küçük bir problem var. Bu sayfalardan senin neredeyse bir Stoik *olmak* istediğin çıkarımı yapılabilir."

"Elbette istiyorum."

"Stoisizm on beş yüzyıl önce öldü."

İguana, "Quetzie yakışıklı bir şeytan," dedi.

Londa kaygılandırıcı bir sırıtışla, "Aslına bakarsan deney başladı bile," dedi. "Dün öğle yemeğinde normaldekinden daha küçük bir pikan cevizli turta dilimi yedim ve vanilyalı dondurmayı tamamen atladım. Tıpkı makalemde söylediğim gibi. 'Tıpkı doğanın boşluktan hoşlanmadığı gibi, Stoik de doygunluktan hoşlanmaz.' Ayrıca, fark ettiysen sigarayı bıraktım."

"Ama küfretmeyi değil."

"Üstünde çalışıyorum."

"Peki bu projeyi ne kadar devam ettirmeyi düşünüyorsun?"

"Elimden geldiği kadar. En zor kısmı mastürbasyon yapmamak olacak."

"Anladım."

Sanki öyle olmadığını söylemişim gibi, "Seksle ilgili bilgiliyimdir," dedi. "Tüm kitapları okudum. *Fanny Hill. Justine. Lady Chatterley'nin Sevgilisi.* Sevişmenin olumlu bir yanı olduğunu biliyorum, ama bütününde pis ve tehlikeli bir şey, sence de öyle değil mi?"

Dilimi sanki bir patlamış mısır kabuğunu çıkarmak istiyormuşum gibi damağıma vurdum. "Pis. Tehlikeli. Evet."

"İnsan zührevi bir hastalık kapabilir."

"Bu doğru."

"Senin kız arkadaşın var mı, Mason?"

"Şu an yok."

"Peki ya geçmişte?"

"Birkaç tane oldu. Harikulade bir makale yazmışsın."

"Onlarla seviştin mi?"

"Konudan uzaklaşıyoruz."

Kıs kıs gülerek, "Stoisizm: zevki rafa kaldırmak. Stoikler, şikâyet etmeden acı çekerek bir ölümlünün olağan dünyayı aşacağına ve sonsuz ilahî fikirler matrisine giriş yapacağına inanırladı; yani bu da benim deneyimin bir parçası."

"Ne?"

"Acı."

"Anlamıyorum."

"Acı da deneyimin bir parçası."

Mideme bir sürü ağır ve yabancı kimyasal akın etti.

"Acıdan hiçbir şey öğrenemezsin, Londa."

"Dördüncü bölümde öyle yazmıyor ama."

"Stoikler kendilerine kasti olarak zarar vermiyorlardı."

"Ben çalışmalarını biraz ilerletmeyi düşünüyorum."

Kimyasallar bulanarak doğal asitlerle etkileşim haline geçti.

"Beni dinle, Londa. Sen, hiçbir şekilde, kendine zarar *vermeyeceksin.*"

"Dün gece bir mumu elimle söndürdüm."

Sol avucunu yukarı kaldırdı. İçimde bir titreme oluştu. Hayat çizgisi ile kader çizgisinin birleşme yerinde, yirmi dört saat önce masaj yapmış olduğum noktada, keskin, beyaz bir kabartı vardı.

Korkmuş ve aklım karışmış, ama en çok da kızgın bir şekilde, "Lanet olsun!" dedim.

"Kullanışlı bir söz, değil mi?"

"Buna inanamıyorum."

"İnledim ve sızlandım, ama çığlık atmadım. Ayrıca bir gül dikeniyle de bir şeyler yaptım." Sağ başparmağını uzattı. Tırnağının altında sinirli bir kırmızı iz kanıyordu.

"Tanrım, Londa, sanırım bu *enfeksiyon kapmış!*"

"Çok kötü acıyor." Sesi durumdan hoşnutmuş gibi çıkıyordu. "Bu akşam serada oturup bir dikiş iğnesini dilime batıracağım ve kalbimi ilahî matrise açacağım."

Londa'nın omuzlarını kavradım ve onu ritmik bir şekilde, empatik olarak sanki fantezilerini içinden, yuttuğu bozuk parayı bir otomattan çıkarırcasına çıkarabilirmişim gibi salladım. "Diline iğne *batırmayacaksın*! Ne bugün ne de başka bir gün! Bana söz vermelisin!"

"Bu senin için gerçekten önemli, değil mi, Mason?"

"*Söz ver.*"

"Peki, eğer istediğin buysa, söz veririm." Dünyayı yiyen iguanaya yaklaştı ve tüylerini nazikçe okşadı. "Ama eğer dersleri ciddiye almazsam nasıl iyileşeceğimi bilmiyorum."

Sabahın geri kalanını hararetli ve mutsuz bir tartışmayla geçirdik. Tartışmada Londa'yı ahlaki bir prensibi, ona uygun hareket etmek zorunda kalmadan anlayabileceğine ikna etmeye çalıştım. İki saatlik bir tartışma sonrasında, sonunda etiği öğrenmek için kendine işkence etmenin gerekli olmadığına ikna olabildi. Ama sözleri onaylamadan çok bir razı olma halinden geliyor gibiydi. Ona bir sonraki buluşmamızdan önce dördüncü bölümü okumasını ve ilk

seferinde kaçırdığı ince ayrıntıları araştırmasını söyledim. Yaklaşan Stoisizm tiyatro egzersizimiz için bu daha iyi olacaktı.

O öğleden sonra Faustino'dan resmen kaçarak, Donya'nın neşeli arkadaşlığını ve ağaç evinin cennetvari sükûnetini aradım. Kumsal boyunca çılgınca yürüyerek Londa'nın cuma günkü dersine, dilini ve bakılacak her yerini kontrol ederek başlayacağıma yemin ettim. En ufak bir tahrip görürsem, haddimi aştığım sonucuna vararak Boston'a geri dönecek ve Edwina'ya benim yerime Vassar'dan Aydınlanma'nın canı cehenneme diyen bir Lyotard müridini işe almasını nasihat eden bir e-posta yollayacaktım.

Beton duvara ulaştığımda Kan Adası'nda bir fırtına koptu. Bu tam olarak bir Gulf fırtınası değildi, ama gene de kamçılayıcı rüzgârlar ve yağmur korkutucuydu. Duvardan inip banyan ağacına baktığımda ve Donya'nın küçük ve yukarıda duran kulübesini boş gördüğümde hiç şaşırmadım. Villaya doğru yürüdüm. Kapı tokmağı Faustino'nun kapısındaki Aztek tanrısının ağzı şeklindeki prinç bir çemberdi. Zili tüm gücümle çaldım ve Donya'nın Dobermanı havlamaya başladı.

Kafamın üstündeki hoparlöre konuşan bir erkek sesi, "Omar, sessiz ol!" dedi.

"Ben Mason Ambrose. Donya'nın bir arkadaşıyım."

"Ününüz sizden önce yayılıyor."

Omar havlamaya devam etti. Kapı açılarak yukarı aşağı zıplayan, köpek histerisine yakın bir şekilde çılgınca havlayan, aşırı heyecanlı köpeği karşıma çıkardı. Omar'ın tasmasını orta yaşlarda bir adam tutuyordu. Kendini Henry Cushing olarak tanıttı. Bıyığı beyazdı, alnı bronzdu ve güler yüzlü biriydi: *Yetişkinler için bir Santa Claus*, diye düşündüm. Vergi iadelerini ve bağımlılık yapmayan halüsinojenleri tüm iyi yetişkinlere getiren biri. Edwina'nın şizoid ebeveynlik yaklaşımına ne açıklama yaparsa yapsın, ilk izlenimimden caymayacaktım.

Omar sonunda kokumu tanıyarak sakinleşti.

"Donya'yı sizinle birlikte ağaç eve giderken gördüğümde, oraya gelip sizi kontrol etmeyi düşündüm," dedi. "Ama hem küçük kızın hem de Omar'ın sizi onayladığı aşikârdı" –köpeğin tasmasını bıraktı– "ve her ikisi de harika bir insan sarrafıdır, bu yüzden karışmamaya karar verdim."

"Donya ayaklarımı yerden kesti." Dışarıdaki fırtınanın izlerini üstümde taşıyarak antreye girdim. Yağmur anorağımın kollarından sızarak yer döşemesi üstünde gölcükler oluşturuyordu.

Henry, "Okul öncesi çağındaki çocuklar," dedi, "onlar, dünyanın *daha güzel* yanlarından bir tanesi –sence de öyle değil mi?– tıpkı kırmızı şarap ve *New Yorker* karikatürleri ve Christina Rossetti gibi. *Ben öldüğümde sevgilim, acıklı şarkılar söyleme benim için. Üstüme güller ekme, gölgeli selvi ağaçları dikme.*"

Islak ceketimi çıkarıp askılığa astım. "George Gershwin'i saymadın."

"Brock'a söyleme. Beni asla affetmez."

"Dudaklarım mühürlendi."

"*Yeşil çimen ol üstümde, ıslan yağmur damlalarıyla ve çiy taneleriyle. Ve istediğinde unut beni. Ve hatırla istediğinde.*"

Omar kapının önündeki halının üstüne yayılarak nöbetçilik görevine geri döndü. Henry beni gotik bir verandaya götürdü. Salonun yivli sütunları, kemerli bir tavanı vardı ve mozaik camlı penceresi İsa'yı bulmuş dikdörtgenler gibi cennete doğru bakıyordu. Donya, balmumlu kumaştan bir önlük giymiş, bir boya fırçasını sıkıca tutarak bir şövalenin önünde duruyor ve şempanze Deedee'nin yarısı bitmiş olan suluboya resmine bakıyordu. Modeli bir metre ötedeki bir Windsor sandalyesine oturmuş ve tıpkı profesyonel bir model ya da doldurulmuş bir hayvan gibi sakince duruyordu.

Henry, "Donya, bak kim geldi," dedi.

"Mason!" Oda boyunca koşarak sanki Winnie the Pooh'ymuşum ve Şeker Diyarı oyunu oynamak için uğramışım gibi kollarını iki yanıma sardı.

"Seni gördüğüme çok sevindim! Henry ve Brock'a çay partimizle ilgili her şeyi anlattım!"

"Sezonun sosyal etkinliği," dedim.

"Bak, Brock benim için ne inşa ediyor!"

Beni uzaktaki köşeye götürdü. Orada kırklarının başında olan, Dorian Gray kadar yakışıklı bir adam kontrplak bir platformun üzerine yapılmış olan minyatür bir lunaparka küçük ağaçlar ekliyordu. Bu harika ve çılgın mucize, bana büyükbabamdan kalan Lionel O ölçeğindeki elektrikli tren seti kadar güzel detaylarla doluydu. Yerde bir Ferris tekeri, dikey bir fonograf plağı gibi yuvarlaklar çiziyordu. Altı attan oluşan bir atlı karınca *The Washington Post March*'ın müziğiyle dönüyordu ve bir lunapark treni, bir düzine minyatür insanı maket iniş-çıkışlarıyla taşıyordu. Ağaçları yerleştiren adam, etkilenmiş ve şaşkın bir tavırla ona baktığımı gördüğünde kendini Brock Hawes olarak tanıttı. "İlişkinin duygusal tarafıyım, Henry de dişçi randevularıyla ve çek defterini denkleştirmekle ilgileniyor."

Henry, "Donya, bize izin verebilir misin hayatım?" dedi. "Büyüklerin konuşması gerekiyor."

Donya, "Ben burada kalmak istiyorum," dedi.

Henry, "Üzgünüm balkabağım," dedi.

"Beni gitmeye *zorlayamazsın*."

"Donya..."

"Eğer beni gitmeye *zorlamaya* kalkarsan, anneme bana kötü davrandığını söylerim ve hoşuna gitmeyecek başka şeyler de yaparım; kibritlerle, ya da belki makaslarla."

Brock, "Biliyor musun, Donya?" dedi. "Bir milyon dolarına bahse girerim ki buzdolabında, sağda, alttan ikinci çekmecede çok lezzetli bir şey var."

"Beni bir şey yapmaya *zorlayamazsın*. Buzdolabında ne var?"

Brock, "Ne olduğunu tam hatırlamıyorum," dedi, "ama çok lezzetli şeyler var, gerçekten."

Donya mutfağa doğru o kadar zarif bir şekilde ilerledi ki Henry ya da Brock'un programında bale dersleri olup olmadığını merak ettim. Omar, gerinerek halıdan kalktı ve odadan çıkan sahibini takip etti.

"Seni işe alan kişi, Donya'nın annesi olduğunu iddia ediyor, öyle mi?" diye sordum.

Henry kafasını sallayarak, "Edwina Sabacthani," dedi.

"Edwina," diye mırıldandım. Donya'nın annesinin Edwina'nın ikiz kardeşi olduğu teorim artık geçersizdi. İsmi aynı olan ikiz kız kardeşlerle ilgili bir Monty Python programı hayal edebiliyordum, ama bu uygulamanın Isla de Sangre'de olması pek muhtemel değildi. "Ben de onun için çalışıyorum."

Brock, "Biliyoruz," dedi. "Donya anlattı."

Henry, "Acaba sen çocuk TV kanalı meraklılarından olabilir misin?" diye sordu. "*Profesör Oolong'un Oompah-pah Hayvanat bahçesi*?"

Kafamı salladım.

"Altı yıl boyunca Nickelodeon'da Profesör Oolong olarak rol aldım, ama sonra reytingler düştü ve sadece işsiz bir aktör olan Henry Cushing olarak ortada kaldım. Bu iş cennetten düşer gibi karşıma çıktı. Edwina'nın kuzeni cumartesi sabahları gösterimi sevmişti ve onun tavsiyesi yeterli oldu."

"Ben Londa isminde bir genç kıza eğitmenlik yapmak için işe alındım," dedim.

Brock, "Londa Sabacthani," dedi. "On yedi yaşındaymış. Donya'nın harika bir hafızası vardır. Sana annesinin bir fotoğrafını göstermiş."

"Ki o Londa'nın annesinin tıpatıp aynısıydı," dedim. "Öğrencilerimizin kardeş olduğu açık; en azından yarı kardeş."

Brock, "Londa'ya sadece *ders mi veriyorsun*," dedi, "yoksa onu *rehabilite ettiğini* söylemek daha mı doğru olur?"

"Rehabilite ediyorum, evet," dedim. "Bir dalış kazası serebral travmayla sonuçlanmış. Semptomlar arasında ciddi boyutlu amnezi ve..."

Henry, "Tahmin edeyim," dedi, "yabancılaşma, kuralsızlık ve sosyopat davranış biçimi var."

Kaşlarımı çatıp başımı salladım.

Brock, "Diğer bir deyişle, Londa vicdanı olmadan uyanmış," dedi. "Donya'da da aynı sorun var."

"Ben de öyle duydum," dedim. "Sağduyusu yok. Ne garip bir rastlantı."

Henry, "Ben bunun *rastlantı* olduğunu kesinlikle düşünmüyorum," dedi. "Görünüşe göre Edwina bizim zihnimizle oynuyor, çocuklarınkiyle de ve hatta belki de kendi zihniyle bile bir oyun oynuyor."

"Donya da bir dalış kazası mı geçirmiş?" diye sordum.

Brock, "Bisikletten düştüğünü söylediler," dedi.

Yeni arkadaşlarımı, "Londa, anne tarafından büyük babasından hızlı okuma yeteneği almış," diye bilgilendirdim. "Ya Donya?"

Henry onayladı. "Dün *Heidi*'yi on beş dakikada bitirdi. Ve bu sabah da *Gizli Bahçe*'yi on dakikada bitiriverdi."

"Edwina hiç başka bir kızı olduğundan bahsetmiş miydi?" diye sordum.

Henry ve Brock birbiri ardına kafalarını salladılar.

"Donya'yla çay içerken bana tek çocuk olduğunu söyledi," dedim. "Londa da kendisiyle ilgili aynı şekilde düşünüyor. Edwina'nın buna özen gösterdiği açık."

Henry, "Daha şaşırtıcı ve daha şaşırtıcı,[11]" dedi.

Sonraki yarım saat boyunca Isla de Sangre'deki garip yerel düzene açıklık getirecek uygun bir hikâye bulmaya çalıştık, ama bu gizemi çözmektense daha da derinleştirdik. İşverenimizin göçebeliği aklımızı daha da karıştırdı. Ben Edwina'nın, Londa'yla birlikte Faustino isimli malikânede kaldığına inanırken, Henry ve Brock da onun sürekli olarak Donya'yla Casa de los Huesos'ta olduğuna inanıyordu.

"Demek ki zamanının çoğunu ev değiştirerek harcıyor, sağlığının kötü olduğunu iddia eden biri için çok garip bir yaşam tarzı." Henry, atlı karıncanın tepesini kaldırdı ve mini-CD'yi çıkardı. "Bir teklifim var, Mason. Kedi Chicago'ya gitmişken, biz fareler neden cumartesi öğleden sonramızı adayı keşfederek geçirmiyoruz?" Benden onay aldığında, memnun bir şekilde gülümsedi ve üzerinde "Bay Uçurtma'nın Yararına" yazan diski atlı karıncanın içine yerleştirdi. "Senin ya da Brock'un adına konuşamam, ama ben şahsen Edwina'nın kaç kızı olduğunu, babalarının kim olduğunu ve çocukların neden birbirlerinden haberdar olmamaları gerektiğini öğrenmeden rahat edemem."

MUTANT İGUANAYLA OLAN SON KARŞILAŞMAMDAN bu yana, hayvanın serin kanlı beynine yeni bir cümle işlenmişti. Cuma sabahı kütüphaneye girdiğimde, Quetzie, İspanyol askerinin miğferinin üstündeki tüneğinden bana baktı ve, "Tek ihtiyacın sevgi," dedi.

"Bu tartışmalı bir konu," dedim.

Quetzie, "Tek ihtiyacın sevgi," diye üsteledi.

11 Curiouser and Curiouser: Lewis Carroll'ın *Alice Harikalar Diyarı* adlı romanında geçen ve günümüzde de şaşırtıcı olayları nitelendirmek için kullanılan bir tabir. (ç. n.)

Tam o sırada Londa odaya girdi. Kesilmiş mavi bir kot ve turuncu bir boyundan askılı bluz giymişti ve dikkat çekici görünüyordu. Elinde *Dünya Çapında Etik*'in kopyasını tutuyordu. Quetzie'ye yaklaştığında, hayvan, İspanyol askerinin üstünden onun kafasına atladı ve böylece artık kızın kafasında bir Aztek prensesinin tüylü tacı varmış gibi duruyordu.

"Dilini göster," dedim.

"Bir şey yapmadım."

İguana, "Tek ihtiyacın sevgi," dedi.

"Dilini göster," diye tekrarladım.

Londa dilini gösterdi. Tamamen sağlıklı görünüyordu.

"Bana ellerini göster."

Söylediğimi yaptı. Tırnağının altındaki iltihaplı deri iyileşiyor gibi görünüyordu; avucundaki kabarcık da öyle ve eliyle başka bir mum söndürdüğünü gösteren başka bir kanıt da göremedim. Herhangi bir anormallik yoktu. Dizlerine ve bileklerine baktım. Derisi sağlam görünüyordu.

"Ben hâlâ bir Stoikim," diye açıkladı, "ama artık öyle davranmayacağım, zira bu seni çok mutsuz ediyor. Gerçi meslektaşın Jean Piaget, gelişim çağındaki bir çocuğun dünyasını eylemleriyle kurduğunu söylüyor."

"Bu sabah öğretmenin Mason Ambrose, Jean Piaget değil. Dördüncü bölümü yeniden okudun mu?"

"İki kere."

Quetzie, "Mason bir dâhi," dedi.

"Planımız şöyle," dedim. "Stoiklerin efsanevi Zeus Şehri'nin günümüze uyarlanmış versiyonunda yaşayan bir sanatçı olduğunu hayal et. İsmin Sybil Bright ve kişisel bütünlüğün en büyük erdem olduğuna inanıyorsun."

Londa, "Şunu anlamama izin ver," dedi. "Stoisizm *oyununu* oynamaya hakkım var, ama onu *uygulamaya* hakkım yok, öyle mi?"

"Hakkın olmayan şey, avuç içini yakmak ya da parmağına iğne batırmak ya da benzeri şeyler yapmak," dedim ters bir tavırla. "Alvarez isimli bir adam stüdyona geliyor. Bir bankada çalışıyor. Hazır mısın?"

"Sen nasıl istersen."

Bay Alvarez'in Sybil Bright'ın kapısını tıklatmasını canlandırmak amacıyla parmağımla okuma masasını tıklattım.

"Bir dakikanızı alabilir miyim, genç bayan?"

Londa arka cebinden renkli paketli bir sakız parçası çıkardı. Pembe paketi açarken, "En yeni bağımlılığım," dedi. "Sigara isteğimin üstesinden gelmeme yardımcı oluyor."

Öksürdüm. Tekrar, "Bir dakikanızı alabilir miyim?" dedim.

Omuz silkti ve sakızı ağzına attı. "Bir resim satın almak ister misiniz?"

Sybil'in stüdyosuna giren bir bankacıyı canlandırıyordum. "Ben Seaboard Bank and Trust Company'den Casper Alvarez. Size bir kredi kardı teklifinde bulunmak için geldim. Yıllık kart ücreti yok, müthiş bir yüzde beş nokta sekizlik Yıllık Yüzde Oranı var ve minimum aylık ödemeleri devam ettirdiğiniz sürece yüz elli bin dolarlık borç alabiliyorsunuz."

"Benim bir kredi kartına ihtiyacım yok."

"Elbette var."

"Ne için?"

"Bir şeyler satın almak için."

"Ne gibi şeyler?"

"Spor bir araba, kar arabası, tekne, ev ses sistemi."

"Bunlar daha iyi biri olmamı mı sağlayacak?" diye sordu.

"Sizi *daha iyi* biri yapmayacaklar," dedim, "ama size sınırsız bir eğlence sağlayacaklar."

"Biz Stoikler eğlenceye güvenmeyiz. Benim hayatım ilahî erdem arayışıdır."

"Kendinizi beğenmişlik yapmayın, Sybil. Esrarlı deneyimler yaşadığınızda bu size büyük bir tatmin sağlar."

"Doğru, ama benim değer verdiğim şey erdemdir, tatmin değil."

Sıra dışı bir cevap, diye düşündüm. Belki de düşündüğümden de iyi bir öğretmendim.

Konuşmamız yirmi dakika daha sürdü. Bu süreç boyunca Bay Alvarez, Sybil'i bütünlük, sabır ve tezahürden oluşan kişisel kurallarından bir santimetre bile uzaklaştıramadı.

"Perde," dedim ve Londa'nın çıplak omzuna, olumlayıcı bir tavırla elimi koydum. "Harikaydın."

"Öyle miydim?"

"Kesinlikle şaşkınlık verici. Pazartesi günü yapacağımız ders için Epikür'le ilgili olan bir sonraki bölümü okuyup bir Epikürcü ile Epikür karşıtı biri arasında geçen iki sayfalık bir diyalog yazmanı istiyorum."

Elini benimkinin üstüne koydu ve derisinin altındaki kemiği hissedene kadar bastırdı. "Epikürcüler zevkin bir erdem olduğuna inanıyorlardı, değil mi?"

"Çok doğru," diyerek elimi çektim.

"Benim acı deneyi yapmama izin vermiyorsun. Zevkten de bağıra çağıra kaçınmalı mıyım?"

"Zevk derken ne kastettiğine bağlı. Bir Epikürcü hedonizmin hem aşağılayıcı hem de tehlikeli olduğunu söyleyenler arasında birinci sıradadır."

Londa, sakızıyla pembe bir kavunu andıran bir balon yaptı. Sonra patlattı ve parçalarını ağzına alarak gülümsedi. "Önümde lanet olası koca bir hafta sonu var. *Ne* yapacağım belli olmaz."

CUMARTESİ SABAHI sırt çantamı abur cubur ve meyve sularıyla doldurduktan sonra yürüyerek Casa de los Huesos'a gittim. Vardığımda herkesin kroket oynamak için çimenlerde toplanmış olduğunu gör-

düm; Donya, eğitmenleri ve Henry'nin sırayla Chen Lee, "Szechuan yemeklerinde usta olan bir aşçı" ve Rosita Corona, "her iki elinin de başparmağı yeşil olan bir bahçıvan" olarak tanıttığı uzun boylu bir Asyalı ile al yanaklı, tombul bir kadın. Omar, orta saha direğinin hemen ilerisinde hakem olmaya hazır bir tavırla yere oturdu. Donya bana mavi çizgili sopayı uzattı; ağaca tırmanma hariç futbol, badminton, voleybol, teneke vurmaca ve diğer tüm atletik aktivitelerin fiyaskosu olan bana. İzlemeyi tercih edeceğimi söyledim.

Dört yetişkinin, Donya'nın yenmesini sağlamaya çalıştığını fark ettiğimde oyunun neredeyse on dakikası geçmişti. Kaleyi bilerek ıskalıyor, küçük kızın kötü atışlarını yinelemesine izin veriyor ve tek mantıklı hamle olsa bile vurulan topa başka bir topla vurmuyorlardı. Bu zavallı maskaralığın onun ahlaki eğitimine nasıl yardımcı olacağını anlayamadım. Henry ve Brock gerçekten de sahte bir galibiyetin Donya'nın süperegosuna yardımcı olacağını mı düşünüyordu?

Nihayet yarışma belirli sonucuna –Donya'nın kazanması ve şampiyonluğunu sürdürmesi– ulaştığında, Henry kendi, yemek saklama kaplarında tuttuğu lezzetli öğle yemeğiyle dolu sırt çantasını sırtına attı ve benimle birlikte adada Robinson Crusoe'nun bir canlandırmasını yapmak üzere dolaşmaya çıkacağını söyledi.

Donya, "Ben de gelmek istiyorum!" diye bağırdı.

Henry, "Üzgünüm, şekerparem," dedi.

Çocuğun kafasının üstünde fırtına bulutları belirdi. Yüz hatlarını bir nefret ifadesine dönüştürdü ve kroket sopasını çimenlere fırlattı. "*Hiçbir şey* yapmama izin vermiyorsunuz!" dedi.

Brock, "Biliyor musun, balkabağım," dedi ve ilgisizce Donya'ya döndü. "Dün özel bir paket geldi."

Tiz bir sesle, "Ne paketi?" diye sordu. "İçinde ne var?"

Brock, "*İç mekân* sesi, Donya," dedi, "*iç mekân* sesi."

"Ama biz dış mekândayız."

Brock birdirbir pozisyonunda eğilerek, "Haydi gidip pakedi açalım," dedi. Donya omzuna zıpladı ve bacaklarını boynunun iki yanına attı. Brock ayağa kalktı, kızın ayak bileklerini sıkıca kavradı ve villaya doğru yürümeye başladı. "Sanırım lunaparkın çarpışan arabaları geldi."

Donya, "Deh!" diye bağırdı. "Deh! Deh!"

Ayağımı kalelerin altına koyup onları havaya fırlatma arzuma zar zor direnerek Henry'yi kroket alanı boyunca takip ederken bana aslında bugünlerde Robinson Crusoe'nun hikâyesinin aklında olduğunu söyledi. Yakın zamanda aklına *Rumbus Amca'nın Büyülü Adası* isminde bir çocuk şovu yapma fikri gelmiş. Şovun merkezinde günlerini sahilde hayatta kalmasına yardımcı olabilecek eşya ve ıvır zıvır arayarak geçiren, adaya düşmüş bir adam varmış. Daha büyük bir eşyanın birer parçası olan her bir eşya, akıl karıştırıcıymış –masa ayağı, bisiklet zinciri, şemsiye iskeleti, saat kadranı– ve böylece Rumpus genç izleyicilerinin her hazineyi yorumlamasını sağlayarak çıkarım yeteneklerini geliştirecekmiş.

"Bence Nickelodeon'cular bunun için çıldıracaktır," dedi. "Sadece onlara birkaç taslak senaryo göstermeliyim."

Yağmur ormanını geçerek, duvar boyunca güneye doğru ilerledik. Ayağımızın altındaki toprak, çamur ve bataklığa dönüşmüştü ve her yanımızda kuş sesleri, primat çağrıları ve acı tatarcık sürüleri vardı. Ne kadar içerisine doğru gidersek, Isla de Sangre'nin güzelliği ve garipliği o kadar çok kendini belli ediyordu. Çevremizdeki bataklığa hâkim oldukları belli olan bir timsah klanının bakışları altında abur cuburlarımızı atıştırdık, bir devin fıçısından dökülen biraya benzeyen koyu sarı bir şelalenin yanında kızılcık suyu içtik ve bir korno kadar büyük ve altuni olan harika konik çiçeklerle çevrili bir kumdan bataklığın yanında öğle yemeğimizi yedik.

Son kırmızı üzümü yerken, "Donya'nın krokette hile yapmasına hep izin veriyor musunuz?" diye sordum.

Henry, "İlk oynayışımızda kaybetmişti ve birden histerik bir hale geldi," diye cevap verdi. "'Ben işe yaramam! Ben işe yaramam!' diye bağırarak mutfağa koştu. Eğer Chen engellemeseydi, küçük parmağını bir ekmek bıçağıyla kesecekti."

"Tanrım."

"Göründüğünden çok daha sorunlu bir çocuktur. Sonra olacaklardan korktuğumuzdan oyunu onun lehine çeviriyoruz."

Acı bir ses tonuyla, "Londa'yla ilk karşılaştığım gün bir sazan balığını öldürmeye çalışmıştı," dedim. En yakın çiçeğe yaklaşarak kokusunu içime çektim. Balkabağı turtası üstüne mumkat nektarı konmuş gibi bir kokuydu. "Geçen haftayı etik ikilemlerle ilgili canlandırmalar yaparak geçirdik. Bence yardımı oluyor."

Henry de çiçeğin yanına geldi ve kokusunu içine çekti. "Çok saçma ama Donya için işe yarayan terapi ahlaki TV programlarının DVD'leri gibi görünüyor."

"Yani *Profesör Oolong'ın Oompah-pah'ı* gibi mi?"

"Profesör Oolong doğru ve yanlışla alakalı konulara çok nadir girerdi. Biz *Bay Rogers'ın Komşusu*'yla başladık ve şimdi de Jubilation Kanalı'ndan şu aile değerleri kahramanıyla ilgili olan *İyilik Savaşçıları* programını ekledik. Bu programların tipik günahlardan arınma olayını öğütledikleri kesin, ama İncil'le alakalı laf kalabalığına nazaran çok daha fazla etik mesaj içeriyorlar. Kibar ol, cömert ol, başkalarını da düşün; bunları kim tartışabilir ki?"

"Ve ilerleme oldu öyle mi?"

Henry kaşlarını kaldırdı ve kafasını eğdi. "Bu ay bitmeden Donya'nın yanımıza gelip, 'Benim krokette yenmeme izin verdiğinizi biliyorum ve bunu artık yapmamanızı istiyorum,' diyeceğine inanıyorum."

Yolumuza devam ettik ve sonunda adanın düzensiz, kayalıklı omurgasına ulaşabildik. Burada duvar ikinci bir sert bariyerle karşılaşıyor

ve aniden sağa dönüyordu. Bağlantıyı, Lut'un Karısı Sütunu'nun[12] tuz kalıntıları kadar beyaz ve büyük bir kumtaşı sütunu destekliyordu. Henry, "sınırların içinde durarak hiçbir şey elde edemeyeceğimiz" önerisinde bulundu ve ben de onayladım. Aşağı sarkmış bir kapok dalı bulmamız bir dakika sürdü. Bu doğal köprüden yararlanarak –cüssesine rağmen refakatçim oldukça atikti– duvardan herhangi bir kaza olmadan güvenle aşağı indik.

Artık görmekte olduğumuz sütun üç ayrık duvarın merkezinde duruyordu. Tanıdık, kuzeyden güneye giden bariyeri tamamlayan iki sütun daha vardı. Bunlardan biri çıkıntı boyunca güneybatıya doğruydu ve diğeri de güneydoğudan ormana uzanıyordu. Her ikisi de görüş alanımızın sınırlarını aşıyordu. Ama görünüşe göre denize uzanıyorlardı. Bu yapı Isla de Sangre'yi üç eşit alana ayırıyordu. Bir deniz kuşunun bakış açısından, Henry'yle geniş bir sapanın zirvesinde duruyorduk. Hayali bir fırlatılmış taşın yörüngesi boyunca güneye doğru devam ettik ve ormanın sık ve verimli kısmından aşağı doğru gittik.

Öğleden sonra, orman bir maki ormanına döndü ve sonra yolumuzla dik doğrultuda bir çakıl şeridiyle karşılaştık. Emin olmak için, bu beklenmedik yolu takip etmeye niyetlendik –bu yol bize adayla ilgili önemli şeyler öğretebilirdi ve onu takip ederken timsahlar ya da kumdan bataklıklarla karşılaşmak da pek olası gözükmüyordu–, ama yolun büyük olasılıkla, görmelerini istemediği yerlerden meraklı çalışanlarını uzak tutmak için Edwina tarafından oluşturulmuş bir kandırmaca olduğuna karar verdik. Yolu geçtik ve maceramıza bir selvi ağacı dizisinin yanından aşağı inerek devam ettik; gelgitin boğuk tıslaması kulaklarımıza ulaştı.

Selvilerden oluşan rüzgâr çitinin ötesinde bizi başka bir sürpriz bekliyordu: Tıpkı bir dalgayla yıkılmış kumdan bir kale gibi harabe

12 İsrail'de, Sodom Dağı'nda, Lut'un, meleklerin emirlerine uymayan karısının dönüştüğü söylenen, kayatuzundan bir sütun. (ç. n.)

bir İspanyol kalesi. Sadece merkezî kale sağlam kalmıştı ve fırtınalı yeşil bir körfezle çevrili bir kayalık kumsaldan yükselmişti. O belli belirsiz kuleye ne kadar çok bakarsam, o kadar meşum görünüyordu; Kafka'nın şatosunun bir ikizi ya da belki bir Auschwitz ocağı ya da nükleer başlıklı bir misil. Stoisizm çok takdire değer bir felsefeydi ve Epikürcülüğün ona ekleyeceği çok şey vardı, ama hiçbir Yunan okulu, Londa'nın modernite tarafından ortaya atılmış bomba ve roketleri algılamasını ve eleştirmesini sağlayamazdı. En kısa sürede Aydınlanma'ya geçmeliydik.

O ana dek bir aksilikle karşılaşmadığımızdan, neşeli bir şekilde, kederli kaleyi incelemeye karar verdik. Issız akasyalar ve yalnız kayaların arasından ilerleyerek deniz seviyesine inene kadar yavaşça kaleye yaklaştık. Karşımızda bir çardak belirdi; bir kasaba orkestrası alanı kadar geniş bir bambu yapısı. Huni şeklindeki çatısında iki insan figürünün gölgesi vardı. Bunlardan biri ince ve kuş gibiydi ve diğeri de kısa ve cansızdı.

Birden üstüme sanki *grappa*[13] içmişim gibi bir öfke hali çöktü. Edwina bize yalan söylemişti. O ve Charnock eğer Chicago'daysa biz de Henry'yle İstanbul'daydık.

İşverenim, "Saçma," diyordu. "Tamamen zırvalık." Çardağın bankına doğru adım attı. Bankın üzerinde yangın söndürücüsü boyutunda bir cam vardı. "Sadece tatile ihtiyacın var, hepsi bu."

Henry'yle en yakın akasyanın arkasına eğildik.

Charnock, "Bu yorgunluk değil," dedi.

Henry, "Bu cüce kim?" diye fısıldadı.

"Charnock isimli biyolog," diye cevap verdim. "Faustino civarındaki bir genetik mühendislik laboratuvarını işletiyor. Çok gergin, hırçın, muhtemelen biraz da deli biri."

13 Üzüm kabuğundan ürerilen alkollü içecek. (yay. n.)

Henry, "Yakında sinemalarda," dedi, "*Kan Adası'nın Çılgın Doktoru.*"

"Aynen öyle."

"Gerçek bir film bu."

"Şüphesiz."

Cam objeye dikkatle baktığımda, onun, üzerine çeşitli objelerin uyarlandığı –pompa, kompresör, oksijen tankı– büyük bir damacana olduğunu fark ettim; büyük olasılıkla sisli iç ortamında her ne yaşatılıyorsa onu muhafaza etmek içindi.

Charnock, "Ben –nasıl anlatsam?– bir vicdan krizi yaşıyorum," dedi. "Geçtiğimiz ay boyunca kırk üç embriyoyu yok ettim."

Edwina sesindeki küçümseme tonunu bastırmak için hiçbir çabada bulunmayarak, "Doğal olarak onların zavallı küçük çığlıklarını duydun," dedi.

Charnock, "Bazı çığlıklar sessizdir," dedi.

Edwina, "Ölü embriyoların ardından timsah gözyaşları dökmeye bu kadar meraklı olduğuna göre belki de o tarz düşünen matemcilerin topluluğuna katılmalısın," dedi. "Örneğin Katolik Kilisesi ya da Cumhuriyetçi Parti gibi."

"Ciddi bir tartışma yapacağımızı düşünmüştüm."

Edwina bir tepki vermek yerine damacananın yanına oturdu ve sisli iç yüzünü seyretti. Sonunda alaycılık içermeyen, nazik, hatta neredeyse hürmetkâr bir ses tonuyla, "İyi iş çıkarıyorsun," dedi. "Ressamın boyası vardır, heykeltıraşın taşları ve senin de bir aracın var."

Charnock, "Evet, aracım," dedi. "Sınır tanımaz bir hırs ve hızla artan bir kendini kandırmayla birleşmiş yalın bir egoizm." Jelatinimsi gövdesiyle banka yerleşti ve iç geçirdi. "Belki sen haklısındır. Belki de bir tatile ihtiyacım vardır."

"O zaman Tanrı aşkına bir tatile çık." Edwina kaleyi gösterdi. "Her şeyi olabildiğince erken, örneğin yarın öğleden sonra yapabiliriz?"

"Tanrı pazar günü dinlenirmiş. Ben de aynısını yapmayı planlıyorum."

"Pazartesi gecesi?"

Charnock bir homurtuyla onay verdi.

Edwina, "Sonra da seni Bahamalara göndeririz," dedi.

"Hawaii'yi tercih ederim."

"Harika bir seçim. Mükemmel zaman geçireceksin. Seni Waikiki Sahili'nde *mai tais* içerek çevredeki yerli kızlarla sohbet ederken hayal edebiliyorum."

Charnock, "Ben aslında çevreyi dolaşıp *Savaş ve Barış*'ı okumayı planlıyordum," dedi.

O an damacananın içindeki buhar dağıldı ve parlak, balığa benzer bir şeyin yarı saydam sıvıda batmış olduğunu gördüm. Kısa bir süreliğine Charnock ve Edwina yaratığa baktı ve sis tekrar geri geldi.

Charnock, "O, aralarında en iyisi olacak," dedi.

Edwina, "Onu duydun mu, Yolly?" dedi. "Sen en iyisisin. Ve potansiyeline uygun yaşamak konusunda endişelenme. Çevrede bunu senin için yapacak insanlar var."

FAZLA SÖZE NE HACET –benim gibi herhangi dil-takıntılı, sözcüklerle büyülenmiş, Wittgenstein –saplantılı bir filozofun büyük bir isteksizlikle kullanacağı bir ifade–, Edwina'nın ikiyüzlülüğü Henry'yle Casa de los Huesos'a geri yürürkenki başlıca konumuzdu. Başta, çardakta bulunuş nedenini açıklamaya çalıştı. Belki de yapayzekâ konferansı iptal edilmişti. Belki Edwina ve Charnock sunumlarını yapmış ve doğrudan eve dönmüşlerdi. Ama Henry'nin sesindeki gerginlik onun da ihanete uğramış gibi hissettiğini belli ediyordu ve kumtaşından yapılmış sütuna ulaştığımızda, Edwina'yı aynı şekilde nasıl kandırabileceğimizi düşünüyordu.

"Ondan kuşkuculuğumu gizlerim, ama merakımı değil," dedi.

"Pazartesi gecesi, o ve Charnock her ne iş çevirmeyi planlıyorlarsa, ben orada olacağım ve gölgelerin ardına saklanacağım. Seni de bana katılmaya ikna edebilir miyim?"

Beynimin daha ihtiyatlı ve koruyucu alanlarını harekete geçirmeden hemen cevap verdim: "Elbette, Rumpus amca, senin adamın benim." Böylece, işverenimiz ve başkâhyası kimyasal şeytanlıklarını yaparken onları gözetleyerek parçalanmış kulenin beklenmeyen ziyaretçileri olma konusunda fikir birliğine vardık.

Pazartesi sabahı kulübeden dokuz buçukta derhal ayrıldım ve Londa'ya Epikürcülük dersini vermek için Faustino'ya doğru yola çıktım. Birden, neredeyse bir yağmacı hamlesiyle ormandan fırladı ve tam yolumun üzerinde durdu. Kıyafeti bir *tak tak kim o* şakası kadar minimalistti. Teninin yanık olan ve olmayan bölgelerini gösteren, elastik bir straplez mayo –belli ki tek parçalık mayoları seviyordu– ayrıca pembe parmak arası terlikler ve belinin çevresinde bir eteklik gibi duran beyaz bir havlu.

"Bir felsefe dersine pek de uygun bir kıyafete benzemiyor," dedim. "Bu öğleden sonra yüzmeye gitmek için çok vaktin olacak, ama şu an için uğraşın beşinci bölüm."

Sırt çantasını açıp bir düzine sayfadan oluşan bir müsveddeyi çıkararak, "Benden Epikürcü ile Epikür karşıtı biri arasında geçen bir diyalog yazmamı istemiştin," dedi. "Çabucak tek sahnelik bir oyun yazdım bile."

İğneleyici bir biçimde, "Bu çok iyi," dedim. "Şimdi gidip üstüne uygun bir şeyler giy. Bu arada ben de oyununu okuyayım."

Sayfaları elime vererek, "Ona *Mercana Tapma* ismini koydum," dedi. "Sana Yunan Epikürcülerinden Tales rolünü verdim. Ben de kaderini gerçekleştirme arayışında bir denizkızı olan Sythia'yı canlandıracağım. Sahnemiz gizli kumsal. Beni takip et."

Her ne kadar Londa'nın ödevini yorumlayışı bana biraz fazla zekice gelse de, bu tarz bir yaratıcılığın teşvik edilmesi gerektiğine

karar vererek beni hiç bilmediğim bir yolda ilerletmesine izin verdim. Bir süre sonra ağaçlar ve çalılar yerlerini rafine şeker kadar beyaz kum tepeciklerine bıraktı, yola devam ettikçe tuvalin üstüne bej ve kahverengi renkleri ekleniyordu. Denizin yarım kilometre kadar içinde, kayalıkların arasından şamandıra gibi bir mercan yükseliyordu ve Londa bu oluşumun isminin Kırmızı Cadı olduğunu söyledi, ki ne demek istediğini tamamen anlıyordum; zira oluşum tıpkı konik bir şapka giyen bir yaşlı kadını andırıyordu.

Londa, "Endişelenme, seni cadılarla ilgili binlerce şey anlatarak sıkacak değilim," dedi.

O anda çoraplarımı ve sandallarımı çıkararak kumun parmaklarıma değmesinin tadını çıkardım. Tam önümüzde Girit Boğası'nın boynuzlu kafasını andıran bir ağaç parçası duruyordu. Londa çatallarının arasına oturup perdenin açılmasını beklememi söyledi. Güneşin Boston'lu açık benizli bir filozof için çok yakıcı olduğunu söyleyerek itiraz ettim ve burada daha fazla durursam canlı canlı haşlanacağımı söyledim. Londa çantasından bir şişe güneş yağı çıkarıp çıplak kollarıma dökerek karşılık verdi.

"Gözlerini kapa," dedi.

Dediğini yaptım. Görüş alanımı canlı bir kan manzarası kapladı. Londa alnıma, çeneme, burnuma ve boynuma güneş yağı dökerek iki parmak ucuyla ovaladı.

"Repliğin sayfanın ortasında," dedi. "*Karşımda duran adam dileğimi yerine getirecek mi?*"

Belindeki havluyu çözdü ve kuma düşmesine izin verdi. Bikinisinin alt kısmı üstüyle renk ve cüret açısından uyumluydu. Kalçasına kadar suya girerek Kırmızı Cadı'ya doğru gitti. Bir nefes aldı ve ortadan yok oldu. Dalış kazasının üzerinde bir deniz korkusu bırakmadığı aşikârdı. Ağaç dalında oturup senaryoya baktım. Sahne Sérifos isimli bir Yunan adasında geçiyordu. Sahne yönergelerine göre, su perisi Sythia, şimdi dalgaların altındaki evini terk ederek,

o sırada sahilde görkemli Epikürcü fikirleri düşünerek rahatlamakta olan Tales'e yaklaşacaktı.

Londa'ya doğru, "Perde!" diye bağırdım.

Yavaşça, zarifçe su evinden çıktı. Köpükler saçından aşağı inerek straplez mayosuna geliyor ve kalçalarına süzülüyordu. Dalgayla birlikte bana doğru ilerledi. Her adımı güçlü bir şapırtıyı da beraberinde getiriyordu.

"*Bir su perisi, kalbinde yalnızca bir amaçla yaşar,*" dedi, ki bu Sythia'nın ilk repliğiydi. "*Onu sevecek, onunla evlenecek ve vücudunu ona adayacak bir ölümlüyü arar, zira sadece bu şekilde bir ruha sahip olabilir.*" Kumsala gelerek bir düzine adım daha attı ve Tales'in karşısında durarak senaryonun üzerine su attı. "*İki yüz gün boyunca denizaltı akıntılarını takip ederek, zevk düşkünü hedonistleri diri su perilerine ve istekli güzel kızlara kendilerini sunmaktan asla çekinmeyen, efsanevi Sérifos adasını aradım. Arayışım son bulmuş olabilir mi? Karşımda duran adam dileğimi gerçekleştirecek mi?*"

"*Şaşkınlığımı mazur görün, ama kendimi sizin türünüzden birine iki adım uzaklıkta bulmak beni çok şaşırttı,*" dedim. "*Şimdiye dek, su perilerini sadece uzaktan görmüştüm. Ne zaman denize açılsam güvertede durup denize bakar ve yunuslarla yüzen bir su perisiyle göz göze gelmeyi umarım.*"

"*Benim adım Sythia. Sen bir Hedonist misin?*"

"*Bana Tales de, Epikür'ün öğrencisiyim.*"

"*Epikür mü? O zaman sen hazzın özünün, acının giderilmesinde yattığına inanıyorsun.*"

"*Doğru, güzel Sythia. Acı bir kez yok olduğunda haz çeşitlenir, ama çoğalmaz. Ben hem nefsine düşkün Hedonistlerden hem de yaşamı inkâr eden Stoiklerden eşit derecede uzağım. Bir Epikürcü dingin erdemleri takip eder. Arkadaşlık, muhabbet, sükûnet.*"

"*Yani senin için bir su perisinin erginliği, bir fikrin asaletinden daha zevk verici değil, öyle mi?*"

"Aynen öyle."

"Beni en yakın Hedoniste yönlendirebilir misin?"

"Ne yazık ki bu adada hiç Hedonist yok."

"Sérifos'un çapkınlarla dolu olduğunu duymuştum."

"Yanlış bilgilendirilmişsin."

O an, sonraki üç sayfaya bakmam gerektiği hissine kapıldım, zira karşılaştığım şey o kadar ürkütücüydü ki yapımı sahnelenmekteyken durdurmam gerekti.

"Londa," dedim ve yosun çatalından kalkıp karakterimden çıktım. "Epikürcüleri kesinlikle biliyorsun. Özellikle de kelime oyununa bayıldım: erginlik, asalet. Harika. Ödev olarak senden istediğim şey..."

"Daha bitirmedik."

"Devamına baktım," dedim. "Senaryoya göre beni dudaklarımdan öpmen gerekiyor."

"Hayır, senaryoya göre Sythia'nın Tales'i dudaklarından öpmesi gerekiyor. Tales de ona karşılık verecek ve göz açıp kapayana kadar pagan dürtülerinin peşinden gidiyor olacaklar."

"Daha geçen perşembe bu tarz davranışları kirli ve tehlikeli olarak tanımlıyordun. Bir Epikürcü, acı verici potansiyel sonuçları olan tüm zevklerden kaçınır. İçki alemleri, cümbüş, zina."

Londa bir yandan bikinisinin altındaki bir ipi oradan çekmek için parmağını kalçasında dolandırarak, "Ama oyunu *ilginç* yapan buydu," diye üsteledi. Göğüs uçları, sarı kumaşa öyle ihtişamlı bir şekil vermişti ki, oradan geçen, sosyal bir yapı olarak cinsiyetle ilgili teoriler üreten herhangi bir postmodernistin şaşkına dönmesine neden olabilirdi. "Tales ikiye bölünmüştür. Su perisine olan arzusu ile Epikürcülüğe olan bağlılığı arasında bir seçim yapamaz."

"Yarın için ödevin Aristotle üzerine yazdığım *Nikomakhos'a Etik* isimli bölümü okumak," dedim. "Kütüphanede oturup, konuyu sokak kıyafetleri giyerek tartışacağız."

"Elbette Sythia ve Tales yoncaların üstünde yuvarlandıktan sonra, Tales zevkin aslında dereceleri *olduğunu* fark eder." Londa yerdeki havlusunu alıp sanki bir çarşafı yatağa serermişçesine kumların üstüne serdi. "Ve Tales Epikürcülüğün kusurlu olduğunu fark edince, kurallarını çiğnemekten çekinmemeye başlar."

Bu beklenmedik bir durum değildi. Daha önce de böyle olaylar olmuştur. Genç öğretmen, çılgın öğrenci, yeterli mahremiyet ortamı. İnsanlık tarihi boyunca defalarca tam da bu faktörler bir araya gelmiştir.

"Seni öpmeyeceğim," dedim.

Poposunu havluya koyarak, "Bana vicdan verince," diye yanıtladı, "Tamamen dürüst biri haline geleceğim, öyle değil mi?"

"Kimse tamamen dürüst değildir."

"Ama bu uğruna savaşmak gereken bir ideal, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Beni öpmek istiyor musun, Mason? Dürüst ol."

Bir şey söylemeden, yosun dalından oturağıma döndüm ve çoraplarımı içlerindeki kumu silkelemeye bile tenezzül etmeden geri giydim. Bağcık ve tokalar ellerimde titreyerek sandallarımı da giydim. Londa havlusunun üstünde durdu. Lotus pozisyonuna geçerken yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti.

"Aristo bölümü benim en iyi bölümlerimden biridir," dedim. "Enine boyuna incele."

"Beni becermek istemiyor musun?" diye sordu.

"Erdemin uç noktalardan kaçınmak olduğu kavramına özellikle dikkat et. Aristo bir uyarana ideal tepki vermekten bahsederken, bayağılığı desteklemiyor. Uyumu takdir ediyor."

"Annem hâlâ Chicago'da. Dr. Charnock buraya asla gelmez. Bayılana kadar sevişebiliriz ve kimse de bundan haberdar olmaz."

Midem demirlerinden kurtulup, yükselerek kalbimle birleşecekmiş gibi hissettim. Damarlarımdan erotik bir lav fışkırdı. Ormana doğru yürüyerek, "Bu güneş losyonu pek iyi değil," dedim. "Yanıyorum."

Arkamdan, "Oyunumla ilgili ne düşünüyorsun?" diye seslendi.

"En azından B artı, hatta belki A eksi bile olabilir!" diye bağırdım arkaya doğru. "Ders bitmiştir!" dedim ve kulübeme doğru elimden geldiğince çabuk ilerledim.

BASİT BİR BETON DUVAR, farkına varılmayan bir kum ve çimento seti... Ama Henry'yle birlikte o akşam duvarın güney cephesini takip ederken yolumuz ay ışığı ve Coleman lambalarıyla aydınlanıyordu ve sanki bu şey kendini tekrar tekrar kopyalıyormuş ve biz de Daidalos'un Minotauros'u hapsetmek için oluşturduğu şu kompleks labirentlerin benzeri bir yerdeymişiz gibi hissettim. Edwina ve Charnock'un kahramanları arasında Daidalos'un olması çok olası, zira söz konusu korkusuz zanaatkâr, Proserpina kadar hayali ve doğal olmayan bir yaratığın sentezini yönetmiş olması bakımından muhtemelen dünyanın ilk genetik mühendisiydi. Eğer çardaktaki konuşmayı doğru yorumladıysam, bu gece Henry'yle birlikte Yolly isimli biyolojik bir icadın doğuşuna tanıklık edecektik. Gerçi yaratığın kökeninin balıklardan mı, sürüngenlerden mi, amfibilerden mi, memelilerden mi yoksa bu dördünün bir karışımından mı meydana geldiğini hayal edemiyordum.

Kum taşından sütuna yaklaştığımızda, "Londa bu sabah beni baştan çıkarmaya çalıştı," dedim.

Henry, "Daha fazla ayrıntı ver," dedi. "Açık görüşlü olmaya çalışacağım."

"Anlatacak başka bir şey yok. Neyse ki. Olaylar kontrolden çıkmadan kaçtım."

"Zekice. Böyle devam et."

Duvarın üzeriden geçtik, ormana çıktık ve karşımıza zarar görmüş bir süperegosu olan silahlı bir nöbetçi çıkmasından korkarak selvi rüzgâr çitine varana kadar sürekli koştuk. Deniz seviyesine ulaştığımızda, gökyüzü yeni başlamış bir gökgürültülü fırtınanın ritmiyle gümbürdüyordu. Dakikalar sonra sağanak yağmaya başladı. Nefes alıp, yağmur suyunu üzerimizden silkmeye yetecek kadar bir süre boyunca çardağa sığındık. Sağanağı izlerken, İspanyol kalesinin arkasında, kozmik bir kuklaya bağlı kukla iplerine benzeyen yanıp sönen ışıklar gördüm. Kule karanlıktı, ama en üstteki penceresi bir deniz fenerinin ışığı kadar aydınlık, beyaz bir ışın yayıyordu.

Çardaktan ayrıldık, eski kara parçasını aştık ve hareketli körfez tarafından oluşturulmuş boş kanalı geçerek kaleden küstah bir dil gibi uzanan indirilmiş asma köprü yolunu takip ettik. Her ne kadar Henry yanına "Resmî Profesör Oolong Hırsızlık Kiti" adını verdiği eşyalarını almayı düşünmüş olsa da –içinde bir manivela, bir balyoz ve bir bobin ip olan bir sırt çantası– bunun gereksiz olduğu ortaya çıktı; zira kaleye girmek için, kimsenin kilitlemeye tenezzül etmediği kırık tahta bir kapıyı itmek yeterliydi.

Gölgelerin ve yere düşen yağmur damlalarının arasından geçerek büyük salonun çevresinde ilerledik. Salon temiz ve döşeli bir mekândı ve insanların konaklaması için yapılmış olduğu aşikârdı: yeni mobilyalar, keten perdeler, oryantal halılar. Ana merdivenlerden yavaşça yukarı çıktık. Merdivenler taştan bir spiral şeklindeydi ve yukarı doğru aynı bir silah namlusu gibi helezon oluşturarak çıkıyordu. En üst kata vardığımızda karşımıza çelik bir kapı çıktı. Henry kapı tokmağını çevirdi. Kapı iyi yağlanmış menteşeleriyle sessizce açıldı, böylece fark edilmeden odaya girdik ve cerrahi aletlerle dolu müstakil bir cam kabinin arkasına saklandık. Belki de Edwina'nın Proserpina'nın beynini alırken kullandığı neşter de bunun içindeydi.

Laboratuvar, yuvarlak bir tiyatroyu andıran batık bir yerdi. Halojen lambalarla bolca aydınlatılıyordu ve odaya, üzerinde yeni

teknolojiyle donatılmış pompa, kompresör ve oksijen tankla birlikte gizemli damacananın durduğu bir çalışma masası hâkimdi. Siyah hırsız elbiseleri ve neopren eldivenler giymiş Edwina ve Dr. Charnock kapıda belirdi. Birden nefesim kesildi. Duman helezonlarının ortasında bir dişi insan fetüsü durmaktaydı; gözleri kapalı, dudakları gümüş bantla kapatılmış ve vücudu temiz bir sıvı içine batırılmıştı. Yeni doğan bir bebek mi? Pek olası değildi, zira henüz tek başına nefes alabilecek olgunlukta değildi. Ya da ben burnu ile solunum cihazı arasında bağlantı kuran ince plastik tüple nefes alıyor olabileceğini düşündüm.

Çalışma masasının karşı ucunda, üzerinde naylon bir kablo asılı olan bir makarayla sonlanan çelik bir kızak yükseldi. Naylon kablolar damacanaya ulaşmadan önce ikiye ayrılıyor ve fetüsün kollarının üst kısmının çevresinde dönerek, ona küçük bir kasaba kilisesinin kirişlerine bağlanmış bir Noel geçit töreni meleği görüntüsü veriyordu. Bu garip görüntüyü fark eder etmez, Edwina rampanın yanına gidip makarayı yavaşça, dikkatle saat yönüne çevirerek kabloyu yukarı dolaştırdı ve fetüsü amniyotik banyosundan kaldırdı. Tavana baktım. Tepede plazma bilgisayar monitörleri sıralanmış, her biri değişen gri dalgaları gösteriyordu. Fetüs yükselmeye devam etti. Minyatür el ve ayak parmaklarından damacanadaki sıvı damlıyordu.

Edwina, fetüsün, kobalt mavisi metalik bölmenin üstünde asılı duruncaya kadar laboratuvar boyunca yatay olarak ilerlemesi için rampayı döndürdü. Metalik bölme, küresel şekliyle, perçinli levhalarıyla ve orta kuşağındaki buhar delikleriyle tıpkı antik bir dalgıç hücresini andırıyordu. Charnock, bakışlarını bir evcil hayvan mağazasındaki akvaryumlara benzer şekilde dizilmiş olan dört cam tanka kilitledi. Tankların her birinde parlak bir sıvı vardı –altuni, koyu kırmızı, mor, turkuaz– ve tanklar yarı saydam oluklu hortumlarla dalgıç hücresine bağlanmıştı. Vanalar ve regülatörlerle kaplı olan konsola yaklaşarak kolları yavaşça döndürdü ve böylece tankların

içeriklerini perçinli küreye aktarma güçlerini ve aktarılan miktarı kontol etti. On beş dakikadan kısa bir süre içinde, bölme, içinde milyonlarca köpüğün, tıpkı yaz gecelerinde uçuşan ateş böcekleri gibi sıçradığı koyu bir kaynar sıvıyla doldu.

Charnock, konsolun üzerindeki bir kaldıracı itti ve kapağın gıcırdamasına, gıcırdamasına ve sonunda Sinuhe'nin parmaklarına teslim olan bir kafatası gibi geri sıçrayıp açıldı. Buhar halkaları ve tiksindirici bir yanık saç kokusu yükseldi. Bir yıldırım, laboratuvarı ani bir parlaklıkla doldurdu ve asılı duran fetüsü vaftiz elbisesi gibi aydınlattı. Bir saniye kadar sonra gök gürledi.

Edwina, kızağın makarasını bu sefer saat yönünün tersine çevirdi, fetüs aşağı inmeye başladı ve kısa bir süre sonra, arkasında ipek böceği ipçikleri gibi onu takip eden oksijen tüpleriyle sıvının içinde kayboldu. Henry'le birlikte, canlının başına neler geleceğini öğrenmek umuduyla en yakın pencereye yaklaşıp, sütlü sıvıya bakmaya başladık. Kısa bir süre mümkün olan amaçların en karanlığını düşündüm –bilim insanları yeni doğmuş bir bebeği asitli bir sıvı içinde eritiyorlar, onu sadece Daidalos ve Edwina ve Charnock'un tapındığı bir tanrı uğruna kurban ediyorlardı– ama sonra farklı bir olayın gelişmekte olduğunu fark ettim. Fetüs büyüyordu. Et ve kemikleri sürekli dışa doğru genişleyerek, her birinin ruhu ataları tarafından kapsanan ve korunaklı bir şekilde paketlenmiş Rus matruşkalarını andırıyordu.

Bir saat boyunca gök gürlemeye ve şimşekler gökyüzünü aydınlatmaya devam ederken, fetüs de hiperbolik olgunlaşmasına devam etti ve hassas bebek vücudundan, yumuşak çocuk hatlarına ve sonra da ergenlik öncesi vücut hatlarına erişti.

Charnock, "Bitti!" diye bağırdı.

Henry'yle birbirimize dehşet bakışları attık. Son yıllarda Max Crippen'ın tamamen LEGO'dan yapılma Çarmıha Gerilme heykelini, Valerio Caparelli'nin Norman Rockwell stilinde yapmış olduğu,

Tanrı'nın, Bakire Meryem'i ilk randevularında döllediği tabloyu ve Leonard Steele'nin emekli pedofil rahipler için Vatikan'ın lüks suitinde geçen rock operasını görmüştüm, ama Edwina ve Charnock'un kutsal şeylere karşı sergilediği bu hürmetsizlik tamamen farklı bir düzeydeydi; küfrün de ötesindeydi bu.

Edwina, marakayı döndürdü. Kız, dalgıç hücresinden tıpkı darağacındaki bir suçlu gibi sallanarak yükseldi. Koyu renkli sıvı bacaklarından akıyordu ve teni oksijen tüpleriyle birlikte halojen lambaların altında parıldıyordu.

Ve sıra son gelişimine geldi; doğum gelişiminin son içeriğine. Kubbedeki siyah bir kutudan aşağı altın bir ip ile parıldayan ters bir kâse indi. Aygıt, parlak yumrular ve gümüşi boğumlarıyla, Alpha Centauri'den mesajlar almaya kararlı bir şizofren tarafından uyarlanmış bir motorsiklet kaskını andırıyordu. Garip aygıt kızın nemli saçlarının üstüne gelip kafatasına oturduğunda, bilgisayar monitörleri parıldadı ve parazitin yerine hızla değişen görüntüler geldi. Ağaçlar, bitkiler, çiçekler, böcekler, kuşlar, balıklar, yılanlar, kertenkeleler, kaplumbağalar, kara kurbağaları, kemirgenler ve geviş getiren hayvanlar ekranlarda sırayla belirdi –tür ardından tür, yaratık ardından yaratık– ve kısa bir süre sonra çaydanlıklar, tavalar, lambalar, çekiçler, testereler, şapkalar, eldivenler, silahlar, gözlükler, arabalar ve on binlerce başka eşya geçti. Sonra krallar, kraliçeler, imparatorlar, imparatoriçeler, halifeler, firavunlar, racalar, şahlar, diktatörler, başbakanlar ve başkanlar geçidi. Onları toplama, çıkarma, çarpma, bölme, oranlar, yüzdeler ve karekökleri belirten matematik sembolleri takip etti. Çocuk, ayakkabıları ve gemileri ve balmumunu öğrendi. Sonra lahanaları ve daha başka kralları öğrendi. Her veri, saniyenin küçük bir bölümünde görünüyordu; tıpkı manyak bir krupiye tarafından karıştırılan oyun kartları gibi.

Edwina ve Charnock dalgıç hücresine yaklaşarak yukarı bakmaya başladı.

Charnock, "Yolly, bu kadın senin annen," dedi.

Bayan Daidalos, "Dünyaya hoşgeldin," dedi, "benim canım, tatlı kızım."

Yolly'nin göz kapakları açıldı. Gözleri farklı tonlarda zümrüt yeşiliydi ve sanki beyninin etrafında dönen parlak aylarmış gibi bir görüntü veriyorlardı. Bir elini kaldırdı ve gümüşi bandı dudaklarından çıkardı. Dilini şaklattı ve öksürdü. Ama ancak korku, şok ve kaygıyla birleşmiş bir inleme sesi çıkarınca kökeninden emin olmuş oldum. Henry ile benim önümde asılı duran bu yaratık, Londa'nın ve de Donya'nın yeni doğan kardeşiydi. Etikten yoksundu, deneyimi yoktu ve Edwina onun için nasıl bir yaşam kopyası tasarladıysa o yaşamı yaşamaya mahkûmdu.

5. Bölüm

FİTİLLERİ PARLAK MUMKATLAR GİBİ IŞILDAYAN gemici fenerlerimiz Henry'yle birlikte orman yolundan geri dönerken yolu ve az önceki fırtınadan geriye kalan tüm yaprak ve dalları aydınlatıyordu. Çevremizi saran karanlık, hararetli hayal gücümle bir araya gelerek Isla de Sangre'yi canavarlarla dolu bir yer olarak görmemi sağlıyordu; Edwina'nın hırsı ve Charnock'un sanatıyla üretilmiş gayrimeşru canavarlar. Bataklıkta su içen, kaba tüylü yarı insan yarı maymun bir primat kolonisi gördüm. Kocaman bir örümcek, çıkıntılı geometrik şekli tıpkı zırhlı bir elden darbe yemiş bir ön araba camı gibi görünen bir ağ örüyordu. Bir piton, akasya ağacının çevresine sarılmıştı ve boru biçimli vücudu yüzlerce göz küresiyle kaplıydı; böylece yaratık her yönü görmekle kalmayıp aynı zamanda da kendini diğer yönleri görürken görebiliyordu.

Adanın daha normal olan kıyısına dönüş yolculuğumuz boyunca Henry'le Yolly Sabacthani'nin doğumu, hayat bulması ve zorlanmış gelişimiyle ilgili tartışarak kendimizi başarısız bir şekilde, Londa ve Donya'nın aynı tarz bir uygunsuz bilimsel işlemle oluşturulmadığı hususunda ikna etmeye çalışıyorduk. Her halükârda asıl yumurtayı

Edwina'nın vermiş olması gerektiği ve ayrıca yumurtanın Nobel ödüllü birinin spermleriyle döllenmesinden sonra kadının sonraki zigota gebe kalmak hususunda iktidarsız ya da isteksiz olduğu varsayımında bulunduk. Mantıklı bir senaryo. Buraya kadar sorun yok. Ama o zaman düzinelerce finansal açıdan çaresiz kadın kendi doğal üreme organını Edwina için kullanmaya hevesliyken neden embriyoyu o şeytani dalgıç hücresine maruz bırakıyorlardı? Ve Bayan Daidalos, geleneksel eğitim yöntemleri onlara daha fazla yarar sağlayacakken Yolly ve kız kardeşlerinin beyinlerine o bilgi yığınlarını yükleyerek ne başarmayı –evet, Donya ile Londa'nın benzer şekilde programlandığını düşünmek mantıklı görünüyor– amaçlıyordu?

Farkına varmadan Henry'ye denize bakan bungalovuna kadar eşlik etmiş bulundum. Bungalov, her yanı saran fırtınalara karşı koruma amacıyla beton sütunlu biriketten yapılmış büyük bir yapıydı. Ev, yerel maymunlar, papağanlar, filamingolar ve tukanların renkli resimleriyle doluydu ve resimlerin her biri Brock'un filigran desenli baş harfleriyle imzalanmıştı. Bu huzurlu ve dinlendirici galeri kısa sürede aklımdan maymun-adam ve kardeşlerini çıkardı. Sanatçı koltuğunda uyuyakalmış, koni şapkalı bir büyücünün resmedildiği bitmemiş bir tablonun önünde hafifçe horulduyordu. Tablodaki büyücü yaşlı ve erdemle geçirdiği yıllarının ardından yorgun düşmüş, aynaya bakıp aksinde gençliğini gören biriydi. Küçük Donya için bir armağandı, şüphesiz. Ayrılmadan önce Henry'yle birbirimize cep telefonu numaralarımızı verdik ve Edwina'yı ilk gören hangimiz olursa, ona Isla de Sangre'deki üreme olayına tanık olduğumuzu söylemek hususunda anlaştık. Böylece Bayan Daidalos ile çalışanları arasında dürüst bir konuşma olacaktı.

"Merak ediyorum, acaba artık Donya ve Londa'yla olan ilişkimizde hafif bir önyargı söz konusu olacak mı?" diye sordum.

Henry bilge bir tavırla, "Her sabah kalkacağım ve kendime Donya'nın tamamen insan olduğunu söyleyeceğim, ama sonra içimden alaycı bir ses kulağıma, 'Onun için bugün nasıl çirkin bir lakap bulsak? Ona Beher Yaratığı Donya desek mi? Ya da Bölme Kızı?' diye fısıldayacak," dedi.

"Fıçı Çocuğu," önerisinde bulundum.

Henry, "Petri Bebeği," dedi.

"Bouilla[14] Bebeği."

"Güveç Kızı."

"Çorba Kâsesi Kraliçesi."

Henry, "Yazıklar olsun bize," dedi.

"Yazıklar olsun bize," diye onayladım.

On saat sonra Faustino Kütüphanesi'ne girdiğimde, katı Aristo mantığının yoğunluğunu azaltmadığı bir umutsuzlukla doluydum –ancak bir aptal ya da deli dün geceki Daidalosvari sirke farklı bir reaksiyon verirdi– ve bu yüzden Londa İspanyol askerinin yanında mahzun bir edayla durup beni baştan çıkarma girişimleri için özür dileyerek planlarını "sinsi ve hainice" diye isimlendirdiğinde buna çok memnun oldum.

"Bu iki sözcük yaptıklarını çok iyi anlatıyor," dedim.

"Sanırım hâlâ temelde deliyim, değil mi, Mason?"

"Elbette hayır. Çok iyi gidiyorsun. Birkaç dik köşe söz konusu, ama filozofların prensi onları yumuşatacak."

"Sen *gerçekten* bir prenssin, Mason."

"Aristo'yu kastetmiştim."

14 Bir çeşit balık çorbası. (yay. n.)

"Hainlik bir yana, gerçekten bilmek istiyorum, yani –nası denir?– beni çekici bulup bulmadığını."

"Aristo genelde eski çağın en zeki aklı olarak görülür. Hadi nedenini anlamaya çalışalım."

"Bazen çok çirkin olduğum hissine kapılıyorum."

"Sen çirkin değilsin, Londa. Üniversiteye başlayınca bir düzine erkek arkadaşın olacak."

"Hiçbiri ahlak öğretmenim kadar ilgi çekici olmayacak."

"*Nikomakhos'a Etik*'ini her okuyuşumda yeni bir şeyler buluyorum."

Dersin geriye kalanını saygıdeğer Yunanlı'nın ortayol doktrinini inceleyerek geçirdik –erdemli insan kendini engellemelerle sıkmaz, ama aynı zamanda da dürtülerinin kontrolsüz bir şekilde saltanat sürmesine de izin vermez– ve kabul etmeliyim ki bu prensip şu an bana çok yüzeysel geliyor; Aristo'ya ne Parsons'tan master derecesi ne de Hawthorne'dan Ph.D. sağlaması mümkün gibi. Ders boyunca Henry'nin zekice ve rahatsız edici sorusu aklıma geldi. Artık öğrencilerimizi tam olarak insan olmayan yaratıklar olarak mı göreceğiz? Londa açık bir şekilde bir kazanın içinde yapılmıştı; tıpkı bir büyücünün iksiri ya da bir cadının içeceği gibi. Büyük olasılıkla herhangi bir ergenlik öncesi hatırası anımsayamıyordur, zira son derece garip olduğu üzere bir ergenlik öncesi dönemi olmamış. Onu hâlâ öğrencim olarak görüyordum; akıl hocalığı yaptığım kişi, benim fazlasıyla önemli görevim, ama artık aynı zamanda benim fıçı çocuğumdu da.

Çarşamba günü, ilk olarak Sokrates tarafından ortaya atılmış bir paradoksa Aristo'nun verdiği yanıtı inceledik. Bir insan nasıl olur da neyin doğru olduğunu bilmesine rağmen yanlış şeyler yapar? Ama her ikimiz de bu bulmacayı çetin bulmadığımızdan –pek so-

run gibi görünmüyordu, gerçekten– çözüm bizi hayrete düşürmedi: Öfke ya da arzu bir kişinin erdeme olan felsefi adanmışlığına anlık olarak gölge düşürebilir. Sonraki gün söz konusu üstadın adalet kavramının üzerinde durduk ve bir saat içinde tipik sıkıcı Aristo ikilemlerinden o kadar bunaldık ki –evrensel adalete karşı hususi adalet, dağılımsal adalete karşı düzeltici adalet, ev adaletine karşı politik adalet, doğal adalete karşı yasal adalet– enerjimizi Quetzie'ye "Hedonizm, millet?" demeyi öğretmeye yönlendirdik. Cuma günü geldiğinde Londa da ben de Aristo'dan tamamıyla bunalmıştık ve Aristo'nun, zevke dair, her zamanki ölçülülüğe sevinç nidasıyla tamamlanan dayanılmaz yorumlarını analiz etmek yerine satranç tahtasının başına oturduk. İlk oyun boyunca, Londa at üzerindeki hâkimiyetime direnemeyerek yanlışlıkla vezirini ve kalesini çatal içine almama izin verdi. Ama hatasından ders aldı ve ikinci turda oyunu zar zor berabereliğe getirebildim.

Cumartesi günü tüm sabahımı kulübe içinde oyalanarak ve haddinden fazla kahve içip haddinden fazla Gadamer okuyarak geçirdim. Öğlenleyin cep telefonum çaldı. Arayan Henry'ydi ve az önce Edwina'ya rastladığı haberini veriyordu. Edwina villadaki Steinway piyanosunda Liszt çalıyormuş. Dr. Charnock'la birlikte bir gece önce Chicago'dan döndüklerini söyleyecek kadar ara vermiş. Henry, "Hayır, hiç gitmediniz," diye üstelemiş ve bunu nereden bildiğini anlatmaya başlamış. Sonra da Edwina, Henry, Brock ve benimle üç saat sonra Faustino'daki serada buluşmayı kabul etmiş.

"Kanımca Yolly'nin doğumuna şahit olduğumuzu duymak onu çok sevindirmemiştir," dedim.

Henry, "Üzerinde durmamaya çalıştı," dedi, "ama Liszt çalmaya devam ettiğinde, *Re Majör Konçerto*'dan daha agresif olan *Totentanz* yorumuna geçtiğini fark ettim. Eğer müzik öldürebilseydi, Mason, ben şu an ölü bir adamdım."

O AKŞAM ÜÇ MUTSUZ EĞİTMEN olarak seraya girmeden önce, Henry ve Brock'u, duyarlı ağaç Proserpina'nın sinir bozucu huylarının konudan uzaklaşmalarına sebep olmaması için uyardım. Bu zekice bir tedbirdi, zira Edwina'yla yaptığımız konuşma boyunca mangrovun dalları titredi; ciğerlerinden sesler çıktı ve özsuyu gövdesinde yüksek bir sesle çağladı.

Bayan Daidalos, geleneksel, hasır sandalyesinde oturuyordu. Kızıl kedisi de kucağındaydı. Bizler de arkası yelpazeli sandalyelere oturduk ve toplantımız, son zamanlarda ortaya çıkarılmış ve unutulmuş en iyi Tennessee Williams oyunlarında bir araya gelmiş güneyli aristokratlarınkine benzer bir görüntüye kavuştu.

Edwina, "Kızlarımla işe yarar ilişkiler kurmuş olmasaydınız," diye başladı, "Üçünüzü ajanlar ve hainler olarak işten atardım," dedi.

"Tabii önce biz işi bırakmamış olsaydık," diye ekledim.

"Buna hakkınız var," dedi.

Henry, "Evet var," diye onayladı.

Edwina iç geçirdi, kedisini okşadı ve gümüş kahve küpündeki anamorfik yansımasına baktı. Her zamanki gibi çok zarif giyinmişti. Dantel elbisesinin üzerine parlak incilerden bir kolye takmıştı. Sonunda, "İtirafımı dinleyin," dedi. "Eğer yaptıklarımı ahlak dışı bulursanız" –ses tonundaki bir parça pişmanlık, alaycılığını gizleyemiyordu– "Üstüme çuval giyeceğim, ağzımı küllerle dolduracağım ve kendimi başka yollarla da küçük düşüreceğim."

Henry, "Tazminatla ayrılmaya razı oluruz," dedi.

Söze öğrencilerimizin varoluşlarını cinsel üremeden çok bilimsel icatlara borçlu olduklarını kabul ederek başladı. Kümülüs hücre DNA'sının tekrar tekrar çekirdeği çıkarılmış anonim donör yumurtalarıyla birleştirilip, ortaya çıkan zigotların petri kaplarda beslenmesi, hayatta kalan blastositler camdan döl yataklarına alın-

dıktan sonra en elverişli üç embriyoya hipofiz hormonu enjekte edilerek embriyoların fetüs haline gelmesi beklenip son olarak da her genetik ikizin Dr. Charnock'un titanyum bölmesine, yani RXL-313 ontojeneratörüne konulmasıyla, jeneratörün gizli sıvısı çocuğun bezlerini stimüle edecek şekilde mayalamış. İşte Londa, Donya ve Yolly'yi dünyaya bu şekilde getirmiş.

"Fark ettiğiniz üzere, isimler gayet müzikal bir şekilde 'Yolonda' sözcüğünün harflerinden oluşuyor.

Edwina'ya göre, Londa ergenliğinin sonundaki bir kadın vücuduna sahipti, ama sadece sekiz haftadır bu gezegen üstündeydi. Ve her ne kadar beş yaşından küçük göstermiyor olsa da Donya sadece altı haftadır dünyadaydı. Ve genç Yolly'nin büyümesi on bir yaşına gelene kadar hızlandırılmıştı. O aslında Henry ve benim de bildiğimiz üzere daha yeni doğmuştu.

Kızların beyinlerini gerçeklerle dolduran başlık, amaçsal olarak geleneklere uygun bir şekilde programlanmış ve büyük olasılıkla dünya üzerinde makine-insan arayüzü olarak varolan en komplike makineydi. Makinenin mucidi olan Vincent Charnock aygıta NBEBY [15]başlığı adını vermiş: Normal Bilişsel Etkinlik için Bilgi Yükleme. Edwina ontojeneratör ve NBEBY başlığıyla ilgili daha fazla detay anlatırken, bu teknolojiye olan hevesinin fetişizme yakın olduğunu fark ettim ve bir süre sonra kendimi Londa, Donya ve Yolly'nin, laboratuvarı, yabancılaşma ve dışlanmışlık durumlarına rağmen tam ve sağlıklı insanlar olarak terk ettikleri iddiasına karşı çıkarken buldum. Hatta çocukların süperegolarındaki tahribatlar bile Edwina'nın duraksamasına sebep olamamıştı. Ne de olsa bu patoloji, uzman bir profesyonel tarafından giderilebilirdi –Yolly'nin eğitmeni Baltimore'dan gelen Jordan Frazier isimli kadın bir psikologdu ve bu

15 Kısaltmanın İngilizcesi DUNCE olup, aptal, şapşal gibi anlamlara gelmektedir. (yay. n.)

hafta içi işinin başına geçecekti– ve böylece çocuklarının normal ve mutlu hayatlar yaşayacakları hususunda herhangi bir çekincesi yoktu.

Henry, "Peki hastalıklı küçük girişimin sona erdi mi," diye sordu, "yoksa bir lakros takımı mı kurmayı planlıyorsun?"

Edwina, "Yolly sonuncusu," dedi. "Ekşimiş ve asık suratlarınızdan projemi nahoş bulduğunuz çıkarımını yapıyorum, beyler."

Üçümüz aynı anda kafalarımızı salladık.

Henry, "Nahoş, yakışıksız ve benmerkezci," dedi.

Brock, "Buralarda etik problemleri olan sadece çocukların değil," dedi.

"Bir sorum var, Edwina," dedim. "Bana Londa'nın babasının pankreas kanserinden öldüğünü söylediğinde bu yalan mıydı, yoksa eskiden bir eşin var mıydı?"

"On yıl boyunca Francis Ulmer isimli bir plastik cerrahla evliydim," diye cevap verdi. "Hiç sorunumuz yoktu. En sonunda işini New York'a taşıdı ve kendini, Park Caddesi kadınlarının ölümlülük izlerinden kurtarılmasına adadı." Mumkatlı kahvesinden koca bir yudum aldı. "Keşke siz erkekler bir kadının çocuk sahibi olma ihtiyacını anlayabilseydiniz. Ama bu tarz bir empati yeteneği büyük olasılıkla erkeklerin hayal gücünün çok daha ötesindedir."

"Hayır, Edwina," dedim; yanaklarım öfkeden yanıyordu. "Bunu oldukça iyi anlıyorum. Benim anlamadığım şey, bir kadının, kendisinin üç kopyasını onaylarını almadan dünyaya getirmesidir."

"*Hiçbirimiz* dünyaya onay vererek gelmedik," dedi.

Henry öfkeli bir kahkahayla güldü. "*Bebekler* olarak Edwina, *bebekler* olarak. Kendilerine amnezik oldukları söylenen ve ahlaki açıdan sorunlu kopyalar olarak değil. Çocuk sahibi olma arzunu anlayabiliyorum, ama Donya'dan bebekliğini, Yolly'den çocukluğunu ve Londa'dan ergenlik öncesi çağını çalma nedenini hiç anlayamıyorum."

Brock, "Kızların hayatından *yıllar* çaldın," diye ekledi, "ve onlara karşılığında sadece kitaplar, oyuncaklar ve eğitmenler verdin."

Edwina bir elini sinirli bir tavırla yakasına götürdü ve incilerini tıpkı abaküsüyle çalışan bir tüccar gibi hareket ettirdi. Yavaşça ve etkisiz bir şekilde, "Doğru," dedi. "Ama asla bir çocuğumun geleneksel gelişim yolunu izleme lüksümün olmayacağı ortaya çıktı. Aşağı yukarı bir yıl içinde ölmüş olacağım. Noel'den önce bile ölebilirim."

Edwina'nın bu açıklamasının üstünden onca yıllar geçmesine rağmen hâlâ nasıl serseme döndüğümü ve kafamın nasıl karıştığını ve –evet– kızdığımı hatırlıyorum. Kadın ölümcül derecede hastaydı. Çok acıklı. Azrailin radarında görünüyordu. Ne yazık. Ama sona erecek yaşamını kurtarmak için bu rekombinant DNA karnavalını, bu genomik cümbüşü kullanması bana oldukça delice geldi; psikoza yükseltilmiş bir narsizm, pornografiye dönüşmüş bir kibir.

"Hastalığım o kadar ender rastlanan bir şey ki, hematologlar ona isim koymak için üç Latince sözcüğe ihtiyaç duydular," diye devam etti. "Azar azar ama durmadan, kanım suya dönüşüyor. Yolonda'ların kısmetine, etiyoloji genetik değil. Odradek Tıbbi İlaçlar'da geçirdiğim yıllarda aldığım bazı toksinlerden kaynaklanıyor."

"Doğayı istediğin gibi yönlendirebilme becerin varken," dedim, "kendini tedavi edemiyor olman ne kadar ironik." Zalimce bir görüş, ama Bayan Daidalos'un hislerine özen göstermek o an başlıca önceliklerimden değildi.

Edwina, "Bu ironiyi fark etmiyor değilim" dedi. "Ama en azından Yolonda sayesinde, ölmeden önce bütünsel bir annelik deneyimi yaşayabileceğim."

Umduğumun aksine, birden sanki içindekileri gençleştiren bir ontojeneratöre girmiş gibi neşelendi ve coştu. Gözleri parıldayarak ve parmakları sanki bir piyanonun üstündeymiş gibi dans ederek, kalan aylarında bir okul öncesi çocuğu besleme zevkini tadacağını,

aynı zamanda ergenlik öncesi çağdaki bir çocuğu eğlendirmenin ve onun tarafından eğlendirilmenin tadına varacağını ve hatta genç bir kızın erişkinliğe adım atmasını sağlamak gibi zorlu, ama değerli bir görevi bile üstleneceğini anlattı.

"Ve sonra, nihai son geldiğinde, kızlarım beni rahatlatacak."

Brock dudağını bükerek, "Ya *onları* kim rahatlatacak?" diye sordu.

Edwina birden savunmaya geçti ve mağrurca, "Yolonda'nın geleceğiyle ilgili" düşündüğümüzden çok daha fazla şey yaptığını söyledi. Çeşitli, genetik olarak işlenmiş tohumlar, besinler ve antivirüs ilaçların patentlerinin her biri "koca bir servet" değerindeymiş ve her kız kardeş kendine istediği bakıcı, eğitmen ve yasal avukatı tutacak kadar mirasa sahip olacakmış.

"Eğer ölümümden sonra adada kalıp görevlerinizi sürdürmek isterseniz bunu ayarlayabiliriz," dedi. "Ama lütfen gelecek yılın mutluluğunu benden almaya çalışmayın."

Aynı ay sona ermeden, Yolly basit vicdanını edinir edinmez, Edwina'nın kendini projeye adayacağını ve çocuklarına anaç bilgeliğini ve kalbindeki sevgiyi tümüyle vereceğini öğrendik. Her hafta, üç yer arasında gidip gelecekti –Faustino, Casa de los Huesos ve Bahía de Matecumba'daki yenilenmiş İspanyol kalesi– ve her kızıyla haftada en az iki gün boyunca ilgilenecekti. Kızların hafıza sorunlarının amnezi olduğuna inanmaya devam etmelerine izin vermemizi umuyordu ve birbirlerinden haberdar olmamaları hususunda bize ricada bulundu; böylece enerji ve ilgileri annelerine odaklanabilecekti.

"Anneleri." Edwina bu sözcüğü kullanmayı sürdürüyordu. Bu kadın bir anneyse, incileri de babasının gözleriydi.

"İşte benim hikâyem, beyler," dedi. "Şimdi konuşma sırası sizde. Haydi, dürüst olun. Benimle ilgili ne düşünüyorsunuz?"

Hiç duraksamadan, "Bence sen Nietzsche'nin bir anne olarak isteyeceği türden bir kadınsın. Bence sen Überannesin," dedim.

Edwina, "Bunu bir iltifat olarak alacağım," dedi. "Ya sen ne düşünüyorsun, Henry? Projemin içinde Nietzscheci bir gösteriş dışında herhangi bir şey görebiliyor musun?"

"Sana şunu söyleyeyim, Edwina," diye cevap verdi. "Yolly büyüyüp deniz kıyısındaki kulesinden çıktığında, o lanet laboratuvarı harap etmesi için ellerinde meşaleler olan bir köylü çetesi tutacağım."

Brock, "Ben saldırıya öncülük ederim," dedi, "Charnock'un ontojenaratörüyle işimiz bittiğinde bırakın bir insan yapmayı, patlamış mısır bile yapamaz hale gelmiş olacak."

Edwina, "Yani istifa edeceğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

Brock, "İstifa etmek çok *hoşuma* giderdi," diye cevap verdi. "Ama bu Donya'ya haksızlık olacak."

Henry, "Bu mangrov ağacına sana olduğundan daha fazla sadakat hissediyorum," dedi. "Ama görevimden Donya iyileşmeden çekilmeyeceğim."

Edwina, "Ya sen, Mason?" diye sordu. "Londa senin eğitmenliğinin devam edeceğine güvenebilir mi yoksa kapıyı çekip gitmeyi mi planlıyorsun?"

Proserpina'nın en yakın dalına uzandım ve parmaklarımı nabzı atan ağaç kabuğunun çevresinde dolandırdım. Londa bana güvenebilir mi? Harika bir soru. Tüm gün duyduklarımın arasında en iyisi.

"Brock'un söylediklerinin bana mantıklı geldiğini söylemeliyim," diye başladım. "Onun ve Henry'nin Donya'ya karşı bir sorumluluğu var ve bunu yerine getirmek istiyorlar. Ve Yolly'nin eğitmeninin de tüm hikâyeyi duymasına rağmen devam etmeyi seçtiğini hayal edebiliyorum. Ama benim durumum –yani Londa'nın durumu– biraz farklı."

Bir mumkat kopardım, iç rahatlatıcı kokusunu içime çektim ve Edwina'ya aşağılayıcı bir bakış attım. "Londa," diye devam ettim, "dünyaya on yedi yaşında birinin vücudu ve fizyolojisiyle geldi, ama onu kanatlarım altına almadan önce ruhu bomboştu; gerçek bir boşluk, John Locke'un farazi *tabula rasa*'sı değil. Ve hâlâ büyük oranda bir boşluk söz konusu. Tiyatro egzersizlerimiz dışında etik ikilemlerle yüzleşmek ya da ahlaki seçimler yapmak hususunda bir deneyimi olmamış. Bunun içindeki şeytanlığı göremiyor musun, Edwina? Kronolojik yaşı on yedi. Deontolojik yaşı sıfır. Bu bağlantısızlığı göremiyor musun? Sen beni Londa'nın ruhunu *şekillendirmem* için işe almadın, beni onun ruhunu *oluşturmam* için işe aldın. Bir ölümlünün bunu yapmaya hakkı var mı?"

Edwina, "Önemli bir ayrım bu, Mason, ama soruma cevap vermedin," dedi. "Kapıdan çıkıp gidecek misin, gitmeyecek misin?"

SEVGİLİ OKUR, ERDEMİMİ KAYBEDİŞİMİ, küstahlığa yenilişimi, kaybedişimi, gururumun beni baştan çıkarışını günahlarımdan sayabilirsin. O öğleden sonra kapıdan dışarı çıkmadım. Bunun yerine ölümlü vasfımla birlikte Edwina'ya parlak bir bakış atıp, "Eğer Londa'yla başladığım işi bitirmezsem, basitçe yerime başka bir filozof tutacaksınız; Epikerem ile Epikür'ün farkını bilmeyen birini."

Edwina, "İyi bir karar," dedi.

"Tanrı yardımcım olsun," dedim.

Henry, "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," dedi.

Bu kavgalı toplantının geri kalanında üç eğitmen olarak kederli bir hasta ve büyük olasılıkla da bir deli olan işverenimizle bir pazarlığa giriştik. Profesyonel etiğin bizim oturup onun bir meslektaşımızı daha kandırmasını izlememize izin vermediğinde ısrar ettik. Baltimore'dan Jordan Frazier'a Yolly'nin varoluşunu tamamıyla

anlatmak ve Jordan'ın kızı sadece eğitmekle kalmayıp ahlaki özünü şekillendirmesi gerektiğini iyi ya da kötü bir şekilde açıklamak istiyorduk ve eğer Edwina bize herhangi bir noktada karşı çıkarsa, çocuklara memnuniyetle iki kardeşleri olduğunu anlatacağımızı da belirttik; Edwina'yla birlikte üç. Bize gelince, Londa ve Donya'nın, kardeşi olmayan amnezikler olduklarına olan inançlarını sürdürmelerine izin verecektik ve Jordan'ın da Yolly'yi aynı yalanla yetiştirmesini söyleyecektik.

· Meslektaşlarım akşamın geri kalanını bungalovlarında geçirmem hususunda beni ikna ettiler. Miami'deki çeşitli küçük biracılardan alınmış bir sürü bira içecek ve Henry'nin "Kibir Akademisi Fakültesi'nin ilk resmî toplantısı" olarak adlandırdığı toplantıyı yapacaktık. Kimin kibrinden bahsettiğinden emin değildim -bizimkinden mi yoksa Edwina'nınkinden mi?- ama bu isim iki taraf için de uygundu. Muhabbetimiz devam ederken kendimizi yavaş yavaş Bayan Daidalos'un bakış açısına karşı, uysallıktan kabul etmeye doğru daha nazik bir tavır almamız konusunda ikna etmeye başladık. Her şeye rağmen, deontolojik zorluklarının ötesinde hem Londa hem de Donya oldukça düzgün görünüyordu ve büyük olasılıkla Yolly de eşit özelliklerde bir zihin ve vücut yapısına sahip olacaktı. Doğru, Edwina onlardan faydalanmak niyetindeydi, ama bu faydalanma sevgiye çok benziyordu.

Hindistan cevizi biramdan içerken, "Korkarım çocuklara yardım etme çabalarımız düşündüğümüzden daha zorlu bir yola girebilir," diye itiraf ettim.

Henry, "Bunu duymak istemiyorum," dedi.

"Martin Heidegger," dedim.

Brock, "Heidegger bir Nazi'ydi," dedi.

"Bir Nazi, bir mızmız ve en kötü cinsinden bir ukalaydı, ama yine de onun *Geworfenheit* kavramına saygı duymak zorundayım," dedim.

Henry mango birasının tadına bakarak, "Kulağa Grimm Kardeşler karakterlerinden biriymiş gibi geliyor," dedi. "'Geworfenheit ve Büyülü Lederhosen.'"

"*Geworfenheit*, fırlatılmışlık, insanlık durumunun fevkalade gerçeği," dedim. "Her birey kendi seçmediği bir dünyaya, bir kültüre ve bir ani olaylar serisinin ortasına fırlatılmıştır. Gerçek hayat, kişinin durumunu ölümlü bir *Dasein*, kendini bilen bir özne, yerleşik varlığın –orada olarak, verileni yaşayarak– kendisi için *asıl* problem olmasa da ana problem olduğu bir özü kavrama arayışıdır.

Henry aksi bir şekilde, "Ne halttan bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok," dedi. Bu tavrını fazlasıyla bira tüketmiş olmasına verdim.

"Ama eğer tipik insan dünyaya *atıldıysa*," diye devam ettim, "o zaman Edwina'nın çocukları dünyaya *silahla ateşlenerek* gönderilmiştir; tıpkı bir sirk oyuncusunun bir top vasıtasıyla fırlatılması gibi. Zira birçoğumuz için, *Dasein*'ın gizemini düşünmek, anksiyeteye yol açar. Londa ve Donya ve Yolly için... Gelecekte neyle karşılaşabileceklerini düşünmek tüylerimi diken diken ediyor. Gittikçe artan bir umutsuzluk. Sonsuz endişe. Ama umut etmek için nedenler var. Heidegger'e göre, bir *Dasein* hiçlikle olan ilişkisini, diğer varlıklara karşı eğitici bir tavır takınarak iyileştirebilir."

Henry, "Ve bence, bir *Dasein* hiçlikle olan ilişkisini Heidegger okumayarak düzeltebilir," dedi.

Brock yumuşak kremalı birasından koca bir yudum alarak, "Ben şu an kendimi oldukça endişeli hissediyorum, ama bunun fırlatılmışlığımla hiçbir ilgisi yok," dedi. "O ontojeneratör denen şeyi düşünüp duruyorum. Onu kıskanıyorum."

Henry, "Bir *makineyi* mi kıskanıyorsun?" dedi.

Brock, "O Donya'ya bizden önce ulaştı," diye açıkladı, "ve onun zihnini, Edwina ve Charnock onun hayatta kalmak için neleri öğrenmesi gerektiğini düşündüyse o saçmalıklarla doldurdu. Ben... bu size biraz saçma gelebilir, ama Donya'nın ilk eğitmeninin *ben* olmam gerektiğini hissediyorum, o lanet NBEBY başlığı değil. Edwina'ya gidip, 'Bir daha Henry'ye ve bana birinin ruhunu biçimlendirme işini verecek olursan bizi daha önce çağır ve teknolojiyi bu işe karıştırma,' demek istiyorum."

Henry, "*Beni* neyin sinir ettiğini söyleyeyim," dedi. "Edwina'nın kendisinin üç kopyasını yapmaya karar vermesi değil. Onları tek bir insana dönüştürmek hususunda ısrarcı olması."

Brock kafasını sallayarak, "*E pluribus unum,*[16]" dedi.

"Kesinlikle," dedim.

Henry, "Yani artık Edwina'nın tek yapması gereken Isla de Sangre'den eski moda doğrusal zamanı yok etmek –eğer Überanneyseniz bunu rahatça yaparsınız– ve böylece değerli Yolonda'sını büyük, anaç bir kendini gerçekleştirme spazmıyla yetiştirebilecek."

Brock, "*E pluribus unum,*" diye tekrarladı. "Ve İsa Mesih."

Hindistan cevizi birasını dudaklarıma götürerek, "İsa Mesih," diye tekrarladım. "Eğer Batı dünyasının en popüler teolojisine dâhilseniz," –son yudumumu aldım– "o da aynı anda üç kişiydi."

Pazar akşamımı Faustino'nun kütüphanesinde, orada bulunması muhtemel Heidegger kitaplarını araştırarak geçirdim. Onun *Dasein* ve *Geworfenheit* kavramlarını ne kadar derinden bilirsem, Londa'nın olgunlaşmaya başlayan umutsuzluğunu tedavi etmek hususunda o derece başarılı olacağımı düşündüm. Felsefe kitaplarının Everest

16 Latince'de "çokluğun birliği" anlamına gelmektedir. (ç. n.)

Tepesi olan *Varlık ve Zaman'la* karşılaşmayı beklemiyordum, ama koleksiyon, Hegel'in *Estetik* adlı yapıtı ile Husserl'in *Mantık Araştırmaları* adlı yapıtı arasında alfabetik olarak *Metafizik Nedir?* adlı yapıtı barındırıyordu. Kitabı İspanyol askerinin uyanık bakışları altında aşırarak kulübeme döndüm, yatağıma çıktım ve işe başladım.

Başlangıçta *Metafizik Nedir?*'i okumam Londa'nın durumuyla ilgili bir yardımda bulunmadı, ama çabalarım yine de ödülüne kavuştu. "Hiçlik bizim *Dasein*'ımıza dayanarak ortaya çıktığı için, var olanın bariz garipliğini anlayabiliriz. Sadece var olanın garipliği bize kendisini dayattığında merakımızı uyandırıp davet edebilir. Sadece merak, yani hiçliğin açığa vurulması sayesinde dudaklarımıza 'Neden?' sorusu yerleşir." Heidegger dışında nerede bu kadar canlandırıcı bir belirsizlik bulunabilir ki? Bu Yemek Kanalı değildi. Bu *Saflar için Tavuk Çorbası* değildi. Bu çarmıhtaki İsa değildi. Tanrı aşkına, bu kanlı canlı felsefe, Nil kıyılarında dolanarak, İsis ve Horus ve hatta bilge Thoth bile bunu duymaktan sıkılana kadar "Neden?" sorusunu soran Sinuhe'ydi.

Beni hayalimden coşkulu bir kapı çalma sesi çekip aldı. İsteksizce Heidegger'i bırakıp kapıya doğru yöneldim. Ziyaretçim, Londa'nın başının belada olduğunu nefes nefese söyleyen Edwina'ydı.

"Koya, aşağılık heriflerle dolu bir tekne yanaştı," diye açıkladı. "Onu çıldırtıyorlar, ki bu onun ahlaksal gelişiminin iyiye gittiğini gösteriyor, ama ona yardımımız dokunabilir."

"Nasıl yani?"

"Giyin."

Her zamanki gibi Überannenin kibirli tavırları dolayısıyla öfkelenmiş olsam da Londa'nın gerçekten yardımıma ihtiyacı varsa, bu benim sorumluluk alanıma giriyordu. Sandaletlerimi giyip uflaya puflaya Bahía de Flores'e giden Edwina'yı takip ettim.

Bermuda şortları ve cırlak renkli Hawaii gömlekleriyle iri yarı adamlar olan üç davetsiz misafirimiz yakın zamanda kum tepelerinde bir akşam yemeği yemişti ya da kamp alanları ile sahile çekilmiş botlarının arasındaki hafifçe yanan yemek ateşi ve çevreye dağılmış bira şişeleri, gazoz şişeleri, boş şekerleme poşetleri, sosisli sandviç paketleri, beyaz plastik kaplar ve yağla kaplı kâğıt tabaklardan dolayı ben bu çıkarımı yaptım.

Koyun ortasında, mercan kayalığa sıkışmış bir şekilde, kıç tarafında *Phyllis II* yazan parlak bir fiberglas yolcu gemisi duruyordu. Adamlar, sahili yağmalamakla kalmamışlardı, aynı zamanda suyu da kirletmişlerdi. Yatın gövde kısmının çevresini kirli bir ışık dizisi çemberi, yanardöner petrol çevrelemişti ve Yaratılış 9:13'te Şeytan'ın Ekson'la anlaşmasını mühürlediği yaya benzer bir şekilde dışa doğru yayılmıştı.

Londa piknik alanının çevresinde dolanıyor, çöpleri özenle topluyor ve çuvala atıyordu. Davetsiz misafirler hiçbir yardımda bulunmuyor ve çöken alacakanlıkta frizbi oynayarak yükselen dalgaların gemiyi serbest bırakmasını beklerken zaman öldürüyorlardı.

Londa, annesini ve beni gördüğünde çöp toplama operasyonunu durdurdu ve oldukça hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle yanımıza doğru gelmeye başladı.

Edwina, ayıya benzeyen ve Hapsburg çenesi olan en yakındaki denizciye, "Bu özel bir ada, kamuya açık çöplük değil," dedi. "Lütfen çöplerinizi toplayın."

Denizci elini kaldırdı ve ilgisiz bir şekilde frizbiyi uçuşunun ortasında durdurarak, hürmetkâr bir edayla Edwina'ya başını salladı. "Elbette bayan, kesinlikle haklısınız." Üzerine bir çapa işlenmiş olan kaptan şapkasına bakarak, bu adamın *Phyllis II* adlı geminin kaptanı olduğu çıkarımını yaptım. "Saygı duyduğum bir şey varsa özel mülkiyettir."

Edwina soğuk bir şekilde, "Bunu duyduğuma şaşırmadım," dedi.

Kaptan, sanki o serserilerin bugünlerde nasıl para kazandığına meraklıymışız gibi, "Ralph Gittikac, Gittikac Getaway Adventures'ın CEO'suyum," dedi. "Büyük güneş yanığı olan benim erkek kardeşim Brandon."

Boynunda altın zincirler olan üçüncü davetsiz misafir, "Ve ben de Mike Spike," dedi, "yatırım brokerlarının kralı."

"Ben de Edwina Sabacthani, Isla de Sangre'nin kraliçesi."

Kaptan, frizbiyi işaret parmağında döndürerek arkadaşlarına baktı, "Kraliçe, öyle mi?" dedi. "Kraliçe Hazretleri'ni duydunuz! İşe koyulun! Beş dakika içinde bu sahilin Buckingham Sarayı kadar temiz ve düzenli görünmesini istiyorum!"

Diğer iki frizbi oyuncusu kızgınlıkla homurdandı, ama yine de kaptanlarının emirlerini yerine getirmek için işe koyuldular. Brandon, Londa'nın çuvalını açarken, Mike Spike sahili gezip kucak dolusu çöp buldu ve onları poşete attı.

Ralph şapkasının ucunu Londa'ya çevirerek, "Siz majestelerinin bu zarif yaratıkla benzerliği," dedi, "bana bir anne ve kızı karşısında olduğum izlenimini verdi."

Edwina favori yalanını devam ettirmek için hevesli bir tavırla, "Oldukça doğru," dedi.

"Ve teknenizi kayalıklara vurmanız da bana zavallı bir kaptanın *karşısında* olduğum izlenimini verdi," dedim. "Beceriksizliğiniz bir petrol sızıntısına neden olmuş."

Mike Spike elindeki çöpleri, "Hayır, beyefendi, o sızıntı biz Sugarloaf Kıyıları'nı terk ettiğimizden beri var. Bugün bir ara onu tamir etmeyi deneyeceğiz," diyebilecek kadar uzun bir süre tuttu.

Edwina şaşkınlık içinde, "Onu tamir etmeyi *deneyecek* misiniz?" dedi.

Mike, "Saygıdeğer hanımefendi, petrol sızıntıları çeşitli Marxçı mürekkepbalığı sevicilerin söylediği kadar korkunç bir durum değildir," dedi. "Su bakterileri petrolü hızla yer. Ben burada temel biyolojiden bahsediyorum."

"Bize bahsettiğiniz şey at tezeği," dedim.

Ralph bana zehirli bir bakış attı. Edwina'ya "Bu *da* kim?" diye sordu. "Sarayınızın soytarısı mı?"

"Kızımın eğitmeni. Uzmanlık alanı ahlak felsefesidir. Size de onu işe almanızı tavsiye ederim."

Londa, "O kesinlikle çok zeki," dedi. Bu öğleden sonra yapmış olduğu ilk yorumdu.

Ralph, Edwina'nın önünde eğilerek, "Hanımefendi, sizi rahatsız ettiğimizin farkındayım," dedi, "ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. Lütfen bunu telafi etmemize izin verin." Cüzdanından bir kartvizit çıkardı ve Edwina'nın avucuna koydu. "Sadece, özel adası olan cesur kadın ve kızından olduğunu belirterek bir e-posta gönderin ve ben de tüm aileniz ve eğitmenlerinize özel bir hediye göndereyim; örneğin, on yıl kadar sonra Southampton'dan yola çıkacak olan *Yeni Titanik*'e birinci sınıf biletler."

Brandon, "Ralph büyük düşünmeyi çok iyi biliyor," dedi.

Merak ve dehşet içinde, "Yeni bir Titanik mi inşa ediyorsunuz?" diye sordum.

Ralph heyecanla, "*Yükselen Titanik Projesi*," dedi. "Büyük Hayaller Gemisi'ni son lanet perçinine kadar yeniden oluşturuyoruz. Omurgasından karga yuvasına, kıç kasarasından pruvasına kadar." Grönland yönünü işaret etti. "Orada bir sal dolusu şeytan var, majesteleri; on beş Nisan 1912'nin o korkunç gecesinde Kuzey Atlantik'e uğrayan tüm o iblisler, şeytanlar, felaket melekleri. Onları oradan çıkaracağız. Ve tüm o kötü yaratıkları cehenneme geri yolladığımızda, ani bir

değişimle yol tekrar *Titanik'in* oluşumuna yol açan girişimcilikler için temizlenmiş olacak. Brandon bunu belirten latince tabiri biliyor. O kullandığın sözcük neydi, Brandon?"

Brandon, "Katarsis," dedi.

Ralph, "Katarsis," dedi. "Planımız tüm felaketi almak ve ona Tanrı'nın elinden bir katarsis vermek."

"O sözcük Yunanca," diye belirttim.

Edwina, "Hayatımda daha kibirli bir fikir duymamıştım," dedi.

İşverenime soğuk bir bakış atarak, "Ben duydum," dedim. Öfkelendi ve kaşlarını çattı.

Ralph, "Kibirli olmanın bir sürü yolu var, hanımefendi," dedi. "Bazıları ülkemizin en yaratıcı sektöründe dolandırıcılık yapıp ismini progresif vergi koymayı kibirlilik olarak adlandıracaktır. Bazıları da yoksul annelere bacaklarını açmaları için para vermeye kibirlilik adını koyacaktır."

Ralph bu ince fikir serisini daha fazla geliştiremeden, sahilde bir klaksonun metalik sesi yankılandı. Kaptan, *Phyllis II*'ye doğru dönerek çılgınca ellerini salladı. "Seni duyuyoruz, Billy!"

Mike, "Görünüşe göre gemi kalkıyor," dedi.

Brandon, Edwina'ya, "Sızıntı hususunda endişelenmeyin," dedi. "Böcekler onun hakkından gelecektir. Şapır şupur, şapır şupur."

Doğuştan ayrıcalıklı olanlara özgü bir özgüvenle ziyaretçilerimiz çuvalladıkları çöplerini yüklediler, gemiye ilerlediler ve hasarlı kayalığa doğru kürek çektiler. Üç denizci gemilerine tırmanırken, Londa o günkü ikinci yorumunu yaptı.

Gemiyi işaret ederek, "*Phyllis II*," dedi. "Sanırım bu onların yontulmamış materyalistler oldukları anlamına geliyor; bilirsin, Barbarlar[17]!"

17 Metnin orijinalinde Londa, Barbar anlamına gelen Philistine sözcüğünü geminin ismine benzetip Phyllistine şeklinde kullanmaktadır. (yay. n.)

Edwina, "Çok zekice, hayatım," dedi.

"Zekice bir isim," dedim. "Ama unutma" –Londa'nın ön koluna dokundum– "düşmanlarımıza hakaret etmek onları affetmekten daha kolaydır ve onları affetmek de sevmekten daha kolaydır."

Londa, "Düşmanlarımızı sevmek mi?" dedi. "Daha o dersi görmedik, öyle değil mi, Mason?"

"En kötüleri sona saklıyorum."

Londa, "Bir gün sayamayacağım kadar çok düşmanım olacak," dedi, "sevgimi çoğaltsam iyi olur."

ERTESİ SABAH *Dünya Çapında Etik* yolculuğumuza devam ettik. Bir sonraki durak olan "Meselden Mesih'e" adlı yedinci bölüme yelken açmış olsaydık, İsa Mesih tarafından ilk olarak keşfedilmiş olan ve bize düşmanımızı sevmeyi nasihat eden kocaman bir ahlak kıtasına yanaşacaktık. Ama onun böyle çarpıcı bir alana giriş yapmaya daha hazır olmadığını hissettiğimden Karanlık Çağların etrafından dolanıp, Orta Çağ'ı gezerek Rönesans'ın sınırından geçip, "Vahiyden Mantığa" isimli on ikinci bölümün konusu olan Aydınlanma'ya ulaşana kadar dolaştık.

Öğrencim, Kant'ın, hipotetik imperatife –doğru şeyi, istediğini elde etmek için yapmak– karşı kategorik imperatif kavramından –doğru şeyi, doğru olduğu için yapmak– oldukça etkilendi. Herr Kant'ın harika mantıki sistemi, onun sözlerine yansımıştı: "Ralph Gittikac ve diğer Barbar arkadaşlarını üstünlükten uzak tutmanın harika bir yolu." Ama Kant'ın, "içimizdeki ahlaki yasa"nın Tanrı'nın varlığının bir kanıtı olduğu iddiasına karşı çıktı.

"Tanrı'nın varoluşuyla ilgili *başka* ispatları mı tercih edersin?" diye sordum.

"Sanırım son haberleri duymadın," diye cevap verdi. "Tanrı'ya inanmayı bırakacağım."

"*Bırakacak* mısın?"

"Eğer senin için önemli değilse."

"*Benim* için önemli değil, ama *çoğu* insan için hiç de önemli. İnanmamak birinin kolayca atabileceği bir adım değildir. Seni dünyanın geriye kalanıyla karşı karşıya getirir."

"Ben *zaten* dünyanın geri kalanıyla karşı karşıyayım." Tezimi aldı ve onu Donya'nın şempanze Deedee'yi kucakladığı kadar sıkı bir şekilde göğsüne bastırdı. "Tanrı hipotezinin çetin taraftarları olduğunun farkındayım, ama, ah, çok *sıkıcı* bir fikir. Evren nereden gelmiş? *O* yapmış. Nehirler ve kayalar ve karışık renkli kuyrukları olan lemurları nasıl açıklıyoruz? Onları *O* yapmış. Peki."

"Okumada önden gitmişsin."

Mahçup bir şekilde gülümsedi. "Darwin üzerine olan bölümün nefes kesiciydi."

Bir an için bir kristal küre ya da fal küresi gibi görünen İspanyol askerinin zırhından aksime baktım. Annesi ve Vincent Charnock, Darwin'in nefesini keserken, Darwin de Londa'nın nefesini kesmişti. Parlak metalin tümsek yüzeyi bana olacakları gösterdi; insanların *Homo sapiens sapiens* olmaktan sıkıldığı ve RXL-313'ü beğendiği ve tehlikeli bir ayağa düşmüş öjenikler ve kendin-yap evrimi çağına baş aşağı batmayı seçtiği geleceği.

Aynanın parıltısının ortasında Charnock'un yasaklayıcı figürü titanyum kazanına yaslanmış, imal üstüne imal yapıyor ve her bir nemli, kaygan yenidoğan, bir öncekinden güçlü ve dayanıklı ve zeki oluyor.

Vücudumda korkunç bir çarpıntı oluştu. Bulantı o soğuk, titretici kanatlarını midemde açtı.

Londa İspanyol askerinin yanına gelerek, "Hasta görünüyorsun," dedi.

Quetzie, "Hedonizm, millet?" dedi.

"Homo sapiens sapiens sapiens sapiens," dedim.

Londa, "Eğer eve gidip biraz dinlenmek istiyorsan," dedi, "benim için sorun değil."

Önerisi beni cezbetti, ama bunun yerine konuşmamıza kaldığı yerden devam ettik. Hayranlık uyandırıcı bir uyum ve ürkütücü bir güvenle, Kantçı "içimizdeki ahlaki yasa"nın, zorunlu olarak iyi kalpli, her şeye kadir ve uyanık zamanını insan ilişkilerini denetleyerek geçiren bir varlığın olduğunu kanıtlamadığını iddia ediyordu. Yarattıklarına vicdan aşılamış olan Tanrı, bunun yerine pekâlâ Aydınlanma septisizminin *deus absconditus*'u[18] olup evreni bir saat gibi kurarak öğle yemeği için evine gitmiş ve bir daha hiç dönmemiş olabilirdi. Ergen ateistimiz Londa, bu Hareket Etmeyen Hareket Ettiricinin artık gezegende varlığını sürdüren bir varlık olmadığını iddia etti. Bu gezegendeki varlığını, size pul koleksiyonunu miras bırakan, uzun süre önce ölmüş olan Max Amca'dan daha çok sürdürmüyordu artık.

Salı günü Tanrı'yı Aydınlanma öğle yemeğiyle baş başa bırakarak kitabımdaki bir sonraki bölüme geçtik. "Mutluluğun Kare Kökü" isimli on üçüncü bölümde, Jeremy Bentham tarafından değerler, idealler ve diğer yumuşak hisleri etikten arındırma görevi sırasında ortaya atılmış oldukça pragmatik –aslında matematiksel– bir sistem olan Faydacılık'ı yorumlamaya çalışıyordum. Kısa bir süre sonra Londa'nın ne Bentham'a olan eleştirilerimi ne de John Stuart Mill ve G. E. Moore tarafından Faydacılık üzerinde yapılan geliştirmeleri anladığı ortaya çıktı. Ama ders bitiminde bölümü yeniden okumayı ve

18 (lat.) İnsan aklıyla anlaşılamayan Tanrı. (ç. n.)

on üçüncü bölümle uğraştığını kanıtlayan bir makale ya da proje –tek sahnelik bir oyun dışında herhangi bir şey– hazırlamayı kabul etti.

Her ne kadar Londa bir gün sonraki derse yirmi dakika kadar geç kalsa da, söz verdiği kanıtla birlikte geldi: Largesse'nin prototipi. Bu, kendi tasarısı olan, Monopoly'ye benzer bir oyundu ve piyonlar, pusulalar, şans kartları, bir çevirici ve üstüne Benthamia kıtasını çizdiği dikdörtgen bir çizim tahtası içeriyordu. Largesse iki, üç ya da dört oyuncu tarafından oynanabiliyordu. Oyunculardan her biri dokuz milyon nüfusu olan ülkesini yöneten yardımsever bir diktatörü canlandırıyordu. Her rauntta, oyuncular ünlü Faydacılık hedefi olan "en fazla kişi için en iyi" olduğunu düşündükleri akıllıca ve yardımsever seçimi yapıyordu. Tipik bir kazanma oranı: 8,999,985 mutlu vatandaş, on beş mutsuz vatandaş. Başka bir başarılı kombinasyon: 8,999,990 mutlu vatandaş, on mutsuz vatandaş. 8,999,999 mutlu vatandaşı ve bir mutsuz vatandaşı olan herhangi bir oyuncu oyunu o an otomatik olarak kazanıyordu.

"Önemli bir olasılığı gözden kaçırmıyor musun?"

Londa, "Tam dokuz milyon mutlu vatandaş mı?" diye cevap verdi.

"Kesinlikle."

"Ah, ama Largesse evreninde *her zaman için* en az bir tane masum kurban olmak zorunda. Aslına bakarsan tüm vurgulanmak istenen de bu."

Karşılıklı ekşi sırıtışlar attık. Londa kuralları özetlemeye devam etti. Oyun devam ederken, her Largesse oyuncu-kralı "mutsuz" vatandaşların o an nelere katlandığını tam olarak belirten bir avuç kart alıyor. Benthamcı bir ulus devletinde hayırseverlikten yararlanamayan biri, lösemi olan oğlunu tedavi ettirmek için yeterli parası olmayan bir anne olabilir; ya da hasta çocuğun kendisi ya da bir köprü altındaki bir karton kutunun içinde yaşayan ve açlıktan ölmek üzere olan bir alkolik ya da boynunun çevresinde demirden kelepçesi ve

sırtında bir gözetmenin kamçısıyla bir köle ya da ailesi tarafından, dondurucu soğukta, bir odunluğa hapsedilmiş ve talaş ve köpek pisliği dışında hiçbir yiyecek verilmeyen on beş yaşındaki bir kız.

Londa bu tarz yüz otuz tane senaryo yazmıştı.

"Peki şimdi Bentham'a olan eleştirini anladığımı düşünüyor musun, Mason?" diye sordu.

"Sanırım benden bile iyi anlamışsın."

Quetzie, "Hedonizm, millet?" dedi.

Londa, "Donan çocuğu Dostoyevski'den aldım," dedi.

Birden fark ettim ki, Largesse evreninin olabileceği kadar insafsız ve prensipsiz olan Edwina, bu yoksul ahlak prensibine bile erişememişti. En fazla kişi için en iyisi mi? Edwina'nın deli rüyasının gerçekleşmesi için genetik olarak birbirinin tıpatıp aynısı olan farklı yaşlarda dört kız kardeş söz konusuydu ve yine de o söz konusu *Dasein*'lar arasından sadece birisi için en iyisinin peşindeydi; kendisi için. Herhangi bir ciddi Faydacı'nın da ona söyleyeceği gibi, bu, hesaplara uymuyordu.

6. Bölüm

CUMARTESİ GECESİ Henry şimdiye dek gördüğüm en zavallı hurda yığını arabayla Laguna Zafira'ya geldi. Arabanın şasisi İsviçre peyniri gibi kabarcıklarla doluydu; motoru, içine çatal düşmüş bir çöp öğütme makinesi gibi sesler çıkarıyordu. Bir zamanlar bir Volvo olduğu çok açıktı. Brock arka koltukta oturmuş *Key Largo Times* okuyordu. Henry, bu zavallı aracı Edwina'dan ödünç almış olduğunu söyledi ve o an aklıma Villanova'daki bir sosyoloji profesörüm tarafından yapılmış bir gözlem geldi. Amerika'da aşırı zengin kesim, göz önünde olmayan aristokrasi –ki bu topluluğa Edwina'nın dâhil olduğu açıktı– ne kadar yıkık dökük arabalar kullandığını hiç önemsemiyordu.

Henry, heykelsi hatları ve café-au-lait gibi bir cildi olan incecik ve kırklarındaki Afrika kökenli kadın yolcusunu işaret ederek, "Yeni üyemizin de Edwina'dan ödünç alındığını söyleyebiliriz," dedi. Kadın bana sıcak ve tatlı bir bakış attı. Henry, Kaptan López'in gemisi Bahía de Flores'e iki saat önce yanaştığında Edwina'yla iskelede beklemekte olduklarını belirtti. Jordan Frazier daha karaya inmeden, Henry, Edwina ile Yolly'nin müstakbel eğitmeni arasında, eğitmen bizimle konuşmadan önce herhangi bir ciddi konuşma geçmemesi gerekti-

ğini söylemişti; tabii eğer Edwina, Donya ve Londa'nın annelerinin aslında ikiz kardeşleri olduğunu öğrenmelerini istemiyorsa. Sonra Edwina, Henry'yi şantaj yapmakla suçlamış ve Henry de şantajın bunun için oldukça güzel bir kelime olduğunu söylemişti.

Jordan'ı mütevazi kulübemde karşıladım, herkese Meksika birası ve Nyon zeytini verdim. Sonra onları açık deniz manzaralı arka tarafa götürdüm. Hava, sanki tüm ada hafif bir ateş yükselmesinden muzdaripçesine boğucu ve bunaltıcıydı. İki tombul yeşil kurbağa, mekâna girişimize kızgınca vıraklayarak ve suya atlayarak tepki verdi.

Jordan kendisinden bahsettikçe, Edwina'nın Yolly için daha iyi bir eğitmen tutamayacağı ortaya çıkıyordu. Çocuk gelişimi üzerine yüksek lisans yapmış Montreal doğumlu bir eğitmen olan Jordan, Alexandria'da bir ortaokulda rehber öğretmenlikten, Silver Spring'de bir kampta binicilik eğitmenliğine ve *Wonderkids* isimli kaliteli ama kısa ömürlü bir "ebeveynlik becerileri" dergisinde yardımcı editörlüğe kadar birçok farklı işte çalışmıştı.

Bir gün "bilgi inşası" alanında Ph.D. almayı ümit ediyordu. Bu "daha tam olarak var olmayan" bir alan olup, bulucusu onun entelektüel kahramanı ve Kanadalı iş arkadaşı Dr. Carl Bereiter'di. Ondan "insan zihni her şey olabilir, ama bir sandık değil," ilkesini öğrenmişti.

Sonraki saat boyunca, Henry ve Brock, Yolly Sabacthani'nin hikâyesini anlattı: tutkusuz döllenme biçimini, mekanize gebeliğini, sera eğitimini, *tabula rasa* vicdanını. Sunum boyunca Jordan'ın değişip duran yüz ifadesini dikkatle izledim. Açık ağzı ve çatılmış kaşlarından çıkardığım kadarıyla, bizim karışık birliğimize katılma ihtimali çok az ile yok arasında bir yerlerdeydi.

Henry, Jordan'ın elini sıkarak, "İşte öğrendin," dedi.

"*Nancy Drew ve Kan Adası'nın Sırrı*. Ne düşünüyorsunuz, sevgili bayan?"

Jordan gözlerini küçülterek, "Ne mi *düşünüyorum?*" dedi. "Bence sizin Dr. Sabacthani bir deli."

Brock, "Buna karşı çıkamam," dedi.

Jordan, "Aynı zamanda ilk gemiyle eve gitmem gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Henry, "Hepimiz aynı şeyleri hissettik," dedi.

"Meleklerin ders vermekten korktuğu Hubris Akademisi," dedim.

Brock, "Ama ben *hâlâ* kalman hususunda seni ikna etmek istiyorum," dedi.

"Imkânsız," dedi.

"Hiç olasılık yok mu?" dedim.

"Yok." Jordan yandan bir gülücük attı ve bize sinsi bir şekilde göz kırptı. "Ancak, küçük bir olasılıkla *ben* kendimi kalmaya ikna edebilirim."

Güldüm ve, "Çok ikna edici birine benziyorsun," dedim.

Brock, "İddiaya girerim Kazıklı Voyvoda'yı işinden vazgeçirebilirdin," dedi.

Jordan, "Birincisi, sizler benim kadar acayip tiplere benziyorsunuz," dedi. "İkincisi, şehir kızı bu tropik çevreden çok etkilendi. Üçüncüsü, şimdi gitmeye kalksam Edwina büyük olasılıkla yerime yetersiz birini alacaktır."

Henry, "Tam bir aptalı hatta," dedi.

Brock, "Tamamıyla kuşbeyinli birini," diye ekledi.

"Yolly daha iyisini hak ediyor," dedim.

Jordan, "Pekâlâ beyler, kabul," dedi. "Tüm paketi alıyorum. Sağlık planını, stok seçeneklerini, Hubris Akademisi eşofmanını." Derin bir iç geçirdi. "Sorumluluğu."

"Ya aldatmaca kısmını?" diye sordum.

Jordan, "Şimdilik onu da kabul ediyorum," dedi. "Yolly bir amnezik mi? Elbette amnezik; parayı sen ödüyorsun. Hiç kardeşi yok mu? Olur, Edwina, öyle istiyorsan öyle olsun."

Henry, "Pişman olmayacaksın," dedi. "Ya da, belki, pişman *olacaksın*, ama acı başladığında arkadaşlarınla birlikte olacaksın."

Jordan, "Unutmamamız gereken şey... bilirsiniz," dedi.

Henry atılarak, "Tüm bunların ne kadar *tuhaf* olduğu mu?" dedi.

Jordan kafasını sallayarak, "Görünüşe göre Edwina yepyeni bir günah icat etmiş. Tanrı hâlâ bu günaha bir isim bulmaya çalışıyor."

"Aynı teknolojik imkânlara sahip olan aynı durumdaki bir kadının aynı şeyi yapacağını iddia ediyor," dedim. "Erkek olduğumuz için Henry, Brock ve ben onun anneliği yaşama arzusunu anlayamazmışız."

Jordan'ın ağzından septik bir homurtu çıktı. "Bence kadınların anne olmaya olan ihtiyacı trapez sanatçısı olmaya olan ihtiyaçlarından daha fazla değil." Zarif ellerini çıtlattı. "Peki, buralarda ne tarz bir müfredat takip ediyoruz?"

Öğleden sonranın geri kalanında, batan güneş deniz manzarasını uçsuz bucaksız bir domates çorbası rengine dönüştürürken, şimdiye dek işe yaramış olan dersleri anlattık: Londa için Kohlbergci tiyatro uyarlamaları ve Donya içinse *Bay Rogers'ın Komşusu* ve *İyilik Savaşçıları*'ndan oluşan dengeli bir diyet. Jordan büyük olasılıkla bu iki stratejiyi birleştireceğini söyledi. Yolly "rol yapma oyununu sıkılmadan oynayacak kadar büyüktü ve *İyilik Savaşçıları'nı* utanmadan izleyecek kadar da küçüktü," ama bir yandan da bu dizinin "burjuvazinin bir başka afyonu olduğuna" değinmeden de edemedi.

Henry, "Kızını sadece ahlaklı bir varlığa değil, aynı zamanda da ahlaklı bir Marksist'e dönüştürdüğünü fark ettiğinde Edwina'nın surat ifadesini görmek isterim," dedi.

Jordan sırıttı ve dilini kıvırarak bir zeytin çekirdeğini manzaraya doğru fırlattı. "Tahminimde yanılmıyorsam Yolly'de bir at tutkusu oluşmak üzeredir. Bu pratik açıdan Piaget'nin gelişimsel profilindeki aşamalardan biri. Sizce Edwina, Yolly'ye bir at almak isteyecek midir?"

Henry, "Benim bildiğim Edwina Yolly'ye bir at *sürüsü* alır," diye cevapladı.

Brock, Dos Equis birasını kaldırarak, "Şerefe," dedi. "Isla de Sangre'nin güzel çocuklarına."

Henry, "Hubris Akademisi'nin şaşkın fakültesine," dedi.

"Trapez sanatçılarına," dedim.

Şişelerimiz muhteşem bir uyum içinde bir araya geldi. Camların birbirine vurma sesi manzara boyunca yankılanarak alacakaranlıkta kayıplara karıştı.

Jordan, "Şimdi beni çocuğa götürün," dedi.

Mısırlı'daki EN DRAMATİK SAHNE, Hititler'deki gönüllü sürgününden dönen ve Teb'de yararlı, özel bir uygulamanın tadını çıkarmakta olan Sinuhe'nin, eski nemesisi olan ve entrikaları ideallerini kaybetmesine ve kendisini evlat edinen ailesine ihanet etmesine sebep olan Babilli cariye Nefer tarafından bulunduğu sahnedir. Eskiden zengin, çekici ve görkemli biri olan Nefer, artık şehrin içinde ölümün bir görüntüsü gibi örtülü ve gizli bir şekilde dolanmaktadır. Sinuhe'yi bulduğunda giysisinin önünü açıp göğüslerini gösterir ve Sinuhe onun kendisine koyduğu tanıyı onaylar: kanser. Habis tümörü almayı teklif eder. Doktor eski düşmanına, "Hayatını kurtarabilirim," der, "ama güzelliğini yenileyemem; hastalık bunu yapamayacağım kadar ilerlemiş." Ama Sinuhe'nin yüzündeki ifade kadının hastalığının aslında ölümcül olduğu gerçeğini yansıtmaktadır. Hayal edebileceğiniz

üzere, bu an benim ergenlik öncesi hassaslığım üzerinde büyük bir iz bırakmıştı. Acı verici tümörden çok korkmuştum, güzel olmayan bir göğüs görerek şoke olmuştum ve ölmek üzere olan Nefer'in, kaderini kabul edişindeki asaletten dolayı da yüreğim sızlamıştı.

Edwina'yla serada yaptığımız konuşmadan sonraki haftalarda yavaş yavaş ve karışık hislerle, onu Nefer'in günümüzdeki muadili olarak görmeye başladım. Edwina da ölüme mahkûmdu, ama asil duruşunu koruyordu, kafasını yukarıda tutuyordu ve yapabildiğinin en iyisini yapmaya odaklanmıştı. Kendini kızlarına adamışlığı –ve evet, hepimiz bu yanlış adlandırmayı kabullenmiştik; kızları– mutlaktı. Her pazaresi ve perşembe, Bayan Daidalos artık Yolly'nin ikâmet ettiği İspanyol kalesi Torre de la Carne'a seyahat ediyor ve yeni doğmuş on bir yaşındaki kızı koşulsuz bir sevgiyle destekliyordu. Salı ve cumartesileri Edwina'nın anne sevgisinin odak noktası Donya oluyordu. Çarşamba ve cumaları Londa'ya aitti, ki bu artık öğrencimi haftada sadece üç sabah görebileceğim anlamına geliyordu.

Ama onun ruhunun dayanıklı durumu, ödünç baltaları saklayarak, kanser ilaçları çalarak ve Immanuel Kant'ı benimseyerek oluşturduğu ahlaki pusulası göz önüne alındığında, çalışmalarımızın kısa olması beni telaşlandırmıyordu. Edwina pazar günlerini hangi kızı ona en çok ihtiyaç duyuyorsa onunla geçirmek gibi akıllıca bir karar almıştı; normalde elbette bu küçük Donya oluyordu, ama bazı zamanlar yeni doğmuş olan Yolly ve bazen de bizim bunalımlı ergenimiz ona daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Pazarları aynı zamanda Hubris Akademisi fakültesinin bir araya gelip notlarını birbiriyle paylaşması için ideal bir gündü. Bu genelde benim kulübemde ve bazen de Jordan'ın sahil evinin terasında ya da Henry ve Brock'un bungalovunda gerçekleşiyordu. Donya son zamanlarda oldukça ilerlemişti. Hatta Henry'nin daha önceden tahmin ettiği gibi yetişkinlerin kroket oyununda hile yapmamaları

konusunda ısrar edecek noktaya kadar gelmişti. Yolly'ye gelince, kaçınılmaz bir deneyimleme aşamasından sonra –pencereleri kırmak, mobilyaları tahrip etmek, perdeleri ateşe vermek, Jordan'ın cüzdanını çalmak, konuşmasının her yanına "lanet" sözünü eklemek– artık gelişmekte olan bir vicdana sahipti. Bir insan asla etik bir bilgilendirme oyunu oynadığını bilemez. O da Jordan'ın *İyilik Savaşçıları*'yla mayalanmış Kohlbergci sunumlarına karşılık verdi. Kısacası, herkesin süperegosu normal şekilde gelişim gösteriyor gibi görünüyordu ve o ana dek çocukların *Geworfenheit*'ları, fırlatılmışlıkları, onların nihilist bir girdaba düşmesine, Dante'nin karanlık ormanında avare avare dolanmalarına neden olmamıştı. Deontoloji üzerinde durmak yerine, eğitmenler olarak bizi en çok ilgilendiren konu hakkında konuşmak hususunda özgürdük artık; işverenimizin kızlarına elindeki tüm imkânları sağlamak için verdiği, görünürde takdire şayan mücadelesi.

Henry'nin anlattığına göre, Edwina, o anki isteklerini yüksek sesle ve açıkça dile getiren –çörek, kurabiye, saklambaç, Periler Ülkesi veya Camelot'ta geçen masallar– ve onu gerçekleştirme görevini kim üstüne aldıysa ona sonradan sevimli bir yakınlık gösteren Donya'yla iletişim kurmakta zorlanmıyormuş. Edwina, Donya'nın rehberliğiyle uzman bir masal anlatıcısı, anka uçurtmaları uçurma uzmanı ve çay partilerinin misafiri haline gelmiş. Edwina, birkaç başarısız girişim sonrasında kendini Donya'nın minyatür lunaparkının görkemli dünyasına bile dâhil ederek, küçük plastik kahramanların, cep boyunda olan ve sonsuza kadar lunapark trenini raylardan çıkaran, dönme dolabı, alışveriş merkezleri için yolları temizleyen devasa bir tırpana dönüştüren ve atlıkarıncaların yerine, binicilerini kaçırarak onları kötü kalpli bir büyücünün şatosuna hapseden acımasız robotlar getiren düşmanlarını yenmesinin nasıl sağlanacağını öğrendi.

Bu sırada Yolly, birçok ebeveynin kızının büyümesini durdurmak istediği on ile on iki yaş arasındaki, bilmişliğin henüz sinizmle birleşmediği aşamaya gelmişti. Yolly, Jordan'ın tahmin ettiği gibi atlarla ilgili her şeye karşı oldukça hevesliydi, ama aynı zamanda da orkide büyütmek, budala fantezi romanları okumak ve daha önceden Seattle'daki Barok Korosu'nda flüt çalan ve artık Key West'te Hog's Breath adlı barda bir alkolik olan gezgin öğretmen Pandora Duval'dan müzik dersleri almak gibi hobileri de vardı. Edwina, Yolly'nin at tutkusuna, düzinelerce at kitabı, atlarla ilgili hediyelik eşyalar ve *Arkadaşım Flicka*'dan muhteşem *Siyah Aygır*'a kadar bir sürü at DVD'si ve aynı zamanda da –yapacağını bildiğimiz gibi– çocuğa türün canlı, nefes alan bir örneği olan Chincoteague Midillisi'nden alarak karşılık verdi. Yolly, Jordan sayesinde canlıya eyer vurmayı ve üzerine binmeyi birkaç saat içinde öğrendi ve birkaç gün içinde atı sürmeye başlayarak daha ay sona ermeden ustalaştı.

Jordan, bir dijital kamerayla öğrencisinin büyümesini bir seri güzel çekilmiş fotoğrafla görüntüleyerek, bunları dizüstü bilgisayarıyla fakültedeki diğer eğitmenlere de gösterdi. Her fotoğrafın altında Jordan'ın yazdığı kısa bir yazı vardı. "Cennetten bir Koku" (Yolly bir orkideyi koklarken). "Tanrım, Ne Lezzetli" (Yolly bir mango yerken). "Sabah Yüzüşü" (Yolly ve Edwina Bahía de Matecumba'da yüzerken). "Rüzgârla Yarış" (Yolly midillisinin üzerindeyken). "Vivaldi'nin Baharı" (Yolly flüt çalarken). "Kan Adası'nın Güneşe Tapanları" (Yolly ve Edwina aynı yeşil mayoları giymiş, sahilde yatarken). "Dalga Hasadı" (Yolly ve Edwina dalgaların arasında dururken). Çocuğun fırlatılmışlığı endişeye yol açmak yerine onu hayal edilebilecek her tür zevkin meraklısı haline getirmişti. Yalnızca onun zevk prensibine kendini adamışlığının, Dr. Heidegger'in hiçliğiyle korkunç bir çarpışma yaşayacağının bir delaleti olmamasını umuyordum.

Jordan'a, "O çocukla her ne yapıyorsan, kesinlikle işe yarıyor," dedim. "Sana şapka çıkarıyorum."

Doğal olarak, Edwina'nın iletişim kurmada en çok zorluk çektiği kızı en büyük kızıydı. Medeni dünyadaki diğer on yedi yaşındakiler gibi Londa da yakın bir zamanda ebeveyninin aslında hiç hata yapmayan zeki ve her işin ehli biri olmadığını ve bunun yerine *Homo sapiens* türünün bir diğer can sıkıcı örneği olduğunu keşfetti. Ve medeni dünyadaki diğer on yedi yaşındakiler gibi o da bu keşif sonrasında öfkelendi; aslında o kadar öfkelendi ki, onu ziyaret eden bir Marslı asla bir gün o yetişkin *Homo sapiens*'lerin arasında Londa'nın kendisinin de olması tehlikesinin bulunduğunu tahmin edemezdi.

Edwina, kendi deyişiyle, Londa'nın kafasının etrafında sürekli olarak dolaşan dalgalı, siyah bir fırtına bulutu tarafından gözünün korkutulmasına izin vermedi ve zamanla Londa büyük *Geworfenheit* piyangosunda çok daha kötü bir ebeveyne denk gelinebileceğini fark etti. Londa'nın katılımıyla düzenli çarşamba ve cuma öğle yemekleri parlak dürüstlük alevleriyle gelişen mantıklı, dostça bir ortamın kopyası haline geldi. Londa'yı özellikle mutlu eden şey, annesinin ona tam bir seks eğitimi vermek hususundaki istekliliğiydi. Regl dönemi sancıları, genital mantar, G-noktası, doğum kontrol hapları, STD'ler ve kondomlar gibi şaşırtıcı konularla ilgili bir şeyler okumak başka, bu hususlarda kan bağınızın olduğu ve sizi koşulsuzca seven birinden bilgi edinmek tamamıyla başkaydı.

Kardeşlerinden daha büyük, akıllı ve bilgili olan Londa bir an bile Isla de Sangre'de normal bir varoluş yaşadığını hiç de düşünmüyordu. Her ne kadar Edwina, Londa'ya interneti yasaklamış olsa da, onun renkli ve neredeyse komik derecede materyalist bir genç kız dergisi olan *Up!* adlı dergiyi almasına izin veriyordu. Derginin her sayısında Londa, Faustino ile dış dünya arasındaki uçurumun aslında ne kadar derin olduğu hususunda dolaylı olarak bilgi ediniyordu. En

önemlisi, *Up!* modaya uygun kıyafetler, büyüleyici takılar, kimyevi kozmetikler, değiştirici vücut bakım ürünleri ve tehlikesiz, kötü müziklerle dolu bir medeniyeti konu ediniyordu ve çok geçmeden Londa, batıdaki endüstriyel ulus devletleri ve onların Asyalı muadillerinin, sonsuza kadar herhangi bir ödülün gizli insani bedeline ilgisiz kalmak konusunda açıkça istekli olan bir demografiğine, bir ücret karşılığı dağıtmayı planladığı ganimetlerle ilgilenmeye başladı. Her aklı başında genç kadın dünya üstündeki ganimetlerden yararlanmak ister; böylelikle her zaman için akıl sağlığının sağlamlaşması hususunda istekli olan Londa da bir tüketici olmak zorunda olduğu kararına vardı.

Edwina kızının geleneksel hazinelere olan arzusunu düşünülebilecek en basit yöntemle tatmin etti; onları kapıya kadar getirterek. Süveterler, kotlar, botlar, tenis ayakkabıları, rujlar, ojeler, göz kalemleri, allıklar, parfümler, saç spreyleri, losyonlar, bilezikler, kolyeler ve CD'ler, her ne kadar onları getiren aslında FedEx olsa da, tıpkı bir Hans Christian Andersen hikâyesinde elfler tarafından getirilen hediyeler gibi Faustino'da belirmeye başladı. Sabah akşam, malikanenin koridorlarında, Shoot the Works, Distressed Leather, Et Tu Brute[19] ve metalaşmış nihilizmde uzmanlaşmış diğer grupların vahiysel notaları yankılanmaya başladı. Londa nereye gitse, *parfum du jour*'un tiksindirici kokusunu bıraktı. Bu görünmez bir koku perdesiydi ve bilezikleri şakırdadığında ve çıngırdadığında bir bekçinin anahtarları gibi sesler çıkarıyordu.

Annelik bilgeliğiyle Überanne, sosyal bir bağlam olmadan bu eşya alayının Londa'yı sadece kısıtlı bir süre eğlendireceğini fark etti. Edwina bu sorunu, Faustino'yu yaz için işe ihtiyacı olan Florida ergenleri için bir ikâmet cennetine dönüştürerek –çok zekice olduğunu belirtmeliyim– çözdü.

19 Sezar'ın ünlü sözü: "Sen de mi, Brütüs?" (yay. n.)

İş arayanlar katamaranla, yüzen evle, yatla ve gemiyle geldiler. Coral Gables'tan bir eroin bağımlısı ve Mezar Soyguncuları II isimli aptallaştırıcı ve şiddet yanlısı bir bilgisayar oyununun tutkunu olan vahşi bakışlı, Key Largo'lu bir delikanlı dışında tüm başvuranları işe aldı. Edwina'ya yaz bitmeden avluyu çevreleyen bir taştan duvarı tek başına bitireceği sözünü veren sırık Julio; Edwina'yla kütüphaneyi yeniden organize etmek hususunda anlaşmış olan titiz Brittany; Bahía de Flores'teki iskeleyi tamir etme işini üstlenen çalışkan Nick; Javier'in yardımcısı olma rolünü üstlenen neşeli Charlotte; malikânenin çiçek bahçesini ekip biçme işini alan uçuk Shana ve Charnock'un asistanlığı işini üstlenen Armand işe alınmıştı. Kan Adası'nın Deli Doktoru Charnock kısa süre önce Honolulu'dan teni bronzlaşmış, ama insanları sevmeme özelliği değişmemiş olarak dönmüştü. Armand günlerini amacını bilmemeyi yeğlediğim deneyler için geko ve iguana yakalayarak geçiriyordu.

Ve bir de Gavin Ackerman vardı. Bir Gavin Ackerman olmak zorundaydı. Bir lise garaj grubu olan ve yakın zamanda dördüncü ev yapımı CD'si *Spur of the Moment*'ı[20] çıkarmış olan Savage Rabbit'in yakışıklı, kaslı, sersem bateristi. Her ne kadar Edwina, görünüşte Gavin'in olukları tamir etmesi ve incir toplamasını istiyor gibi duruyorsa da, oğlanın asıl işlevinin Londa'ya bir flört yaşatmak olduğu açıktı. Edwina'nın bakış açısıyla, bu her açıdan faydalı olacaktı. Eğer kızı Gavin'e âşık olmazsa, Edwina, Londa'yı sadece görünüşe aldanarak hareket etmediği için övebilecekti. Gavin, Londa'nın ilgisizliğine karşı bir tutku beslerse de Edwina öğretmen rolüne bürünüp kızına bir talibini nazikçe nasıl geri çevirebileceğini öğretecekti. Eğer hoşlanan Londa olursa ve Gavin de onu umursamazsa, Edwina kızının yanında olacak ve kendisinin de kırık bir kalp yüzünden ölecek gibi olduğu zamanları anlatacaktı. Dördüncü senaryo: Florida Keys'te

20 (İng.) Anın Güdüsü. (yay. n.)

Romeo ve Juliet; cinsel yoldan üremiş Montague ve genetik açıdan işlenmiş Capulet çocuksu aşklarının ve azgın şehvetlerinin tadını çıkaracaktı. Doğal olarak Edwina bu ilişkinin her aşamasını takip edecek ve Londa'nın mutluluğunu kendi mutluluğuymuş gibi paylaşacak ve eylül ayı gelip Gavin anakaraya döndüğünde kızının derdine ortak olacaktı.

Sonu ne olursa olsun, iki genç ve hormonları öngörülen şekilde davrandı ve bir süre sonra Londa'ya yanında Gavin olmadan rastlamak imkânsız hale geldi. İki ergene yalnız başlarınayken rastlamak, bir deniz yılanını Bahía de Flores'in üstüne burnunu sürterken görmek kadar zor bir şey oldu. Sürekli el eleydiler; göz önünde öpüşüp koklaşıyorlardı ve dinleyen herkese birbirlerini övüyorlardı. Gavin'in toplayacağı incirler dallarında kaldı ve ateşli Florida günleri ve gecelerine yenileri katıldıkça âşık delikanlı ile genç kızın, kendi leziz mahsullerini topladığından şüpheleniyordum.

Londa'nın karasevdası o kadar bütünseldi ki, ders süresi boyunca en az bir kere adalet bilmecesi konusu –yaz aylarını John Rawls üzerine olan bölümüme adamıştık– arzunun kuralları konusuna dönüşüyordu. Londa erkeklerin zihinlerinden tam olarak neler geçtiğini ve penislerine olan bariz esaretlerinin kadınları bilmeden hor görmelerine neden olup olmadığını bilmek istiyordu. Akıl karışıklığına elimden geldiği kadar cevap vermeye çalıştım. Bilinçsiz bir erkek eğiliminin dişiye karşı kin duyduğunu anlatan çeşitli teoriler sundum. Her söylevin bir noktasında Profesör Rawls'a ve gerçekten adil bir toplumun, her mimarın sosyoekonomik hiyerarşinin neresine yerleşeceğinden habersiz olduğu "cehalet peçesi"nin altında bulunabileceğini belirttiği dâhiyane fikrine geri dönmemiz gerektiğini belirtiyordum. Ama işin aslı, bu konu dışına çıkmaları sağaltıcı buluyordum. Londa'nın aşk yaşantısına kanalize olup, o Gavin'in yıkımcı politikasını ve modası geçmiş yabancılaşmasını

anlatırken sabırla onu dinleyerek, kendimi onun da diğer kafasız *Up!* okurlarından farksız olduğuna ikna edebildim ve bu değerlendirme, her ne kadar hatalı da olsa, genel olarak her şey göz önüne alındığında, tersi yönünde belirtiler olsa bile ona çılgınca âşık olmadığımı kanıtlıyordu.

Faustino'nun genç çalışanlarının iyi huylu hedonizmi sayesinde, ev bir süre sonra 1960'ların ortasındaki bir Amerikan uluslararası kumsal partisi filmini andırmaya başladı. Isla de Sangre'nin kumdan tepeciklerinde, işe alınmış gençlerimiz barbekü partileri, dans maratonları, kumdan kale yarışmaları ve voleybol turnuvaları düzenlediler. Diğer tüm Batı ergenleri gibi kendilerinin ölümsüz olduğuna inandıklarını fark ettim –mumkatlar, diyetlerine gereksiz bir ekleme olurdu– ama ben şahsen onların SaMorra'daki çeşitli randevularını gözümde canlandırmakta hiç güçlük çekmedim. Ara sıra kendime acıma duygum ile fazla içtiğim bira eşliğinde sahile yürüyüp havaya at nalları atan kıvrak zombiler, sörf tahtaları üstündeki kıvrak cesetler ve birbirlerini kuma gömen oynak kadavralar görerek depresyonumu törenlerine ekliyordum. *Sahil Alanı Geworfenheit'ı.*

Londa bu kutlamaların ev sahibi kabul edilirken, çoğu planlama ve denetleme işini Edwina hallediyordu ve eğlenceler sırasında öğrencim ve erkek arkadaşı olabildiğince ilgisiz duruyordu. Müzik setinden *Medusa's Mirror* ya da *Redneck Serenade* ya da benzeri bir Distressed Leather dans parçası melodisi çevreye yayılırken, gençler şarkıya uygun olarak titriyor, sesler çıkarıyor ve dönüyorlardı. Bu sırada Londa ve Gavin gölgeye uzanmış, üstün bir hassasiyetleri varmış edasıyla tüm şimşekleri üzerlerine çekiyorlardı.

İlginç bir durum. Londa'nın sonunda bir sosyal hayatı oldu ve görünüşe göre o bundan hoşnut değil; tabii aptal Gavin onun arkadaş ihtiyacını tatmin etmiyorsa -ki bu hususta ciddi şüphelerim var- durum değişir. Meslektaşlarıma bu paradokstan bahsettiğimde,

Jordan ergenlik öncesi çağındaki üvey kız kardeşini Tampa'dan Torre de la Carne'a getirmeyi her teklif edişinde Yolly'nin o tarz bir ziyaretçiyi nasıl memnun edebileceği hususunda herhangi bir fikrinin olmadığı ve bunu öğrenmek de istemediği cevabını verdiğini söyledi. Henry de Donya'yla ilgili benzeri bir durum anlattı. Birçok kere, Houston'a uçarak yeğenlerini Casa de los Huesos'a memnuniyetle getirebileceğini söylemiş. Donya her defasında, oyun arkadaşı olarak Edwina, Henry, Brock, köpeği ve "şu komik konuşan, Mason denilen adamı" istediği cevabını vermiş.

Brock, "Fıçı çocuğunun yalnızlığı çok korkunç olmalı," dedi.

Jordan, "Onlar sadece bir adaya sıkışmamışlar, kafataslarının içinde de mahsur kalmışlar," dedi.

Henry, "Ve böylece günlerini yalnızlık içinde, birbirlerini bekleyerek geçiriyorlar," dedi.

EDWİNA HER NE KADAR EN BÜYÜK KIZININ ergenliği için bir senaryo oluşturmada oldukça başarılı olduysa da, en belirgin sorunla başa çıkmak hususunda geride kalmıştı. Birlikteliklerinin bir noktasında, çocuk Londa'ya kesinlikle geçmişini soracaktı; peki kız ne yapacaktı? Kem küm mü edecekti? Konuyu mu değiştirecekti? Belki de Edwina, Londa'nın Gavin'e bir amnezik olduğunu söyleyeceğini düşünmüştür, ki bu durumda birinin Bayan Daidalos'a tipik ergen bir kızın aptal, bön, beyni hasarlı bir ahmak olarak düşünülme riskine girmektense günde on sekiz saati tırnak makasıyla bir golf sahasını manikürlemeyi tercih edeceğini söylemesi gerekirdi.

Sonra Londa'nın bu problemi öngörmekle kalmayıp aynı zamanda bunun için bir çözüm girişiminde de bulunduğu ortaya çıktı. Her düşüncesinin Gavin'e çıktığını fark ettiğinde, annesinin masasına kamp kurdu, boş, deri kaplı bir defter buldu ve altı saat boyunca kendine bir hayat icat etti. Projesine *Londa Kitabı* ismini koydu ve

bitirdiğinde benimle konuşarak kitabı hafta sonu yanıma almam için beni ikna etti.

Londa Kitabı Boston'da doğmuş ve büyümüş olan yedi yaşındaki bir kızı anlatıyordu. Kızın annesi Edwina Sabacthani bir gün ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Farazi Londa'nın, eşit derecede farazi olan babası David Sabacthani, çok satan cinayet romanları yazarıydı ve bir süre sonra sevgili eşi Edwina'nın sonsuza dek gittiğini düşünmeye başlamıştı. Eşinin yasalarca ölü kabul edilmesini sağladıktan sonra en coşkulu hayranı olan Gretchen Coldwell isimli, sorunlu dental hijyenistle evlenmişti.

Kurgulanan Londa'nın kaderi bu noktada daha da kötü bir hal almıştı. Sekizinci doğumgününden iki gün sonra babası, Cape Cod'a giderken geçirdiği bir deniz kazasında ölmüştü. Gretchen Sabacthani Coldwell, Londa'yı tek başına yetiştirme işini üstlendiğinde kadının gizlediği ahlaksızlığı ruhunun bataklığından açığa çıkmıştı. Londa, faydacılık oyunu Largesse'deki sadist aileden alıntı yaparak, Gretchen'in üvey kızını solucan ve pisliklerle beslediğini, bir bisiklet zinciriyle dövdüğünü ve haftalar boyunca kilere hapsettiğini hayal etmişti.

Bu korkunç durum beş yıl boyunca sürmüş. Ta ki şanslı bir gününde Edwina, onu kaçıran ve Kanarya Adaları'nda biyolojik silahlar yapmaya zorlayan anarşist çetenin elinden kaçana kadar. Eve dönen Edwina hiç zaman kaybetmeden ölen eşinin karısını tahtından indirmişti. CIA'le işbirliği yaparak anarşistleri yakalatmış ve bunun sonrasında anne ile kızı Isla de Sangre'ye uçarak birlikte yeni bir hayata başlamışlardı.

Londa Kitabı bu noktada bitmiyordu. Yıllar sonra Gretchen, Kızıl Kantçı isimli, gizemli –Zorro gibi maskeli ve pelerinli yasa dışı bir kahraman– bir kadın tarafından kaçırılmış ve Isla de Sangre'nin güney kıyısındaki gizli bir mağaraya götürülmüştü. Gretchen'ı burgulu vidayla tehdit ettikten ve onu bir işkence askısıyla korkuttuktan sonra,

strateji değiştirerek mahkûmuna kategorik zorunluluğu anlatmakla kalmayıp, aynı zamanda da Stoik özveriyi, Epikürcü kendine hâkim oluşu ve Rawlcu adalet kavramını da anlatmıştı. Bu zorunlu özel dersler işe yaramış ve bunun sonucunda Gretchen, hayatının geri kalan yıllarını besin depolarını organize etmeye ve aşevleri işletmeye adayan örnek bir vatandaş haline gelmişti.

Londa pazartesi günkü dersimizin başlamasından kısa bir süre sonra, "Hayatımı nasıl buldun?" diye sordu. Ona temel Rawlcu zihin problemini henüz vermiştim: Tasarladığın olayların, en düşüğünden en yükseğine kadar senin de başına gelebileceğini bilerek embriyonik bir insan topluluğuna uygulayacağın sınırları belirle; hem zenginlik hem de yoksulluk için.

"Gerçek fikrimi öğrenmek ister misin?" dedim.

"Evet."

"Gavin bunların hiçbirini yutmayacaktır."

Mahçup bir ses tonuyla, "Sonu biraz hayal ürünü *oldu*," dedi.

"Lafımı esirgemeyeceğim, Londa. Sonu absürd."

"Belki de Kızıl Kantçı maske takmamalı. Bu çok fazla, değil mi?"

"Benim demek istediğim *psikolojik açıdan* absürd. Şu Gretchen sadece Stoisizm ya da Epikürcülükle ilgili bilgi edindiğinde yaşam biçimini değiştirmez."

"Ama bu *bana* olan şey değil mi?"

Bitkin bir şekilde nefesimi verdim ve defteri geri verdim. "Sana *ne* olduğunu bilmiyorum, Londa." Bakıştık. Farklı tonlardaki yeşil gözleri daha önce hiç bu kadar sevimli görünmemişti. "Keşke bilseydim, ama bilmiyorum."

Ona daha inandırıcı bir çocukluk oluşturarak devam ettik. Bu çocukluğun çoğunluğu Isla de Sangre'de dul annesinin himayesi altında geçmişti. Arada anakaraya yolculuklar yapmıştı. *Londa*

Kitabı'ndan sadece denizde kaza geçirip ölen baba fikrini aldık. Ürettiği anıların dengeli olması için benim hayatımın temelinden gittik ve içinden sıkıcı ama mantıklı hikâyeler seçtik. Kip isimli bir Alman çobanıyla oyunlar oynamam, dünyanın dört bir yanından kartpostal biriktirmem, *Küçük Prens*'in büyüsüne kapılmam, 4 Temmuz için kuzenlerime amatör havai fişek gösterisi yapmam, bitpazarından aldığım antika ama hâlâ çalışan Gilbert kimya setini kullanarak bir koku bombası yapmam; tüm bunlar Londa'nın var olmayan hatıralarının arasında yerini aldı.

Haftanın sonraki günlerinden birinde, "Gavin özellikle de havai fişeklerden etkilendi," dedi. "Savage Rabbit konserlerine havai fişekler eklememi istiyor."

"Havai fişekler mi? Bu delilik."

"*Dış mekân* konserlerine. Ona bütün bunları unuttuğumu, ama büyük olasılıkla eğitmenimin yardımcı olabileceğini söyledim."

"Ona, eğitmeninin de unuttuğunu söyle."

"*Spur of the Moment*'ta 'Ülkem, Doğru ya da Yanlış' diye bir sahne var. Düşüncesiz, cahil vatanseverliğe bir yergi."

"Ne yıkıcı."

"*Amerikan Milli Marşı*'nı yazan adamın Dred Scott kararını veren Yüksek Mahkeme yargıcı Roger Taney'yle akrabalığı olduğunu biliyor muydun? Çok şaşırtıcı değil mi? Francis Scott Key özgürlüğün toprakları ve cesaretin yuvası hakkında konuşuyor ve kırk üç yıl sonra kayın biraderi siyahilerin biyolojik olarak daha alt düzeyde olduğunu iddia ediyor. Gavin'in tek istediği, vokalist, ırkçıların kızıl bakışları hakkında şarkı söylemeye başladığında bilgisayarla aktifleştirilen roketlerin yanan fırıldaklara dönüşmesi."

"Nereden başlasam bilmiyorum. Erkek arkadaşına iyi müziğin havai fişeklere ihtiyaç duymayacağını söyle."

Huzursuz konuşmamızın bu kısmında ilk defa Londa'nın Gavin'le ilgili negatif bir yorumda bulunduğuna şahit oldum. Dudaklarında iğneleyici bir gülümsemeyle, "Savage Rabbit'in CD'sini bir dinle," dedi, "o zaman kahrolası Chicago Yangını'na bile ihtiyaçları olduğu sonucuna varırsın."

HER NE KADAR LONDA KİTABI teoride tartışmalı bir metin olsa da, içeriğindeki absürd, burgulu vida kullanan yasa dışı kahraman konumuz dâhilindeydi ve lanet şey beni rahatsız etmeye devam etti. Londa neden bu sayfalarda bu kadar karanlık bir öteki benlik oluşturmuştu ve neden şu Kızıl Kantçı neredeyse rehabilite etmek için aradığı üvey anne kadar zalimdi? Acaba Londa Stoik bütünlük sevgisini, Epikürcü erdemi, Aydınlanma'ya bağlı görev kavramını ve Rawlcu adalete bağlılığı sadece *taklit* mi ediyordu? Acaba günün sonunda Londa hâlâ Edwina'nın bana en başta teslim ettiği ayaklı ahlaki boşluk muydu?

Bu mutsuz düşüncelerden sonra Londa ve kendimi yaklaşık M.S. 30'lardaki antik Yahudiye'ye göndermek gibi önemli bir karara vardım. Güzergâhımıza göre, Matta İncili'nin ölümsüzleştirdiği Kudüs dağına giden yokuş alanı takip etmemiz gerekiyordu. Yukarı doğru giderek zirveye ulaştık ve mantığa aykırı ünlü söylevini vermekte olan, paradoksların prensiyle tanıştık.

Gerçek Mutluluk Söylevleri'ni[21] ve diğer metinleri ilk okuyuşunda Londa'nın kafası tamamen karışmıştı. Daha önce tiyatro egzersizlerinden fayda gördüğünü göz önünde bulundurarak aynı yaklaşımı Hıristiyanlık etiğine de uygulamamız gerektiğine karar verdi. *İyi Samiriyeli* hikâyesini canlandırarak başladık. Londa başkarakteri oynuyordu ve ben de yerde, soyulmuş ve dövülmüş yolcu olarak

21 Yeni Ahit'in Dağ Söylevi isimli bölümünde, İsa'nın kutsamış olduğu sekiz hususa verilen ad. (ç. n.)

uzanmıştım. Benim hayali yaralarıma aşırı şefkatle yardımcı oldu. Ertesi sabah tekrar tekrar Londa'nın yanağına tokat atma hareketini pandomim ettim. Her saldırının sonrasında saldırganı, onu tekrar vurmaya teşvik ederek şaşırttı. Aynı haftanın daha sonraki bir gününde zinaya sürüklenmiş kadının peşindeki intikamcı çetenin ünlü hikâyesini sahneledik. Ergen kütüphanecimiz Brittany kötü kadını oynadı, ben çetenin lideriydim ve Londa da İsa'yı oynadı. O hassas ve kısık sesiyle, "Aranızda günahkâr olmayan her kimse ilk taşı o atsın," deyişi hâlâ kulaklarımda.

İki nakliye treninin kafa kafaya çarpıştığını ya da bir kasırganın bir karavan parkını içine alarak, benzin ızgaralarını ve Budweiser kasalarını çevreye fırlattığını hayal edin. Dağ Söylevi'ni okumak Londa'nın zihni üzerinde buna benzer bir etki yapmıştı. Geçmişe bakıldığında bunların hepsi kaçınılmazdı. Karşınızdaki genç kadın Stoisizmle karşı karşıya geldiğinde avucunun içini yakan biriydi. Aziz Matta'nın İncil'de geçen sözleri de birkaç vidayı gevşetecek nitelikteydi. Ama bir süre sonra öğrendim ki Londa'yı asıl etkileyen Mesih'in söylevleri değildi; onun görkemli direktifleri ve Batı tarihinin yüz kızartıcı gidişatı arasındaki süreksizlikti. Bu, hakkında ne kadar çok düşünürsek düşünelim Londa ve beni yarıküresel ve nihai evrensel kadranda bir kostümlü *danse macabre*[22], *Titus Andronicus*[23] gibi etkileyen bir manzaraydı.

Ama ben diğer medeniyetlerin tarihinin de benzeri şekilde kanla dalgalandığını belirtmekte gecikmedim. Yanlış gidenin ne olduğunu bilmek istedi. İsa Mesih'in öğretileri ne zaman ve nasıl Hıristiyanlığın opsiyonel bir öğesi halini almıştı?

"Ben bu soruya cevap vermek için doğru kişi değilim," dedim. "Bunu bir antropologa ya da ilahîyat profesörüne sormayı dene."

22 (Fr.) Ölülerin dansı. (yay. n.)

23 Shakespeare'in bir oyunu. (yay. n.)

"Dünyanın neye ihtiyacı var biliyor musun, Mason?" diye sordu. "İkinci Doğuş'a."

"Bence bir tanesi yeterliydi."

"İsa'nın değil. Hıristiyanlığın. Ben bunu gerçekleştireceğim."

"Bu pek de iyi bir fikir değil."

"Ama *birinin* merhametlilerin ve alçakgönüllülerin ve barışçıların yönetimi ele almasını sağlaması gerekiyor. Barbarlar *sonsuza kadar* yönetimde kalamazlar."

Gözlerimi devirerek, "Gerçek Mutluluk Söylevleri; tabii, Londa, tabii, aynen öyle," dedim. "Dürüst olabilir miyim, canım? Sen bir Hıristiyan olmak istemiyorsun. Sen Hıristiyanlığın *sana* dönüşmesini istiyorsun. Bu delilik."

Bazı günler öğrencimin doğrulukla ilgili açlığı ve susuzluğu o kadar yoğun görünüyordu ki, bazen onun kendini kırbaçlayacağını, kıldan gömlek giyeceğini ya da çıplak ayakla kırık camların üstünde yürüyeceğini falan düşünüyordum, ama o daha az gösterişli bir doğruluk yolu seçerek Javier'i bir organ bağışçısı olmaya ve Dr. Charnock'u Uluslararası Af Örgütü'ne üye olmaya, ahlak eğitmenini ailesine sulu bir e-posta yazmaya ("Benim için çok şey feda ettiniz.") ve Edwina'yı mezhep farkı gözetmeyen bir Hıristiyan derneği olan ve yoksul ülkelerde ev hayvanlarına aileler sağlayan Heifer Project'e bir milyon dolarlık bir çek yazmaya ikna etti. Zavallı Gavin Ackerman; onun hiç şansı yoktu. Rüya gibi ve eksantrik ama muhteşem bir cazibesi olan bir kızla birlikte olduğu için ne şanslı olduğunu düşünürken birden kolunda Jeanne d'Arc'ın yorucu ve sınayıcı görevini üstlenivermiş bir kız arkadaş bulmuştu. Gavin, annesinin onu eskiden Orlando'daki Lutheran ayinlerine götürdüğünü söylediğinde durum iyice hararetlendi.

O andan itibaren Londa hiç durmadı. Çocuğun, Gerçek Mutluluk Söylevleri'ni gerçekten öğrenip öğrenmediğini bilmek *zorundaydı.*

"Savage Rabbit'in bir gecede sansasyon yarattığını hayal etmesini istedim ondan," dedi. "Eline yeni geçen servetini fakirlere vererek Nijerya'da bir AIDS bakımevi açmak isteyip istemeyeceğini sordum. Ne cevap verdiğini tahmin edemezsin. Eğer parasını elinde *tutarsa,* Nijerya'da bir AIDS bakımevini çok daha kolay açabileceğimizi söyledi."

"Onu anlayabiliyorum."

"Sonra ona Savage Rabbit'i sadece düşmanlar edinerek bir başarı haline getirebileceğini hayal etmesini istedim. O düşmanlardan nefret etmek yerine onları *sevebileceğini* düşünüp düşünmediğini sordum."

Yüzümdeki yapmacık sırıtışı bastırarak, "Etkileyici bir soru," dedim. "O ne cevap verdi?"

"Artık sinirlerini bozmaya başladığımı ve benimle ilgili ne hissettiğinden artık emin olmadığını söyledi ve Brittany'yle çıkmayı düşündüğünü itiraf etti. Ben de benim için sorun olmayacağını, ama onu benimle birlikte olduğu yerlerde becermezse mutlu olacağımı söyledim ve o da onu istediği yerde becereceğini söyledi ve çok kötü kavga edip ayrıldık."

"Üzgünüm, Londa."

"Üzülme. O çok toy bir insan."

Londa'nın ricasıyla sabahın geri kalanını İsa'nın gizemli Krallık kavramı ve bu kavramın dünyevi mi ruhani mi olduğu üzerine konuşarak geçirdik, ama benim aklımda Londa ve Gavin'in ayrılığıyla ilgili düşünceler dönüp durdu. Bu büyük olasılıkla Dağ Söylevi'nin iki ergen arasındaki romantizmi ilk bozuşu değildi, ama onun bu konuyu zorlayışındaki şiddet beni rahatsız etmişti. Beni sev, söylevlerimi sev. Kızıl Kantçı'nın verecek çok hesabı vardı, ama bu yeni

Londa uyarlaması, bu *belle dame avec trop de merci*, bu Mor Pietist, çok da iyi bir ilerlemenin göstergesi değildi.

Birinci yüzyıl Yahudiye'sini, Provans efsanesindeki Trois Maries gibi Akdeniz üzerinden uçarak ne kadar çabuk terk edersek o kadar iyi olacaktı.

YAZIN GERİ KALANI BOYUNCA, Londa ve Gavin karşılıklı olarak birbirlerini özenle görmezden gelme tavrı takındılar. Bu tavır genç işçilerimizin gemilerine binip evlerine dönme zamanları gelene kadar devam etti. Çocuklar kendilerini başarılı bir şekilde temize çıkarmışlardı. Artık avlunun çevresinde sağlam bir kumtaşı duvarı vardı, Bahía de Flores'te devasa yeni bir iskele duruyordu, eski kaotik kütüphanemiz yerini Dewey'nin ondalık sisteminin mantığına bırakmıştı ve malikânenin bahçesine o kadar bariz bir canlılık gelmişti ki Edwina'nın sevgili Swinburne'ünü aceleyle çorak ve göz kamaştırıcı boş arazisine geri gönderebilirdi. Kalpten bir romantik olarak Londa ve Gavin arasında bir son dakika uzlaşması gerçekleşmiş olabileceğini hayal ettim, ama Londa'ya bunu sorduğumda umursamaz bir tavırla onun veda etmeden gittiğini söyledi.

Isla de Sangre'ye eylül ayı uğradığında, Londa'yla birlikte Galápagos Adaları'na, ihtiyacımız olan hayali yolculuğu yaparak Darwinizmin ışıltılı kalbine indik. Tam da umduğum gibi, *Etik* tezimin ana bölümünde verilen evrensel ve sağlam bir ahlakın doğal seleksiyon teorisinde sabit bir şekilde yer aldığı argümanı Londa'yı etkilemişe benziyordu. Ne zaman gezegenimizin büyük ekolojik örtüsünden ve birbiriyle etkileşim içindeki varoluşlarını sürdüren türlerden ve Barbarların orman ve sulak arazi ve de diğer kırılgan habitatlara – Gittikac'ın Getaway Kıyameti– olan doyumsuz açlığının bu örtüyü nasıl parçalara ayırdığından bahsetsek, konuşmayı her seferinde bir ya da iki söylevle süslüyordu. Ama sonunda Hıristiyanlığın İkinci

Doğuşu'nu yönetme isteğinden vazgeçmiş ya da en azından bunu ertelemişti. Aynı Kızıl Kantçı'nın Mor Pietist'i kabullendiği gibi Mor Pietist de şimdi düşünceli ve alçak gönüllü bir Kıpkırmızı Darwinist'e yerini bırakıyordu.

"Sanırım neredeyse iyileştim," dedi. "Kuyruğu kesilmiş bir kertenkele gibi hissediyorum ve şimdi o şey yeniden büyüyor. Eskiden olduğum kişiden utanıyorum. Yangınlar çıkarmak. Balıkları öldürmek. Eski Londa midemi bulandırıyor."

"*Hepimiz* eskiden olduğumuz insanlardan utanırız," dedim.

Donya ve Yolly'ye gelince, eğitmenleri her ikisinin de sonunda ontojenezle oluşmuş vücutlarının mirası olan boşluğu fethettiklerine ikna olmuşlardı. Bir süre Henry ve Brock, Donya'nın ilerlemesini, ona vicdanının nesnel karşılığını, İyilik Savaşçıları'nın bir heykelciği ya da belki Profesör Marvel'ın Teneke Adam'a verdiğine benzer kalp şeklinde bir saat vererek kutlamayı düşündüler. Aynı şekilde Jordan da öğrencisine bir ödül vermeyi düşünüyordu ve sanatkarımız Brock kısa bir süre sonra hepimizin hoşuna giden bir fikir öne sürdü: İçine insan ruhunu temsil eden mavi bir küre asılmış şeffaf bir levha. Ama sonunda meslektaşlarım bu tarz maddi ödüllerin öğrencilerinin başarılarını önemsizleştireceği kanaatine vardılar.

Jordan, her bir çocuk Sabacthani'ye ahlaki pusula sağlama görevindeki bariz başarımıza rağmen hâlâ yapacak işlerimiz olduğunu söyledi. Ona göre, artık görevlerimize epistemoloji alanındaki eğitmenlerin "Kavramsal Yapı" adını verdiği görevi de katarak, kızların NBEBY başlık programlamaları ve kitap üstüne kitap tüketimi sonucunda edindiklerinin, "bilgilerle felce uğramış zihinlerdense bilgiyle aydınlanmış zihinler" olmasını sağlamamız gerekiyordu. Önerisi hepimize mantıklı geldi ve hep beraber oturup Hubris Akademisi'nin programını zenginleştirdik. Derslerimiz teatrallikle doluydu ki ben bunun yeterince fiyakalı olmadığını düşünüyorum. Brock, Donya'ya

bir kartografi deneyimi yaşatmak için Casa de los Huesos'un arkasında kostüm takılarıyla dolu bir kutuyu gömdü, üstünde kahve lekesi olan bir tomar buruşuk kâğıt üzerine bir korsan haritası çizdi ve öğrencisi bir elinde harita, diğer elinde kürekle avludan bir zakkum çiçeğine, bir cüce bahçesine ve son olarak arkasında hazinenin durduğu kayaya doğru ilerlerken onu cesaretlendirdi. Jordan, astronomide bir birimi tanıtmak için Yolly'nin geceleyin gökyüzünü incelemesini, yıldızları yeni takım yıldızlar olacak şekilde birbiriyle bağlantılandırmasını ve bu parlak yaratıklar ve ışık veren tanrıları anlatan, kendi mitolojik hikâyelerini yaratmasını sağladı.

Ben Londa'nın matematiğin içindeki şiiri kavramasına yardımcı olmak için Öklid'in Pisagor Teoremi'ni kanıtladığı düzenli ve mükemmel adımları yinelemesi teklifinde bulundum.

Diyagramların üstünde dururken, "Cebre hiç ihtiyacı yoktu," diye belirttim. "Bak, tamamen geometriyle işi hallediyor. Dehasının belirtisi üç mükemmel karesi olan doğru üçgeni tasarlamasında yatıyor, böylece ispatıyla bir..."

"İspatıyla bir büyük karenin, diğer iki küçük karenin toplamına eşit olduğunu göstermiş oluyor!"

"Evvet!"

Böylece Hubris Akademisi canlı bir yer haline gelmişti ve neredeyse her ders, entelektüel bir kavramaya, bir *eureka* anına, bir rasyonel aydınlanma ışığına vesile oluyordu. Sabacthani Kardeşlerin üstüne garip bir huzursuzluk çöküp derste uyuklamaya ve adanın çevresinde, okyanusun diplerinde gezen deniz altı dalgıçlarının letarjik yürüyüşüyle gezinmeye başladıklarını gördüğümüzde hepimiz çok şaşırdık. Kızların uyku alışkanlıklarını takip ettiğimizde kısa bir süre sonra işin gizemi aydınlandı. Gecenin bir yarısı Londa yatağından kalkıyor, Bahía de Flores'e doğru gidiyor ve saatlerce kayalara çarpan büyük dalgaları seyrediyordu. Yolly'nin gece korkusu, Oyster'ı

eyerleyip dalgaların arasında, ev ziyaretine çıkmış bir ölüm perisi gibi dolanmasına sebep oluyordu. Hatta küçük Donya'nın bile geceleri sorunluydu. Gecenin dördünde birden uyanıyor, kendisini ele geçiren hayaletin tırnakları ve pullu pençelerinden kurtulana kadar çırpınıyor, kıvranıyor ve çarşafları yırtıyordu.

Edwina, kızlarının uykusuzluk sorununu öğrendiğinde Yolly ve Londa'ya kendi kişisel deposundan genel olarak etkili olduğu ispat edilmiş bir terapi sağlayan uyku ilaçları vermeye karar verdi, ama Jordan, onun sorunun sebebini değil sadece semptomları tedavi ettiğini söylüyordu. Überannenin Donya'nın tedirginliğine yaklaşımı daha az mekanistikti. Çocuğun odasına ekstra bir yatak koydurdu. Böylece ilk huzursuzluk anında o an kim görevdeyse –Henry, Brock, Chen Lee, Edwina'nın kendisi– Donya'ya güven verici bir şekilde sarılabilecek ve ona tekrar tekrar onun aslında bataklıkta batmadığını ya da eşek arılarından kaçmadığını ya da yanan bir ağacın dallarında olmadığını söyleyebilecekti.

Brock, çocukların sorunları hakkında varsayımlarda bulunarak Henry'nin geçen yaz hakkındaki değerlendirmesini benimsedi –"Ve böylece günlerini yalnızlık içinde geçirdiler, birbirlerini bekleyerek."– ve her kızın bir şekilde diğerlerinin varoluşunu hissettiği fikrini ortaya attı. Bu şüpheli varlıklar, bu ikinci bir ben ve onun ardından üçüncü bir benle ilgili hissiyatlar öğrencilerimize gece gündüz musallat oluyordu. Benim teorimse *Geworfenheit*'larının kızları yakalamaya başladığıydı. Fırlatılmışlıkları onları delirtiyordu. En az detaylı ve en mantıklı olan açıklama Jordan'dan geldi. Jordan, Edwina'nın gittikçe kötüleşen sağlığını artık gizleyemediğine dikkat etmişti. Artık ölümü tüm vücuduna şifrelenmişti ve çocuklar bu kederli metni deşifre ediyorlardı.

İlginç bir biçimde, korkusunu kelimelere ilk döken küçük Donya olmuştu. Henry ve Brock'u iki yanına alarak annesinin tenini anlatmış

ve onun benekli kahverengi yüzeyini fazla olgunlaşmış bir muzun kabuğuna benzetmişti. Eğitmenleri ona bu benzetmenin akıllıca olduğu dışında bir şey söylemediler. Sonra konuşan Yolly oldu ve yapmacık bir ciddiyetle Edwina'nın bir sonraki nefesini alırken zorluk çekiyor gibi göründüğünü söyledi. Jordan kendisinin de aynı gözlemde bulunduğunu kabul etti. Annesinin semptomlarına karşı sessiz kalan tek çocuk Londa'ydı. Konuşmak yerine zihnini soyut olarak ölümle meşgul ediyordu. Bu gelişme Heidegger'i şaşırtmazdı. *Dasein* fırlatılmışlığını ne kadar açıkça fark ederse, hiçlikle karşılaşması da o kadar yoğun oluyordu.

"Hangi alternatifin daha kötü olduğunu merak ediyorum," dedi. "Ölümü reddederek asla tamamen hayatta olmama riskine girmek mi yoksa kayıtsızlıkla doğrudan yüz yüze gelerek korkudan felç olmak mı?"

"Kimse bilmiyor," dedim. "Bu çok muğlak."

Largesse'yi icat eden kişi sırıtışını takınarak, "Eğer Tanrı olsaydım," dedi, "yapacağım ilk iş muğlaklığı yasa dışı ilan etmek olurdu."

Edwina, fakülteyi dehşete düşürerek kızlarına karşı dürüst olmayı reddetti ve lekeli cildi, çöküк gözleri ve kronik yorgunluğu hakkındaki sorulara kaçamak sözler ve apaçık yalanlarla cevap verdi. Genelde kızlara sadece çok fazla çalıştığı için çökmüş göründüğünü söylüyordu. Bazen canlılığını yenileyeceği kesin olan deneysel bir ilaçtan bahsediyordu. Edwina'yı durumunu inkâr etmekle suçlayamam; çocuklar olmadığı zaman hastalığından hâlâ rahatça bahsediyordu; göğsünü Sinuhe'ye gösteren asil Nefer gibi. Ama çocukları ölümüne hazırlama görevini bizim üstümüze yıkarak, birbirine dolanmış aldatmaca ve etkin yalanlarıyla tüm bu Bizans senaryosunun, sadece onun doyumsuz egoizmini tatmin etmek için gerçekleştirildiği ve çocukların mutluluğunun lanetlendiği hususundaki şüphelerimi doğrulamış oluyordu.

Londa, Sosyal Darwinizm, Mengelizm ve Galápagos devrimindeki diğer karanlık bölümleri tartışmaya oturduğumuzda, "Annem ölüyor, öyle değil mi?" diye sordu. "Bana gerçeği söyle."

"Ölüyor. Evet. Üzgünüm."

"Biliyordum. Lanet olsun. Yakın bir zamanda mı ölecek?"

Elini avuçlarımın arasına alıp sıktım. "Uzak bir zamanda değil. Üzgünüm."

"Gavin'e âşıkken korkunç rüyalar görüyordum." Boş olan eliyle gözyaşlarını sildi. "Bir keresinde yüzmeye gittik ve suda boğuldu. Diğerinde Alonso onu tüfeğiyle vurdu ve sonra tek bildiğim Gavin'in bir tabutta yattığıydı." İspanyol askerine yaklaşıp, kılıcının kabzasını tuttu. "Eğilip bagetleriyle gözlerini açmaya çalıştım, ama sımsıkı kapanmışlardı." Aniden kılıcı kılıfından çıkardı ve silah havada şeytani bir diyapazon gibi sert bir çınlama sesi çıkardı. Silahı yukarı doğru tuttu, bıçağın ağzı pasla aşınmıştı ve müphem savaşlarla değişmişti.

"Hayatımın az nüfuslu olduğunu söylemek doğru olur, değil mi? Gavin gitti. Babam gitti. Annem ölüyor. Ben mutlu bir insan değilim, Mason. Her zaman için arkadaşım olacaksın, değil mi?"

"Elbette."

Kılıcı zırhına koyarak, "Belki bir gün kılıç kullanmayı öğrenirim," dedi. "Bir kadın aniden saldırmaya hazır olmalı."

7. Bölüm

EDWINA, BAHARIN İLK GÜNÜNDE, Donya için Casa de los Huesos'ta bir doğum günü partisi düzenledi. Çocuk artık görünüşte yedi yaşındaydı. Küpten o gün çıkarıldığı hususunda bir şüphem yoktu ve o güne "doğum günü" adını koymak da Edwina'nın İngilizceyle oynadığı oyunlar arasında en sahtesi değildi, ama tüm bu düzenleme bana hâlâ zavallıca ve yanlış görünüyordu.

Tüm misafirler hediye getirmişti. Chen Lee, Donya'ya bir çift guguklu saat verip, onları odasının zıt duvarlarına asmasını nasihat etmişti, böylece saatte bir kuşlar günün o saatiyle ilgili ateşli bir sohbet yapabilecekti. Dr. Charnock küçüğe biyolojik icatlarından birini sundu: özelleştirilmiş vücutlarından ince, zarsı kanatlar çıkan on iki denizatından oluşan bir koloni. Benim hediyemle, Donya'nın pelüş hayvanlar koleksiyonuna yeni bir tanesi katıldı: Septimus Squid. Onu Faustino çevresindeki öteberiyle yapmıştım; vücudu için ipek bir yastık, pençeleri için elektrik süpürgesi hortumu parçaları, gözleri içinse tenis topları. Ama en abartılı hediye Henry ve Brock'tan gelmişti: Lüks Gökbilimci. Bu, iki ay önce Orlando'ya yaptıkları bir seyahat esnasında aldıkları taşınabilir bir gökeviydi. Plastik kubbesini bir bisiklet pompasıyla şişiriyordunuz ve projektör ve çeşitli amatör

astronotlar için yeterli olacak büyüklükte bir boşluk oluşuyordu. Herkes içeri girdikten sonraysa düğmeye basıyor ve şaşkınlık içinde, duvarlarda oluşan düzinelerce takımyıldızı seyre dalıyordunuz.

Parti Donya'nın olabilirdi, ama aynı zamanda da Edwina'nın kutlamasıydı. Überanne o akşam aynı anda her yerdeydi. Konik şapkalar ve plastik düdükler dağıtıyor, tek boynuzlu at üzerinde boynuzu kapma yarışları düzenliyor, misafirlerin canlı bir "İyi ki doğdun," şarkısı söylemeleri için öncülük ediyor ve özenle pişirip kremaladığı çikolatalı pastayı servis ediyordu. Her ne kadar onu arada bir annesinin teninden, yağmur sonrasında topraktan fırlamış solucanlara benzer bir şekilde çıkmış mavi damarlara endişeli bir şekilde bakarken yakalasam da, Donya tüm etkinlik boyunca eğlendi.

Fiziksel sağlık ve metafizik cesaret adına –hâlâ zihnimi Aristocu yabani otlardan uzak tutmak için her fırsatı değerlendiriyordum– Casa de los Huesos'a kadar koşmuştum. Ama çikolatalı pasta ve vişneli-vanilyalı dondurmayla davul gibi şiştiğim için aynı yolu hiç yürüyesim yoktu ve dönüş yolunda Charnock'un beni eve Land Rover'ıyla bırakma teklifini memnuniyetle kabul ettim.

Villanın silüeti dikiz aynasında kaybolurken, "Felsefi bir problemle ilgili görüşüne ihtiyacım var," dedi.

Ürkerek, "Ne tarz bir felsefi problem?" diye sordum. Bayan Felsefe'yle eğlenmeye her zaman istekli olsam da, Charnock, kendimi Platon'un mağarası ya da Heidegger'in uçurumu hakkında anlamlı bir tartışma yaparken hayal edebileceğim son insanlardan biriydi.

"Etik."

Ürkekliğim bir anda kayboluverdi. "Anladım."

Charnock, "Londa'ya bu kadar yardımcı olman beni çok etkiledi," dedi. "Üçü arasından en büyüğü olarak medenileştirilmesi en zor olanının o olduğu aşikâr."

"Onu medenileştirmek bebek işiydi. Zor olan kısım, gerçek dünyada faaliyette bulunabilmesi için medeniliğini yok etmek."

Land Rover'ın ve çevresindeki çalıların üstüne hafif bir yağmur düştü. Charnock silicileri çalıştırdı ve görüntü problemini ön camları pisleterek artırdı.

Birden, "Ben bir katil miyim, Ambrose?" diye sordu. "Ellerim kanlı mı?"

"Seni anlayamıyorum," dedim, ama aslında Edwina'yla çardakta yaptığı konuşmada mikroskobik varlıklara karşı koruyucu tavrı aklıma gelmişti.

Bir düğmeye basarak temizleme sıvısının fıskiyelerden akmasını ve ön cam silicileriyle birleşmesini sağladı. Üç silmede cam tamamen temizlendi.

Edwina'nın "akıl ermez tutkusunu" tatmin etme aşamalarında, diye açıkladı, "kendisinin tekrarlarını oluşturmak gibi sağlıksız bir ihtiyacı olması" ona iğrenç geliyormuş. Yolly'nin doğması kırk üç embriyoya mal olmuş. Donya ise dünyaya altmış sekiz tanesi sonucunda gelebilmiş. Londa için doksan yedi hayat iptal edilmiş. "RXL-313'e yerleştirilen bu yaratıkların her biri insan olacaktı. Doğal olarak onları atarken hep bir *nedenimiz* vardı. Spina bifida, kalpte işlevsel bozukluk, böbrek bozukluğu. Ama yedi vakada -hepsini hatırlıyorum- yedi vakada Edwina yaratığı sadece içinde iyi bir his uyandırmadığı için atmamı istedi. *Bu benim kızım değil. Bu işe yaramayacak.*"

Dalgın bir şekilde Donya'nın partisinden aldığım, sarmalanmış bir kâğıttan oluşan düdüğü çaldım. "Bunu söyleyişini gözümde canlandırabiliyorum."

"Peki neden ona boyun eğdim? Emin değilim. Mutant mangrovumuz hususunda pis işi ben yapmadım -serebrumu Edwina'nın

kendi başına çıkarmasını sağladım– ama bu embriyolar hususunda tavrımı koruyamadım. Onları Bahía de Matecumba'ya boşalttım ve tuzlu suyun onları yok etmesine izin verdim."

Casa de los Huesos'un yolu şimdi bizi güneybatı duvarının yükselen cephesine getirmişti.

Duvarın uzun demir kapısı Donya'nın hayatı ile Yolly'ninki yanlışlıkla kesişmesin diye asma kilitle kapalı tutulmuştu. Charnock'ta anahtar vardı ve Torre de la Carne prensliğine bir sorun yaşamadan geçebildik.

"Korkarım Batı felsefesi soruna cevap veremez," dedim. "Aristo bize asla yumurtalarımızı hangi sepete koymamız gerektiğini söylemedi. Bir zigot insan mıdır, hissiz bir partikül müdür, yoksa başka bir şey midir? Hayatında ilk defa bir şeyi kategorize etmedi."

Charnock, "Parmak uçlarımda pıhtılaşmış olan," dedi, "ve tırnaklarımın altında kabuklanan kanı hissedebiliyorum."

Kapıdan iki km kadar sonra yol ikiye ayrılıyordu. Bir yanı İspanyol kalesine doğru doğuya uzanırken diğer yanı Henry'yle keşiflerimiz sırasında gittiğimiz doğu-batı çakıllı şeridine gidiyordu. Charnock'la alttaki çatalı takip etsek, Yolly'yi görebilecektik –Yolly'yi ve Chincoteague midillisini ve otuz üç hayalet kız kardeşini– ama biz doğal olarak diğer yolu takip ettik ve Londa'nın doksan yedi hayalet blastosistli alanını sınırlayan duvara doğru ilerledik.

Charnock'a, "Batı felsefesi sana yardımcı olamaz," dedim, "ama belki ben olabilirim. Bence kendine fazla yükleniyorsun. Bir kürtaj karşıtı aktivist olup her anını fetüsleri bir fetiş haline getirerek yaşayabilirsin, ama o yedi atılmış embriyo tamamıyla farklı bir gruba dâhil."

"Onlara fetişist demeyelim," diye tembihledi. "Karikatürize edecek kadar alçalmayalım."

Kıpkırmızı oldum, Charnock'a olan sinirimle daha da kırmızılaşmış bir utanç görüntüsü. Evet, embriyofilileri adil olmayan bir şekilde kötülemiştim, ama bu hususta tüyler ürpertici huysuz bir adamdan azar işitmek de sinirimi bozmuştu. "Demek istediğim, insanlar doğmamış olanların haklarıyla ilgili konuştuklarında, var olan her hamileliğin sonuçlanacağı hususundaki umutlarını dile getiriyorlar. Her olası ruhun hemen *Dasein* mertebesine ulaşması gerektiği gibi bir iddiaları yok. Yoksa ana ilkeleri 'hemen sevişin,' olurdu."

Charnock güldü; büyük olasılıkla hayatında ilk kez değildi, ama yine de emin olamadım. "*Hemen sevişin,* Peder O'Malley'nin[24] ön tamponunda bulabileceğin türden bir slogan değil."

Düdüğü dudaklarıma yerleştirip üfledim ve şen bir ses çıkardım. "Eğer Peder O'Malley senin RXL-313'ünün şemalarına rastlasaydı, artık akşamları bodrum katında çocuk üretmek için kendine de bir tane yapar mıydı? Yok yapmazdı. Büyük olasılıkla şemaları oracıkta yakardı."

Charnock kibirle, "Bir deney şişesi rahim duvarı değildir," dedi. "Bir ontojeneratör de rahim değildir. Ben bunu bu konuşmaya başlamadan önce de biliyordum." Elini yüzüne doğru götürerek kalın parmaklarını inceledi. "Bu lekeyi hiçbir çözücü çıkaramaz. Ne sabun, ne terebentin ne de sülfürik asit."

Ona suçluluk hissini azaltamadığım için üzgün olduğumu söyleyerek kederini paylaştığım gibi bir şeyler geveledim.

"Bunu beklemiyordum zaten." Lekeli elini direksiyona geri koydu. "Her neyse, konuşmamızın bana yardımı dokundu. Senin embriyolar üzerine olan manasız fikirlerini duyduğumda hayatımla ilgili ne yapmak istediğimi anladım. Edwina'nın -aşağı yukarı- iki aylık ömrü

24 Ünlü Amerikalı cizvit rahip. (yay. n.)

kaldı. O öldükten sonra laboratuvarımı kapatıp moleküler genetiği bırakacağım ve kendimi tamamıyla farklı bir alana adayacağım."

"İşte buna plan derim."

"Ruhsal aleme."

"Ah, evet, ruhsal alem." O günlerde "ruhsal" en az sevdiğim sözcüktü. hâlâ da öyle.

Charnock direksiyonu kavrayıp, parmakları beyaz olana kadar sıktı. "*Bu benim kızım olamaz. Bu işe yaramaz.* Yedi farklı zamanda söyledi bunları ve sonra da bana deney şişesini verdi ve ben de kararımı verdim; fiçı mı yoksa sahil mi? Her halükârda, sıvıyı çevreye fışkırtır ve embriyonun küçük evreninde yüzüşünü izlerdim. Yaratığı hep suya attım; hâlâ Tanrı'ya inandığımdan emin değilim, ama artık biyolojiye inanmadığıma eminim."

EDWINA, ÖLECEĞİ YERİN, hayatının çoğunu geçirdiği yer olan Faustino'nun nemli, pıhtılaşmış bir havası olan ve Mezozoik kokularla kaplı serası olmasına karar verdi. Javier yatağını bir şekilde hazır etti. Yatak, saten yastıklarla çevrili geniş bir sedyeydi ve bir eğrelti otu ve sarmaşık labirentinden geçip onu Proserpina'nın tuzlu gölcüğünün yanına koydu. Tanrı'nın sürgün buyruğuna boyun eğmek yerine bu Havva ona direnecek ve Cennet Bahçesi'nde, Bilgi Ağacı'nın önünde yatarak ölecekti.

Gerekli teknolojiyi Miami'den gelmiş iki erkek hemşire kontrol ediyordu: ciddi Hector ile neşeli Sebastian. Edwina için adak mumları yoktu, duman buhurdanlığı ya da gezgin rahipler yoktu. Teknoloji dâhilinde kardiyak monitör, likit besin kaynağı ve bilgisayarlı morfin dağıtıcısı vardı. Bu son makine, sonunda kadının bilinç ile acının yokluğu arasında seçim yapabilmesini garantilemek için konulmuştu. Tertemiz beyaz ceketleri ve eşit derecede temiz panto-

lonlarıyla Hector ve Sebastian medikal personelden çok bir denizci gemisindeki erkek hostesleri andırıyordu ve aslına bakarsanız sera bu tarz bir gemiye de dönmüştü; Edwina'yı en zengin kadınların bile ulaşamadıkları bir kaleye doğru götüren, gösterişli ve denize açılabilen *Bayan Daidalos* teknesi.

Beklediğimiz gibi, Überanne, Donya, Londa ve Yolly'yi üç farklı alan kaplayan tek bir kişi olarak görmeye devam etmesini sağlayan bir bitiş senaryosu yazdı. Plana göre her çocuk annesine özel bir veda ziyareti yapcaktı, böylece Edwina aynı kişiden art arda veda ziyaretleri alıyormuş gibi hissedecekti. Ancak o öldükten sonra biz eğitmenler öğrencilerimizi seradan çıkarıp birbiriyle tanıştıracak ve bu fırtınanın ardından oluşması kaçınılmaz olan bilişsel uyumsuzluklarıyla başa çıkmalarına yardımcı olacaktık.

Henry, Brock ve ben, Donya'nın annesinin ölümüne şahit olmasının kötü bir fikir olduğunu düşünürken, Jordan bunun tersini savunuyordu. Donya'nın Edwina'nın tam ölüm anında orada olmasını önermiyordu, ama çocuğun olayın sonraki aşamasına katılması hususunda ısrarlıydı, zira aksi takdirde çocuk hayatı boyunca annesinin geri dönüşüyle ilgili bir beklenti içinde olacaktı. Bu mantıklı argüman kısa sürede herkes tarafından onaylandı, ama bana hâlâ eğer Donya'yı oradan zamanında hızla çıkarmazsak, aynı şekilde hayatı boyunca annesinin ölüm sancılarını unutamayacak gibi geliyordu.

Haziranın ilk cuma günü şafağın sökmesinden kısa bir süre sonra, gün ışığının altuni demetleri doğuda gökyüzünü doldururken ve tukanlar ve papağanlar alanlarının akustik sınırlarını yüksek sesle belirtirken, Javier bir saat içinde Henry, Brock ve Donya'nın Faustino'ya geleceğini ve jeodezik kubbeye gideceklerini söylemek için aradı. Londa'yla birlikte bu arada kütüphaneye gidecek ve davet edilene kadar orada bekleyecektik; Jordan ve Yolly ise kabul salonunda sabırla bekleyecekti.

Yirmi dakika sonra Londa'yla antik tarih bölümünün önündeki kızıl kahverengi deri koltuğa oturduk. Londa başını omzuma yaslayarak Jordan'ın en iyi dijital fotoğraflarından birini anımsatacak bir görüntü oluşturdu: Oyster, Yolly'yi burnuyla dürterken: "Seni Seviyorum, Şimdi Biraz Yulafa Ne Dersin?" Bir şeylerin yanlış olduğunun bariz bir şekilde farkında olan Quetzie odanın içinde kararsız elipsler çiziyordu. Londa'nın bedeninin derinlerinden yumuşak, kesik kesik bir hırıltı geliyordu; bir çeşit ileriye yönelik ağıt. Bir parçam annesinin ölümünün günün olayları arasında en kafa karıştırıcı olanı olmadığını ifşa etmek istiyordu, ama bu kadar ay boyunca Edwina'ya olan sözümü tutmuşken onu son anda bozmak gibi bir niyetim yoktu.

Asık suratlı Hector ortaya çıktı ve Edwina'nın bir sünger banyosuna ihtiyacı olduğunu söyledi ve bunun sonrasında da sevgili kızını kabul edecekti. "Sünger banyosu" şüphesiz, Donya'nın kendisini ziyareti için bir ipucuydu. Adamın sesinde çok az bir inandırıcılık vardı –umarım bakıcılık işinde kandırma işinde olduğundan daha iyidir–, ama Londa hikâyesine kanmışa benziyordu. Hector kütüphaneden çıktığında, Quetzie, İspanyol askerinin miğferine kondu ve en yeni cümlesini söyledi: "*Cogito ergo sum.*" Londa bu cümleyi ona geçen ay "Boston'lu bir filozof ile vicdanı olmayan çılgın, ergen kızın önemli karşılaşmalarının ilk yıl dönümü" olarak dile getirdiği günün anısına öğretmişti.

Yapışkan havadan bir keder çığlığı yükseldi. Kaynağını anında anladım. Küçük Donya'nın haykırışı, yedi yaşındaki birinin ruhunun ortaya çıkarabileceğinden çok daha fazla kozmik çaresizlik içeriyordu.

Londa, "Sanki bir çocuk sesi geldi," dedi.

"Öyle," diye mırıldandım. "Çocuk sesiydi," diye de ekledim.

İkinci bir haykırış; aynı ses kütüphanede yankılandı.

Londa, "Ne çocuğu?" diye sordu. "Onu tanıyor musun?"

Artık Donya kendini Londa'ya ifşa ettiğine göre Edwina'nın senaryosuna uymaya devam mı etmeliydim? Buna gerek görmedim. Olayların gidişatına bakıldığında, maskaralığı devam ettirmenin imkânı yoktu.

"Onun ağaç evinde kurabiye yemiştim," dedim.

"O kim peki?"

Üçüncü bir haykırış. İguana, korkarak İspanyol askerinden Londa'nın omzuna zıpladı. Londa, bir an bile duraksamadan Fransız kapıdan geçti ve koridora baktı. Quetzie, taklit edilemeyecek bir sürüngen edasıyla, *"Cogito ergo sum,"* diye tekrarladı.

Londa'nın yanına giderek, "Sana Donya isminde bir kız kardeşin olabileceğini söylediğim günü hatırlıyor musun?" dedim. "İşin aslı, bu sesleri çıkaran kişi..."

"Benim *kız kardeşim* mi?"

"Kız kardeşin Donya."

"Anlamıyorum."

"Şu taraftan."

Londa'nın elini tutup onu seraya doğru götürdüm. Bir yandan da Isla de Sangre'nin üretken ekolojisini açıklamaya çalışıyordum. Evlilik yatağı yerine bir petri kabı. Rahim yerine bir deney şişesi. Çocukluk yerine bir katalizör. Amneziden çok daha garip olan bir amnezi. Genetik açıdan eş üç kız kardeş ve dördüncü ve kendini diğer üçünün annesi olarak tanıtan bir ata kız kardeş.

Londa, "Söylediklerin hiç de mantıklı değil," dedi.

Donya'nın bir sonraki haykırışı koşarak ilerlememize neden oldu. Quetzie, Londa'nın omzundan kalksa da bizimle birlikte sahibinin kafasının tam üzerinde ilerlemeyi sürdürdü. Köşeyi dönüp seraya girdik. Edwina sırt üstü yatıyordu. Yeşil bir gömlek giymişti ve ses çıkararak uyuyordu. Donya annesinin göğsüne yaslanmış hıçkıra-

rak ağlıyor ve titriyordu. Henry öğrencisinin tepesinde duruyordu. Proserpina kadar güvenilir ve koruyucu bir ağaç gibi.

Biz seraya ulaşınca Donya kafasını çevirip kapıya doğru baktı. Yanakları gözyaşlarıyla doluydu. Gözleri turp gibi kızarmıştı.

"Merhaba hayatım," dedim.

"Mason..." Donya bana doğru ilerledi ve sonra fikrini değiştirdi ve geri giderek annesine tıpkı bir gemi kazasından kurtulmuş ve yüzen bir ağaç parçasına tutunan bir insan gibi daha da sıkı sarıldı.

İki bakıcı kardiyak monitörün yanına gitti. Monitör bir mikrodalga fırının boyutlarında siyah ve sesli bir kutuydu ve katod ışın tüpünde dalgalanan bir sinüs dalgası vardı; ses çipi Edwina'nın kalp atışlarıyla tiz bir bipleme sesi çıkarıyordu. Brock duyarlı mangrova, tıpkı gemisinin orta direğine bağlı Ulysses gibi yaslanmıştı. Quetzie, Proserpina'yı gördüğünde ideal dalını araştırıp, en yüksektekine kondu.

Donya'nın yanına gittim ve Henry'yle birlikte ellerimizi onun titreyen vücuduna dolayarak, ağlamayı kesene kadar ona sıkıca sarıldık.

"Annem iyileşmeyecekmiş," dedi. "Asla."

"Biliyorum," dedim.

"Bu *korkunç* değil mi?"

"Korkunç."

Donya, Londa'ya doğru suçlayıcı bir el işareti yaparak. "*Sen* de kimsin?"

"Bu kadının kızıyım."

Londa elini Edwina'nın omzuna yasladığında, hasta gözlerini açtı ve kafasını en kötü şeyin olduğunun farkına varacak kadar döndürdü: En küçük kızıyla en büyüğü aynı zaman-mekânsal alandaydı ve dikkat çekici bir biçimde farklı iki insana benziyorlardı.

Donya, "Hayır, o *benim* annem," diye karşı çıktı. "O *benim*."

Londa, Donya'ya, "Biz kardeşiz," dedi.

Henry, "Bu doğru, Donya," dedi.

Donya, "Hayır, bu *yanlış*," dedi. "Ben bir kardeş *istemiyorum*."

Edwina sonunda konuştu. Sesi cansız ve uzaklardan geliyordu. "Bunu yapmamalısın, sevgili yavrum. Ayrı düşmeyi kesin."

O anda seraya Yolly gelmişti. Donya'nın bağırışlarını duyup geldiği belliydi. Yüzünde son otobüsün istasyonu terk ettiğini gören, yolda kalmış bir yolcu ifadesi vardı ve onun ardından eşit derecede dehşete düşmüş Jordan geldi. Küçük Sabacthani'yi doğuşundan beri hiç görmemiştim. Keskin, aydınlık ve yetenekli olsalar da Jordan'ın çekimleri Yolly'nin hakkını verememişti. Yolly, ışıltılı bir teni ve parlak gözleri olan fevkalade güzel bir çocuktu ve saçları defne yaprağından bir taç gibi capcanlı ve yaz gibiydi.

Yolly, Londa'ya, "Sen Jordan'ın bahsettiği kişi misin?" diye sordu. "Benim kardeşim misin?"

"Muhtemelen."

"Londa, değil mi?"

"Evet."

"Ben Yolly ve bunların *hiçbiri* hoşuma gitmedi."

Londa, "Benim de öyle," diye cevap verdi.

Donya, "Benim de öyle," dedi.

Yolly, "Eğitmenim bana daha on üç aylık olduğumu söyledi," dedi.

Londa, "Benimki de sadece iki yıldır hayatta olduğumu iddia ediyor," dedi.

Yolly sedyenin çevresinde dolaşarak Edwina'nın görüş alanına girdi. "Benim harika anneciğim."

"Senin henüz burada olmaman gerekiyordu." Edwina, bir ruh çağırma seansının yolunu soran kayıp bir ruh gibi konuşuyordu.

Yolly, "Ama ben burada olmak *istiyorum*," dedi.

Edwina gözlerini kapadı ve odada birkaç dakika boyunca kimsenin sesi çıkmadı. Sadece ormandaki kuşların ciklemeleri ve kardiyak monitörün bipleme sesi duyuluyordu.

Yolly, Donya'ya bir elini uzatarak avuç içiyle çocuğun saçlarını okşadı. Onun da benzer bir şekilde Oyster'ın yelelerini okşamaya karşı bir ilgi geliştirmiş olabileceğini düşündüm.

Yolly, "Küçük kız kardeşim mi?" dedi.

Donya tekrar ağlamaya başlayarak, "Ben senin kız kardeşin *değilim*," dedi.

Henry, "Donya, bir ablan olması *harika* bir şey ve şimdi senin *iki* tane var," dedi.

Gözyaşları Donya'nın yanaklarından tıpkı pencere camındaki yağmur damlaları gibi süzülüyordu. "Ama bana kim *bakacak*?"

Henry, "Ben bakacağım," dedi. "Ve de Brock bakacak."

Brock, "Kesinlikle," dedi.

Yolly, "Ve ben de bakacağım," dedi.

Donya'nın hıçkırıkları hafifledi. Monitör biplemeye devam ediyordu. Edwina gözlerini açtı.

Fısıltıyla, "Bu kabul edilebilir bir davranış değil, Yolonda," dedi. "Ayrı kalmanızı yasaklıyorum."

Donya, "Anneciğim, en azından bir çay partisi daha yapamaz mıyız?" dedi.

Bu Yolly için çok fazlaydı ve o da küçük kardeşi gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kollarını kendine doladı ve serum dispenserine doğru çöktü. Titreyerek ağlarken yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu.

Edwina hangi kızına seslendiğini belirtmeden, "İyi bir anneydim, öyle değil mi?" dedi.

Donya, "Sen *tüm dünyadaki* en iyi annesin!" dedi.

Yolly bir elini açtı ve giysisinin kolunu burnuna ve ağzına götürerek mukus, salya ve gözyaşından oluşan karışımı sildi. Sedyeye doğru sendeleyerek, "Her şey için teşekkürler, anne," dedi. Edwina'nın solgun, ince dudaklarını öptü. "Jordan için, Oyster için ve de flüt dersleri için çok teşekkürler. Ben dünyanın en şanslı kızıyım."

Donya, "Anneciğiiiiiim!" diye inledi.

Londa o sırada bakışlarını ölmekte olan annesinden, sersemlemiş ahlak eğitmenine götürdü. Göz göze geldik. Ters bir bakış attı. Bu medusa, kurbanlarını basit taşlara çevirmeyi kabul etmeyecekti: Sadece New Hampshire graniti ya da elmas seviyesinde karbon yeterli gelebilirdi.

"Mason, lanet olsun. Bana *söylemeliydin!* Seni *yalancı!*"

Yüzümü ekşittim, ama sessiz kaldım.

Jordan, "Londa, hayatım, annenin senin güzel sözlerine ihtiyacı var," dedi.

Londa, Jordan'a doğru silkinerek, "*Sen de* bir yalancısın!" diye feryat etti. "Yolly'nin benim var olmadığıma inanmasını sağladın!" İşaret parmağını önce Henry'ye sonra da Brock'a doğrulttu. "Ve *siz* ikiniz de aynısını Donya'ya yaptınız. Ama ben *varım*!"

Londa'ya odada dört değil beş yalancı olduğunu ve en yalancı olanın da sedyedeki hasta olduğunu söylemek istedim, ama sadece, "Jordan haklı. Annene borçlusun. Teselli edenler kutsanır," demekle yetindim.

Böyle bir kutsama yoktu ve Londa da bunu biliyordu, ama beni düzeltmek yerine Edwina'ya doğru ilerledi, eğildi ve elini tuttu. "Seni seviyorum, anne. Yaptığın bu çılgınca şey ne olursa olsun, seni seviyorum."

Edwina'nın o an gülümseyeceğini düşündüm. Melek gibi bir yüz ifadesi takınmasını ve huzur ve annelik doygunluğuyla parıldamasını bekliyordum, ama bunun yerine vücuduna esrarlı, neredeyse olağan dışı bir güç hâkim oldu. Dişleri çatırdadı. Dudakları titredi. Kolları o kadar vahşice titredi ki kirişlerinin kemiklerinden ayrılacağından korktum.

Tek bir söz etmeden eğitmenler öğrencilerini Edwina'nın terminal spazmlarının etkisinden korumak için harekete geçtiler. Donya'nın bir elini Henry ve diğerini ise Brock tuttu ve onu birlikte avluya doğru götürdüler. Jordan sedyeye yaklaştı ve elini Yolly'nin omzuna koyarak onu kardiyak monitörün arkasına götürdü. Ellerimi sırtına koyup onu Proserpina'nın geniş gölgesine götürmeye çalıştığımda, Londa karşı koymadı.

Edwina birden, "Ayrılmayın!" diye bağırdı. "Birlikte kalın!"

Donya acı acı inledi. Londa nefes alan ağacın altına çömeldi ve ağlamaya başladı.

İguana, "Quetzie yakışıklı şeytan!" dedi.

Edwina, "Birlikte kalın!" dedi.

Kardiyak monitörde son birkaç rahatlatıcı bipleme sesi duyuldu ve sonra ses alçalarak rastgele bipler halini aldı.

Quetzie, "*Cogito ergo sum,*" dedi, ama artık düşüncelerin olmadığı bir âleme giren Edwina bu sözleri anlamamıştı.

HER NE KADAR EDWİNA'NIN SON GÜNLERİNDE iki bakıcı çok az işe yaramış olsa da, o gittikten sonra kesinlikle maaşlarını hak etmişlerdi. Serum dispenserinin gizli potansiyelini değerlendiren Hector ve Sebastian, kadının damarlarını sadece Florida sıcağı tarafından bozulma tehlikesini giderecek kadar az miktarda mumyalama suyuyla doldurdular. Çelik bir tabut sipariş ettiler, ölüm sertifikasını

imzaladılar ve Key West'te çalışan, uzun süre önce Isla de Sangre'deki biyolojik olayların, standartlara pek de uygun olmadığı çıkarımında bulunmuş olan bir sağlık denetimcisine engel oldular. Hatta bedeni bile gömdüler. Edwina'nın imparatorluğunun ekseninde, üç beton duvarın birleştiği kumtaşı sütununun gölgesine bir mezar kazdılar ve tabutu yerin nemli oluğuna gömerek üstüne toprak attılar.

Cenazeden kısa bir süre önce, Londa bir mezar yazıtı hazırladı ve tüm araçların ustası olan Brock bu yazıtı sandviç tahtası büyüklüğünde bronz bir tabletin üzerine işledi. Herkes Edwina'nın yattığı yerde toplandıktan sonra –çocuklar, eğitmenler, şefler, hizmetliler, bahçıvanlar– tableti Edwina'nın gömüldüğü toprağın üstüne dayadık ve böylece mezarın bir kapısı oldu: Hiçbir şeye açılan pirinçten bir kapı. Bu tıpkı ontojeneratörün *Dasein* için bir titanyum geçit olmasına benziyordu.

Bilim İnsanı

*

Bilgeliği Arayan

*

Üç Sadık Kızının

Ebedi Koruyucusu

*

EDWINA SABACTHANI

Anısına

Donya sözcükleri sesli bir şekilde, yavaş yavaş ve tereddüt ederek okuduktan sonra hem onları anlamadığı için oluşan düş kırıklığı nedeniyle hem de aynı sözcüklerin, onları anladığında kalbini kıracağının farkında olarak ağlamaya başladı. Henry onu yaslı kişilerin arasından ustaca alarak eğrelti otlarıyla çevrili geniş açıklığa doğru

götürdü. Sırt çantasından bir incir torbası, muz ve Hawaii kokteyli çıkardı ve Donya ve kendisi için bir piknik alanı hazırlayarak diğerlerini törene tek başlarına devam etmeleri için yalnız bıraktı.

Sonraki saat boyunca, Edwina'yı anekdotlarla övdük. Brock, onun Donya'nın minyatür lunaparkının dünyasına girme girişimlerini anlattı. Javier, Edwina'nın finansal cömertliğini anlattı; özellikle de babasının *by-pass* ameliyatını ödemek istemesinden bahsetti. Chen Lee, dikkatsizliği yüzünden on beş kilo balığın çöpe gitmesine neden olduğunda patronunun onu hiç düşünmeden affedişini anlattı. Charnock, Edwina'nın GenoText, Inc.'teki kısa ama verimli çalışmalarının, kistsel fibroz ve kas distropisi için etkili eşey hücre öncülleri terapilerine olanak sağladığını anlattı. Yolly, annesiyle birlikte *The Black Stallion* filmini izlediklerinde nasıl gözyaşlarına boğulduklarını anlattı. Londa annesinin "ihtiyaç duyduğunda hep yanında olduğunu" belirterek, "Tabii ihtiyaç duyduğum günler çarşamba ve cuma olduğu sürece," diye de kısık sesle ekledi. Jordan'la birlikte, duygu karmaşası yüzünden kalakalmış olduğumuzdan, hiçbir şey söylemedik.

O haftanın sonraki günlerinde Miami'deki sosyetik hukuk firması Acosta, Rambal ve Salazar'dan iki avukat adaya geldi. Görünürdeki amaçları kızların bazı ölüm sonrası uygulamaları hususunda bilgilendirilmeleriyken, Rex Fermoyle ve Martha Carrington'ın asıl ilgilendiği şey, bariz bir şekilde Edwina'nın ardında bıraktığı devasa mirastan nasiplerini almaktı. Onların müşterilerinin özel evraklarını inceleyişini izlerken eroin, patlayıcılar ve yasa dışı besin maddelerini tespit etmesi için işe alınmış havayolu köpeklerini anımsadım. Ama Fermoyle ve Carrington'ın uzmanlık alanı, belirsiz stok opsiyonlarını, göz ardı edilmiş devlet tahvillerini ve yanlış dosyalanmış hayat sigortası poliçelerini ortaya çıkarmaktı.

Ölümünün yasal boyutuna gelince, Edwina açıkça Yolonda'yı üç farklı varlık olarak ele almaya istekli görünüyordu, zira Fermoyle ve Carrington sunumlarına her kızın kendi milyar dolarlık emanet fonunu aldığını söyleyerek başladı. Ayrıca, Sabacthani aile ağacının her köşesini inceleyen Edwina, kızların yasal muhafızları olmaya istekli üç farklı akraba bulmuştu ve biz eğitmenlerin bunu istememiz durumunda öğrencilerimizin velayetini alabileceğimizi de öngörmüştü. Edwina, Londa için hayatı az kazançlı Milwaukee Oteli'nin etrafında geçen sersem bir birinci dereceden kuzen bulmuştu. Yolly için her Cadılar Bayramı'nda Baltimore konağını Poe-temalı bir perili eve çeviren aptal bir kadın olan ikinci dereceden bir kuzen bulmuştu ve Donya içinse Pittsburgh Senfoni Orkestrası'nda hâlâ çello çalmakta olan yetenekli bir büyük teyze bulmuştu. Henry ve Brock, Donya'yı evlat edinmek istediklerini duyurduklarında şaşırmadım. Ve Jordan, Yolly'nin vesayetini alacağını söylediğinde de öyle; zira annelik ve trapezciler hususundaki protestolarına ve rağmen, Yolly'yle birlikte Jordan'ın hayatında eksik bir şeylerin tanımlanıp iyileştiği aşikârdı. Ben şahsen o gün vesayet olayına girişmedim, ama her ne kadar bu kararın beni onun çekiciliğinden kurtarmayacağını kendi kendime kabullenmiş de olsam, bir sonraki sabah Fermoyle'a Milwaukee Oteli yöneticisinin Londa'yla bir süre ilgilenmesinden mutlu olacağımı söyledim.

Cenazeyi takip eden aylarda, Sabacthani Kardeşler annelerinin Yolonda hayalini gerçekleştirmeye çok yaklaştılar. Birlikte güldüler, birlikte ağladılar, yediler, uyudular, dedikodu yaptılar, şarkı söylediler, dans ettiler, yüzdüler, denize açıldılar, rüzgâr sörfü yaptılar, uçurtma uçurdular, kroket oynadılar, kumdan kaleler yaptılar ve –Jordan, Guinevere isimli bir kısrağı Londa için ve Crackers isimli bir Welsh midillisini de Donya için getirtti– birlikte çalılık alanda ata bindiler. Ve elbette aynı zamanda birbirlerini delirtiyorlardı; zira son parfüm

şişenizi kırmak, en sevdiğiniz süvetere meyve suyu dökmek, saç maşanızı sabunlu suyla dolu bir kaba düşürmek, en sevdiğiniz Distressed Leather CD'nizi kaybetmek, bisikletinizi ödünç alıp tekerleri patlamış bir şekilde geri getirmek ve müzik ya da kıyafet ya da filmler ya da diğer herhangi bir alandaki zevkinizi eleştirerek sizi parçalara ayırmak ancak bir kız kardeşinizin yapabileceği faaliyetlerdir.

Ama bu tür anlaşmazlıklar enderdi. Genelde çocuklar kardeşler olarak birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı ve Dumas'nın kahramanları gibi uyum içindelerdi. Londa ve Yolly kimin daha iyi bir büyük kız kardeş olduğu hususunda dostane bir rekabet içindeydi. Donya'ya bir suçiçeği ve zehirli sumak bitkisi vakasında bakıcılık yaptılar, ona Yolly'nin seksle ilgili aralıksız sorularına Londa'nın verdiği renkli cevapları anlattılar ve bu hususta kendileri de oldukça kederli olmalarına rağmen Donya'nın kederine sabırla yaklaşarak Edwina'yla bir gün bilinçlerinin üstünde olan bir âlemde bir araya gelebileceğini söylediler. Bu âleme cennet ya da coğrafi gerçekliği olan herhangi başka bir isim koymayı reddediyorlardı.

Kızların Torre de la Carne'ın üst kısımlarını keşfetmesi Jordan'ın fikriydi. Bu alan Edwina'nın ölümünden önce Yolly'ye, tıpkı mavi sakalın yeni gelinine ondan öncekilerin kapatıldığı odanın olduğu gibi yasaktı. Jordan diğer eğitmenleri ve Charnock'u da çağırdı ve o akşam, sekiz kişi hep birlikte kuleden tırmanarak daha da yukarıdaki spiral merdiveni takip ettik.

Laboratuvara adım attığımda mumyalaşmış bir havayı içime çektim ve öksürmeye başladım. Her şey sanki üzerlerine yeni kar yağmış gibi tozla kaplanmıştı; ontojeneratör, kontrol masası, enzim tankları, NBEBY başlığı. Edwina'nın yokluğunda örümcekler çok çalışmıştı ve mekân tıpkı sonsuza dek avangart asma köprüler modelleyen bir sanatçının atölyesini andırıyordu. Londa içgüdüsel olarak önceden onun plasentası, beşiği, yatağı ve çocuk bahçesi

olarak görev yapmış olan büyük, perçinli alana doğru gitti. Bir yan pencere seçti, içine baktı ve hemen ardından Yolly ve Donya da aynısını yaptı. Böylece üç kız kardeş benim favori New England Akvaryum posterimi çağrıştıran bir tablo görüntüsü oluşturdular: üç çocuk bir balık tankının önünde durur, yüzleri merakla parlamaktadır ve ifadelerinde bir balıkbilimci edası vardır.

Bunun sonrasında Charnock, beş yüz anonim bağış yumurtasını aldığı, DNA'larını çıkardığı ve her çıkarılma işlemi tamamlanmış oosite Edwina'nın yumurtalıklarından alınmış kümülüs hücrelerinden koyduğu seyreltilmiş prosedürle ilgili bir ders anlatmaya başladı. Bu boş zigotları blastosistlere çevirmek için hafif bir elektrolit şok yeterliydi. Ve bunların başarılı olanları tam gelişmiş birer embriyo olmak için hayatta bırakılıyordu. Edwina ve Charnock eksiksiz bir ilgiyle her bir doğanla ilgileniyordu. Üç vakada, deney, talihli örneklerle sonuçlandı –gelişen Londa, filizlenen Donya ve tomurcuklanan Yolly– ve bunların hepsi fetüslük mertebesine ulaştı. Biyolog, her kız kardeşe, RXL-313'e transfer edilmelerinin öncesinde onlara verdiği hormonları anlatırken oldukça anlaşılır konuşuyordu. Bu enjeksiyonların, fıçının benzersiz enzimleriyle etkileşim yaparak Londa'nın ve ardından Donya'nın ve son olarak da Yolly'nin olgunlaşmasını temelden nasıl hızlandırdığını anlattı.

Charnock'un anlatımı boyunca kızların yüzlerini inceledim ve sonunda hiçbirinin adamın dedikleriyle aslında ilgilenmediği sonucuna vardım ve eğer durumlarını gerçekten kavramak için –tutkusuz döllenmelerini, denizaşırı çocukluklarını ve Edwina'yla olan yanal akrabalıklarını– bu yerde biraz yalnız kalmaları gerektiğini düşündüm.

Neşeli ama empatik bir ses tonuyla "genç öğrencilerimizin birkaç dakika yalnız kalmak istiyor olabileceklerini" söylediğimde, kızların hepsinin suratında bir rahatlama ifadesi oluştu.

On yıl kadar sonra, Londa ile ben artık öğretmen-öğrenci değil, çok daha karmaşık bir ilişki içindeyken, o akşam büyükler gittikten sonra laboratuvarda neler olduğunu bana anlattı. Kontrol konsoluyla oyalandıktan sonra, kızlar ontojeneratörün kapağını açmayı başarmışlar. Bir tek söz bile etmeden kıyafetlerini çıkarıp dış basamakları tırmanmışlar ve iç yüzeye bulaşmış olan amniyotik çözeltiye aldırmadan içeri girmişler. Serin, keskin titanyum kokusu onlara tuhaf bir şekilde sakinleştirici bir his vermiş. Sertliği fısıltılarına yankı yapmış. Bir saatten fazla bir süre boyunca kızlar karanlıkta birbirlerine sarılmış. Ara ara konuşmuşlar, siyam üçüzleri gibi kaynaşmışlar, ellerini birbirlerine kenetlemişler, dip dibe oturmuşlar. Sonunda pek çok farklı kişi olan rahmetli Edwina Sabacthani'yi kabullenebileceklerini fark edene dek bu böyle sürmüş gitmiş –anne, kız kardeş, ata, dert ortağı, nemesis–ve böylece dış dünyaya geri dönerek gülüşmüş, şakalaşmış ve Bahía de Matecumba'da yüzmek için sözleşmişler.

Düzinelerce Amerikan Üniversitesi Londa'yı birinci sınıflarının arasında görmekten memnun olurdu, ama o sadece annesinin üniversitesini değerlendirecekti. Edwina'nın ayak izlerini takip etmek niyetindeydi. John Hopkins'te lisans çalışmalarını takip edecekti; aynı enstitüden moleküler biyoloji alanında Ph.D aldıktan sonra medikal araştırma alanına giriş yapmayı planlıyordu. Öğrencim, varolan tüm tekniklerde ustalaşmak istiyordu: kemik-ilik aşılama, ciğer rezeksiyonu, domestik retrovirüsler, yapay kromozomlar. Bu sayede büyük DNA bahsinde kaybetmiş olan tüm hastalara sağlıklı genler sağlayabilecek ve bunun sonrasında da birkaç aygıt icat edebilecekti. Ama annesinin aksine, Londa bana kendini kopyalamanın çekiciliğine asla kapılmayacağı hususunda söz verdi.

Başta, Hopkins giriş komitesi, Londa'nın lise transkripti olmamasından dolayı ona tereddütle yaklaştı. Florida Keys'teki en büyük kütüphanedeki kitapları okumuş olduğu iddiasına kuşkuyla yaklaştılar. Aynı şekilde "yayımlanmamış *Dünya Çapında Etik* isimli tezi bir gün felsefede bir çığır açacak olan bağımsız bir eğitmenden ciddi bir ontoloji eğitimi almış olduğu" iddiası da onlara kuşkulu göründü. Ama sonra kızın inanılmaz yüksek SAT puanı, biyoloji ve matematik başarı testlerindeki yüksek performansı ve bir yıllık öğretim ücreti çeki dikkatlerini çekti ve kuşkuları tıpkı bir petri kabındaki alkol gibi buharlaşıverdi.

Daha sonra Yolly'nin de okul için ayrılacağını öğrendik. Jordan, Merrimack Akademisi'nde İnsan Gelişimi Departmanı'nın başkanı olma işini kabul etmişti ve Yolly'yi de hiç zaman kaybetmeden Massachusetts Haverhill'deki lüks bir özel okulda birinci sınıfa kaydettirmişti. Kampüsü bir kez görmek, Yolly'yi Merrimack'te mutlu olacağına inandırmaya yetmişti. Kampüste Oyster'ın sevimli bulacağı bir ahırı da kapsayan bir binicilik programı vardı. Ayrıca bir orkestra, en üst teknoloji bilgisayar laboratuvarı, Globe tiyatrosu şeklinde döşenmiş bir tiyatro ve düşük bir öğrenci-öğretmen oranı vardı. Yolly'nin yakında gideceğini ilk öğrendiğimde, içgüdülerim bana onun bir hata yapmakta olduğunu söyledi. Zira ortanca kız kardeş Sabacthani, şimdiye dek ikna edici bir kişisel tarih, mantıklı bir *Yolly Kitabı* oluşturma işinde başarılı olamamıştı. Ve ben diğer Merrimack öğrencilerinin Yolly'nin aralarında saf kaldığını anladıklarında ona acımasızca işkence etmelerinden korkuyordum. Beni rahatsız eden bu fikri Jordan'la paylaştığımda, korkularıma tek bir ikna edici sözle yanıt verdi: "Tanrı aşkına, Yolly benim *kızım sayılır*," dedi. "Onunla yirmi dört saat ilgileneceğim, ki bu çoğu çocuğun ailesinden, öğretmenlerinden ve koruyucularından gördüğü ilgiden çok daha fazlası."

Donya'ya gelince, her ne kadar ikisi de bu konuda tarafsız olmadıklarını belirtseler de, Henry de Brock da onun eğitimine adada devam etmek istiyordu, zira ikisi de kişisel tutkularını gidermek için daha iyi bir yer hayal edemiyordu; Henry için *Rumpus Amca'nın Büyülü Adası* senaryoları ve Brock içinse bir başyapıt: Bir arada Isla de Sangre'nin, kendi sürreal anlayışıyla dışa vurulmuş olan 360 derecelik bir sikloramasını oluşturacak on devasa tablo. Sorunu çözen Jordan oldu. Jordan'a göre, birkaç yıl daha huzurlu bir izolasyonun Donya'ya zarardan çok yararı olacaktı. On altıncı doğumgününe yakın bir zamanda Yolly'ye verilen seçim hakkının aynısı ona da verilebilirdi –Cennette yeni bir dönem mi, yoksa dışarıdaki geniş dünyaya bir adım mı?–, ama şimdilik masumiyetini korumak en mantıklısıydı.

Yolly'nin Merrimack'ten kabul mektubunu aldığı gün, Javier beni Vincent Charnock'un son deneyini tamamlamış ve ekipmanını Quonset kulübe kompleksinden kaldırmış olduğu ve artık adada yaşamadığı hususunda bilgilendirdi. Gün doğumundan kısa bir süre sonra, ontojenerasyonun babası, Bahía de Flores'te gezintiye çıkmış, Kaptan López'in gemisine binmiş ve Key West'i kimseye haber vermeden terk etmişti. Pek şaşırmadım. Charnock benden istediğini almıştı –filozofların embriyolarla ilgili tutarlı düşünemediği hususundaki şüphesine bir destek– ve Sabacthani Kardeşlere de söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı aşikârdı. Ne bir amca tavsiyesi, ne bir dede nasihati.

Javier, bir gece şezlongumda *Küba libre* kokteyllerimizi yudumlarken, "Edwina ve Dr. Charnock gittiğine göre, artık yasak olan bir şeyi yapabileceğim," dedi. "Zavallı, biçare Proserpina'mızdan bahsediyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Bir düzine Hindistan fındığı yiyeceksin ve bir timsahla güreşeceksin."

Gülümseyerek romunu yudumladı ve kafasını salladı. "Onun acısını sona erdirmek istiyorum. Edwina buna izin vermezdi –hep Proserpina'nın bir şey hissetmediğini söylüyordu– Dr. Charnock ise farklı nedenlerden ötürü bu konuda hep inatçı davrandı. Proserpina'nın yaşam biçimi ne olursa olsun, ona ötenazi uygulamaya hakkımız olmadığını söylüyordu."

"Yani onu kesecek misin?"

"Ağaç bizi bunun için kutsayacak."

Javier, iki gün sonra Henry, Brock, Londa ve beni bir araya getirerek Faustino'nun yemek odasında kalamar güveç içeren güzel bir öğle yemeği ikram etti ve bizi seraya götürdü. Proserpina'nın meyvelerini topladık. Hasat, iki yüz büyük boy poşeti doldurdu. Meyveleri malikânenin en büyük dondurucusuna koyduk. Mumkat nektarının sarhoş edici etkisine daha önce hiç maruz kalmamış olan Henry ve Brock kısa bir süre için bir Hindistan fındığını birlikte paylaşmayı planladılar ama sonunda bunu yapmamaya karar verdiler, zira o günkü işleri açık bir kafa ve titremeyen eller gerektiriyordu.

Seraya döndük ve dallar ve budaklar üzerine üç saatlik ağır bir çalışma sonrasında Proserpina'yı acı habitatından çıkarabildik. Mangrovu Quonset kulübelerine taşırken, nefes alışı gittikçe yumuşadı ve kalp atışları yavaşladı; titreyişini hissetmemeye başladık. Charnock'un Faustino laboratuvarı, Torre de la Carne'daki çalışma atölyesinden de büyüktü, ama Proserpina'nın kökleri ve dalları gene de mekânı oluklu duvarlarına kadar doldurdu. Londa'nın yönlendirmesiyle yumrukökleri morfin kovalarına koyduk ve ağacın bir şey hissedemediğine ikna olduğumuzda, gövdesini bir testereyle oyduk ve işe giriştik. Çalışmamız öğleden sonradan alacakaranlık vaktine kadar sürdü ve sonunda biyologların tüm müdahalelerinin izleri –her akciğer parçası, her kalp parçası ve sinir dokusu pıhtısı– yok olmuştu.

Karanlığın çökmesinden kısa bir süre sonra, bitkinin kadavrasını sahilde Ralph Gittikac'ın müsrif piknik alanının yakınına taşıdık. Bahía de Flores'e dolunay hâkim olmuş ve suları öyle güzel bir grimsi renkle boyamıştı ki sanki bir petrol sızıntısının güzel görünen bir aksiydi; melek gözyaşlarından ya da yunus sütünden bir tabaka. Mangrovun taranmış gövdesini gaz yağıyla doldurduk ve ateşe verdik. Yaklaşık bir saat kadar, beşimiz sahilde öylece dikildik ve kıvılcımlar yanan ağacın çevresine akın ederken muhabbet ettik. İlk giden, özeti üzerinde çalışması gerektiğini söyleyen Javier oldu. Sonra Henry ve Brock, Chen'in o gün için gerekenden fazla bakıcılık yaptığını söyleyerek ayrıldılar.

Yırtık pırtık dokuma pamuk kumaştan beyaz bir bluz giymiş olan Londa, ateşte çok güzel görünüyordu. Alevler yanaklarını bronzlaştırıyor ve alnını aydınlatıyordu. Bana birkaç gün önce Yolly'yle birlikte Donya'yı tam bu noktaya getirdiklerini anlattı. Kızlar deniz tarağı pişirmiş ve Frizbi oynamışlardı ve yıldızlar göründüğünde sahile uzanmış ve cennetin kubbesine bakarak ayak parmaklarını kumda oynatıp "gezegenle ayak oyunu" oynamışlardı. Donya, Gökbilimci sayesinde Orion'u, Pleiades'i, Büyük Ayı'yı ve yarım düzine başka yıldız takımını anında tanımıştı. En küçük kardeşinin merak duygusunu teşvik etmeye ve aynı zamanda da diğer kız kardeşinin zekâsını ilerletmeye çabalayan Londa, yüksek sesle gökyüzünün bir illüzyon olduğunu ve yörüngesi Dünya ile Venüs arasında olan görünmez gezegen Platonya'daki kocaman bir planetaryumda oluşan parlak maddelerin ve siyah boşlukların yansıtılan bir görüntüsü olduğunu söylemişti.

"Eminim kardeşlerin çok eğlenmiştir," dedim.

Karakteristik Sabacthani ciddiyetiyle cevap verdi. "Aptalca kıkırdadılar. Benim amacım espri yapmak değildi. Onların Platonya ve Platonyalıların gerçekten var olduğunu hayal etmelerini istemiştim."

"Kız kardeşler çok sinir bozucu olabiliyor."

"Bize kız kardeşler diyorsun, ki bu aşağı yukarı doğru, ama eminim eğitmenlerimiz biz yokken başka tabirler kullanıyordur. Dürüst ol, Sokrates. Çaydanlık kedicikleri? Yahni piliçleri? Çorba cadıları?"

"Aslında fıçı çocuklarısınız."

"Fıçı çocukları mı?" Londa hoşnut bir şekilde güldü. Bizi yakalamıştı. "Çok komik. Başka?"

"Sürahi garabetleri, güveç kızları ve çorba kraliçeleri."

"Başka var mı?"

"Aslında evet."

"Ne?"

"Bouilla bebekleri."

"Ve?"

"Petri bebekleri ve Oda kızları. Hepsi bu."

"En çok güveç kızlarını beğendim."

"Ben de öyle."

Başparmaklarını kemerindeki halkalara geçirdi.

"Bay Fermoyle senin benim koruyucum olmak istemediğini söyledi."

"Yanlış bir tabir kullanmış."

"Beni ahmak bir kuzene mahkûm ettin. Ama umurumda değil, gerçekten; yardımcı vicdanım olmaya devam ettiğin sürece."

Sanki *kentaur*a okunu fırlatması için sinyal veriyormuşçasına Yay takımyıldızını işaret etti. "Hey, Mason, Platonyalıların tasarımıyla ilgili ilginç bir şey duymak ister misin? Bu sadece bir gök haritası değil. Aynı zamanda da bir taslak."

"Bir taslak," diye tekrarladım.

"Bir şehir taslağı."

"Bir şehir. Tabii."

"Nasıl parladığını görüyor musun? Sokak lambaları, ışıklı pencereler, zeplinler için demir fenerleri; tüm bunlar Donya'nın denizatları gibi parıldıyor."

"O deniz atlarını seviyorum. Onlar Tanrı'yla ilgili bildiğim tek şey."

"Platonyalılar, bunu bir gün kesinlikle kurmaya niyetliler, mükemmel bir şehir, terk edilmişler için bir sığınak."

Alaycı bir tavırla, "Terk edilmişler de bundan azını hak etmiyor," dedim.

"Platonyalıların akıllarına bir şey geldiğinde onları durdurmak imkânsızdır."

"Dikkatli ol, Londa. İsa bile dünyaya cenneti getiremedi."

"İsa mirasa konmamıştı." Sahilden bir taş aldı ve ateşe fırlatarak yeni bir kıvılcım öbeği oluşturdu. "Bir süre stoacıların ütopyası anısına 'Zeus Şehri' ismini düşündüm, ama sonra 'Themisopolis'in daha iyi bir seçim olacağına karar verdim. Bilirsin, kılıcı ve göz bağı ve terazisi olan tanrıçanın adı."

"Kararlılığını çok takdir ediyorum."

"Bana patronluk taslama."

"Aklımdan bile geçmedi."

"Themisopolis. Adalet Şehri. Ve yardımcı vicdanımla birlikte bunu gerçekleştireceğim."

"Yardımcı vicdanının başka planları var," dedim. Doğruydu; Themisopolis hususunda hiçbir şey yapmamak gibi bir planım vardı.

"Tüm eğlenceyi kaçıracaksın," dedi.

"Ne eğlence ama," dedim.

Sanki nöbet geçiren Proserpina'nın son haliymişim gibi kemiklerimin arasından bir titreme geçti. Londa kendini ütopyasının hükümdarı ilan ettiğinde onu hangi kimliği takip edecekti? Yardımsever Kıpkırmızı Darwinci en başta dominant olsa da, Kızıl Kantçı ve Mor Pietist gölgelerde gücü ele geçirmek için bekliyor olacaktı.

"Sana bir soru, canım," dedim. "Ya Platonyalılar planetaryumlarını kapatınca ne olacak?"

"Bu bariz değil mi? Gökler son yıldızlarına kadar ortadan kalkacak ve biz de sonunda arkalarında ne olduğunu görebileceğiz. Bu imkânsız büyüklükte ve tamamen anlaşılmaz olacağa benziyor."

"Bu seninle benim aramdaki fark, hayatım. Ben yıldızların parıltısı kaybolduğunda orada olmak istemiyorum."

"Oysa ben en ön koltuklardan birini kapmak istiyorum."

İleri doğru iki adım attı ve beni doğrudan dudaklarımdan öperek şiddetli bir fırtınadaki bir rüzgâr gülüymüşçesine aniden döndü ve gecenin karanlığında kayboldu.

Karanlığın ortasından, "Senin güveç kızın bir şehir kuracak!" diye bir ses yükseldi. "Sen ona inanmıyorsun, ama o bunu başaracak! Barbarlar her köşesini lanetleyecek! Ezilmişler alkış tutacak!"

Gözlerimi Londa'dan yanan ağaca ve sonra da hafif aydınlık mahzene çevirdim.

Tam bir dakika boyunca sahilde durdum ve ışıkla kaplı Adalet Şehri'ni inceledim. Yavaşça, teker teker, lambalar, pencereler ve serbestçe salınan fener ışıkları tekrar yıldızlara dönüştü. Bakışlarımı yere çevirdim ve denize sırtımı dönerek ormana doğru ilerledim.

2. Kısım

Bağımsız Londa

8. Bölüm

HAYIR, BAYANLAR VE BAYLAR, kafatasını açarak beynini beyaz kâsesine ben yerleştirmedim ve iliğini omuriliğine bağlamadım; bu operasyonu bir başkası gerçekleştirdi. Ama yine de onun yaratıcısı hâlâ bendim. Dokularını elime alıp, kemiklerinin çevresine yerleştirerek, artıklarını, Tanrı'nın ev ödevini yemiş olan köpeğe atma işiyle ben uğraşmadım: Onun etini başka biri şekillendirdi. Ama o yine de benim yaratığımdı. Çarpan kalbini göğüs boşluğuna yerleştirmedim, göz kürelerini yuvalarına koymadım ya da Pier Pınarı'nda tavlanmış çelikten bir çekiçle dişlerini yerleştirmedim; bu görevleri bir başkası yerine getirdi. Ama yine de onun olduğu kişiden ben sorumluyum.

Evet, bayanlar ve baylar, beni kötüleyenler haklı. Florida Keys'ten ayrıldığımdan beri neredeyse on yıldır dış dünyaya karşı Londa Sabacthani'nin gittikçe daha fazla dikkat çeken ruhunun oluşumunda hiçbir rolüm yokmuş gibi davrandım. Yorulmak bilmez basın sekreteri Pauline Chilton, ne zaman evime Isla de Sangre müfredatı ve belki de Londa'nın çalışmasını sağlayan şey hakkında bir şeyler öğrenmeye ölesiye istekli yeni bir gazeteci gönderse, ona, her ne kadar bazı zor deontolojik konularda Dr. Sabacthani'nin özel eğitmeni

olarak kısa bir süre çalışmış olsam da onun etik gelişimi hususunda pek bir etkim olmadığını söylüyorum.

Hâlâ Emily Seldes vakasının şoku içindeyim. Kadın ona bir saatimi vermem için yalvarıp, aksi takdirde *Hartford Courant*'taki işinden olacağını söylemişti. Onu geri çevirdiğimde, Bayan Seldes bir hikâye oluşturup yayınladı: "Sabacthani'nin Akıl Hocası 'Ahlaki Mucizesi'ni Hatırlıyor". Ve makalenin sahte olduğu anlaşıldığında da işinden kovuldu ve klinik depresyona girdi. Talihsiz bir durum, ama o günlerde pişman olmaya karşı bağışıklığım vardı. Beni para tutkusu da harekete geçiremiyordu. *Roscoe Fisher Şov*'un yapımcıları bana on dakikalık bir röportaj için on beş bin dolar önerdiler. Onlara Heidegger'in *Dasein* kavramı dışında hiçbir konuda konuşmayacaksam şova çıkabileceğimi söyledim. *Cordelia Drake Canlı* şovunun yapımcıları öneriyi yirmi bin dolara yükseltti. Onlara hayatımın kapanmış bir sayfasını yeniden açmak istemediğimi, ama Cordelia'nın izleyicilerine Darwinci materyalizmin insanlıkla ilgili olarak İncilin Yaratılış Kitabı'ndakinden daha yüceltilmiş bir bakış açısını nasıl sunduğunu memnuniyetle anlatabileceğimi söyledim.

Dikkatimi çekmek konusunda Londa da başarılı olamadı. Mektuplarını açmadan çöpe attım, telefon mesajlarını dinlemeden sildim, temsilcilerinin yüzüne kapıyı kapadım ve e-postalarını anında sildim. *Konu:* Mason, Sana İhtiyacım Var. *Konu:* Tüm Bilinçlere Çağrı. *Konu:* Lütfen, Sokrates. *Konu:* Themisopolis'e Bedava Yolculuk Kazan. *Konu:* Umutsuzca Süperegomu Arıyorum. *Konu:* Sinir Krizinin Eşiğindeki Güveç Kızı. *Konu:* Tanrı Aşkına. *Konu:* Şaka Yapmıyorum. *Konu:* Tanrım! *Konu:* Lanet Olsun!

Kendime uyguladığım bu sürgünün ne anlamı vardı? Nasıl bir mantığı olan bir adam Sabacthani mucizesine karşı koyardı? Londa ve Yolly'nin Bel Air, Maryland'in kırsal kesiminde tohumlarını ektiği çok yönlü hayırsever topluluğa benim gibi aksi birinden başka

kim burun kıvırırdı ki? Susquehanna Nehri ütopyasının duvarları içinde yönetilen müthiş projelere benim gibi ters bir sofist dışında kim itiraz ederdi? İnsanın aklına hemen Mary Wollstonecraft Fonu geliyor. Bu, az gelişmiş ülkelerdeki kadınlara doğum kontrol hapları ve küçük bütçeli krediler sağlayan bir fon. Tabii Susan B. Anthony Vakfı'na değinmemek de haksızlık olur. Bu vakıf çeşitli uluslararası fuhuş –cinsel kölelik; kızlar diğer tabiri karakteristik olarak oldukça kaba buluyorlar– çetelerini bulup yakalamakla uğraşıyor. Ve bir de Elizabeth Cady Stanton Vakfı var. Bu vakıf da Amerikan politik arenasını hâkimiyeti altına almış olan kullanışlı faşizm, iyi hissettiren teokrasi ve sürüngen Barbarcılık kavramlarına karşı yılmak bilmeden savaşıyor. Gelin tüm iman edenler. Themisopolis'e gelin. Kendini kadınlarda kanser hastalıklarının kökünü kurutmaya adamış olan İleri Biyolojik Araştırmalar Enstitüsü'ne gelin ve burayı tanıyın. Görüş Sendikası'nı turlayın ve fosil yakıt kullanan elektrik santrallerinin, yoksul evleri ve cadı mahkemeleri gibi yok olacağı bir postkarbon çağı başlatmak için şiddetle çabalayan idealist mühendislerle sohbet edin. Hamile kadınlara kürtaj da dâhil birçok bedava tıbbi hizmet sağlayan Artemis Kliniği'ne uğrayın. Yüzlerce kaçak eşe, şiddete maruz kalmış kız arkadaşa, hamile gençlere, suistimale uğramış çocuklara ve evlat edinilmemiş yetimlere sığınak olan Arcadia Evi'ni ziyaret edin.

Ama ne yazık ki bayanlar ve baylar, Londa'nın cömertliğine rağmen ya da belki cömertliği yüzünden bana korkunç gözükmediği bir an bile olmadı; aynı vücuda hapis güzel ve çirkin. Kadın beni resmen korkutuyordu. Ölümüne korkutuyordu. Fıçı kızıma ne zaman bir e-posta yazmak için otursam, beynime o stigmata görüntüleri akın ediyordu –avucunun içindeki o yanık izi, başparmağının tırnağındaki o iğne izi– ve bilgisayarı anında kapatıveriyordum. Ne zaman onu aramak için telefonu elime alsam, *Londa Kitabı*'ndaki

kindar Kızıl Kantçı aklıma geliyordu ve ahizeyi yerine bırakıyordum. Bu anlarda akıl sağlığım için ve belki de aynı zamanda onun akıl sağlığı için onu hayatımdan uzak tutmayı sürdürmem gerektiğinin farkına varıyordum.

Ve bu yüzden bu sayfalarda Londa'nın biyoloji öğrenciliğinden ünlü bir azizliğe yükselişiyle ilgili bilgiler bulamayacaksınız. Bu sayfalarda tipik hikâyeyi bütünleyen hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz; John Hopkins'teki güzel ve zeki bir genetikçinin bir gün klinik araştırmalar camiasında nasıl bir patlama yaptığını ve kötü huylu mutasyonlardan muzdarip hastaların kromozomlarını özel olarak tasarlanmış sağlıklı DNA parçalarıyla yamamak gerekli tedavi tekniğini nasıl mükemmelleştirdiğini ve aynı dehanın yenilikçi Chimeraplasty'ye sırtını dönerek daha büyük bir amaç peşinde olduğunu nasıl ilan ettiğini; sonra kız kardeşi Yolly, kişisel asistanı Dagmar Röhrig ve sonsuz esin kaynağı İyi Samiriyeli'yi, dünyaya cennetten büyük bir parça getirmek ve bu arada Dame Kişot lakabını kazanmak için nasıl bir araya getirdiğini. Bugün dedikodu yapmayacağız, bayanlar ve baylar. Dudak uçuklatan itiraflar olmayacak. Themisopolis'in Altın Çağı'yla ilgili bilgi edinmek istiyorsanız *O Bir Mucize* isimli PBS belgeselini kiralayın. Sandra Granger'in sürpriz çok satan kitabı *Weltanschauung*[25] *Kadın*'ı okuyun. *Londa Birliği* isimli o eski Marvel çizgi roman serilerinin eski baskılarını araştırın. İlk baskısı eBay'de en az 350 dolarlık bir fiyat teklifi gerektiriyor. Değiş tokuş kartlarından toplayın. Masaüstü oyununu oynayın. Oyuncağını okşayın.

Tedbirliliğim o kadar abartılı bir hal almıştı ki, ucu Londa'nın adadaki en küçük kardeşine kadar değmişti. Donya beni ne zaman Casa de los Huesos'a davet etse, gitmemek için bir bahane buluyordum –sağlık sorunları, bunalım, *Dünya Çapında Etik*'in gözden geçirilmiş halinin potansiyel bir yayıncıya son teslim tarihi– ama

25 Dünya görüşü olan. (yay. n.)

yine de e-posta yoluyla haberleşmeyi ve ona Noel kartları atmayı ihmal etmiyordum. Doberman Omar on beş yaşına gelip Sonsuz Kemikler Cenneti'ne gittiğinde, "Köpeğimden Yeni bir Kartpostal Aldım," diye, beş kıtalık bir ağıt yazdım ve Henry'nin dediği gibi, bu, "Küçük kızımızın yas tutmak yerine onu anmaya başlamasına yardımcı oldu."

Donya'ya göre Isla de Sangre'de her şey yolundaydı. Henry, *Rumpus Amcanın Sihirli Adası* için bir düzine senaryo yazmıştı "ve senaryolar çok çok eğlenceliydi". Brock'un ortaya koyduğu sürreal siklorama "insanın, sanki göz bebekleri düşüp rengârenk bir bilardo masasında yuvarlanmaya başlamış gibi hissetmesini sağlıyor" olduğunu da belirtmişti ki bunun bir övgü olduğunu varsaydım. Donya'nın kendisine gelince, her ne kadar el yapımı vicdanı büyük olasılıkla Londa'nın ya da Yolly'ninkinden daha az abartılı olmasa da mesajlarında ablalarını çağlarının en sevilen ve iftiraya uğrayan kadınları haline getiren o kontrolsüz maceracılığı çok az dışavuruyordu. Bahía de Flores'i geçen denizcilerin artıklarını suya atmamaları konusunda uyaran işaretler koymadığı zamanlarda, yeni oluşmuş deniz kaplumbağası yumurtalarını avcı akbalıkçıllardan koruyordu ve federal hükümete, adayı bir Ulusal Vahşi Yaşam Barınağı olarak belirlemesi için bir dilekçe vermişti. Donya'nın bir gün bu pastoral tutkularını genişleterek, yerel ekosisteminden Dünya gezegenine yönelttiğini hayal ettim. Ancak o zamanlar, iyi ya da kötü –ki iyi olduğunu hissettim– hayallerini sınırlamaktan mutlu görünüyordu.

Eğer Londa'yla karşılaşmamak hususunda gerçekten kararlı olsaydım elbette Maryland'den olabildiğince uzaklara giderdim –belki San Francisco'ya ya da Londra'ya. Ama bunun yerine Boston'a döndüm– eski mekânlarıma, hatta Hawthorne Üniversitesi ve çevresine. Hedefim Felix Pielmeister'la yeni mücadelelere yelken açmak ya da doktora adaylığımı yeniden başlatmak değildi. Beni oraya yönlendiren,

felsefi konuşmalara olan özlemim, Sinuhe'nin nehir kenarında daldığı derin düşüncelerin, duyarlı yaşlarımda bende oluşturduğu o istekti. "Kategorik imperatif", "Kartezyen dualizmi", "Hegelci idealizm" ve "hiçlikle karşılaşma" tabirleriyle süslenmiş cümleler duymaya, bir Sabacthani yanlısının son *Londa Birliği* sayısına ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacım vardı.

Aklıma bir ikinci el kitap dükkânı açma fikri geldi. Bu, kampusün çevresindeki altı blokluk alanda bulunamayacak bir rahatlık sağlayan bir dükkân olacaktı. Isla de Sangre'den aldığım maaşımdan toplam yüz bin dolar kalmıştı ve bu da bir iş ortağını ikna etmek için yeterli olmuştu, uysal Dexter Padula'yı. Kendisi her yerde rastlanan akademik nesilden biri, profesyonel bir lisansüstü öğrencisiydi ve tezini sonsuza dek gözden geçirme uğraşıyla eşzamanlı olarak dış dünyaya da meme ucunun ötesindeki hayatı hayal etmek için çaba gösteren bir süt çocuğunun endişeli edasıyla göz ucuyla bakışlar atıyordu. Dexter diğer öğrencilerden dört şekilde farklıydı. Antidepresan kullanmıyordu; kendine nasıl çekidüzen vereceğini biliyordu, kitabını –"*Canterbury Masalları*'nda *Özneler Arasındaki Çakışmalar*– yıl sonuna kadar bitirmeyi planlıyordu ve babadan kalma bir yığın parası vardı. Gerçi eğer Dexter bir Chaucerci olmak yerine bir avukat olsaydı bu yığın çok daha fazla olabilirdi. Birkaç hafta içinde, kampüsten kolayca ve manzaralı bir yolla ulaşılabilinen, Pequot Binasında, 180 metrekarelik bir yeri iki yıllığına kiralayabildik ve aynı zamanda da dört kitapseverin özel kütüphanelerini aldık. Bu kişiler sırasıyla hastalık, yoksulluk, körlük ve ölüm nedenleriyle koleksiyonlarını artık kullanamıyordu. Bu hamlelerin sonrasında hâlâ yeterli sayıda yarı zamanlı çalışanı işe almaya ve el oyması bir Pieces of Mind tabelası yaptırmaya –İKİNCİ EL KİTAPLAR, TAZE KAHVE VE SOHBET– yetecek kadar paramız vardı.

Ne Dexter ne de ben küçük bir işletmeyi idare etmekle ilgili herhangi bir bilgiye sahiptik. Abbott ve Costello ne kadar suluboyacıysa biz de o kadar yatırımcıydık. Ve Pieces of Mind kendi kendine, hiç zorluk çekmeden hızlı bir başarı getirdi. Acaba Sinuhe'nin inandığı o Mısırlı tanrıların –asil İsis, cesur Horus, bilge Thoth ve diğerleri– gerçek olup gülücüklerini bize doğru gönderiyor olmaları mümkün müydü? Böyle düşünmek hoşuma gidiyordu, ama hesaplamaları yaptığımızda belirleyici faktörün, ilahî bir güç yerine dükkânın arka kısmında kahverengi çekirdekleri sürekli olarak siyah mürekkeplere dönüştüren espresso makinesi olduğu ortaya çıktı.

Şans hesap cüzdanımın kapısını yeniden çaldığında dükkânı açalı üç ay olmuştu. Bir düzine ret mektubu topladıktan sonra bir şekilde Bellerophon Yayınları'nı *Dünya Çapında Etik*'in kısaltılmış versiyonunu yayınlamaya ikna edebildim. Beklentilerin aksine, inatçı kitabım kısa bir sürede bin dolarlık avansını geri kazandı ve sonra da yılda iki defa olmak üzere yayın hakkı gelirleri gelmeye başladı. Bazen ödeme iki yüz dolar kadar oluyordu ki bu da krema, şeker ve tuvalet kâğıdından oluşan masraflarımızı bir ay için karşılamamıza yeter de artardı.

Her ne kadar maddi alanda başarılı olsak da, benim Pieces of Mind için asıl hayallerim hiç gerçekleşmedi. Hayalimde, can sıkıcı görevlerle –kitapları raflara yerleştirmek, kasada çalışmak, içeriği internete koymak– Daphne ve Forrest ve diğer öğrenci çalışanlarımız ilgilenirken, ben kafeteryada gezinip kulak misafiri olduğum güzel tartışmalara katılabiliyordum. Aptalca bir fikir. Zor gerçekleşecek bir şey. Bir kere, ikinci el kitap dükkânının sahibi çevrede gezinmez. Çevrede koşuşturarak sorunlarla ilgilenir: kızgın müşteriler, tarihi geçmiş telefon faturası, bozuk bilgisayar, Chelsea'den Reader's Digest Kısaltma Kitapları için yüz dolar isteyen ev hanımı. Ayrıca tartışmalara katılmaya vaktim olsaydı bile, bunlardan zevk alma-

yacaktım, zira müşterilerimin ağızlarından tartışmalardan ziyade sürekli tekrarlanan şikâyetler yükseliyordu. Lisans öğrencileri hem ders kitaplarının pahalı olduğundan hem de onları okumak zorunda olduklarından şikâyetçiydiler. Lisansüstü öğrenciler ise düşük burslarından ve işlerinin yoğunluğundan yakınıyorlardı. Profesörler hınçlarını lisansüstü öğrencilerinden, yöneticilerden ve birbirlerinden çıkarıyordu. Aslında, dükkânın tüm varoluşu boyunca, Foucault ya da Derrida'yla ilgili tek bir spontan konuşmayla bile karşılaşmadım, ama görev süresiyle ilgili istediğimden de çok bilgi edindim. Çok üzücü ama, "O zaman nasıl yaşamalıyız?" sorusunu Pieces of Mind'ın duvarları arasında tek duyuşumda da, soruyu soranın Felix Pielmeister olduğu ortaya çıktı. Aniden geri dönüş yaparak çocuk bölümüne gittim.

Küçük barınağım bir toplantı yeri olmasa da bazı faydaları vardı. Akşam kapanışını yaptıktan sonra kendime bir bardak *cabernet sauvignon* doldurup koltuğa uzanmak ve oluşturduğum bu bibliyografik hazineden, Tanrı'nın beynindeki bu loca koltuğundan değer biçilemeyecek bir zevk almak bir alışkanlık haline gelmişti. Ayrıca bir kitapçı dükkânınız olması kadınlarla tanışmak için harika bir yoldu. İnsanlığın kızları güzeldir, kitap okuyanlarsa en güzelleridir. Entelektüel endişe içinde olan bir genç kız kadar çekici başka bir yaratık daha var mıdır?

Gördüğüm kadarıyla siz bir Joseph Heller hayranısınız; fikrimi sorarsanız Çırpınış *kitabı,* Madde-22*'den daha başarılıydı. Hayır, elimizde* Owen Meany için Bir Dua *adlı kitap yok, ama bence* Tanrı'nın Eseri Şeytanın Parçası *çok daha iyi bir kitap.*

Bu süreç boyunca Pieces of Mind sayesinde düzinelerce insanla çıktım ve birçok çekici kadınla karşılaştım. Üç kez kalbim kırıldı ve karşılığında aynı şekilde kalp kırdım. Sonra bir gün hayallerimin

kadını dükkânın kapısından içeri girdi ve o andan sonra hayatım tamamıyla değişti.

TIPKI BEATRICE'İ GÖRDÜĞÜNDE KADERİ DEĞİŞEN Dante gibi önce onu uzaktan izledim; daha doğrusu yukarıdan. Aşağıdaki J. R. R. Tolkien bölümünden bir kadının benimle konuştuğunu duyduğumda, seyyar merdivenin üstünde durmuş, Heinlein gençlik kitaplarının yeni basılmış koleksiyonunu bilimkurgu ve fantezi bölümümüzün en üst rafına yerleştiriyordum.

"Afedersiniz. *Faerie Queene*'in ciltli baskısını arıyorum. Burada var mı acaba?"

Aşağıya baktım ve bereketli dudakları, sevimli gamzeleri ve ardında rutin olarak zekice fikirler dolaştığını düşündüğüm büyük, akıllı bakışlar atan gözleriyle bir tanrıçanın yukarı bakan yüzüyle karşılaştım.

"Şiir bölümünde değil," diye devam etti, "ve edebiyat bölümüne de baktım. Belki birisi onu büyücüler ve elflerle aynı rafa koymuştur?"

Şansa bakın, iki gün önce emekliye ayrılan bir İngiliz edebiyatı profesörü, Erlanger House Klasikleri olarak bilinen o bol resimli, baskısı tükenmiş mucize kitapların, kılıflı *Faerie Queene*'ni de içeren bir serisini bırakmıştı. Ne durumda olduklarına bakıp ona bir teklif verecektim. Tapılası Spenser hayranıma, "Öncüller kısmında nadir bulunan üç ciltlik bir set var, ama daha fiyatı belirlemedim," dedim ve bir satıcının müşterisine asla sormaması gereken soruyu sordum.

"Ne kadarlık bir ödeme yapmayı düşünürsünüz?"

"Fark etmez," dedi. "Üç yüz dolar."

Kitabın iyi durumda olduğunu varsayarak profesöre *Faerie Queene* için seve seve dört yüz dolar verirdim ki sonra da muhte-

melen internette yedi yüz dolara alıcı bulabilirdi. "İki yüz elli dolara alabilirsiniz," dedim. "Benimle kasada buluşun."

Kalbimi yukarıda bırakarak yere indim ve arka odaya süzüldüm. Odada üç cildin hepsinin kılıflarını çıkardım ve altı çizili yerler ya da kıvrılmış sayfalar olup olmadığına baktım. Kitaplarda pek bir kusur yok gibi görünüyordu. Fiyatı iki yüz dolara indirmeyi düşündüm, ama sonra eğer tanrıçam bu baskının gerçek değerini öğrenirse benim bir aptal olduğumu düşünür diye bundan vazgeçtim.

Satış tezgâhına yaklaşarak, "Burada çok fazla Spensercı'ya rastlamayız," dedim.

"Eminim öyledir," dedi.

İsis ve Horus sanki benim için yeterince şey yapmamışlar gibi, beni karasevdaya düşüren kadının, üzerinde aliteratif ismi –Natalie Novak–, adresi ve telefon numarasının bulunduğu bir kişisel çek yazmasını da sağladılar.

Araştırdım, gözetledim, gizlice aradım, takip ettim ve ay sonu gibi tüm dikkat çekici bilgileri edinebildim. İngilizce bölümünde çalışan bir doktora öğrencisi olan Natalie zamanını bir yandan Emily Brontë'de kaderin işleviyle ilgili olan tezini yazarak, bir yandan da Elizabeth Dönemi Trajedileri'nden, Yirminci Yüzyıl Romanı'na kadar çok sayıda ders vererek geçiriyordu. Güzel bahar günlerinde Viktorya Dönemi'nde Şiir dersini Charles nehri kenarında vermekten ve öğrenciler talihsiz kadının cenaze sonrasında yaptıklarını hayal ederken *Bayan Shalott*'u yüksek sesle okumaktan çekinmiyordu. Ama Natalie'nin kalbine giden en kesin yol hiç kuşkusuz Spenser'ın Periler Ülkesi'ydi. Bu yüzden o geniş âleme yelken açtım.

Tam altı hafta boyunca, kendimi o masala adadım. Cesur şövalyelerine, kötü cadılarına, güzel kadın çobanlarına, şehvetli devlerine, erdemli maceracılarına ve ahlaksız büyücülerine yandaş oldum. Her ne kadar *Faerie Queene* o kadar iyi bir kitap olmasa da -ya da taş-

laşmış ahlaki yapısı, yüzeysel alegorisi ve dejenere politik dogması yüzünden ben böyle düşündüm- misyonumu sürdürdüm.

Bu çirkin başyapıttan etkilenmek pek de kolay değildi, ama bir şekilde tiksintimi güzel yönlerini değerlendirebilinceye kadar içime atmayı başardım: başarılı olay örgüsü değişimleri, kesintili, dilbilimsel açıdan etkileyici uslübu. "Emek verdikten sonra uyu, yelkenleri indir fırtınalı denizlerin sonrasında, / Savaştan sonra huzur bul, ölüm oldukça güzel durur yaşamın sonunda." Hiç kuşkusuz güzel bir beyit. "Bir melek ki onun yüzü / Nasıl parlarsa cennetin o engin gözü/ Ve günışığını var ederse gölgede." Çok iyi yazmışsınız bayım. "Sabah şebnemlerinin rahmindendi onun doğumu." Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama hoşuma gitti.

Altın bir nisan akşamında projemi gerçekleştirmeye karar verdim. Dükkânın başında Dexter'ı bıraktıktan sonra bisikletimle ırmağa doğru gittim ve bir altın çanak çalısının arkasına saklandım. Natalie tam zamanında ortaya çıktı. Shakespeare 101 dersinden on beş öğrencisi damgalanmış ördek yavruları gibi onu takip ediyordu. Sonraki kırk beş dakika boyunca, en ünlü ve en duygusal trajedilerden biri olduğunu iddia ederek *Antonius ve Kleopatra* üzerine ders anlattı. Bazı sorular ortaya atarak onlara dirayetle cevaplar buldu. Sonra ördeklerine dağılma zamanının geldiğini söyledi. Harekete geçmemin tam sırasıydı.

"Yeniden merhaba." İyi bir açılış sözü olduğunu hissettim. Açık ama tehlike arz etmeyen bir söz.

"Daha önce karşılaşmış mıydık?"

"Ben Pieces of Mind'ın sahibiyim. Sana karşı dürüst olacağım, Natalie. O pahalı *Faerie Queene* kitabını aldığında o kadar büyülendim ki konuşma yetimi yitirdim ve dilim açıldığında sen çoktan kapıdan çıkmıştın. Kendi kendime, *Nihayet*, dedim. *Nihayet bana benzeyen biri çıktı!*"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"*Sabah şebnemlerinin rahmindendi onun doğumu.* Bundan daha iyisi olamaz."

"Öyle mi?"

"Bahse varım bugün nehre inan insanlar içinde sadece sen ve ben Duessa'nın pis, aşağılık bir cadı olduğunun ortaya çıktığı o şaşırtıcı anı tamamıyla takdir edebiliyoruz; elbette bir de Error'un Kızıl Haç Şövalyesi'ni kitap kusmukları yağmuruna tuttuğu an var."

"Dükkânını gerçekten de çok sevdim."

"Teşekkür ederim."

"Korkarım aynısını *Faerie Queene* için söyleyemeyeceğim."

"Nasıl yani?"

"İşin aslı, bence Spenser İngilizce dilini yerin dibine batıranlar arasındaki en şaşaalı budaladır. Üzgünüm. Gerçekten. Sanat öyle göreceli ki."

Tüm kaslarım bir anda kasıldı ve tüm bedenim irkildi. "Anlıyorum," diye mırıldandım. "Yani böyle düşünüyorsun."

"Adamın koyu taraftarları olduğunu biliyorum. Aynı zamanda kendisi aşırı derecede Katolik düşmanı, Araplara karşı aşırı bağnaz, demokrasiyi küçümsüyor ve ağdalı bir dindarlık duygusu var. Pieces of Mind cemaatimize büyük bir armağandır. Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?"

"Eğer Spenser'a dayanamıyorsan neden o Erlanger House baskısına iki yüz elli dolarını harcadın?"

"Erkek kardeşim için bir üniversite mezuniyeti hediyesi almak istedim. Sözlü filigranlık ve yapay Orta Çağcılığın daha büyük bir hayranı yoktur herhalde. Jerry'yle tanışmalısınız. Bira konusunda ciddiyim."

"Ne tarz kitapları *seviyorsun*?"

"Son zamanlarda kurgusal olmayan kitaplar okuyorum. Bilimin felsefe üzerindeki etkisini inceleyen kitaplar. *Pisliğin Erdemi* adlı kitabı daha yeni bitirdim. Yok, adı bu değildi. Ambrose adında bir yazardan *Dünya Çapında Etik*. Sanırım buralarda bir yerlerde yaşıyor. Nefes kesici bir kitap. Biliyor musun?"

İKİ GÜN SONRA NATALIE, Cummington Sokağı'nda bulunan, ikinci kattaki küçük ve dağınık dairesinden benim Sherborn Sokağı'nda bulunan, üçüncü kattaki küçük ve dağınık daireme taşındı. Ve büyük bir hevesle, birlikte sonsuza kadar mutlu yaşama hedefimizi gerçekleştirmeye koyulduk. Yarım yıl içinde ilişkimiz gittikçe iyileşti. Daha öncesinde Londa'yı yorulmak bilmeyen bir Dame Kişot'a dönüştürmüş olmam dolayısıyla hiçbir kadını, fıçı kızı olsun olmasın, kendisinin daha ilerisine götürmek gibi bir hevesim yoktu.

Natalie'nin mutfak takvimine okunmayan mesajlar yazmak ve ödenmemiş faturaları el çantasına saklamak gibi alışkanlıklarına katlanmaya razıydım. Natalie'nin kendisine gelince, benim çeşitli kusurlarımla –deneyimsiz çamaşır anlayışım, banyo musluğunu diş macunu kabarcıklarıyla kirletmem–, onun istekli ve sinirlenmeyen müttefiki oluncaya dek savaşmayacağını açıkladı. Kısaca, birbirimizin korkunç ev arkadaşları olmasına izin verdik. Bu hoşgörü sayesinde de çok iyi arkadaşlar haline geldik.

Ama cennet bahçesinde bir yılan vardı; temiz aşkımızın elmasındaki bir solucan. Natalie'nin semptomları kendi başına rahatsız edici değildi –ara sıra olan pelvik sancılar, bacak ve ayaklarında uyuşmalar– ama ciddi bir duruma işaret ediyordu: kan pıhtıları. Teşhis konulduktan sonra, uzmanlarda oluşan bir ekip bir yandan ona düzenli olarak Coumadin iğneleri yapmayı, diğer yandan da dolaşım sistemini, gezici emboliler ciğerlerine yerleşemeden önce

onları yakalamak için tasarlanmış plastik göstergelerle donatmayı tartışırken onları dehşet içinde dinledik. Bu tümel yaklaşım bir tedavi değildi, zira pıhtılar Greenfield filtrelerinden kolayca yukarı akış meydana getirebilirlerdi. Ama hiçbir şey yapmamaktansa bunu yapmak daha iyi olacaktı. Natalie Ortodoks ilaçlara karşı olan tedbirliliğine rağmen bu tekniği kabul etti. Herhangi bir komplikasyon yoktu ve birkaç hafta içinde işine geri dönerek Charles suları kıyıya vururken hakkıyla Tennyson okudu. Doğruyu söylemek gerekirse, durumu benden çok daha iyi karşıladı. Demokles'in kılıcı bana özellikle ağır geliyordu ve ipliği de tek başına oldukça inceydi. Birçok geceler, siberalemde gezinerek kan pıhtıları için en yeni sonik, cerrahi ve farmasötik yaklaşımları araştırdım –hatta bir keresinde Londa'nın yenilikçi İleri Biyolojik Araştırmalar Enstitüsü'nün internet sitesine bile girdim– ama herhangi bir buluşa rastlayamadım.

Natalie'nin sözde yenilik karşıtı bakış açısının sonuçları arasında, "pagan doğum kontrolü," dediği bir bağlılık da vardı ki bu, doğurganlık çizelgesi, bitkisel doğum kontrol ilaçları ve olumlu düşüncenin bir kombinasyonundan oluşuyordu. Bu hususta şüpheli olsam da bu riski almaya hazırdım, zira Natalie'nin pagan doğum kontrolü, pagan sevişmeyle doğal bir ilinti içindeydi. Gecenin karanlık örtüsünün altında, ormanlar ve vadilerde elbiselerimizi çıkardık. Mutluluk çardakları adını taktığımız kutsal yerlerde birleştik –bir çift Spenser karşıtı olarak fazlasıyla onun ifadelerini kullanıyorduk– ki bu yerler arasından, Walden Gölü'nün sığ kısmı, Widener Kütüphanesi'nin kitap rafları ve Amerika'nın Stonehenge'i olarak bilinen New Hampshire anıtları en hatırlanmaya değer olanlarıydı.

Her ne kadar doğum kontrolü yanlısı olsak da, pagan doğum kontrolü ile pagan sevişmeyi birleştirmenin olası bir sonucunun pagan bir hamilelik olduğunu kısa bir süre sonra fark ettik.

Natalie bana bu haberi verdiğinde, "Bunun olacağını *biliyordum*!" diye feryat ettim. "Lanet olsun ki *biliyordum*!"

"Hiçbir doğum kontrol metodu güvenilir değildir," dedi.

"Biz doğum kontrolü denemedik. Biz Druid batıl inançlarını denedik."

"Şu an pek iyi değilsin, Mason. Çok kötü bir davranış sergiliyorsun."

"Çok kötü bir davranış sergiliyorum," diye onayladıktan sonra akşamın geri kalanı boyunca aynı davranışı sergilemeyi sürdürdüm.

Natalie'yi "Şamanizm maskesi altında kendini kandırmakla" ve "kötü zamanlar geçirdiği için tuhaflaşmakla" suçladım. Natalie bu iddiaların hiçbirini kabul etmedi. Gün batımında yeniden sakinleşmiştik ve durumumuza daha uygun davranışlar sergiliyorduk; ne medeniyetin ne de erişkinliğin tatmin edici cevaplar bulamadığı sorularla karşılaşan iki medeni yetişkin gibi.

Herhangi bir iyi Darwinci'nin de size söyleyebileceği gibi ontojenez filojenezi tekrarlamaz. Gelişmekte olan bir insan fetüsünün oluşturduğu geçici solungaç yarıklarını düşünerek kimse onu erişkin bir balık olarak görmemelidir. Ama aynı Darwinci size bir fetüsün yarıklarıyla ilgili başka bir şeyden daha bahsedecektir: Bir yosunun Aristo'ya ve salatalığın da size dönüşmesini sağlayan bir durumdan.

Bu dönüşümlerin nedeni, söz konusu ufak yarıkların, embriyonik bir balığın özelliklerine tamı tamına uymasıdır. Ve böylece Natalie'nin hamileliği ilerledikçe kendimi rahmindeki ufak şeyin balık atasını benimseyip benimsemediğini ve sürüngenlik aşamasına ne zaman erişeceğini merak ederken buldum. O şey memeli mirasına sahip çıkmadığı sürece Natalie'nin tüm kararlarını onaylayacaktım.

Sonraki üç hafta boyunca dört farklı doktora danıştık. Hepsi Natalie'nin hamileliğinin kanında gezici pıhtılar oluşma eğilimini şiddetlendireceği hususunda hemfikirdi. Asıl bakımını yapan Dr. Millard, "Tehlike oldukça ciddi ama ölümcül değil," dedi. Bu yorum bize pek farklı olmayan bir fark gibi göründü. Jinekolog da aynı şekilde pek yardımcı olmadı. Dr. Harris, Natalie'ye, "Fetüsü yaşatmaya karar verirseniz," dedi, "Sizi tehlikeden korumak için elimden geleni yaparım." Birinci Hematolog, Dr. Protter, daha iyimser bir yorum getirdi –"Her ne kadar herhangi bir vaatte bulunamasam da, bu bana düşük bir risk gibi göründü"– ama iyimserliği, ikinci hematoloğun tek anlamlı kötü yorumu sonucunda ortadan kalktı. Dr. Shumkas bize, "Yerinizde olsam," dedi, "hamileliği sona erdirirdim."

O ay anladım ki, insan zihni bu tür konuları anlayacak kadar evrilmemişti. Zihnimdeki düşünceler stroboskopik ışık karışımları ve boşluklar haline gelmişti. Her bir patlama, bana varlığı kesinleşmeyen oğlumun yaşamından kısa hikâyeler, varsayımsal kızımın Donya Sabacthani tarzı çocukluğundan alıntılar sunuyordu. Ama karışık görüntüler, yas tutanların ve mezar başındakilerin kıvılcımlanan kısa görüntüleri aklımda kalıyordu. Dr. Shumkas'a başvurmamızdan iki gün sonra Natalie'ye kürtaj olması gerektiğini düşündüğümü söyledim.

"Ben kürtaj olmak istemiyorum."

"O zaman bir bebeğin olmasını mı istiyorsun?"

"Onu da istemiyorum."

"Tam olarak *ne* istiyorsun?"

"Hamileliğin ortadan kalkmasını istiyorum."

O haftanın sonunda, Mass General'a gittik ve toplumun büyümesine katkımızı geri çektik. Bu oldukça basit bir işlemdi. Rutin bir ayakta tedavi ve kürtaj. Benim kök kanalım daha komplikeydi. Çıkarılmış fetüsün cinsiyetini öğrenmemeye karar verdik. Hastane

çıkışında bir eczaneye uğrayarak reçetede yazılı olan antibiyotikleri aldık. Eve gittik ve bir şişe Chianti'yi paylaştık. Sonra battaniyenin altına büzülerek ağlaştık.

Şafağın çökmesine yakın, ağzımda sanki bir boruyu emmişim gibi pis ve metalik bir tatla uyandım. Uyumakta olan arkadaşıma yaslanıp boynunu öptüm. Banyoya giderek çişimi yaptım ve yatağa dönüp uzun ve sıkıntılı bir Isla de Sangre rüyası gördüm. Bahía de Flores'te şnorkelle yüzüyordum, bir şapka kutusu büyüklüğünde bir deniztarağı kabuğunun üstündeydim. Kabuk birden açıldığında görmeyi beklediğim deniztarağının yanında *Londa Kitabı*'nın ıslak bir kopyası vardı. Şekilsiz bir uzantısıyla kitabın kapağını açtı ve üzerinde bir yazı olduğunu fark ettim: "Annem beni tasarladı, vaftiz babam beni rahme koydu, kız kardeşlerim beni besledi, ama beni şu anda olduğum canavara dönüştüren Mason'du."

NATALIE, KÜRTAJDAN SONRAKİ HAFTALARDA çok kederliydi. Bu, Spenser'ın karakteristik bir incelikle *Umutsuzluk* adını koyduğu Birinci Kitap, Kıta IX'daki hasta ve yönlendirici ilkel insanın etkisine girene dek sürdü. Hiçbir şeyin yardımı dokunmuyordu. Bir kedi almayı önerdiğimde bana alerjisini hatırlattı. Hafta sonu için Bahamalar'a uçmayı önerdiğimde henüz değerlendirmediği makaleler yığınını gösterdi. Prozac içmeye başlayabileceğini söylediğimde, beni onun "Natalie Novak dışında herkes ya da herhangi biri olmasını istemekle" suçladı. Nadiren ve ilgisizce sevişiyor ve embriyoları kondomlarla koruyorduk. Dükkânda uzun saatler boyu kalma huyumu yeniden edindiğimde ikimiz de şaşırmadık; Gutenberg sofusu, tefsirci keşiş, diğerlerinin erdemine hapsolmuş Mason.

Romantizmimiz kaybolduğunda, aramızdaki çekim azaldığında ve yakınlaşmalar geride kaldığında, bu şartlar altında her mantıklı çiftin yapacağı şeyi yaptık: Evlendik. Tören Natalie'nin Orta Çağ

hayranı erkek kardeşi Jerry'nin evinde gerçekleşti. Rahatsız edici kimseyi çağırmamaya karar verdiğimiz için ebeveynlerimiz ve çoğu akrabamız orada değildi. Jerry'nin dışındaki seyircilerimiz Dexter Padula, kız kardeşim Delia –o zamanlar var olmayan aktrislik kariyerini New York'tan L.A.'ye geçirme aşamasındaydı– ve Natalie'nin üç arkadaşı, son zamanlarda üç bölümlü, yayımlanamaz şiir kitapları çıkartan zarif Helen Vanderbilt, Natalie'yle birlikte liseye gitmiş olan ve şimdi uzun gövdeli Basset Hound yetiştiren iri yarı Margery Kaplan ve Natalie'nin eski sevgilisi ve şimdiki danışmanı olan ve eşimle ilgili cinsel deneyimlerine rağmen ilk görüşte ısındığım Abner Cassidy'yle sınırlıydı.

Natalie, düğün gecemizde bana, "Çok teşekkür ederim, Archimago," dedi. Archimago bizim favori *Faerie Queene* karakterimiz ve Spenser tarafından ikiyüzlülüğü, Şeytan'ı ve papayı farklı durumlarda simgelemesi için yaratılmış değişken bir büyücüydü. "Her erkek tezini bitiremeyen melankolik bir Emily Brontë delisine katlanamaz."

"Eğer izin verirsen, Malecasta, aya uçacağım ve onu gözlerinin rengine boyayacağım," diye cevap verdim. Malecasta, zevk düşkünlerinin cenneti Joyous şatosunun hanımıydı ve Periler Ülkesi'ndeki tüm zamparaları ve şehvet düşkünlerini mıknatıs gibi kendine çekerdi.

Natalie, neşesini pekiştirmek için aslında sıkıcı olan bir kişisel gelişim kitabından fırlamış gibi görünse de işe yarayan bir program takip ediyordu. *Umutsuzluk*'tan kurtuluşunun –"Yoksulluk ve zayıflıktan o hassas elmacık kemikleri, çökmüştü sanki hiç yememiş gibi"– geceleri aldığı St. John's haplarına, günde yirmi kere YMCA havuzunda attığı turlara, Caffeine Fiend'de organize ettiği salı gecesi okuma grubuna, şakalarının hedefi olmaya karşı neşeli istekliliğime ya da tüm bunların bir birleşimine mi bağlı olduğunu bilmiyorum. Her halükârda, canavar pençelerini gevşetmiş ve "hâlâ leş yiyiciler

için yalvaran cesetlerin leşiyle dolu bir mezarlık gibi, karanlık, kederle kaplı ve kasvetli" inine sessizce geri dönmüştü.

Natalie'nin iyileşmesinin üzerinden çok geçmeden, *Boston Globe*'a abone olmamız nedeniyle rutin olarak Londa'nın ismi ve fotoğrafıyla karşılaşmaya başladık. O aralar, elbette, Dame Kişot'un hikâyelerinin basıldığını görmediğim bir hafta bile olmadı, ama bunlar ön sayfa haberleriydi: İstikrarlı Aileler Merkezi isimli bir beyin takımının kurucusu ve başkanı Rahip Enoch Anthem'in o yozlaşmış feminizm kalesi Themisopolis'te oluşturulmuş rezil bir tezgâhı ifşa etmesi. Anthem, bir şekilde Londa'nın çalışanı ile Toulouse-kaynaklı, Disney'e benzeyen ve işitsel-animatronik robotlar üreten Baudrillard Simulacrum Kurumu başkan yardımcısı arasındaki bir toplantının kaydını ele geçirmişti. FBI, Rahip Anthem'in Londa'ya karşı açtığı davanın oldukça mantıksız olduğuna karar verdiğinde şikâyetini *Washington Post*'a taşımış ve böylece hikâye, binlerce sibernetik petri kabında o sahilden bu sahile savrulan bir bakteriyel kültür gibi hızla yayılmıştı.

Eğer Anthem'in Baudrillard kaydına inanılabilseydi, o bunaltıcı ağustos akşamında akıllısından aptalına birçok kişinin fikri düşünülmüştü. Oldukça vahşi senaryolardan birine göre, Abraham Lincoln'ün ünlü D. C. heykeli kadar büyük bir robot kopyası Capitol basamaklarında toplanmış temsilcilere karşı meydan okuyordu. "İçinizden herhangi biri yeniden seçilme idealinden daha yüksekleri hedefliyor mu? Hanginiz bana seçmenlerinin tiranlığına karşı koyarken vicdanının isteklerini ön planda tuttuğu zamanları anlatabilir?" Eşit derecede saçma bir varsayıma göre de Sabacthani Kardeşler, Washington Hayvanat Bahçesi'nin Primat Evi'ne gizlice bazı maymun androidler sokuyordu.

Ertesi günkü ziyaretçiler, Yeni Dünya maymunlarının, akrabalarının orman habitatının harap edilişine ağlayışını göreceklerdi.

Sığırlar için yeni otlama yerleri oluşturmaya istekli Amerikan hazır yemek kuruluşlarına ait bir suç. Ama akşamın en delice beyin fırtınası, Enoch Anthem'in dikkatini çeken Redneck Operasyonu'ydu. Bu plana göre, Baudrillard çalışanları, et ve kandan oluşan prototiplerinden ayırt edilemeyecek olan android koşucular üretecekti. Bu koşucuların her biri üreme hakları, gey evlilikleri, evrimsel biyoloji veya İsa Mesih'in onaylamadığı diğer kurumları onaylayan tişörtler giyecekti. Eninde sonunda bira ya da dindarlık ya da her ikisiyle kafayı bulmuş karşıt fikirli bir motorcu, karanlıkta kalmış atletlerden birine çarpacaktı. Ama motorcunun pişman olmaya vakti olmayacaktı, zira robotlar aslında ayaklı bombalardı ve bir darbe sonucu patlamak üzere tasarlanmışlardı.

Küçük kafası, yuvarlak vücudu ve endişeli tutumlarıyla domuza benzeyen ve bana, devrilmek üzere olan bir bovling labutunu hatırlatan Enoch Anthem sonraki üç haftasını, kitle e-postaları, bir sürü internet makalesi ve Natalie'nin "intikamcı" diye adlandırdığı ağlarda yaptığı düzinelerce gösteriyle Redneck Operasyonu'na saldırarak geçirdi. Londa'yı "Efendimizi çarmıha gerenlere layık bir terörist plan" yapmakla suçladı ve anketçilerin verilerine göre Amerikalıların çoğu onunla hemfikirdi. Halk, en kalitesiz insanın bile solcu Fransız C-3PO robotları tarafından havaya uçurulması fikrini iyi karşılamamıştı.

Natalie, bana Isla de Sangre'deki derslerimizde hafif bir cinsel çekim olduğunu kabul ettirdiğinden beri içten içe Londa'yı kıskanıyordu. Ama Batı dünyasındaki her feminist gibi Natalie de Dame Kişot'a hayrandı ve benden eski öğrencimin Redneck Operasyonu kadar cüretkâr bir operasyonu asla gerçekleştirmeyeceği hususunda basına duyuru yapmamı istedi. O kurnaz basın sözcüsü Pauline Chilton, Dr. Sabacthani'nin, "Rahip Anthem'in saçma suçlamalarına cevap vermek için" bir basın konferansında olacağını bildirdiği sı-

rada, ben az kalsın *New York Times*'ı arayacaktım. Bir kere daha İsis ve Horus ve Thoth yardımıma yetişmişti. En azından bir süre daha Londa'nın dünyasının dışında durmayı sürdürebilecektim.

Etkinliğe yüzden fazla gazeteci katıldı. Biz de Natalie'yle birlikte mikrodalga pizzalarımızı yiyerek televizyondan izledik. Londa yalnızca Enoch Anthem'i "bir şaka, evine kafasında bir ördekle gelse bile onu anlayamayacak bir adam" olarak lanse etmekle kalmayıp, aynı zamanda Amerikalı kardeşlerine "Themisopolis komunitesinin, şiddetin her türünden sakınmakla ünlü mükemmel bir geçmişi olduğunu ve bunun onları Sağlıklı Aileler Merkezi'nden bir adım öteye götürdüğünü" de açıklayarak kendisini zekice bir şekilde temize çıkardı. Daha hafta sona ermeden, anketlerde halkın, Dame Kişot'un saldırgan fantezilerini affettiği sonucu çıktı.

Natalie'ye, "Londa bir konuda yanıldı," dedim. "Redneck Operasyonu tamamıyla bir saçmalıktı, ama yine *de* Themisopolis'in duvarları arasında ayaklı bir bomba var."

Natalie daha önce Londa'nın akıl sağlığını sorgulayışıma şahit olmuştu, ama argümanlarımı asla ikna edici bulmamıştı. "Ne zaman patlayacak?"

"Ona en fazla üç yıl veriyorum."

"Hey, Archimago, duymak istemediğin bir şey söyleyeyim mi? Yani, evet, burada Dame Kişot uzmanı sensin ve bir felakete sürükleniyor olması da olası. Ama düşünmeden edemiyorum; acaba derinlerde aslında Anthem gibi palyaçolara karşı savaşmanın bir *erkeğin* işi olduğuna mı inanıyorsun?"

"Bir mumu eliyle söndürdü. Tırnağının altına iğne soktu."

"İlgi çekici biri olduğu kesin. Eğer onu tekrar görürsen benim için bir imzasını iste."

İLK EVLİLİK YILDÖNÜMÜMÜZÜN AKŞAMINDA eve elimde bir düzine gülle geldim ve onları, teatral hareketlerle ve buketin içerdiği Japon böceklerine sevgi vermek ve onları beslemekle ilgili bir espri yaparak, şaşkın bakışları altında Natalie'ye verdim. Göz göze geldik. Natalie acı çekerken de utanırken de büyüleyiciydi.

"Sevgili, Abby," dedim, "karım evlilik yıldönümümüzü unuttu. Bu rol değişikliği yüzünden incinmiş mi hissetmeliyim yoksa buna gülüp geçmeli miyim?"

Natalie, Spensercı canavar Error'un etkisini yok etmek için zoraki bir gülümseme sergiledi, elimi sıktı ve beni Tasty Triffid'de akşam yemeği yemeye davet etti. Memnuniyetle kabul ettim. Kanepede pagan tarzı seviştik, sonra yemek yemek için dışarı çıktık. Çorba kısmını tamamen etçiller için yapılmış Bleeding Carrot isimli varsayımsal bir restoranla ilgili espriler yaparak geçirdim. Restoranın menüsünde kabak aromalı sosis, brokoli tadını verecek şekilde hazırlanmış tavuk kanatları ve domuz etinden yapılmış yapay karnabahar vardı. Karım eğleniyor taklidi yaptı. Bana bu kadarını borçluydu.

Daha sonra, Natalie'nin çantasında anahtarlarını aradığı sırada merdivenlerin önünde beklerken dükkânın kasasını kilitlememiş olabileceğim aklıma geldi. Pek de sorun değildi; içeri birinin girmesi olasılığı çok düşüktü. *Yine de kontrol etsem iyi* olur, diye düşündüm. Natalie'ye bir kez daha sevişmemize yetecek kadar kısa bir süre içinde döneceğimi söyleyerek aceleyle yola koyuldum.

Hep yürüdüğüm yol beni Charles'ın kuzey kıyısındaki asfalt yola getirdi. Böylece söğüt ağaçları ve banklar arasında bir gezinti yaptım. Gündüzleri bu gezinti yeri koşanlar, bisiklete binenler, bebek arabası süren anneler ve ördeklere ekmek atan şu iyi insan tayfasıyla doluyken, geceleri de genelde Starrow Yolu'nun sokak lambaları tarafından aydınlatılmasına rağmen bomboş olurdu. Tek başıma yumuşak yaz havasında ilerliyor ve nehrin kıyıya vuruşunun o yu-

muşak ve ritmik çağıltısını dinliyordum; tıpkı Error'un çocuğunu emzirişi gibi.

Yalnızlığım uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde, adımlarımı takip eden ve kocaman bir pervane böceğinin aya kur yapışı gibi gölgelerin içine girip sonra çıkan kambur ve kötü bir şeyin varlığından önce bilinçdışı olarak sonra da rahatsız edici bir kesinlikle emin oldum. Anlaşılan astım hastasıydı, zira her nefes alışı bir çaba gerektiriyordu. Elbette Boston'da bir sürü takipçi sapık ve gece yarısı psikopatı vardır, ama neden bu hırıltılı Karındeşen Jack *beni* seçmişti ki?

Yürümeye devam et, Mason. Sol ayak, sağ ayak, sol, sağ. Cep telefonumu yanıma almış olduğumu umut ederek ceplerimi karıştırdım. Hiç şansım yoktu. En yakın polis istasyonu binlerce Boston'lunun ve Tanrı'nın bildiği bir yerdeydi, ama benim bildiğim bir yerde değil. Dönen beynimde bir taktik oluşturdum. Eğer hızla dükkâna koşarsam, büyük olasılıkla Jack'le arama birkaç dakika içinde bir kapı kilitleyebilirdim.

Karındeşen yakınlaştı, Lamaz egzersizlerini yapan hamile bir kadın gibi nefes alıyordu. Koşmaya başladım. Park edilmiş arabalar, ışıklı pencereler, karanlık ağaçlar, kötü çöp konteynerlerinin görüntüsü oldukça hızlıydı. Sonunda dükkân ufukta göründü. Anahtar avucumun içinde titriyordu. Onu bir şekilde kilide soktum. Kapıyı arkamdan kapatarak tüm kilitlerini kilitledim. Hafif bir nefes aldım. Ne yapmam gerektiğini düşünürken, kalbim göğüs kafesimde yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu: *Polisleri ara, Natalie'yi ara ya da Dexter'in tezgâhın altında tuttuğu alet kutusundan çekici alıp silahlan.*

Çekiç en mantıklı seçenek gibi görünüyordu; Jack görüş alanıma girip silüeti kapı çerçevesini doldurduğunda ve sesi kurşungeçirmez pencere camından içeri girdiğinde onu elime almak üzereydim. "Ka-

pıyı kapalı tut," diye ısrar etti, üç kısa ve kesik sözcük sarf etmişti. "Beni içeri özgür iradenle almalısın; baskı yok, tehdit yok."

"Ne istiyorsun?"

Sorumu duymazdan geldi. "Çok ciddiyim," dedi. "Özgür bir seçim olmalı."

"Sen de kimsin?"

"Benimle ilgili yaptığın o *diğer* özgür seçim gibi."

"Seni tanımıyorum."

"Bu doğru, baba. Beni hazır olduğunda tanı. Ben sabırlı bir fetüsüm."

Bağırsaklarım büzüldü. Baba mı? Fetüs mü? Ne?

Oğlum olduğunu sanan adama, "Nereden geliyorsun?" diye sordum. "Hangi enstitüden? Sana yardımcı olamam. Gerçekten. Sana yalnızca doktorlar yardımcı olabilir."

"Belki annemle ikiniz bana Peter adını koyardınız. Ya da Nigel. Biff. Oliver. Marcus. Kelton. Bana John Snow de. Kapıyı açsaydın daha iyi anlaşabilirdik. John Snow ve Mason Ambrose karşılıklı konuşuyor."

Nedenini bilmeden adamın istediğini yaptım. O kapının eşiğinden içeri girerken Londa'ya sunduğum ikinci Kohlbergci ikilem aklıma geldi: Helga Eschbach'ın eczaneye radyum özü çalmak için girdiği ikilem.

Işığa çıkana kadar geleneksel bir şehir suçlusu olmaktan çok uzak olan bu serseri aslında tamamıyla bir zavallıydı. Karın Deşen Jack değil Zavallı John'du. Romatizmalı bir çekirgeymiş gibi yürüyordu. Eksik omuru onu sonsuz bir eğilme haline hapsetmişti. Sağ eli bir çan ipi gibi aksıyordu ve sol gözü sinir sisteminden kurtulmuş ve yukarıdaki bulutlara ve kazlara doğru dönmüştü.

"Bana baba dedin," dedim.

"Peder dememi mi tercih ederdin?"

John Snow'un yüzünde bir keder ifadesi oluştu ve bir golf topu gibi nokta nokta hareketlendi. Üzerinde yırtık bir Levi's, lekeli bej bir rüzgârlık ve Red Sox logolu, arkası açık bir beyzbol şapkası vardı. İleri doğru hareket ettiğinde bana küçümseme ile merak birleşimi bir ifadeyle baktı. Dehşet içinde, kalın kaşlarının ve Romalı burnunun bana benzediğini ve Natalie'nin genlerinden de kalın dudaklarını ve gamzeli yanaklarını aldığını fark ettim.

"Ben tamamen safım," diye devam etti. "Bir süt kadar safım, bir sabun kadar temizim ve bir koyun kadar lekesizim. Olgunluk yaşım otuz; kronolojik yaşıma göreyse yirmi günlüğüm."

"Seni peşime Charnock mu taktı? Dr. Vincent Charnock?"

"Saf, temiz, lekesizim, ama sen beni dünyadan kazıdın."

Harvard Klasikleri'nden yeni gelmiş bir sevkiyata doğru ilerleyerek tökezledim ve kartonun üzerine düştüm. *Dasein*'ımın tüm kemikleri ve lifleri ve imgelemleri şaşkınlık içinde titriyordu. Bu sahnenin ardındaki soysuz ile Natalie'nin kürtajı nasıl bir bağlantı içindeydi? Charnock materyal için ödeme yapmış mıydı yoksa onu doğrudan çalmış mıydı? Tüm fetüse gerek yoktu elbette. Minicik bir doku parçası bile yeterli olabilirdi. Tek bir sağlıklı hücre.

John Snow, "Bizim türümüz hiçbir açıdan tatmin olamıyor," dedi. "Gülün kokusunu alabiliyoruz, ama zevkine varamıyoruz. Kirazın tadına bakabiliyoruz, ama ondan zevk alamıyoruz."

Tek bir hücre. Sonraki durak, petri kabı ve ardından da yüksek teknolojili deney şişesi ve sonra da ontojeneratör.

"Hiç güneşin sıcaklığını yüzümde hissedip bundan zevk alamadım; işte bana bunu yaptın."

Ve son olarak da NBEBY başlığı. John Snow'un yaratıcısının, fırlatıp attığı yedi sağlıklı embriyo yüzünden yaşadığı suçluluktan kurtulmak için RXL-313'ü kullanan Charnock olduğu kanaatine vardım.

"Asla bir dondurma külahının tatlılığını hissedemedim."

Ya da eğer Charnock değilse, o zaman... Londa mıydı? Düşünülemeyecek bir şey, ama hayal edilemeyecek bir şey değil.

Ziyaretçim bir lise biyoloji metinleri kartonunun üzerine uzandı ve iyi olan eline, sanki kolu bu acayip aygıtta oluşturulduğunu henüz fark etmiş gibi hayranlıkla baktı. Bana yaslandı. Çok garip, ama endişe hissim ortadan kayboldu ve ani bir etkileşim oldu. John Snow beni öpmeye yeltendiğinde karşı koymadım ve yanağımı uzattım.

"Londa Sabacthani ismi sana bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordum.

"Bir aziz kadar tertemiz." Biyoloji metinlerinin üstünden kalktı ve annesinden aldığı mavi gözlerini bana dikti.

"Yaratıcın Londa mıydı?"

"Yağmur kadar masum." Girişe yaklaştı ve bu derece zayıf düşmüş biri için şaşırtıcı bir atiklikle kapıyı hızla çekti.

"Beni Natalie Novak yaptı. Mason Ambrose yaptı."

"Gitmen mi gerekiyor?" diye sordum.

"Asla bir çam ormanının kokusunundan zevk alamıyoruz."

"Natalie'yi ziyaret edecek misin?"

"Her çocuk anne ilgisini hak eder. Hoşuna gitse de gitmese de."

"Onu *bu gece* mi göreceksin?"

"Bu gece değil, ama yakında. Ona anne demeyi düşünüyorum. Hoşuna gitmeyecek. Bir çayır kuşunun şarkısından zevk alamayacağım. İyi uyu, baba. Mutlu evlilik yıldönümleri. Beni öldürmemeliydin."

John Snow gecenin içine doğru sessizce süzülerek kapıyı kapadı ve on dakika boyunca Harvard Klasikleri'nin üstünde öylece oturdum. Zihnim yeni doğmuş bir fıçı çocuğunun ruhu kadar boştu.

9. Bölüm

ERDEMLİ VE SEVGİ DOLU FLORIMELL, tecavüz teklifini reddettiğinde azgın oğlunun yaşadığı hayal kırıklığını gören kötü orman cadısı bir plan hazırlar. Reddedilmiş olan oğluna kolayca aklını başından alacak ve kolayca ayartabileceği sahte bir kız sunacaktır. Böylece *Faerie Queene*'nin Bizans oyunu başka bir garip yaratığa, kimyasal bir karışım olan Sahte Florimell'e hayat verir. Cadı, kızın gözlerinin yerine yanan lambalar, saçlarının yerine altın teller koyar ve "ölü cesedini yönetme" işi için nüfuzlu bir peri seçer. Söz konusu ceset, boyalı parafin ve en önemlisi de kardan oluşmaktadır. Cadı, kar malzemesini büyük olasılıkla asıl Florimell'in bekâretiyle sinsice alay etmek için seçmiştir.

Sinsi alaycılık, muhtemelen gece ziyaretçimi yaratıp ona John Snow adını koyan dengesiz biyoloğun aklındaki son şeydi. Büyük olasılıkla bu fetüsün, diğer tüm fetüslerle birlikte melek gibi olduğu hususundaki inancını vurgulamak istiyordu. Burada kar, beden oluyordu ki bu Tanrı'nın insan ırkını yaratırkenki niyetine, şu an dünya üzerindeki *Homo sapiens sapiens*'in alçak halinden çok daha yakındı.

İçimden bir ses immakuloidin[26] yaratıcısının *Faerie Queene*'ni hiç okumadığını söylüyor.

Tüm bu tersliklere rağmen kasayı kontrol etmeyi hatırladım –kilitliydi– ve sonra da dükkândan çıktım ve Comm Sokağı'ndan aşağı doğru ilerledim. Yayaları ite kaka ve yarım düzine, açık turuncu renkteki DUR işaretini görmezden gelerek on dakikada ön verandamıza ulaştım. Natalie, veranda penceresinin önünde bir silüet şeklinde duruyordu: Sherborn Sokağı'nın Sisifos'u, koşu bandının üstünde koşuyordu. Ön kapıdan içeri girdim, mermer antreden hızla geçtim; çatlaklar tıpkı John Snow'un düzensiz sinir lifleri gibi her yana dağılıyordu. Merdivenlerden ikişer ikişer çıktım. Hayalimde korkunç bir tablo belirdi: İmmaküloid, onun çevresinde dolanırken Natalie olduğu yerde gittikçe daha hızlı koşuyor. John Snow yanında kalarak ona suçlamalarda bulunmayı sürdürüyor.

Hızla salona girdim. Natalie ışığı yaktı. Yürüyüş bandı birden durdu.

Nefes nefese, "Hoşgeldin," dedi.

"Bu gece bir şey oldu."

"Hayalet görmüş gibisin."

Natalie'yi üzmeden John Snow'dan bahsetmenin bir yolu yoktu, ama yine de konuyu dolaylı olarak anlatmaya karar verdim. "Sahte Florimell'i hatırlıyor musun? Bazen Karlı Florimell diye de isimlendiriliyordu?"

"Ne olmuş ona?"

"Edebiyat tarihinin kopyalama olayı. Kötü bir cadı tarafından gerçekleştirilmişti. Gerçeği şimdi anlatıyorum, hayatım. Birisi oğlumuzun yaşayan bir kopyasını yapmış."

"Ne oğlu?"

26 Masumsu anlamına gelebilecek yazarın oluşturduğu bir kelime. (yay. n.)

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Kendine John Snow diyor."

"Hiç mantıklı şeyler söylemiyorsun."

"Fetüsümüz geri döndü."

"Bu çok saçma."

"Hayır. Bu teknoloji."

Gecenin geri kalanını klostrofobik mutfağımızda konuşarak ve kahve içerek geçirdik.

Şafak söktüğünde, Natalie birinin –Vincent Charnock ya da Londa Sabacthani ya da bir başkası– ontojeneratörü ve NBEBY başlığını hasta bir amaç uğruna kullandığına ikna oldu. Kafeinin etkisinde, ama oldukça yorgun bir halde yatak odasına gittik. Pencerede cüzzamlı, yapmacık bir ay parıldıyordu. Comm Caddesi'nden ağır bir trafik sesi geliyordu.

"Sana ulaşmayı planlıyor," dedim. "Sana anne diye seslenmesine hazırlıklı olmalısın."

"Anne ve de katil, öyle mi?"

"Evet, ama konuşan sadece o NBEBY başlığı. İnan ya da inanma, ona karşı bir şefkat hissettim. Özellikle de yanağımı öptüğünde."

Natalie'yle yatağa ağlaşarak son gidişimizde, sebep John Snow'du. Bu gece, déjà vu; uykuya aynı çaresiz kucaklaşmayla, aynı şekilde gözyaşlarıyla daldık. Ama şimdi olay fetüsümüzün ölümü değil, eşit derecede rahatsız edici dirilişiydi. Eğer bu işin arkasında Londa varsa, *Cordelia Drake* canlı şovuna çıkma davetini kabul ederek kamuoyuna eski öğrencimin her ne kadar görünüşte insancıl olsa da, biyolojik büyücülükle uğraştığını söylemeye yemin ettim. *Eğer fikrimi sorarsanız, Cordelia, Dr. Sabacthani delirmiş.*

Gece yarısı uyanıp Londa'ya bir e-posta yazdım. Bu mesaj ya beklenmedik bir sürpriz ya da bana oynadığı oyunun hemen işe yaradığının bir göstergesi olacaktı. Birkaç kısa cümle sonrasında ona

kitap dükkânımdan, evliliğimden *Dünya Çapında Etik*'in başarısından ve sonunda da fetüsümden ve onun belirişinden bahsederek, olayı –onunla ilgili iyi şeyler düşünmek istediğim için– "şoke olacağı bir haber" olarak niteledim. Durumun belirsizliğini anlattım. John Snow'un konuşmasını karakterize eden o garip dokunaklılık ve banallik karışımını, tehditle karışık o tedirgin edici hüznünü anlattım. "Yakında bir araya gelip bu terk edilmiş beher garibesini konuşabilir miyiz?" İyi bir sonuç edinme umuduyla Gönder'e bastım.

Sonra Kan Adası'nın Çılgın Doktoru'nu arama işine giriştim. Arama motoruma "Vincent Charnock" yazdım. Bu işe yaramayınca, "Ontojeneratör" yazdım. Sıfır. Umutsuzlukla "immakuloid" ya da "John Snow" ya da "Gülü koklarız, ama asla zevkine varamayız" sözcüklerini içeren web sitelerini aradım. Bir şey bulamadım.

Cumartesi gecesi Natalie ilk ziyaret olayını yaşadı. Kendini şair ilan etmiş olan Helen Vanderbilt'le birlikte Coolidge Corner Sineması'ndaki *Andre'yle Akşam Yemeğim*'in yeni uyarlamasından çıktıklarında karanlığın içinden bir adam gelmiş ve elini omzuna koyarak kendini tanıtmış. Konuşmaları kısa ama anlamlıymış. İmmakuloid ona "korumasız bebeklerin zalim yok edicisi" demiş. Natalie, onu doğurmanın ölümüne sebep olabileceğini söyleyerek karşı çıkmış.

"O zaman toplamda bir hayat kaybı olmazdı," diye cevap gelmiş.

Natalie, "Belli ki net bir kazanç söz konusu," demiş.

John Snow, "Ben hayatta değilim," demiş.

Adam yeniden karanlığa karışarak uzaklaştığında Helen, Natalie'ye dönerek, "Bu da neyin nesiydi?" siye sormuş.

Yaratık pazar günü ortaya çıkmadı, ama sonra musallat olma durumu tam gaz devam ederek, tüm hafta boyunca sürdü. Ayakta olduğumuz her an bazen fiziksel olarak, ama çoğunlukla korkunç

düşüncelerimizde ve dehşet anılarımızda o yanımızdaydı. Oğlumuzun kopyası –John Snow ve o habis saflığı, kozmik sitemleri, bizi yorulmak bilmeden tedirgin etmeye kendini adayışı– sayesinde saatin her tıklaması bizi daha da tedirgin ediyordu.

Natalie, o yaz Hawthorne İngilizce Bölümü'nün Caligulacı protokolleri nedeniyle dört derse girmek zorunda kalmıştı: Birinci Sınıf Kompozisyon, İngiliz Rönesans Şiiri, Yunan Draması ve Kral Arthur Romansı. Ve neredeyse her sınıfa girişinde, John Snow köşede onu bekliyor oluyordu. Bir sıraya oturmuş, parmaklarını kızaklı sıraya vurarak onu izliyordu.

Tartışmalara asla katılmıyor, ama bazen turet sendromu kurbanı gibi mantıksız çıkarımlarından birini ağzından kaçırıyordu. "Uçuruma atılmış!" "Hümanistleri destekliyor, ama insanları öldürüyor!" "Perry Como 'İnanıyorum!' şarkısını söylediğinde kalp atışlarım asla hızlanmayacak!" Natalie lisans öğrencilerine John Snow'un ilaç kullanmakta olan kardeşi olduğunu ve bir devlet akıl hastanesi tarafından kısa bir süre önce onun sorumluluğuna bırakıldığını söylemişti. Açıklaması hiç sorgulanmadı. Sürekli Eğitim Üniversitesi'nde ders almış herhangi biri, söz konusu kaçık dinleyiciden çok daha garip yetişkin öğrencilerle karşılaşmıştı.

İmmakuloid, Natalie'yi rahatsız etmediği zamanlarda kitap dükkânına geliyor, rafların yanından geçerek kafeteryadaki boş koltuklardan birine oturuyordu. Bir masada oturmasına izin veriyordum. Çoğunlukla orada oturup hissiz dilini bir *latte*yle yıkıyor ve bilim kurgu ve fantezi raflarımızdan rasgele bir kitap seçip okuyordu. Ama arada sırada patlamalar yaptığı da oluyordu. "Bir portakal kabuğu gibi fırlatılıp atıldım!" "Şeytanın elinden kürtaj aletini alın!" "Ailem tarafından canlı canlı kazığa sokuldum!" Her ne kadar müşterilerimizi rahatsız etse de kimse onu atmamı istemedi. O günlerde Boston sokaklarında birçok evsiz şizofren gezinmekteydi ve konu-

şulmayan bir etik anlayışıyla bu insanlara bedava kahve vermek, onları yağmurdan korumak ve onlara sabırla katlanmak biz dükkân sahiplerinden beklenen bir şeydi.

Salı ve perşembe sabahları dükkân çok da kalabalık olmadığından çoğunlukla John Snow'la konuşmak için zamanım oluyordu. Konuşmalarımız genelde pek aydınlatıcı değildi. Onu kimin oluşturduğunu, varlığını nasıl sürdürdüğünü ya da varsayımsal ebeveynlerini rahatsız etmediği zamanlarda nerede olduğunu söylemiyordu. Sadece bir keresinde bir sorumla onu hazırlıksız yakaladım ve yaratıcısının hoşuna gitmeyeceğini düşündüğüm bir cevap aldım.

"Senin sağlıklı bir adam olmadığın gözümden kaçmadı," dedim. "Bir immakuloidin normal yaşam süresi ne kadardır?"

Şekilsiz kafasını salladı ve öksürdü. "Günlerim sayılı."

"Beş yıl daha yaşayacak mısın? Yoksa bir yıl mı?"

"Yakında amacıma ulaşacağım."

"Ne amacı? Beni delirtmek mi? Natalie'yi bir zavallı haline mi getirmek?"

Ama fetüs samimiyet rezervlerini harcamıştı. Bariz bir şekilde konuşmamızı bitirmek için ayağa kalktı ve, "Mastürbasyon yapmalıyım, ama her orgazmım bir öncekinden daha sıkıcı!" diye bağırdı.

Müşterilerden bazıları nefesini tuttu, bazıları inledi, kıkırdadı ya da başka bir yerdeymiş gibi davrandı.

"Zevk almadan boşalmak. Bunu hayal edebiliyor musun?"

Pazar sabahı Londa sonunda e-postama cevap verebildi. Bir selamlama ya da "Sevgili Mason," yoktu; sadece basit alaycı bir cümle yazmıştı: "Güveç kızı eski ahlak eğitmeniyle iletişim kurmaya çalıştığında o 'Sil' tuşuna bastı ve şimdi kızın onun önüne lanet kırmızı halıyı mı sermesi gerekiyor?"

Cevabım oldukça basitti. "Bana medeni bir cevap borçlusun ve bunu biliyorsun."

Bir saat içinde bilgisayarının başına dönmüştü. "Birçok düşmanım var, ama Mason Ambrose onlardan biri değil." Kitap satıcısı olarak başarılı olmamdan memnun olduğunu, *Dünya Çapında Etik*'i çalışanları için okunması gerekenler arasına koyduğunu ve Natalie'nin "benimle evlenmeye karar verdiğine göre çok zeki bir kadın olması gerektiğini" söyleyerek devam etti. John Snow kriziyle ilgili olarak en az benim kadar bilgisiz olduğunu iddia etti. "Dünyada dördüncü bir beher çocuğu olduğunu bilmek ne garip. Buraya gel, Sokrates, bir ara mutlaka gel de hayat ve gizemleriyle ilgili biraz konuşalım. Yolly seni görünce çok sevinecek –Quetzie de öyle– ve ben karşımda seni görünce lütfedip sana sarılabilirim bile."

THEMISOPOLIS'E DOĞRU YAVAŞ İLERLEYEN bir yolculuğa çıktım. Güzel otellerde sabahladım ve Boston ile Philadelphia arasındaki tüm ikinci el dükkânlar ve antika dükkânlarında bibliografik değeri olan eşyalar aradım.

Maryland'in sınırını geçtiğimde Subaru arabamın bagajında nadir bazı Willa Cather'ler, bir çift Theodore Dreiser birinci basımı ve *Ilahî Komedya*'nın anlaşılmaz Thomas Bergin çevirisi yer almaktaydı. Chadds Ford'da, Harriet's Hideaway isimli, oda-kahvaltı şeklinde hizmet veren bir pansiyonda oda tuttuktan sonra cep telefonumu açtım ve Londa'nın düdük sesli randevu sekreteriyle iletişime geçtim. Kadın bana yarının şifresinin "Godzilla" olacağını söyledi. Harriet's'ın misafir odasında uyudum, kahvaltıda birkaç sıcak *bagel* yedim ve 1. yoldan aşağı doğru ilerlemeye devam ettim.

Hiçbir sanatçının fırçası, hiçbir fotoğrafçının objektifi, hiçbir dijital Da Vinci pikseli Themisopolis'in görkemli günlerindeki ihtişamını yakalayamazdı. Ama Edmund Spenser'ın okunun buraya eriştiğini

hayal edebiliyorum. *Faerie Queene*'in birinci kitabında, Kızıl Haç Şovalyesi'nin "kare tuğlalarla yapılmış ve sevimli bir şekilde hiçbir tuğlası harçla sıvanmamış olan görkemli saraya" girmek zorunda olduğu sahnenin de bundan aşağı kalır yanı yoktu. Kahramanımız parıldayan duvarlardan çok etkilendi: "Her yanında altın aynalarla, saf gökyüzü onların sevemeyeceği kadar berraktı." İlk kez Adalet Şehri'ne yaklaşıyordum. Şaşkınlıkla Avalon yolunun kenarında açan kiraz ağaçlarını, Hypatia Meydanı'nda yükselmiş kuyuları ve uzaktaki Themisopolis'in o parlak ve mermerden duvarlarını izledim. Ana kapıya ulaştığımda, güneşte Tanrı'nın özel banka kasası gibi parıldayan bronz kapıları gördüm ve şaşkınlığım bir anda dehşete dönüştü. Quehannock Park'ında, kendini yardım etmeye ve gerçek mutluluğa adamış olan bir kurum oluşmuştu, ama bu kurum dünyaya herhangi bir maksimum güvenlikli hapishane kadar ürkütücü olan yüzünü gösteriyordu.

Subaru arabamı ziyaretçi otoparkına bıraktım ve yürüyerek devam ettim. Yürürken, kirazların tatlı kokusu ciğerlerime doluyordu. Yaklaştığımı gördüğünde elinde akrilik bir klasör tutan sağlam görünüşlü bir kadın, bekçi kulübesinden bana doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Saçları asker kesimiydi ve sağlam vücuduna, kaba metal düğmeleri olan siyah deri bir ceket geçirmişti. Omzundaki tabanca kılıfında otomatik bir tabanca olduğu göze çarpıyordu.

"Godzilla," dedim.

"İsminiz?"

"Mason Ambrose."

Nöbetçi, klasörüne göz attıktan sonra bana bir harita verdi ve uzaktan kumandasının bir düğmesine bastı. Birden mamut kapılar gıcırdaya gıcırdaya açıldı ve çan kuleleri, üçgen çatılar, saat kuleleri ve çınar ile akçaağaçlardan oluşan koruluklarla ortaya çıkan bir manzarayı sergiledi.

Elbette bu gerçek bir şehir değildi. Shambhala Caddesi'nden aşağı inerken güneşli meydanları, geniş bisiklet yollarını, neoBauhaus binaları, çimenleri güzelce kesilmiş avluları ve yaya topluluklarını –laboratuvar önlüklü bilim insanları, yakası düğmeli kot gömlekli mühendisleri, balıkçıyaka süveterli doktora öğrencileri– inceledim. Themisopolis bana daha çok hoş bir bölge üniversitesi ya da belki yüksek bilinç ile dünyevi rahatlık arasında bir uyumsuzluk olmadığını düşünen Batılılaşmış Budistler için bir meditasyon yeri gibi göründü. Boudicca Yolu ayrımına ulaştığımda Alethia Meydanı'ndan devam ettim. Meydan, ortasında Themis'in bronz heykeli duran parke taşlardan oluşuyordu. Her zamanki gibi Themis'in gözleri bağlıydı, kılıcını yukarı tutuyordu ve ünlü terazileri görünmez düşüncelerin ağırlığı altında tıpkı bir tahterevalli gibi yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket edebilmeleri için bir elektrikli motora bağlanmıştı.

Vespa motorsikleti olan bir kadın bana doğru geldi. Frenleri sıktı, motordan aşağı indi ve başlığını çıkararak koyu kestane rengi saçlarını gözler önüne serdi.

"Londa!" diye bağırdım.

Üzerinden çok uzun zaman geçen, beni öptüğü o Proserpina'nın ölüm gecesindeki haliyle neredeyse aynıydı; elbette daha büyüktü, ama görünüşü çok değişmemiş, yirmi beşinden anca birkaç gün almış gibi görünüyordu.

"Tekrar dene."

Birden hatamı fark ettim. "Yolly!"

"Tam isabet, Mason."

Yolly, el sıkışmamıza umulmadık bir duygusallık kattı. "Çok havalı bir mobilet," dedim.

"Gene de atları tercih ederim."

"Sevgili yaşlı, Oyster."

"İnanmayacaksın ama o hâlâ yaşıyor. Leesburg'da bir emeklilik hayatı geçiriyor. Biraz kireçlenme sorunu var, ama kortizon onu ayakta tutabiliyor."

Yolly'ye Kan Adası anılarımın arasında hiçbirinin beni Chincoteague midillisinin üstünde ovalarda dört nala at binen küçük kız kadar etkilemediğini söyledim.

Nötr bir ses tonuyla sanki o günler ne iyi ne de kötüymüş ve önemli olan ileride onu bekleyen günlermiş edasıyla, "Eski günler," dedi.

Üçüncü sınıfa giden, okul bahçesinde Dame Kişot oyun kartlarını takas eden iki Sabacthani hayranı çocuk gibi bir sürü anı paylaştık. Donya'nın küçük planateryumu, Brock'un tuhaf tabloları, Charnock'un esrarengiz canavarları, kızıl mercanlar, zümrüt yeşili yosunlar, hayali çiçekler, aksi timsahlar, manik maymunlar. Yolly beni soğuk bir entelektüel değil de, "Londa'yı Londa'nın kendisinden bile iyi anlayan klas ve genç bir filozof adam" olarak görüyormuş. Bu beni çok şaşırttı.

"Bazen onu anladığımı düşünürdüm, evet."

Yolly, "İçimizde en iyi olan hâlâ o," dedi. "Bu çok komik, birbirimizin karbon kopyaları olmamız gerekiyordu, ama tüm iyi özellikler Londa'ya gitmiş: zekâ, enerji, görüntü."

"Saçmalık," dedim. "Eğer evli olmasaydım, balo gecesi davetimi sana yapardım."

Canlı bir ses tonuyla, "Hey, Mason, nerede olduğunu unutma," dedi. "Themisopolis'te okul baloları, ikili buluşmalar, haziran düğünleri ya da o normal zımbırtılardan herhangi biriyle ilgili bir şey bilmiyoruz."

Bu sırada, Yolly'nin söylediklerini doğrularcasına, gümüş renkle süslenmiş siyah deriler giymiş iki kadın el ele yanımızdan geçti; eşlerden

biri iri yarıyken diğeri neredeyse seksiydi ve omuzlarında otomatik tabancalar vardı. İkisinin de at sürebilecek, tamirat yapabilecek ve büyük olasılıkla bir motorsikleti ilerletebilecek bir görüntüsü vardı.

Yolly geçmekte olan Sappho kızlarını göstererek, "Güvenlik kuvvetlerimiz; en iyisi onlar," dedi. "Jordan onları ilk aldığında, metal sütyenler ve kanatlı başlıklar giymelerini istemişti. Bu nedenle onlara Valkyrie'ler demeye başladık ki bu Enoch Anthem'in siber uşaklarının onlara taktığı addan –Lezzo Tugaylar– daha iyidir. Bu arada bu yanlış bir adlandırma. Kadın olduğu ve ateş etmeyi bildiği sürece bu işe herhangi biri kaydolabilir. Valkyrie'lerimizin üçte bir kadarı eskiden banliyölerde yaşayan ve hayatlarına daha fazla katlanamayan ev hanımlarıdır."

Yolly'ye, Jordan hâlâ hayatında olduğu için mutlu olduğumu söyledim. Bana yasal velisinin aslında onun için çalışıyor olduğunu söyledi. Elizabeth Cady Stanton Vakfı'nın D.C.'deki lobi çalışmalarını koordine ediyormuş.

Yolly, "Patron iki seçeneğin olduğunu söyledi," dedi. "Önce Vizyon Enstitüsü'nün yemek bölümünde kahvaltı edebilirsin ya da hemen onunla ve Quetzie'yle kahve içebilirsin."

"On üç ışık yılı boyunca uzayın engin boşluğunda seyahat ederek tüylü iguananın kayıp kültünü aradım. Beni liderinize götür."

LONDA MERKEZ BÜROSUNU, THEMISOPOLIS'İN en yüksek binasının tepesine koymuşyu. Bu o kadar küstahça ve alegorikti ki Edmund Spenser bile bundan utanırdı. Bina Caedmon Konağı olarak bilinen kayataşından yapılmış hoş bir yapıydı. Cennetlik sarayında Hera. Sümerli kartal yuvasındaki İştar. Yolly'yle birlikte camdan bir asansörle yukarı çıktık. Işıltılı araba, aynı Sekizinci Cadde Ekspresi'nin dikey yer altı geçidinden geçişi gibi gökyüzüne doğru süzülüyordu. Canlı eğrelti otları ve postempresyonistlerle döşenmiş şık bir resep-

siyon alanına çıktık. Londa'nın tiz sesli ve şimdi öğrendiğim üzere ince bedenli randevu sekretreri Gertrude Lingard bu alanı kontrol ediyordu. Arkasında bir ofisler labirenti vardı ve en geniş ofis kısa süre önce bir Hollywood sözleşmesini Londa'nın yanına gelmek için reddeden erik gözlü Dagmar Röhrig'e aitti. Güzel Sabacthani kızı telefonda birine bağırmakla meşgul olduğundan konuşmamıza katılamadı, ama bize etkili bir gülümseme gönderdi ve iç kısma doğru el salladı. Yolly buzlu camı olan bir kapıyı açtı ve yarım dairesel bir alanda ilerledik. Yerdeki halı o kadar kalındı ki sanki geniş bir süngerin üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim. Kavisli geniş pencerelerden çevredeki tarlaların manzaraları gözüküyordu. Toprakla dolu saksılardan yükselen eğrelti otları ve asmalardan oluşan, çiçekli bitkilerle dolu bir terasa varıncaya kadar ilerledik.

Londa'yı ilk gördüğümde, tropik yağmur ormanlarının florasından fırlamıştı ve şimdi yine karşıma çiçeklerle birlikte çıkmıştı; laleler, leylaklar, orkideler ve tanımlayamadığım bir sürü melez çiçek. Bir omuzunda Quetzie duruyordu ve diğer eliyle de simyacı süzgeci gibi bir şekli olan transparan bir çiçek sulama kovası tutuyordu. Kafasında başlık yerine mikrotelefon takımı vardı ve orada olduğumun farkına varmadan önce ince mikrofona doğru konuşuyor ve karşı tarafa –ses tonuna bakılırsa rahatsız edici bir insan, bir politikacı, avukat ya da Barbar– konuşacak bir şey kalmadığını söylüyordu. Bunun sonrasında mikrotelefon setini çıkardı ve elini uzattı. Parmaklarımız birbirine değdi ve hareket bir anda uzun bir sarılmaya dönüştü.

"Çok uzun zaman oldu," dedi.

"Kesinlikle çok uzun zaman geçti," dedim.

Sarılmamızı sona erdirerek, "Sonsuzluk ve daha da fazlası," dedi.

Sanki bir kostüm partisindeki Sahte Florimell'i canlandırmaya niyetliymiş gibi bembeyaz giyinmişti. Beyaz koton pantolon, beyaz ipek bir bluz, beyaz keten bir ceket, beyaz ipek bir fular. Sanki za-

man onun üstünde hiç etkili olmamış gibiydi: Ağzının ve gözlerinin çevresinde birkaç buruşukluk; hepsi bu. Kitap satıcısı duyarlılığımla bakarsam, geçen yılların küçücük etkiler bıraktığı, yetenekle yapılmış deri ciltli bir kitabı andırıyordu.

"İnan bana, hayatım," dedim, "son on yılda ihtiyacın olan son şey kulağına öğüt şarkıları söyleyen, Darwinci bir Jiminy Cricket'ti."

"Aslına bakarsan, bu ihtiyacım olan *ilk* şeydi."

Bir tartışmanın yaklaşmakta olduğunu hisseden Yolly aramıza doğru bir adım attı. Yanaklarımdan öptü ve onları daha sık ziyaret etmemi söyledi. Sonra iguananın kafasını okşayarak kız kardeşine saat üçte Senatör Kitto'yu arayacağını hatırlattı. Londa rahatladı; yardımcı vicdanı da öyle.

İguana, "Quetzie yakışıklı şeytan," dedi.

Diplomatik görev tamamlanmıştı ve Yolly izin isteyerek Wollstonecraft Vakfı'yla bir toplantısı olduğunu söyledi ve koşar adımlarla odadan çıktı.

Londa, "Kızlarla yatıyor," dedi. "Erkeklerle de. Üçüncü bir cinsiyet olsaydı, onu da denerdi."

"Tahmin etmiştim."

"Bir keresinde yanımda Loretta adlı hırslı bir balinaları-kurtarma aktivisti kadınla Lesbos'a gitmiştim; gerçekleşirken oldukça heyecan vericiydi, ama bu benim yapımda yoktu. Sen hiç bir adamı becermek istedin mi?"

"Sadece Oscar Wilde'ı; ama o başka birisiyle birlikte."

İguana, "Quetzie yakışıklı şeytan," dedi.

Londa, "Keşke Yolly'ye daha çok benzeseydim," dedi. "Onun *eğlence* denilen şeye ayıracak zamanı var. Vermont'ta kayağa gidiyor. Valkyrie'lerle poker oynuyor. Libidosunun götürdüğü yere gidiyor. Çok garip, ama küçük kardeşim gerçekte *ablam*, yani örnek alabile-

ceğim biri. İki yıldır kimsenin anlayamadığı mistik bir kitapla ilgili bir fantezi roman üzerine çalışıyor."

"Eğer bir modele ihtiyacı varsa, Heidegger'den herhangi bir şeyi tavsiye edebilirim."

"İlk bölümünü okudum. Harika bir şey, çok erotik." İguanasının tüylerini okşadı. "Biliyor musun, Quetzie, Mason buraya gelirken onu gizli sahilime gitmeye ikna etmeyi deneyip denemeyeceğimi merak etmeye başladı."

"Aklıma gelen en son şey," dedim, ama aslında aklıma gelen ikinci şeydi, ilki de John Snow'dı.

Avucuma masaj yaparak elimi tuttu, sonra beni Pieces of Mind'ı ayakta tutan kafeye benzer bir yere götürdü.

"Korkma, biz cici mihrap kızları zinaya karşıyız, gerçi yatak odam" –karanlık bir köşeyi belli belirsiz işaret etti– "altı metre ötede."

"Ofisinde mi uyuyorsun?"

"Ofisimde uyuyorum, yemek yiyorum, içecek içiyorum, plan kuruyorum ve içimdeki şeytanlarla burada mücadele ediyorum."

"Daha sık dışarı çıkmalısın."

"Jordan da aynı şeyi söylüyor. Siz ahlakçılar aynı şekilde düşünüyorsunuz."

Quetzie, *"Cogito ergo sum,"* dedi.

Londa, "İki hafta öncesine kadar bir bilgisayar dâhisiyle çıkıyordum," dedi. "Tatlı, içten bir çocuktu, ama bir ilişki ile akış diyagramı arasındaki farkı hiçbir zaman anlayamadı. Ondan önce de Georgetownlı bir film profesörüne âşık oldum. *La Strada*'nın sonunda ağlamadığım için ayrıldık. Bir ara Owings Mills'teki bir tenis hocasıyla vahşi bir ilişki yaşadım. Ters kutuplar birbirini çeker. Birbirlerini çekerler ve birleşirler ve sonra hiçbir şey olmaz. Ben pek romantik biri değilim, Mason, bu kesin."

Bilgisayar dahisi, Fellini eğitmeni, tenis hocası; Londa'nın tüm âşıklarını sevdim, zira onların ilgisi olmasa büyük olasılıkla şimdiye dek beni çoktan bulur ve hayatımı karıştırırdı. Ayrıca onlardan nefret de ettim. Ne cüretle benim fıçı çocuğumun kalbini bildiklerini iddia edebiliyorlardı?

Camdan sürahiyi elime alarak Themisopolis logolu bir bardağı doldurdum. Logoda, Bayan Adalet, denge terazilerini yukarıda tutarak ata biniyordu. Bira dilime değdiğinde, Hindistan fındığı sütünün tanıdık tadını alarak ürperdim.

"Proserpina'nın tadını aldım," dedim.

"Bir afyon uykusuna dalmaya yetecek kadar değil, sadece basit çakırkeyif dozu." Londa kendine de bir bardak doldurdu. Bardağının üzerinde, Weill ve Brecht'ten Korsan Jenny'nin, kılıcını sallayarak *BU SANA DERSİNİ VERİR* demesi resmedilmişti. İçeceğini yudumladı. "Topladığımız meyveler hâlâ Faustino'daki dondurucuda duruyor. Henry buraya azar azar yolluyor. Ayın Halusinojeni Kulübü"

İçecekten biraz yudumladıktan sonra, "Londa, bunu bir defa soracağım. Benim immakuloidimi sen mi yarattın?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü, bir nefes çekti. "Bu gizemli olaya mantıklı olarak yaklaşmalıyız. Sana acı çektirmek için bir nedenim var mı? Dur bir düşüneyim. O lanet etik eğitimin olmasaydı, şu an kıskanılacak bir hayat yaşıyor olurdum. Banliyöde bir ev, beyaz bahçe çitleri, bir Golden Retriever, bir çift çocuk. Ama senin sayende ev yandı, çitler çöktü, köpek kaçtı ve çocuklar hapiste."

"Hayatını mahvettim, buna şüphe yok. Ama gene de senin o..."

"O immakuloidle hiçbir alakam yok." Bana en amansız Basilisk bakışından attı. "Buna inanıyor musun?"

"Evet." İnanıyordum da.

Quetzie, "Tek ihtiyacın sevgi," dedi.

Londa, "Anladığım kadarıyla bu Bay Snow evliliğin için bir sorun teşkil ediyor," dedi.

"Bunu atlatacağız."

"Şanslı gelininle tanışmalıyım."

"Senin en büyük hayranlarından biridir."

Londa gülümsemesinin dudağında oluşturduğu boşluktan kahvesini yudumlayarak, "Duymuşsundur, benim lanet bir aktif fanatik kulübüm var," dedi. "Ben de üyesiydim, ama sonra tüm bu şeyler bana fazla geldi. Her kızın hayatı bir süre sonra öyle bir noktaya gelir ki, *Londa Birliği* çizgi romanlarını atmak zorunda kalır."

Aynı anda ikimiz de Donya'nın oyuncak lunaparkı kadar kompleks bir mimari modelinin üzerinde durduğu konferans masasına yöneldik. Hepsi oradaydı, Londa'nın Barbarlara karşı olan hamlesi: Görüş Sendikası, Artemis Kliniği, Arcadia Evi, İleri Biyolojik Araştırmalar Enstitüsü. Bu güneş enerjisinden beslenen El Dorado'ya ne kadar uzun bakarsam, ondan esirgemiş olduğum saygıyı o kadar çok kazanıyordu. Öğrencim peş peşe Dunhills içtiği ve bir sonraki cümlesine "lanet" sözcüğünü nasıl koyacağını düşündüğü Faustino günlerinden bu yana ne kadar ilerlemişti. Tanrı biliyor, bir Dame Kişot tişörtü satın almayacaktım, ama belki de Themisopolis'e sırtımı dönmem bir hataydı.

"Edwina seninle gurur duyardı," dedim.

"Peki ya yardımcı vicdanım? O da benimle gurur duyuyor mu?"

"Yardımcı vicdanın bir şeyleri çok doğru yapmış olması gerektiğini düşünüyor."

Güçlü bir ses tonuyla, "Yolly'yle ardımızda öncekinden çok daha güzel bir dünya bırakmamız oldukça olası," dedi. "Kimseye söyleme ama Susan B. Anthony Vakfı, Birleşmiş Milletler'e yüzden fazla kadın satıcısı kaçakçıyı enselemelerine yetecek kadar bilgi temin etmek

üzere. Kadife Yumruk Operasyonu. Ve hazırda bir başka mucizemiz daha var. Xelcepin isminde bir ilaç var; daha duyurulmadı, ama enstitüde bazı klinik denemeler yapıldıktan sonra yumurtalık kanseri tedavisinde büyük bir buluş yapmayı umuyoruz."

Yıllar sonra ilk defa gözümün önüne *Mısırlı*'dan bir kesit geldi: Sinuhe'nin önünde soyunan ve güzelliğini bozan habisi ona gösteren fahişe. Nefer için harika ilaçlardan yoktu. Sadece acı ve kan ve İsis'e boş dualar vardı.

"Bazı bağlamlarda John Snow'la yaşadığım zorluklar önemsiz görünüyor," dedim.

Londa'nın bir sonraki sözleri beni şaşırttı. Elini minyatür şehrin üstünde gezdirerek, "Seninle ilgili dehşet verici olan şey ne, biliyor musun, Sokrates?" dedi.

"Lütfen söyle. Benimle ilgili dehşet verici olan şey ne?"

"Sen tüm bunlar olurken benim bir seçim şansım olduğunu düşünüyorsun. Themisopolis'in bir özgür irade hareketi olduğunu düşünüyorsun."

"*Elbette* seçim şansın vardı."

"Ben tuzağa düştüm, sevgili Mason. Kendi boktan karikatür kitabımın içine hapsoldum; *Dame Kişot tüm lanet Barbarlar dünyasına karşı*." Beni omuzlarımdan tutarak, göz göze gelene kadar döndürdü.

"Bana ne yapmış olduğunla ilgili *herhangi bir* fikrin var mı? *Hiç mi* fark etmedin?"

"*Hiç* sayılmaz."

"Yüzüme binlerce yön oydun, böylece her zaman çevirecek yanağım olacaktı. Sen zinacı kadına asla çarpmayan taşı aldın ve benim boynuma astın." Anlaşılmaz bir kahkaha attı ve sonra beni tutmayı bıraktı. "Tüm oklar Charnock'u gösteriyor."

Konuyu değiştirmesinden memnun olarak, "Ben de aynısını düşündüm," dedim. "Ne yazık ki o dünyadan elini ayağını çekti."

"Ve Armpit'e yerleşti. Daha doğrusu Armpit, Kuzey Carolina. Namıdiğer, Jacob's Notch. Pasquotank Nehri'ndeki küçük bir kasaba. Charnock bir su münzevisi haline geldi. Yüzen bir evde yaşıyor. Ayda bir kere dizüstü bilgisayarından bir e-posta alıyorum. Noktalama yok, hepsi küçük harfle yazılmış. Türümüz kolektif bilincini kaybetti. Modernizm bir dümen. Gelecek de karıncalara ait."

"Başka bir fiçı çocuğu yapacağından hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Bir Valkyrie'yi Jacob's Notch'a yollayıp yaşlı adamı korkutmasını söyleyeyim mi? Binbaşı Powers bu iş için oldukça iyi olacaktır. Onu bir ceviz gibi çatlatabilir."

"Teşekkürler. Ben öncelikle basit bir konuşma yapmayı denemek istiyorum."

Görüş Sendikası kopyasının yakınında hokey topuna benzer bir şey vardı. Etiketinde Kefaret Sirki yazılıydı. Kalın diski işaret ederek, "Şurada ne var?" diye sordum. "Gladyatör dövüşleri mi?"

"Themisopolis'te testosteronun dostu yoktur."

"O halde ne?"

"Ana dinlence kaynağımız."

"Ne tarz bir dinlence?"

Londa, bu konunun şimdilik daha fazla yoruma açık olmadığını belirten bir ses tonuyla, "*Gizli* bir dinlence," diye cevap verdi. Tekrar elini Adalet Şehri modelinin üstünde gezdirdi. "Mimarların bu modele koyduğu ayrıntıları görünce çok şaşıracaksın." O an sürmekte olan gergin ve kopuk konuşmamızın gerçekleştiği binayı gösterdi. "Burada Caedmon Konağı'nın çatısına dikkatle bak; küçük bir kurmalı Londa'nın eski ahlak eğitmeniyle iğneleyici bir konuşma yaptığını

göreceksin. Öğle yemeğine kalacak mısın? Çin yemeği sipariş edeceğim; sonra da biraz yemek sonrası eğlencesi için sirke uğrarız."

Çekici bir teklif; onunla birlikte olmak beni gerçekten de eğlendiriyordu, ama Natalie'ye karşı olan sorumluluğum her şeyden önce geliyordu. Camdan kapıya doğru yönelerek, "Kan Adası'nın Çılgın Doktoru'yla bir randevum var," dedim. "Binbaşı Powers'ı üstüne salmana ihtiyacım olursa sana haber veririm. O lanet immakuloidi Natalie'nin hayatından çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Hey millet, o sadece büyük bir vicdan değil, aynı zamanda sevecen bir eş."

Kapıya doğru ilerledim ve eşiği geçtim. "Eğer boynuna asılı bir taş varsa, bunun sebebi onu oraya senin koymuş olmandır."

"Hayır, Sokrates. Bunu sen yaptın. Ve seni bir gün affedebilecek miyim bilmiyorum."

ÖĞLE VAKTİM D.C. BELTWAY'DEKİ trafik sıkışıklığının içinde, tıpkı Londa'nın Faustino avlusunda boğmak üzere olduğu sazan balığı gibi çamurlu ve sefil bir şekilde geçti. Natalie'yi arayıp Kuzey Carolina'ya doğru yola çıktığımı ve yaşadıklarımızın sebebi olması muhtemel olan Vincent Charnock'u bulmama az kaldığını söyledim. "Eğer suçlu oysa," dedim, "ona söylememi istediğin bir şey var mı?"

Natalie, "John Snow bu sabah Kral Arthur Romansı dersime geldi," dedi. "Ders boyunca sessiz kaldı ve sonra, 'Bu riski alamazdı!' diye çığlıklar atmaya başladı. Dr. Charnock'a mesajım şu: 'Umarım cehennemde çürürsün.'"

D.C.'den çıkıp güneydoğuya doğru ilerledim. Norfolk'a ulaştığımda Wanderer's Lodge'da oda tuttum. Mekân, filizlenmekte olan bir otel zincirinin merkez yeriydi ve bilinçli konulmuş ismi, postmodern dekoru ve pop-kült mistiği, Kerouac'ın egzoz dumanını takip eden

orta sınıf bohem Barbarlara yiyecek sağlıyordu. Uykum düzensiz ve rüyasızdı; belki de hiç uyumamışımdır.

Ve sabah saat dokuzdan kısa bir süre sonra, Wanderer's Lodge'un mideme kütüphane macunu gibi yapışan üç adet kekini yiyerek tekrar yola çıktım.

Kısa bir süre sonra Carolina sınırına ulaştım ve aradığım Jacob's Notch işareti karşıma çıktı. Kasaba meydanına geldiğimde, Charnock'u bulmam çok kolay oldu. Olta yemi dükkânını işleten eğri büğrü genç adam, 7-Eleven kasasının gerisindeki nükteli güzel ve İlk Baptist Kilisesi park alanında kaykay kayan zayıf çocuk bana hevesle yolu tarif ettiler. Sanki yerliler bugünlerde nehirde yaşayan çılgın mizantropun adamın bir ziyaretçisi –uzak bir kardeş, bir IRS ajanı, bir özel dedektif, bir kiralık katil– olacağını biliyor gibiydiler.

Sonunda aradığım yere vardığımda, adamın, yüzen evinin kıç güvertesindeki kaptan koltuğunda oturduğunu gördüm. Sigara içiyor ve su kamışlarını izliyordu. Çıplak ayaklarının arasında beş adet boş Old Kentucky burbon şişesi duruyordu. Şişeyi ayak parmaklarıyla ovalıyordu. Güneşten eski püskü bir hasır şapkayla korunuyordu. Hangisinin daha büyük bir rezalet olduğuna karar veremedim: Charnock'un görüntüsü mü yoksa ev dediği yıkık dökük araç mı. Yüzen bir iskeleye demir atmış olan *Ursula,* eğri tahtalar, paslı çiviler ve bir gemi enkazı kümesini andıran süper bir yapının karışımıydı. Boyasından geriye sadece cüzamlı kabuklar ve patlak kabarcıklar kalmıştı.

"Merhaba, Vincent."

Sesimi tanıdığı belliydi, zira daha yüzünü çevirmeden, "Bir gün geleceğini biliyordum, Ambrose. Beni sorgulamak için mi, öpmek için mi, yoksa öldürmek için mi geldin?"

İskeleden geminin kıç tarafına adım attım. Tahtaların ayağımın altında çökmemesi bir mucizeydi. "Seni öpmek mi?"

"Oğlunu dirilten makineyi icat ettiğim için."

"John Snow benim oğlum değil."

Charnock, "Ve Brütüs de onurlu bir adam," dedi. Sigarasını suya attı, Old Kentucky şişesini eline aldı ve kalan birkaç yudumu üzerinde Kara Gölün Canavarı kabartması olan plastik bir bardağa döktü. Sert sakalları, ağzının çevresinde ve boynunda beneklenmişti. Böylece kafası, kendini bir süvetere bağlamak isteyen büyük bir baklayı andırıyordu.

"Alçaklar bana ihanet etti, Ambrose. Beni işin içinde tutacaklarına söz vermişlerdi. Yalan söylemişler."

"Hangi alçaklar?"

"Kendilerine ontojenez sanatını öğretmem için beni işe alanlar. Liderleri birkaç ay önce haberlere çıkmıştı. Redneck Operasyonu'na karşıydı hani."

"Enoch Anthem mi?"

"Evet, o alçak herif işte."

"Enoch Anthem'le hiç tanışmadım bile. Neden bizi seçsin ki?"

"Sizi seçen *diğer* alçaktı. Anthem'in danışmanı; kimden bahsettiğimi anladın mı?"

"Hayır."

"Boston'daki kaya kadar sert postrasyonalist. Felix Pielmeister. Anladığım kadarıyla ikinizin bir geçmişi varmış."

"Pielmeister mi? Ah, Tanrım."

"Profesör, sen ve çekici bir kadın aynı kitap dükkânında bir arada bulunmuşsunuz ve adam ikinizin bebek beklediğini anlamış. Kürtaj yaptırdığınızı duyduğunda fetüsünüzün immakuloidlerin ilki olması gerektiğine karar vermiş."

İnledim ve küpeşteye tutundum. *Horus bana yardım et. İsis ışığım ol.* Bir haftada bin beş yüz kilometre araba sürdüm, sekiz farklı şehre gittim ve beş farklı yatakta yattım. Sonunda gizemin cevabının kapımın önünde durduğunu öğrendim. Ya da Donya'nın favori filminin sonunda Dorothy'nin Glinda'ya söylediği gibi, "bir daha kalbimin arzusunu arayacak olursam, arka bahçemden daha uzağa bakmayacağım, çünkü eğer orada değilse, aslında onu hiç kaybetmemişimdir." Bu cümlenin nefes kesici uyumsuzluğunu daha önce hiç anlamamışım.

Charnock, "Pielmeister'in bu projesinin seninle olan eski hesabını görmekle bir alakası olmadığını anlamalısın," diye devam etti. "Onlar Anthem'le birlikte, yaptığınızı yapan *herkese* bunu yapmanın peşindeler. Ve kabul etmeliyim ki her ne kadar beni arkadan vurmuş da olsalar, o ikisinden oldukça etkilendim. Ahlaki bir duruşları var. Bu konu hakkında çok düşündüm. Altı bin fetüs, hissiz sözde ebeveynlerini sinsice izliyor; bu tarihteki en büyük kürtaj karşıtı protesto!"

"Altı bin mi? Aman Tanrım."

Charnock, bardağı dudaklarına götürdü ve burbonu boğazından aşağı akıttı. "Anthem'in organizasyonu bana RXL-313 planları için bir servet ödedi ve şimdi ellerinde üç ya da dört tane ontojeneratör var. Senin John Snow aslında John Snow 0001. Sonra John Snow 0002 ve ardından da John Snow 0003 geliyor, tabii Jane Snow ve kız kardeşlerini de unutmamak gerek. Verdikleri üç milyon doları istemedim. Onu Kızıl Haç'a verdim. Ben işin içinde olmak istiyordum sadece." Hasır şapkasını çıkardı ve siperiyle terli yüzünü havalandırdı. "Burada çarkların içinde çarklar var, Ambrose. Herkes Sağlıklı Aileler Merkezi'ni duymuştur, ama kimse onun İBPHİ (İmmakuloidler, Binyılcılar ve Protestanların Hıristiyan İttifakı) isimli yer altı ağının bir parçası olduğunu bilmiyor. Ve işin komik yanı da İBPHİ'de ça-

lışan biyologlar RXL'leri anlamıyorlar. Nüansları kaçırıyorlar. Eğer yeni doğmuş bir bebek, bir insan genomu serisi resitalini dinlemeye başlarsa, yani o monoton G'ler ve T'ler ve C'ler ve A'lar serisini, elli yaşına geldiğinde onu aynı ana notalarla, guanin, timin, sitozin, adenin, sayısız kombinasyonlar şeklinde tekrar tekrar duyabildiğini biliyorlar mı? Aslına bakarsan, o ölmeye hazır olana kadar şarkı hiç bitmiyor. İBPHİ'nin bunu berbat ettiğine hiç şüphe yok. Oğlunun atrofili bir eli olmasına, omurgasının büküklüğüne ve topallamasına hiç şaşırmamalı; topallıyor, değil mi?"

"Ve tembel göz sendromu da var. Günlerinin sayılı olduğunu söylüyor."

"İmmakuloidler sinekler gibi ölmeye başladığında, Anthem beni ekibine dâhil etmemekle nasıl bir hata yaptığının farkına varacaktır. Susadın mı?"

"Madem sordun..."

Charnock normalde hissiz bir sözde ebeveyne yapamayacağı sevecenlikte bir hareket yaparak elini sırtıma koydu ve beni üst güverteye doğru götürdü.

Sabitlenmiş raflarında daha çok Rus edebiyatından romanlar olan küf kokulu bir salondan geçtik –bunun nedeni Edwina'yla balkonda yaptığı ve *Savaş ve Barış*'ı okuyacağını söylediği konuşma mıydı bilmiyorum ama elinde en azından bir kopyası vardı– ve geminin mutfağına ulaştık. Yarı boş şarap ve likör şişelerinden oluşan çok çeşitli içki koleksiyonu tezgâhın üstünde durarak buruşuk formikanın önünü kapıyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Rom ve kolaya ne dersin? Rom kalsın."

Charnock gömme buzdolabını açtı ve orada yalnız başına durmakta olan diyet kolayı çıkardı. "Asıl kola kalsa daha mantıklı olacak sanki?"

"Öğleden önce asla alkol tüketmem."

"Ben de öyle." Pepsi'yi bana verdikten sonra taze bir Old Kentucky şişesini açtı ve Gill Man bardağına bir kısmını boşalttı.

"Saat on bir buçuk."

"Madrid'de değil."

Kolamın kapağını açtım ve 300 mililitrelik içeceği Charnock'un burbonunu bitirmesine eşit sürede bitirdim.

"Söyle bakalım, oğlun hakkındaki en ilgi çekici şey neydi?" diye sordu. "Sarsılmaz nihilizmi mi? Ebeveynlerine olan bitmek bilmez saygısızlığı mı?"

"O benim oğlum değil," dedim.

"Üzgünüm. Unutmuşum."

"Gerçekten."

"Tabii."

Dörtte bir brendi ile beşte bir votka arasında durmakta olan bir kutu Earl Grey çaya bakmakta olduğumu fark ettim. "Biraz çay alabilir miyim?"

Charnock, "Kafein sindirime zararlıdır," dedikten sonra küçük, bakır su ısıtıcısını suyla doldurdu ve kaynaması için ocağın üzerine koydu. "Sana bir şey söyleyeyim; sonradan Edwina'nın projesinden hoşlanmamış olsam bile hâlâ onun stiline hayranım. O kararlı bir kadın. Annelik hususunda çok istekliydi ve sonunda bunu başardı. Harika Donya, neşeli Yolly ve düşüncelere dalmış Londa."

İki dakika sonra, ev sahibi olarak, ses çıkaran su ısıtıcısını ocaktan aldı ve kirli bir seramik bardağa doldurarak sanki mum

yapıyormuş gibi çay poşetini sıcak suda yukarı aşağı götürdü. Bana çayımı verdikten sonra bardağını yeniden burbonla doldurdu. Sessizce içeceklerimizi yudumladık, üst güvertenin içinde gezindikten sonra geminin kıç bölümüne geri döndük. Güneş ışınları nehrin üstüne düşüyor, ıslak kıyıları aromatik çamur somunları gibi gösteriyordu.

Charnock sonunda, "Beni sorgulamak için geldiğin açık," dedi. "Peki ya öpme ve öldürme işleri ne olacak?"

"İkisini de yapmayacağım."

"Kendi oğlunun ölüm fermanını imzaladın, ama işe yaramaz eski bir alkoliği vurmaktan korkuyorsun, öyle mi? Felsefecilerin mantıklı insanlar olduğunu sanırdım."

Sinirle, "Kürtaj operasyonu kesinlikle zorunluydu," dedim. "Natalie bir kan pıhtılaşması yüzünden ölebilirdi." Hızlı, kısa bir atlayışla *Ursula*'dan iskeleye geçtim. "Çay için teşekkürler. Sohbet için de. Eşimin sana bir mesajı var: 'Umarım cehennemde çürürsün.'"

Kasabaya doğru giden bayırı çıkmaya başladığımda Charnock'un seramik bardağının hâlâ elimde olduğunu fark ettim ve onu hemen bir kayaya doğru fırlattım.

"Geliyorlar, Ambrose, altı bin taneler!" diye bağırdı arkamdan. "Tüm zamanların en büyük politik gösterisi! Tüm dünya onların doğmamış olan ayaklarının altında titreyecek! Ontolojik terörizm bir sanat haline geldi!"

İMMAKULOİDLER GELİYORDU. Ontolojik terörizm. Kulağa geldiği kadar korkunç. Charnock'un öngörüsünden şüphe etmem için hiçbir neden yoktu ve böylece Norfolk'a döndükten sonra arabamı Dunkin' Donuts'a park ettim, telefonumu elime aldım ve durumumu Gertrude Lingard'a anlattıktan sonra hatta Londa'yı çağırttım. "Eğer Charnock gerçeği söylüyorsa," dedim, "ruhunu ve makinesinin planlarını, üyeleri

hem Enoch Anthem'i hem de benim tez savunmamda tartıştığım profesörü de kapsayan karanlık bir topluluğa satmış. Kendilerine İBPHİ diyorlar," dedim. "İmmakuloidler, Binyılcılar ve Protestanlar için Hıristiyan İttifakı."

Londa, "Akronim kullanan Barbarlara dikkat," dedi.

"Charnock onların en az üç ontojeneratörü olduğunu düşünüyor. Fetüslerden oluşan bir askeri birlik oluşturup onları dünyaya salmayı planlıyorlarmış."

"Ne kadar acımasızca bir fikir."

"Anthem ve Pielmeister'ın karşılaşmaları çok kötü olmuş ve Charnock'un lanet makinesini öğrenmeleri daha da kötü olmuş."

"Kayıp Hıristiyan Birliği Akıncıları. Beni yeni gelişmelerden haberdar et, Sokrates."

Sonra Natalie'yi aradım. Pielmeister'ın olayla alakalı olduğu haberi onu çok şaşırttı, ama sesi son konuşmamızdakinden daha neşeli geliyordu. Fetüsümüz son günlerde Rönesans Şiiri, Yunan Draması ya da Kral Arthur Romansı derslerine katılmamıştı.

"Dinle, hayatım. Charnock, şu anda yaşadığımız bu boktan durumun daha *bir sürü* çiftin başına geleceğini söyledi."

"Bir sürü derken, kaç kişinin?"

"Binlerce."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor yani?"

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Rahatlattı mı peki?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum. Eve çabuk dön. O lanet adamla bir daha karşılaşırsam, kendimi camdan atacağım."

Sonraki on üç saatimi yolda geçirdim. Sadece idrar kesemi boşaltmak ve benzin depomu doldurmak için mola verdim. Sabah saat

ikide Natalie'yle birlikte yatakta, yan yana duran yapboz parçaları gibi uzanmış ve uyuyakalmıştık.

Uyandığımda bir fırtına çıkmıştı ve evde yalnızdım. Kalın gri yağmur damlaları pencerelere pençe tırmalaması gibi vuruyordu. Midem elektrikli asitle dolmuştu ve sanki bir el feneri pili sindiriyordum. Alarm saatine baktım. Öğle olmuştu. Natalie kısa bir süre sonra İngiliz Rönesans Şiiri dersinden dönmüş olacaktı. Mutfağa gidip Dexter'ı aradım ve ona Maryland yolunda elime geçen nadir kitapları anlattım. Ben gittikten sonra *Dünya Çapında Etik*'in iki tane kopyasını sattığını ve himayeme aldığım o şizofrenin beni sorup durduğunu söyledi.

Natalie'yle salona ters yönlerden girdik. Yürüyüşümüz aynıydı, çaresiz bir ayak sürüyüşü. Sert kırmızı damarlar gözlerinin içinde meridyenler gibiydi; kapakları ağlamaktan kabarmıştı.

"Ondan tam olarak nefret etmiyorum," dedi. "Ama bunu daha fazla kaldıramayacağım."

Öfkem ilkeldi; kötü bir iksire dönüşen bir hışım. Kendime has bir immakuloid haline geldim; hiddetli ve ilkel ruhlu. Ve Mason Ambrose'un bu değişimi, eline bir şemsiye alarak fırtınaya dalmasını ve dokuz blok ötede felsefe bölümünün olduğu Silbersack Binası'na gitmesini sağladı. İkinci katın koridorunda küçük ama amansız bir siklon gibi hızla ilerledim ve Pielmeister'ın ofisine davetsiz bir şekilde daldım. Ofis, meşe ağacı lambriler, tik ağacı pervazlar ve sedir kirişlerle kaplı seçkin ve küçük bir odaydı. Orayı kendisinin döşediği belliydi. Augustinusçular ahşaplarını bilir.

Pielmeister, kitaplarla dolu bir mukavva kartonun üstüne abanmış, duruyordu. İşi kesinlikle yanlış yapıyordu. Kapakların köşelerini birbirine tutturmuştu, halbuki onları diklemesine birleştirmesi gerekiyordu. Boş raflarda sadece birkaç terk edilmiş karton kapak ve teolojik eserleriyle kazandığı yarım düzine ödül durmaktaydı.

Bunlardan birinde St. Victor Hugh resmedilmişti. Bir başkası da Thomas Aquinas'ı temsil ediyordu. Ruhani bovling ödülleri.

"Tünaydın, Ambrose." Sessizliği ve rahatlığı yanaklarıma bir ürperti getirdi. "Tahmin edeyim. Noktaları birleştirdin."

"Testislerine bir boncuklu kertenkele canavarı birleştirmeyi tercih ederdim."

Kartonlarla oynadı ve birkaç deneme sonrasında onları birbirine geçirmeyi başardı. "John Snow'un size yaşattığı sorunlar, sizin *ona* verdiğiniz ıstırabın yanında hiç kalır."

"Siktir git."

"Kesinlikle. Ama neden kendimizi genel şeylerle sınırlandıralım? Senin ince ayrıntılarla dolu seküler tartışmalarından birini yapacaksak, beni kulağımdan sik. Ve gözümden ve de kıçımdan."

Kartonu yapıştırdı ve odadan dışarı hızla çıktı. Arkasından tıpkı sözde ebeveynini takip eden immakuloidlerden biri gibi hızla ilerledim.

"Ofis değişikliği mi?" dedim. "Yoksa çok sayıda lisansüstü öğrencisine zorbalık etmekten dolayı kovuldun mu?"

"Burayı terk ediyorum."

"Gerçekten mi? Kalbimi kırıyorsun. Artık kendime sürekli Hawthorne komunitesinin kaybının Enoch Anthem'in kazancı haline geldiğini hatırlatmak zorunda kalacağım. Haklıyım, değil mi? Anthem sana iş teklif etti."

"Aslına bakarksan, onun Savunma Bürosu'nun başına geçeceğim."

"Tebrikler," dedim ve sinirini bozma umuduyla, "belki Charnock'un bahsettiği kürtaj karşıtı protestosunu bile yönetirsin," diye ekledim.

Pielmeister her zamanki sert duruşunu takındı. "Charnock'un söylediklerinin yarısını görmezden gelmek ve diğer yarısını dikkate almamak en mantıklısı. Adam sanrılar görüyor."

"Ontolojik terörizm dedi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Sonraki birkaç dakika boyunca Pielmeister'ın gölgesi haline gelerek binadan onunla birlikte çıktım ve Park alanının C kısmındaki Ford SUV'una giderken de onu takip ettim. Yağmur durmuştu. Su birikintileri şaseyi tıpkı kırık bir ayna gibi göstermişti. Pielmeister bagajı açtı. Kitap kutularıyla dolu olmasına rağmen son karton kutuyu da oraya koymaya çalıştı. Başarılı olamadı. Karton kutuyu yatay olarak döndürdü. Yine başarısız oldu. Dikey koymayı denedi. Hiç şansı yoktu. Akademisyenlerin kare vidaları kare deliklere sokma işini sorunsallaştırarak para kazanan insanlar olduğunu hep biliyordum, ama hiç bu kadar canlı bir vakaya rastlamamıştım.

Pielmeister kutuyu yolcu koltuğuna koydu, kapıyı hızla kapadı ve gözlerime baktı. "Uyan artık, Ambrose. Tarih burnunun ucunda yazılıyor ve sen göremiyorsun. Biz konuşurken bile Protestanlık ve Anglikanizm, ataları olan Katolisizme doğru hızla eriyor ve yakında tüm büyüklüğüyle Doğu Ortodoks Meryemcileri'ni, Amerikan Heartland Otoriteleri'ni, çiftçi Mormon poligamistleri, sadece Tanrı'yla konuşanları, Kıyamet düşünürlerini, yılan eğiticileri, akrep yutucuları, arı fısıldayıcıları ve diğer her şeyi içine çekecek. Hıristiyanlık bir kez daha bir bütün olana, bir uçtan diğer uca kadar birleşene, kabuk ile çekirdek bir araya gelene ve Greenwich'ten Gisborne'a kadar her yer birleşene kadar bu sürecek!"

"Tüm blastokistlere özgürlük ve adalet."

"Dalga geçmeye devam et. İstediğin şeyle dalga geç. Paradigma değişimi, Sezar'ın ve Sabacthani'nin kalıntılarını silip süpürerek gelmek üzere. Nominalist ve hümanist, eşcinsel ve kondomcu, barışçı ve Bolşevik her biriniz mahkûm oluyor ve lanetleniyorsunuz. Şah ve Mat, bayım. Putlara tapanlara alacakaranlık çöktü. Sekülerizm öldü, İsa Aydınlanma'nın ve o egzotik kuşların, o sinek kuşu Darwin-

cilerin ışığını söndürdü. Hepsinin soyu yakında aynı dodo kuşları gibi tükenecek."

"Charnock şu an elinizde binlerce immakuloid olduğunu söyledi."

Pielmeister bıyık altından gülerek, "Vazgeç, Ambrose," dedi. "Kralına haber ver. İsa Birliği oluştu artık. Biz çarmıha gerilişi ait olduğu yere geri koyuyoruz; merkeze. Ama bu sefer çivi Kurtarıcı'ya değdiğinde gereksiz damlalar olmayacak; bu sefer bir gayzer edineceğiz ve şehre fışkırtarak paradigma değişiminin dişlilerini yağlayacağız ve cennete doğru tertemiz bir yolculuğa çıkacağız."

"Eşim sinir krizi geçiriyor," dedim.

"Bir vicdanı varmış öyleyse?"

"Seni pislik."

"Natalie Novak'ın amipsi vicdanı."

Beynimin derinlerinde bir yerlerde saklanmakta olan bir idnesnesi yumurtasından dışarı çıktı. Tiksintim bir volkandan fışkıran lavlar gibi yayıldı ve Pielmeister'a doğru saldırarak ellerimi boğazının çevresine geçirdim.

Beni engelledi. Yanağına tokat attım. Ayağıyla ayağıma bastı. Sakalını yakaladım ve yüzüne tükürdüm. İki entelektüelin bir felsefe bölümünün park alanında boğuşuyor olmasından daha komik bir şey var mıdır? İkimiz de diğerimizi dövmek istiyorduk, ama ikimiz de bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorduk. Bilerek vurmayı bırakın, darbelerin isimlerini bile bilmiyorduk. Aparkat, sert yumruk, yan yumruk, nakavt yumruğu ve uzun yumruk atıyor olmamız muhtemeldi. Bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu. Gözlerimiz karardı, eklemlerimiz pişmemiş domuz eti görünümüne ve yapısına büründü ve dudaklarımız Sam Peckinpah'ın film setindeki kan paketleri gibi açıldı. Pielmeister bir şekilde SUV'unun direksiyonuna geçip mo-

toru çalıştırmayı ve arabasıyla giderek beni sera gazlarının kokulu havasında yalnız başıma bırakmayı başardı.

Ceketimden telefonumu çıkararak Natalie'yi aradım.

"Onu dövdüm," dedim.

"Kimi dövdün?"

"Pielmeister'ı. O da bana aynısını yaptı. Kan akıttık."

"Eve tek başına dönebilecek misin?"

"Daha çok kan akacak. Şehre fışkıracak. Dünya değişiyor, Natalie. İsa Birliği oluştu ve yakında hepimiz, sen, ben, Sabacthani Kardeşler, hepimiz ezileceğiz. Tabii Londa ezilmeyebilir de. Hayır, Londa asla ezilmez. Ben onu çelikten yaptım. Kâbus sona erdiğinde fıçı çocuğum hâlâ ayakta olacak."

10. Bölüm

İMMAKULOİDLERİN ORTAYA ÇIKIŞI ekim başlarında gerçekleşti. Cadılar Bayramı sezonunun normalde hayat verici korkunçluğu –kabak fenerlerin sırıtışları, lastikten iskeletin budalaca dönüşleri–, otantik korku ve gerçek korkuyla yer değiştirdi. Hiçbir grup cezalandırmanın dışında kalmamıştı. Yürüyen doğmamışlar, hem zenginlerin hem de fakirlerin, hem siyahîlerin hem de beyazların, hem Yahudilerin hem de Yahudi olmayanların, hem Katoliklerin hem Protestanların, hem ateistlerin hem de dini bütün insanların başına kaldı. Yüzlerce yarı-baba, fetüsünün alaylarına maruz kaldı, ama en çok acı çeken yarı-anneler oluyordu; özellikle de hamileliklerini ve onu takip eden kürtajlarını gizli tutanlar: durumdan ailelerine hiç bahsetmemiş olan genç kızlar, eşlerini terk etmeyi düşünen kadınlar, durumlarının zaten yeterince karışık olduğunu düşünen metresler.

Her ne kadar immakuloidlerin gelişi, medyanın tam da aradığı görüntü ve sansasyonlara sahip bir olay olsa da, buna bir bakış açısı geliştiremediler. Olayın, insanlıkla ilgili destansı bir drama olduğuna ikna olan CNN, Fox News, MSNBC ve diğerleri, başlangıçta aynı iç acıtan duygusallıkta röportaj hikâyelerini yayımladılar. Birinci sahne, immakuloid sözde ebeveyninin kapısında belirir ve geri çevrilir. İkinci sahne, sözde ebeveyn ışığı görür. Üçüncü sahne, fetüs aileye dâhil edilir. Sorun, bu hikâyenin genelde dördüncü bir

sahne daha içermesi ve medyanın, kimsenin duymak istemediği bir takip raporu yazmak zorunda kalmasıydı. John Snow 0714'ün sözde ebeveyninin evini ateşe verişi, Jane Snow 2039'un yarı babasını yalan bir taciz suçlamasıyla tutuklatması, John Snow 1190'ın yarı-annesinin doğum kontrol haplarını plasebolarla değiştirmesi, Jane Snow 1347'nin tüm birikimlerini Güney Dakota Kürtaj Karşıtı Koalisyon'a transfer ederek, sözde ebeveyninin iflas etmesine neden oluşu bu hikâyelerden bazılarıydı.

Bazı durumlarda TV gazetecileri, normalde ne olursa olsun kaçındıkları iğneleyici ironi ve neşesiz saçmalıklar gibi düşük izleme oranı olan alanlarda rapor yazmak zorunda kalıyordu. İnsanın aklına hemen kendisini ailesinin çiftlik evinin çayırında çarmıha geren John Snow 2047 geliyor. Bu ikiz kardeşi John Snow 2048'in marangozluk yetenekleriyle mümkün kılınmıştı. Ve bir de sözde ebeveynlerini bir Colt.45'le cezalandırmış olan Jane Snow 1264 var. Kürtaj karşıtı yargıç bu davayı geriye dönük meşru müdafaa olarak tanımlayarak düşürmüştür. Ve on altı yaşındaki yarı-kız kardeşini vahşice hamile bırakan John Snow 0339 var. Kız kardeşi konuyu Enoch Anthem'le uzun uzadıya konuştuktan sonra bebeği doğurmaya karar verdiğini açıklamıştı.

Elbette ortalama immakuloid hikâyeleri ne yürek ısıtan ne de korkutan cinstendi; sadece üzücüydü. Fetüs gelip kapıyı çalar ve ardından zavallı yarı-anne kendini boşanmış ya da reddedilmiş ya da başına her ikisi birden gelmiş olarak bulur, hikâye böyle sona erer. Katliama, Vahşiliğe ve İğrençliğe karşı Baptist Birliği KVİBB'den George Collander hayranlıkla, "Hiç bu kadar güçlü ve dramatik bir kürtaj karşıtı gösteriye şahit olmamıştık ve bunu organize eden aktivistleri kutluyoruz," diye açıkladı. Terapi topluluğu da yarı-annelerde, bir psikiyatristin "ters-kürtaj endişesi" adını koyduğu garip bir doğum sonrası depresyonu oluşmasına sebep olan immakuloidlere

karşı eşit derecede ilgi gösteriyordu. Daha önce görülmemiş olaylarla karşılaşan danışman ve analistlerin, eskiden hasta gelmeyen ofisleri şimdi başa çıkabileceklerinden çok insanla dolu oluyordu.

İmmakuloidlerin kamuyu rahatsız etmesi sonucu, Savcı Monica. Giroux, formalite icabı, immakuloidlerin yaratıcılarını bulmak ve bu biyomühendis aktivistlerin daha fazla kötülük yapmasını engellemek için harekete geçti. Federal büyük jüri benden yeminli ifade talep ettiğinden, Vincent Charnock'un bana söylediklerini ortaya döktüm; Amerika'nın başta gelen iki postrasyonalisti Enoch Anthem ve Felix Pielmeister'ın bir alay kürtajla alınmış fetüsü suçsuz sözde ailelerinin başına salmayı planladıklarını anlattım. Doğal olarak jüri suçlamalarımı onaylaması için Charnock'u mahkemeye davet etti. Ama adam, yüzen eviyle birlikte ardında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Sadece kendisinin tam olarak bilebildiği nedenlerle, RXL-313'ün babası muhtemelen iç su yolundaki bilinmeyen bir koyda saklanmaktaydı.

Anthem'in avukatı, müvekkilini savunurken benim şahitliğimin "geçmişte ateizm görüşü için savunucular bulma girişimi *Dünya Çapında Etik* isimli komik bir Darwinci kitapçık halini almış" bir adamın fantezileri olduğunu iddia etti. Geçmişte Londa'nın eğitmenliğini yaparken "onun kafasını keyifle materyalist felsefelerle doldurarak Themisopolis'in temellerini attığımı" söyledi. Gerekçelerimi yalanlamak, Pielmeister'ın avukatı için daha da kolay oldu. Şimdi de Profesörün Ph.D adaylığımı desteklememesinden dolayı "bu tartışmalı kürtaj karşıtı gösteri ile Amerika'nın en saygıdeğer teologlarından biri arasında sahte bir bağlantı kurarak öc almak" istemiştim. Yirmi dakikalık bir müzakere sonrasında, büyük jüri her iki adamı da suçsuz buldu.

Bugün, eğer FBI başkanlarının içinde en dindar olan Alexander Hornbeam, ajanlarına ulusumuzun kürtaj kliniklerini gözetlemeleri

emrini vermiş olsaydı, er ya da geç Anthem'in bir yardımcısının kürtaj artığı aşırırken yakalanacağını herkes biliyor. Aynı Hornbeam, Sağlıklı Aileler Merkezi'nin sabit sürücüleri ve klasörleri için celp emri çıkararak, İBPHİ isimli gölge organizasyonu işaret eden bir ipucu edinebilirdi. Adamın ceninle ilgili şeylere olan yaklaşımına bakılırsa, bu asla olmayacaktı. Bir CNN muhabirine dediği gibi, "Doğal olarak bu kadar çok sayıda kadının üzülmesi, rahatsız edilmesi, zorluklar yaşaması ve intihara sürüklenmesi beni üzüyor, ama artık Amerika'nın ölüm cezası yanlısı feministlerinin hesap verme günü gelmemiş miydi?"

En başta Natalie'yle neden John Snow 0001'le aramızda çoğu sözde ailenin fetüsleriyle arasında olandan daha iyi bir ilişki olduğunu anlayamamıştık. Sonunda anladık ki İBPHİ, piyonlarını gittikçe artan bir intikam duygusuyla programlıyordu. İlk immakuloid olarak bizimkisi ayrıca, Natalie ile beni sadece aşağılama hedefi değil, aynı zamanda merak nesnesi yapmasına yetecek bir özgür irade bahşedilmiş olması sayesinde en az saldırgan olanıydı.

O yıl evde sessiz bir Noel geçirmeye karar verdik. Natalie'nin ailesi yakın zamanda São Paulo'ya taşınmıştı ve emekli bir siyaset bilimi profesörü olan babası küreselleşmeyle ilgili kitabı için araştırma yapabilecekti. Benim büyüklerimse ayrı âlemlerde kendilerini kandırıyordu. Annem Dallas'ta onu zengin etmeye söz vermiş bir emlakçıyla yaşıyordu ve babam da Los Angeles'ta kız kardeşim Delia'nın bir üst sokağındaki stüdyo dairesinde bir kurgu senaryosu yazmakla meşguldü. Kız kardeşimse *Frisson Tiyatrosu*'nun sunucusu Scarlet O-Horror olarak kurumsallaşmış ünlülük durumunun tadını çıkarmaktaydı. Natalie'yle eğer fırsat bulabilirsek John Snow 0001'i Noel Arifesi'ni bizimle birlikte geçirmesi için davet etmek konusunda anlaşmıştık ve fırtınalı bir aralık akşamı üçümüz şans eseri aynı anda Pieces of Mind'ın kafeteryasında bir araya geldiğimizde buna fırsat

bulabildik. İlk hamleyi yapan Natalie oldu. Cümlelerini o kadar fazla tereddütle, kem kümle ve söz oyunuyla doldurdu ki John Snow 0001 başta neden bahsettiğini anlayamadı. Sonunda davet edildiğini fark ettiğinde, yarı-oğlumuz o gece için başka planları olduğu konusunda ısrar etti. Aynı anda hem üzülmüş hem de rahatlamıştık; üzülmüştük çünkü her şey bir yana, o bizim fetüsümüzdü ve rahatlamıştık çünkü hiçbir gecemizi, özellikle de Noel Arifesi'ni cinayet suçlamalarıyla geçirmek gibi bir isteğimiz olması söz konusu değildi.

25 Aralık sabahı, şafağın sökmesinden kısa bir süre sonra, barbar kapı zilimiz beynimizin içinde yankılanarak uykumuzu paramparça etti ve yataktan fırlamamıza neden oldu. Daha pencereye ulaşmadan gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Sokağa doğru baktım ve işte oradaydı. Ön verandada durmuştu, elinde kocaman bir keten torba vardı ve botlarındaki karları silkeliyordu.

Natalie, "Eğer beni küçük düşürmeye çalışırsa," dedi, "gözüne bir yumruk yapıştıracağım."

"Sahanda yumurta yap," dedim.

"Hiç sanmıyorum."

Yaklaşma-kaçınma sendromuyla sersemlemiş bir halde zemin kata indim ve fetüsümüzü donuk bir, "Mutlu Noeller, Bay Snow," cümlesiyle karşıladım.

Parça parça bir fısıldamayla, "Mutlu Noeller, baba," diye cevap vererek antreye bir adım attı. Üstünde turuncu, şişkin bir anorak ve pütürlü yün bir kaşkol vardı. "Noel, İsa Mesih'in doğum günüdür, bunu elbette biliyorsunuzdur."

"Ve Isaac Newton'un."

John Snow 0001, "İsa Mesih insanlığın Kurtarıcısıdır," dedi. "Korkmayın; bu ziyaret yirmi dakikadan fazla sürmeyecek." Alışveriş

poşetini yere koydu ve sağlam olan eliyle göğsünü ovdu. "Soğuk çok da umurumda değil. Kötü bir his, hiç his olmamasından daha iyidir."

İmmakuloid merdivenlerden çıkarken, sinir sisteminin sonunda hisleri algılamaya başladığını söyledi. Uyarılar artık iletilebiliyormuş. Artık nitelikleri algılayabiliyormuş. Sert rüzgâr, yanan kibritler, heyecan verici yürüyüşler, huzur verici ninniler, hamsi balıkları, çikolatalar, katran ruhu, dikenler.

"Dün gece kötü bir baş ağrısı çektim," dedi, "ki bu *iyi* bir baş ağrısı olduğu anlamına geliyor; mantığımı kaptın mı, baba?"

"Sanırım kaptım."

Natalie bizi eski püskü, kırmızı havlu kumaştan bornozuyla beklemekteydi. Kısa bir süre sonra bu acınacak çaputun yerini mavi yünlü kadife bir kaftanın alacağını hatırlayıp mutlu oldum. Elini uzattı. Fetüsümüz onu nazikçe tuttu ve uzanıp onu yanağından öptü. Natalie dişlerini sıktı ve çenesinin yüzeyi bir davul derisi kadar gerildi.

"Ben bir canavar değilim, anne," dedi.

Natalie, "Ben de öyle," diye cevap verdi.

"Montunu almama izin ver," dedim.

John Snow 0001 anorağının düğmelerini açtı, ama sonra onu çıkarmak yerine gösterişli süslemeleri olan Noel ağacımıza doğru ilerledi. Topladığımız pazar günü karikatürleriyle ambalajlanmış hediye yığını arasından iri bir sarıçam yükseliyordu. Gururla, "Sizin için hediyeler getirdim," dedi ve alışveriş poşetini yukarı kaldırdı.

Natalie, "Ne kadar düşüncelisin," dedi. Sesinde bir yumuşama olmuştu, hatta kendisini de şaşırtan bir hüzün de söz konusuydu. "Biz sana bir şey almadık. Özür dilerim, Bay Snow."

Üstün bir mantıkla yarı-oğlumuz, "Geleceğimi bilmiyordunuz ki," dedi.

Sonra hediyelerimizi dağıttı. Natalie'ye, alüminyum folyoları uzun, dalgalı bir ipe bağlayıp, kalp şekli oluşturarak yaptığı kolyeyi verdi. Natalie çemberi hemen boynuna iliştirerek kolyeyi bornozunun klapalarının arasına denk getirdi. Kırmızı havlu giysi gümüş folyoyu güzel gösteriyordu. Banaysa atılmış bir şemsiyeden kesilmiş parçalarla yapılmış naylon bir kravat hediye etti. Üçüncü hediyeyse ikimiz içindi: John Snow 0001'in geçen yaz yakaladığı ve büyük zorluklarla altı ay boyunca hayatta tuttuğu iki çekirgenin içinde olduğu bir Japon balığı kâsesi. Hayvanlara çim ve dallardan bir habitat yapmıştı. Amory ve Claudius'un yetim olduğunu ve Natalie ile benim onları evlat edinmemi istediğini söyledi.

Kâseyi en sevdiğimiz mobilyanın üstüne koydum. IKEA'dan alınmış gösterişli, camdan kapıları olan bir kitaplık. En üstteki rafta *Dünya Çapında Etik*'in altı adet kopyası durmaktaydı, yanlarında da *Tinin Fenomenolojisi* ve *Tractatus Logico-Philosophicus* duruyordu. Dış dünyada Hegel ve Wittgenstein yalnızca diğer dâhilere eşlik ederlerdi, ama burada benimle durmak zorunda kalıyorlardı.

İmmakuloide, "Kahvaltıya kalmak ister misin?" diye sordum ve hemen bunun aslında kötü bir fikir olduğunu fark ettim. Natalie'ye doğru beni affetmesini isteyen bir edayla baktım. Gözlerinde hançerler ve diğer keskin objeler uçuşuyordu.

John Snow 0001, "Bu güzel bir ziyaret oldu," diye cevapladı, "ama öfkem yeniden ortaya çıkmadan önce evime dönmeliyim."

"Evin nerede?" diye sordum.

Çok garip ama cevabı oldukça açıktı. "Bizi her tür yere koyuyorlar. Ucuz oteller, kiliselerin bodrum katları, üniversite yurtları, terk edilmiş binalar, YMCA[27]. Şu an bir kulede yaşıyorum."

Natalie, "Ne kulesi?" diye sordu.

27 Genç Hıristiyan Erkekler Birliği. (yay. n.)

John Snow 0001 sağlıklı eliyle Noel ağacımızın tepesindeki yıldızı okşadı. "Güzel bir yer. Geniş mekân. Ben kürtajcıya yaptığınız o ziyareti hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Prudential Kulesi mi?" diye sordum. "Hancock Binası mı? Bir saat kulesi mi? Bir çan kulesi mi?"

Yarı-oğlumuz eğilerek yüzünü çamın dallarına bastırdı. İğneleri yeni yeni hissedebilen yanaklarına battı. Derin bir nefes alarak, "Bu kesinlikle güzel bir amber kokusu," dedi. Geriye bir adım attı. "Ve görüntüsü... rahimden gelen bir insana böyle bir görüntü çok çok güzel gelirdi. Ben de buna katılıyorum."

Natalie, "Kulede bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Bir battaniye ya da yer yatağı örneğin?"

İmmakuloidin dudaklarından havlamaya benzer bir kahkaha sesi çıktı. Anorağının iki yanını aynı hizaya getirerek düğmelerini teker teker kapattı, sonra kapıyı aniden açarak, "Beni fırlatıp atmamalıydınız," dedi.

Natalie, çantasının içini aradıktan sonra cüzdanını çıkardı.

ATM kartını çıkararak yarı-oğlumuzun sağlıklı eline verdi. "İstediğin kadar para çekebilirsin. Şifresi bir-sekiz-bir-sekiz, Emily Brontë'nin doğum yılı."

"On sekiz on sekiz," diye tekrarladı. "Teşekkürler. Sanırım bir ısıtma cihazı alacağım. Bana havanın ısınmadan önce daha da soğuyacağını söylediler." Birden döndü ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Beni yok etmek zorunda değildiniz."

Karım kapıdan, "Tanrı sizi korusun, Bay Snow," diye seslendi.

"Heidegger okumaya başladım," dedi. Sesi sanki buğulu bir aynadaki buhar gibi gittikçe azalıyordu. "Beni *Dasein*'ımdan kopardın, anne. Cehennemin en sıcak köşeleri senin gibi kadınlar için ayrılmış."

Natalie de ben de John Snow 0001'in Noel hediyelerini ne yapacağımızı bilmiyorduk. Neredeyse dünyaya getireceğimiz oğlumuza olan takdirimizi göstermek için şemsiyeden kravat ile folyodan kolyeyi takmalı mıydık? Yoksa bu eşyaları onun istediği gibi yüzümüz kızarmış bir şekilde çöpe mi atmalıydık? Noel'den sonraki gün, kahvaltı için Tasty Triffid'e gitmeden önce Natalie görev bilinciyle kolyesini takmıştı ve ben de kravatımı takmıştım. Yemeklerimiz geldiğinde tek bir laf bile etmeden aksesuarları çıkardık ve Natalie'nin çantasına koyduk.

Amory ve Claudius öldüğünde yılbaşının üzerinden çok fazla geçmemişti. Kitaplığa baktığımda iki kuru ve hassas cesedin balık kâsesinin dibinde yattıklarını gördüm. Gidişleri beni allak bullak etti. Onlara yeterli miktarda su vermemiş miydim? Ya da azar azar yemeleri için yeterli miktarda yaprak mı vermemiştim? O küçük düzkanatlı saatleri öylece durmuştu. Çekirgeleri beyaz bir mendille aldım ve çatı bahçemize götürerek devetabanının altına gömdüm.

Akşam saat beşi biraz geçerken fetüsümüz yine ortaya çıktı. Natalie'nin sesli postasına bir mesaj bırakmış ve ATM kartını bir cep telefonu ve gaz yağlı ısıtıcı da dâhil olmak üzere birkaç gerekli eşya almakta kullandığını anlatmıştı. Onu ziyaret etmemizi istiyordu. Evi Güney İstasyonu'na komşu olan yük deposundaki terk edilmiş bir makas kulesindeydi.

"Lütfen gelin," demişti. "Bu çok önemli." Uzun bir sessizlik. "Sanırım çok hastayım."

Danaus Plexippus'un üreme ihtiyacı kadar saf bir Darwinci içgüdüyle hareket ederek otoparka koştuk, Subaru'ya aceleyle binerek fetüsümüzün bize verdiği görevi yerine getirmek için yola çıktık. İş çıkışı saatinde Güney İstasyon'a ulaştık ve karmaşadan ve toplanmakta olan kasvetten faydalanarak görünmeden platforma tırmanıp altı paralel raydan yola devam ettik. Kalbim çılgınca atıyordu. Gerçi

bu iç müziğin ne kadarının tutuklanma korkusundan, ne kadarının fetüsümüzün sağlığıyla ilgili endişemden kaynaklandığını bilemiyorum. Belirsiz bir noktada, Amtrak alanından yük alanına geçtik. Tanklar, dipten kapaklı vagonlar, yük vagonları, soğuk hava depolu gemiler ve gondollar karanlığın içinde bir katran çukurundan kaçmaya çalışan tarih öncesi canavarlar gibi görünüyordu.

İyi çalışan el fenerimiz ve dolunay sayesinde makas kulesini bulurken hiç zorluk yaşamadık. Makas kulesi, Charnock'un yüzen evine benzer eğri büğrü, yıkık dökük bir yapıydı. Kapıyı, Boston & Maine Tren Yolu'nun ektoplazmik personelinden kefenli bir iskeletin açma olasılığını göz önünde bulundurarak tıklattım, ama cevap veren olmadı. Çürük görünen bir dış merdiven, isli pencerelerinden donuk bir ışık süzülen üst kata açılıyordu. Natalie'le acı acı birbirimize baktıktan sonra gözlem platformuna çıktık. Merdiveni birer birer çıkıyorduk. Kapının açılması için hafifçe dürtmem yeterli oldu. Menteşeleri tıpkı *Inner Sanctum* filminin ses efektleri gibi gıcırdıyordu.

Tahta artıkları, alçı yığınları ve kırık cam parçalarıyla dolu oda, pili bitmek üzere olan bir elektrikli lambayla belli belirsiz aydınlanıyordu. Arka duvarda yük alanını gösteren soluk ama ayrıntılı bir harita vardı. Haritadaki her makas, yuvarlak içine alınmış ve numaralandırılmıştı. Haritanın altında yarı-oğlumuz lekeli, çarşafsız bir yatağın üstünde titreyerek yatıyordu. Vücudunu kuştüyü bir yorganla örtmüştü. Yeni satın aldığı gazlı ısıtıcı, dik ve püsküllü bir silindirdi, akkor bir berber direğini anımsatıyordu ve etkisiz nem solukları veriyordu. Yerde atılmış ambalaj kâğıtları ve paketler vardı. Son haftalarda fetüsümüz kendine Ring Ding'ler, Twinkie'ler, Tootsie Roll'lar, Triscuit'ler, Slim Jim'ler, Wise marka patates cipsleri ve Keebler Toll House kurabiyeleri almıştı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Elimi uzatıp alnına koydum. Ateşi avucumu ısıttı. Natalie'ye, "En yakın acil servis nerede?" diye sordum.

"Mass General'da."

John Snow 0001, "Dinle, anne," dedi. "Dinle beni, baba. Şu an tüm dünyayı hissedebiliyorum. Birkaç şeyi değil. *Her şeyi.* Bu çok güzel değil mi?"

"Seni hastaneye götürüyoruz," dedim.

Natalie, "Hemen," diye ekledi.

Odanın buz gibi havası nefeslerimizi birer hayalete çevirdi.

İmmakuloid, "Midemdeki seyirme; bunun açlık olduğunu *biliyorum*," dedi. "Ve vücudumdaki sıcaklık da ateş olmalı."

Natalie, "Yürüyebilir misin? Seni taşıyalım mı?" diye sordu.

John Snow 0001 bileğimi tuttu. "Daha da garip bir şey var. Ağzıma gelen tüm o sözler; onlar söylemek *istediğim* sözler." Bileğimi bıraktı. "Bir hafta önce, 'Beni hastaneye mi götürüyorsunuz? Tabii kürtajınızı yaptırıp beni tekrar katletmek istiyorsunuz değil mi?' derdim."

Konuşmasak da tam bir uyum içinde eşimle birlikte fetüsümüze doğru çömeldik ve yorganı açtık. Natalie ellerini onun sırtına koyarken ben de bacaklarını tuttum ve birlikte onu yataktan birkaç santimetre kaldırdık.

"Hayır!" diye bağırdı. "Çok canım yanıyor!"

Onu yatağa geri koyduk.

Natalie, "Ne acıtıyor?" diye sordu.

"Her şey."

Natalie, "Canını asla isteyerek acıtmayız," dedi.

"Biliyorum, anne. Eskiden olsaydı, 'Beni bir çıban gibi deştiğinizde canımı kesinlikle isteyerek acıttınız,' derdim."

Natalie irkildi.

Fetüsümüze, "Sağlık görevlilerinde ağrı kesici var," dedim ve ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. "Sana bir Demerol iğnesi verecekler ve ambulansla hastaneye götürecekler."

John Snow 0001, yusufçuk yakalayan bir kurbağa çevikliğiyle telefonu aldı ve göğsüne yasladı. "Her şeyi zihnimde canlandırabiliyorum. Keskin ve açık, sanki sakin bir suda yüzen bir yaprak gibi."

"Neyi canlandırabiliyorsun?"

"Tüm ırkımı. İmmakuloidler. Şehre karşı."

"Ne şehri?" diye sordum. "Boston mu?"

Daha cevap veremeden öksürmeye başladı, gırtlağından nefes damlaları bir tükürük parçasıyla birlikte çıkıyordu. Natalie yerden yarım litrelik bir 7-Up şişesi aldı. Fetüsümüze sıcak gazozdan köpüklü bir yudum verdi. Yarı-oğlumuz bizi karbonatlanmış spreyle yıkayarak tekrar öksürdü ve içecekten bir yudum daha aldı. Derin bir nefes çektikten sonra, elimi sıktı ve gözlerime baktı.

"Themisopolis," dedi. "Kürtaj yaptıkları o yer."

"İmmakuloidler Themisopolis'e mi saldıracak?" diye sordum.

Kafasını sallayarak, "Ve biliyor musun?" dedi. "Ben... ne denirdi? Ben onları *kıskanmıyorum.*" Öksürdü. "Diğer immakuloidler haçlı seferine katılacak, ama ben gidemeyecek kadar hastayım" –öksürdü– "ve *umurumda* değil. Yapmayı planladıkları şey" –öksürdü– "çok *yanlış.* Benzin ve meşaleler; bu çok *yanlış.*"

"Benzin mi?" dedim.

"Ve meşaleler."

Natalie, "Saldırı ne zaman başlıyor?" diye sordu.

Fetüsümüz, "Yakında olacağını söylediler," diye cevap verdi.

"Sana *kim* söyledi?" diye sordum. "Enoch Anthem mi? Felix Pielmeister mi?"

"Benim asıl bilmek istediğim şey Amory ve Claudius'un nasıl oldukları."

Natalie, "Çok iyiler," dedi.

"Onları çok seviyoruz," dedim.

Vücuduna bir ürperti geldi ve sonra üst üste bir seri titreme geldi. Deprem gibiydi. Natalie'yle kendimizi yaratığın üstüne atarak kaslarına sıkı sıkı, gergin parmaklarla sanki onu tekrar baştan yapıyormuş, sanki onu büyük bir çamurdan şekillendiriyormuş gibi masaj yaptık.

"Bir şey" –öksürdü– "sorabilir miyim?"

Natalie'nin gözyaşları lambanın soluk parıltısında ışıldadı. "Elbette."

"Hayatta olmak" –öksürdü– "nasıl bir şey?"

Yüzümü buruşturdum ve acıyla irkildim. Ayrıcalıklı felsefeciler büyük sorulardan zevk alır ve başarısız felsefecilerse onlardan daha da büyük bir zevk alır. Yarasa olmak nasıl bir şey? Ya duyularımız gerçeğin sadece bir gölgesini algılıyorsa? Ya dilimiz en önemli düşünceleri düşünmemize engel oluyorsa? Ama kafam o an için bomboştu; içinde şarap, su ya da diğer işe yarar sıvılardan bulunmayan bir kutsal kâseydi. Hayatta olmayı bırakın, bir yumurtayı kaynatmanın nasıl bir şey olduğunu bile söyleyemezdim o an.

Fetüsümüz, "Şehir ateşler içinde!" diye bağırdı. "Yehova'nın kutsal meşalesi!"

Natalie de ben de John Snow 0001'i daha sıkı tutsak da, sıcaklığının tüm formlarıyla yok olduğunu ikimiz de fark ettik; öncelikle akut ateşi, sonra normal memeli sıcaklığı ve son olarak da hayat ışığı gitmiş ve geride yalnızca soğuk bedeni kalmıştı. Natalie Noel hediyesini *sweatshirt*'ünün altından çıkararak kalın sicimi kafasının

üstünden geçirdi ve folyo kalbi fetüsümüzün göğsüne yerleştirdi. Evden çıkarken yanına almış olmalıydı.

"Onu giydiğimi görmesini istemiştim," dedi.

"Büyük olasılıkla Amory ve Claudius hakkında yalan söylediğimizi biliyordu," dedim.

Natalie kolyenin üstüne elini koydu. "Bunu ona gösterip, 'Kolyeyi takmadığım bir an bile olmadı,' demeliydim," dedi.

GECE BOYUNCA KULEDE DURDUK, gazlı ısıtıcının buharlarını içimize çekiyor ve John Snow 0001'in kısa ve mutsuz canlanışını konuşuyorduk. Natalie için yarı-oğlumuzun mutsuzluğunun asıl kaynağı onun "yaşanmamış bir hayatı yaşıyor olduğunu" bilmesiydi. Hatıralarının suni olduğunu, fikirlerinin programlı olduğunu ve ruhunun, yazılımının bir sonucu olduğunu hatırlamadığı bir an bile yoktu. Beni asıl etkileyense, tam tersine, onun o doğuştan gelen, zevkle bağlantısızlığına karşı cesur ve başarılı görünen o savaşıydı. Son günleri her ne kadar çoğu açıdan sefil olsa da, Ring Ding'lerin tadını, Twinkie'lerin parlaklığını ve Triscuit'lerin keyfini içeriyordu.

Natalie'ye, "Merak ediyorum, eğer yaşasaydı duyuları onunla birlikte kalır mıydı?" diye sordum.

Yarı-oğlunun saçlarını okşayarak, "Asla bilemeyiz," dedi.

Şafak sökünce gizlice yük alanına geçtik ve Atlantic Caddesi'nden aşağı doğru ilerlemeye başladık. Natalie öndeydi, John Snow 0001 yorganla sarılmıştı ve üzgün bedeni omuzlarımızdaydı. Boston'lu insanlar taşıdığımız bu tuhaf yükü pek garipsemediler. Sakıncalı bir cesetten kurtulmaya çalışan gaddar insanlara benzemeyen ve oldukça zararsız bir görüntümüz olmalıydı: Beacon Sokağı sundurmasına İran halısı götüren halı tacirleri ya da antik bir kral asasını Boston Sanat Müzesi'ne götüren arkeologlar gibi görünüyorduk muhtemelen.

Arabaya ulaştık, bagajı açtık, ıvır zıvırı arka koltuğa koyduk –akü takviye kablosu, ucuz kırmızı şarap kartonu, saksı toprakları poşedi, dört boş motoryağı şişesi– ve John Snow 0001'in katılaşmış vücudunu cenin pozisyonuna aldıktan sonra onu bölmeye koyduk.

Sonraki yarım saat boyunca doğan güneşten kaçarak amaçsızca batıya doğru sürdüm. Sonra Subaru'yu bir Brookline Burger King'inin araba yoluna soktum. Bir çift yumurtalı kruvasanlı sandviç ve biraz kahve sipariş ettim ama siparişler geldiğinde ne Natalie ne de ben bir ısırık bile alamadık. Tanrı biliyor, çok açtık. Sorun sandviçlerin çok lezzetli olması ve John Snow 0001'in çoğunu tadamadığı zevklerden meydana gelmesiydi.

Kahvelerimizi höpürdeterek içtik ve gezintimize devam ettik. Kafeinin neşelendirici etkisiyle, yarı-oğlumuzun Londa'nın şehrini ateşe veren fetüs savaşçılarla ilgili söylediklerinden bahsettik. Bunun mantıksız bir hikâye olduğuna karar verdik, ama immakuloidlerden daha mantıksız değildi.

"Pielmeister her şeyi yapabilir," dedim.

Natalie, "Onun gerçekten Themisopolis'i yakacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eğer paradigma değişimi bunu gerektiriyorsa."

Starbucks'a gittik ve daha fazla kahve içtik ve sürücü değişimi yaptık. Morgların açılmış olması gerekiyordu ve Natalie bizi Beacon Sokağı'na götürürken telefonumu çıkardım ve Batı Newton Cenaze Evi'ni aradım. "İmmakuloid" sözcüğü ağzımdan çıkar çıkmaz evin sahibi Stephen Hammond adındaki yapmacık ve 'r'leri söyleyemeyen Boston'lu aborijin bana durumu anladığını söyledi. Bu ay aynı durumla onu arayan dördüncü çifttik.

"Sizden öncekiler ölüleri yakmayı tercih ettiler," dedi.

"Anladım."

"Sadece cesedi bagajınıza koyun."

"Zaten öyle yaptık."

Hammond, "Bundan utanmanıza gerek yok, Bay Ambrose," dedi. "Kimse immakuloidleri buraya davet etmedi."

Morg yoluna arabayı çektiğimizde, iki cansız ama hareketli genç adam aceleyle verandaya geldi. Üzerlerinde siyah, ince yünlü kıyafetler vardı. Arabadan çıktım ve bagajı açtım. Cenaze levazımatçıları örnek bir çeviklikle hareket ediyordu. John Snow 0001'e dair gördüğüm son şey, hüzünlü adamlar onu boş bir alandan alçak bir tuğla binaya doğru götürürken çürümekte olan lastik pabuçlarının bir görüntüsüydü. Çatıdan yuvarlak, sivri bir baca, tıpkı bir yaşındaki birinin doğum günü pastasındaki mum gibi yükselmişti.

Natalie'yle birlikte kederle verandanın basamaklarını çıktık ve misafir salonuna girdik. Mekân somutlaşmış bir yalandı. Sahtekârlığı o kadar barizdi ki herhangi bir postmodern dekonstrüksiyonu gereksiz kılabilirdi. Eğreltiotları ve kokular ve mutluluk verici arp müziği vardı, ama aslında iş çürümüş et ve matemden ibaretti. Cenaze evi yöneticisi kırmızı bir kadife perdenin arkasından göründü ve kendisini işinin nesiller boyunca profesyonelleştirdiği ses tonuyla tanıttı. Telefonda sesinden edindiğim izlenimle gözümde oluşan imaja tamamıyla uyuyordu: Saçı dökülmüş, diş fırçalarındaki kıllara benzeyen küçük beyaz bir sakalı olan tıknaz bir adam.

Stephen Hammond, "İmmakuloid ailelerimizin çoğu külleri burada bırakmayı tercih eder," dedi.

Natalie bana danışmadan, "Biz onları eve götüreceğiz," dedi.

"Hayır, götürmeyeceğiz," dedim.

Bir dakika boyunca eşimle birbirimize kızgın bakışlar atarak, hiddetle öksürdük. Hammond uzağa baktı ve geriye doğru bir adım attı. Bunun yapmaya alıştığı bir hareket olduğu belliydi; yarı-aileler

arasında bu tarz iletişim sorunlarına daha önce elbette şahit olmuştur. Bizi bu açmazdan çıkaran, elimi tutup kendisine çekerek parmaklarımı göğsüne bastıran Natalie oldu.

"Senden bir şey istediğim çok sık olmuyor, Archimago."

Gözlerimi Hammond'a dikerek, "Küller bizimle gelecek," dedim.

Cenaze evi yöneticisi yanımıza döndü ve büyük bir gülümseme sergiledi; dişleri çok büyüktü. Aklıma kapağı ters dönmüş bir yumurta kartonunu getirdi. Dinsel müziğe eşlik ederek bizi seramik vazoların yer aldığı bir vitrine doğru götürdü. Natalie, üzerinde kır çiçekleri bulunan mineli bir kap seçti ve onların oğlumuzun Amory ve Claudius için oluşturduğu habitatı hatırlattıklarını söyledi.

Hammond, "İşlem doksan dakika sürüyor," dedi.

Neredeyse bir kürtaj işlemi kadar, diye düşündüm. Sonradan o an Natalie'nin de aynı şeyi düşündüğünü öğrendim.

Hammond'la birlikte içinde deri kaplı kitaplar bulunan ve Pieces of Mind'ın çocuklar için olan kısmına benzeyen bir odaya girdik. Natalie kahve masasındaki haber dergilerine göz atarak, içlerinden *Time*'ın yakın zamanlardaki bir sayısının tiraj yükselten kapak hikâyesi olan "Peki Bu İsa Denen Kişinin Olayı Ne?" makalesini çekip çıkardı. Ben W.H. Auden'in tüm eserlerini seçtim, sonra da yapay deri koltukta oturan eşimin yanına gittim. Okumaya çalıştım, ama şiirler beyaz bir denizde sürüklenen tipografik enkazlara dönüşüp durdu. Sonunda okuduklarımızı bir yana koyup el ele tutuştuk. Bu sanki bir silahın kurulmasını beklemek gibiydi, sadece Johnny Cash yerine arplar vardı.

Hammond tam zamanında geldi ve kır çiçeği vazosunu bize verdi. Natalie fetüsümüzden kalanları tutarken, ben de parayı ödedim. Vergiyle birlikte 530.75 dolardı, ödemeyi Visa Card'dan yaptım.

John Snow 0001'in yine bagajda taşınmaması gerektiğini düşündük. Bu sefer ön tarafta, Natalie'nin kucağında yolculuk edecekti. Öğle saatlerinde dairemize geri dönerek seramiği çekirgelerin yaşamış olduğu kitaplığın tepesine koyduk.

Natalie'ye, "En başından beri haklıydın," dedim. "Onu eve geri getirdiğimiz için mutluyum."

"Ona en azından bu kadarını borçluyduk."

Vazoyu okşadım. "Acaba sahip olduğumuz tek çocuk o mu olacak, merak ediyorum."

"O bizim çocuğumuz değildi."

"O bizim çocuğumuz değildi," diye onayladım.

BENZİN VE MEŞALELER. John Snow 0001 böyle söylemişti. Şehir yanacak. Yehova'nın kutsal meşalesi. Londa'nın ofisini aramak için mutfağa girdiğimde, kuşatmanın sinemaskop görüntüleri birden gözlerimin önünde canlandı. Themisopolis'e doğru ilerleyen kuşatma kuleleri, onların intikam dolu ve kutsal yangının donanımlarını kullanmakta olan immakuloidlerle dolu tepeleri. Gertrude Lingard cevap verdi. Söylediğine göre patronu Miami'de Wollstonecradt Fonu'nun Kübalı ve Haitili göçmenlerin iş bulmasına yardım etme hususundaki verimliliğini değerlendirmekteymiş. Londa'nın cep telefonunu denediğimde, ilk çaldırmamda telefonu açtı.

Evet bayanlar ve baylar, emin olduğunuz üzere fıçı çocuğuma John Snow 0001'in öldüğünü söylemek hususunda gerçekten de istekli değildim. Sıkıcı vicdanından, yüzüne çok sayıda yön oymuş ve fırlatılmamış taşı boynuna asmış olan felsefeciden duyduğu rahatsızlığın herhangi bir içten sempati ifadesine mani olacağı kesindi. Yaratığın artık var olmadığını öğrendiğinde Londa'nın heyecandan konuşamamasının –bunu yalandan yaptığını sanmıyorum– ve sonra

Natalie'yle bir oğul kaybetmediğimizi, sadece canice kullanılmakta olan ve ölmesinin muhtemelen daha iyi olduğu bir kürtaj karşıtı ikonunu kaybettiğimizi söylemesinin beni ne kadar şaşırttığını bilemezsiniz.

Ancak John Snow 0001'in şehre yakında saldırı olacağını söylediğini anlatarak konuyu değiştirdiğimde sohbetimiz sinirimi bozmaya başladı. Londa'nın sesi saçma bir şekilde sakinleşti. Sanki immakuloidlerin onları yakmaktansa, duvarlara spreylerle grafitiler çizeceklerini söylemişim gibi bir havası vardı. Soğukkanlılıkla, pazartesi günü ayrı yollardan Harford Eyaleti Havaalanı'na ve oradan Themisopolis'e gitmemizi ve orada yarı-oğlumun son sözlerini analiz ederek sakin bir akşam yemeği yememizi önerdi.

Çoğu takıntılı aktivist gibi Londa da asla çalışmaktan vazgeçmedi; aynı şekilde Dame Kişot ya da *Weltanschauung* Kadın da öyle. Tam tahmin ettiğim gibi yemeğimiz onun Caedmon Binası'nın tepesindeki süitinde gerçekleşti. Yemeği konferans masasında, Adalet Şehri modelinin bitişiğinde, Vizyon Enstitüsü'nün üstüne tünemiş Quetzie'yle birlikte yedik. Fetüs saldırısının olabilirliği üstüne konuşmadığımız aralıklarda, Artemis Kliniği'nde yaşayan aşçılar tarafından yapılmış olan ve her biri bir NBEBY başlığını andıran, üstü gümüş kubbelerle örtülü servis kâselerinin içindeki vejeteryan – "herkesin favori hayvan hakları savunucusu küçük Donya'ya saygılarımla," diye açıkladı– lezzetleri paylaşıyorduk. Telefon konuşmamızdan bu yana tehdit hususunda daha da cesur bir hale gelmişti. Ölmekte olan bir immakuloidin gerçekten iyi bir sebebi olmadıkça "Şehir ateşte!" ya da "Yehova'nın kutsal meşalesi" diye bağırmayacağına gittikçe ikna oluyordum. Ama Londa ancak tatlılara geçtiğimizde kayıtsızlığını açıklamaya tenezzül etti. Pekan cevizli tartın üzerine bir top vanilyalı dondurma koydu, bir dosya dolabına doğru sallana sallana yürüdü

ve tıbbi tetkik memuruna ceset gösteren bir morg görevlisi edasıyla en üstteki çekmeceyi açtı.

"Tehditler başladığında Themisopolis'in temelleri henüz yeni atılmıştı," dedi. "Her sabah gelen e-postalarda bir düzine nefret mektubu oluyor ve bunların çoğunda Yolly'yi ve beni gördükleri anda silahla vuracakları yazılı. Bize şarbon ve patlayıcılar yollayacaklarındaysa elbette internet pek işe yaramadığından, Barbarlar, FedEx ve UPS'yi kullanmak zorunda kalıyorlar. En başta çok korkmuştum, ama sonra –benimle gurur duyardın, Sokrates– bu noktaya felsefi yaklaşmaya başladım. Posta odamızda oldukça zeki bir bomba ekibimiz var, hatta köpekleri onlardan da zeki." Parmaklarını dosyaların arasında gezdirdi, öylesine bir dosya aldı ve hızla çekerek göz hizasına getirdi. "*Günleriniz sayılı, sizi hastalıklı, sapkın garabetler*," diye okudu. İkinci bir rastgele seçim yaptı. "*Deccal olduğunu sen de biliyorsun, ben de ve yakında tüm dünya da öğrenecek.*" Çekmeceyi kapadı. "Jeremiah'dan önemsiz posta. Cassandra istenmeyen posta atmayı öğrenir. İmmakuloidinin uyarısını, ondan önce gelen on binlerce uyarıdan daha fazla önemsemediğim için beni affet."

"Pielmeister," dedim.

"Ne?"

"Felix Pielmeister."

Ayrıntısıyla açıklamamı istedi ve ben de o Augustinusçu adamın Hawthorne otoparkında atıp tuttuklarını açıklamaya çalıştım. Adamın kan gayzerleriyle ilgili bağırışını ve uzun süre önce İsa Birliği'nin dünyayı nasıl tanrısal bir vurgun ve eskatolojik bir lavla içine alacağını söyleyişini anlattım.

"Beni kesinlikle fena halde korkuttu," dedim.

İguana, "Quetzie yakışıklı şeytan," dedi.

Londa ilgisizce, "Peki bu krize nasıl tepki vermemizi önerirsin?" diye sordu. Gerçekten fikrimi mi istiyordu yoksa sadece aklımı karıştırarak beni susturmak mı istiyordu bilmiyorum. "Odadaki tek kadın kahraman sensin. Ben sadece doktorasını alamamış basit bir kitap satıcısıyım. Sanırım Avalon Lane'e birkaç Valkyrie göndermeli ve duvarlardaki bekçilerin sayısını da ikiye katlamalısın."

Londa heyecanla, "Benim fikrim şu," dedi. "En iyisi haftanın geriye kalanını Kefaret Sirki'nde eğlenerek geçirelim. Böylece immakuloidler gelip bizi işimizden ettiğinde keyfimiz yerinde olur."

"Tanrı alaycıları korusun."

"Ama sirke gitmeden önce mezarlığa uğramalıyız."

"Mezarlık mı?"

"White Marsh Mezarlığı."

"Çarşamba sabahımı bir cenaze salonunda geçirdim. Mezarlığa gitmek gibi bir isteğim yok."

"Bir güveç kızı kötü olursa, hayatım, çok çok kötü olur. Durumumun umutsuz olması muhtemel. Kendin karar vermelisin."

Londa, şimdiye dek kendimi emanet ettiğim en gözükara insandı, öyle bir sürücüydü ki onun için Baltimore Beltway, yeterince çılgın bir arabacının biraz ün ve sikke çuvalları kazanabileceği bir ahir zaman Hipodromu gibiydi. Korkudan titreyen yolcusu yan koltukta büzülerek Air Bag yazan gömülü harflere bakarken, o sedanlara gözdağı veriyor, SUV'lara kabadayılık taslıyor ve traktör römorklarına kafa tutuyordu ve bu arada da 100 km/s hız sınırını, sinirlilik durumunu ölçmek için neredeyse bir alt limit gibi kullanıyordu. Mezarlığa ulaştığımızda güneş batmıştı, ay doğmuştu, kalbim ağzıma gelmişti ve midem de yeni oluşmuş boşluğa göç etmişti.

Üzerinden şişkin yanaklı, trampet çalan bir meleğin yükseldiği ana girişin dışında durduk. İşlemeli demir kapıların arasında, geniş bir saat kösteği gibi asılmış, ağır, siyah bir zincir göründü. Biri, büyük olasılıkla bir Valkyrie, asma kilidi demir testeresiyle açtı. Birkaç saniye içinde mezarlığa girdik. Bu bir CD'nin üzerinden selofanını çıkarmaktan daha kolay bir prosedürdü. Sonra Volvo'ya geri döndük. Ay parıltısını artırıp Jüpiter gecenin kendine kalan kısmını süslemeye başladığında, düşünceye dalan mezar taşlarının, belli belirsiz mahzenlerin ve çıplak kış ağaçlarının yanından geçerken hızımızı koruyarak ilerlemeyi sürdürdük.

Londa'ya, "Mezarlıklar en felsefi mekânlardır," dedim.

"Öyle diyorsan öyledir."

"Kafeteryalardan ya da birahanelerden, hatta Nil'in kıyılarından bile daha felsefidirler."

"Hiç şüphesiz."

"Heidegger'in de onaylayacağı gibi, ölüm gerçeğiyle tamamıyla karşılaşarak ve Hiçlik'le kasıtlı olarak bağlanarak kişi özgün bir şekilde yaşamayı öğrenebilir."

"Korkarım şu an bir Heideggerciye ihtiyacım yok; hatta mezarlıkların tahlilini yapanlara bile." Yanıma doğru uzanarak torpido gözünü açtı. "Benim ihtiyacım olan şey bir yönlendirici." Kucağıma iki tane katlama harita ve bir dudak merhemi düştü. "Bizi Hyperion Caddesi ve Chancery Yolu'nun kesişimine götür."

Haritayı kucağıma serdim ve torpidodan gelen ışığa doğru götürdüm. Ama ben daha kesişme noktasını kâğıtta bulamadan, Londa, park edilmiş Bayan Adalet armasıyla süslü küçük kamyonet sayesinde orayı buldu. Yandaki mezarın çevresinde, gölgeler içinde yarım düzine kadar figür, yas tutan insanlar gibi duruyordu; gerçi kazma ve kürekleri daha tartışmalı bir durumun göstergesiydi.

Volvo'dan çıktık ve deri ceketliler çetesine katıldık. Adada yaşanmış efsanevi gençlik döneminde liderlerinin eğitmenliğini benim yaptığımı öğrendiklerinde Valkyrie'ler beni, bir yandan ona ahlaki pusula kazandırmadaki başarıma olan hayranlıklarını gösteren, bir yandan da bu aygıtı daha az şatafatlı yapmış olmamı dilediklerini belirten karmaşık bir yüz ifadeleri dizisiyle selamladılar.

Londa daha sonra beni Binbaşı Carmen Powers'la tanıştırdı. Kadın bir çizgili sincapınki gibi yanakları olan ve kulaklıklarını birleştiren metal kayışlarla yandan ayrılan komi saç kesimli, kısa boylu, neşeli biriydi ve "Themisopolis güvenlik güçlerinin ikinci en yüksek rütbesine sahipti." Valkyrie'lerin en yüksek rütbeli üyesinin o gece dondurucu bir mezarlıkta dolanmaktan daha önemli işleri olduğu aşikârdı.

Dolunayda radyoaktif bir dikilitaş gibi parıldayan bir mezar taşını seçtim. Granitten iki kabartma çocuk melek çıkmıştı. Meleklerin tıknaz vücutları bir yazıtı çevreliyordu: ETHAN VE AMELIA PEPPERHILL'İN ANISINA.

"Ethan Pepperhill," dedim. "*O* Ethan Pepperhill mi?"

Londa söylediğimi doğrulayıcı bir ses çıkardı.

Amerika'nın tütün endüstrisini, vatansever olmayan akciğer kanseri kurbanlarının açtığı davalardan korumak için çalışan meclis üyelerinden hiçbiri Kuzey Carolina'dan Ethan Pepperhill kadar başarılı olamamıştı. "O *burada* ne yapıyor?"

Londa, "Doğal olarak memleketinde gömülmek istedi," diye açıkladı, "ama toprağını Bayan Pepperhill'le paylaşmayı daha da çok istiyordu ve o da cehennemin dibinde olan bu mekânda çoktan ailesine katılmıştı bile."

Birkaç serseri kar tanesi parıldayan gökyüzünden aşağı doğru düştü. Kıvrılan kristaller ay ışığıyla birleşerek ateş böcekleri kadar

parlak bir hal alıyordu. Ceketimin fermuarını çektim. Valkyrie'ler işe koyuldu ve sert ocak ayı toprağını çelik aletleriyle kırdılar. Don sınırını delmeleri ve altındaki yumuşak çamuru küreklemeye başlamaları sadece yirmi dakikalarını aldı. Parlak dikdörtgen kutuyu dışarı çıkardılar ve tıpkı ilk defa buzdolabı almış olan yeni evliler gibi onu yeni kazılmış toprak tümseğinin üstüne diklemesine koydular. Binbaşı Carmen Powers kilitleri küreğiyle kırdı ve kapak açılarak açık mezara düştü. Pis koku üstümüzden tıpkı maden eritme ocağındaki rüzgâr gibi geçti ve hepimiz eşarplarımızı ve mendillerimizi yüzümüze doğru yara lapalarıymışçasına bastırdık. Gözlerim sulandı. Tuzlu suyu sildim ve işte oradaydı, Winston-Salem Corporation'ın en büyük hayırseveri, yıkık dökük bir smokin giymiş bir şekilde ay ışığı altında ışıldıyordu. Bir ölü olarak anlaşılır bir zayıflıktaydı, ama hâlâ serbest girişimin ve alkollü tütünün düşmanlarına karşı son bir savaş daha vermeye hazır görünüyordu.

Bunu kısa ama garip bir epizot takip etti. Bu gecenin normlarına göre bile ürkütücüydü. Carmen Powers İsveç Askeri bıçağını aldı, korkunç dumanların içinden geçti ve Senatör Pepperhill'in küçük parmağını kesti. Beklenmedik bir hareketti, ama yine de iç güdüsel olarak bunun önemini kavradım.

Londa'ya dönerek, "Senin kendi ontojeneratörün var," dedim.

Binbaşıdan kopmuş parmağı alarak, "Sonraki büyük tüketim maddesi," diye cevap verdi.

"Şu senin karnavalda... oyuncuların hepsi beher garabeti mi?"

Londa bana doğrulayıcı bir şekilde gülümsedi ve ceketinin cebinden küçük bir poşet çıkararak parmağı plastikle sarmaladı. "Bir ya da iki ay içinde oyun programımızda Pepperhill olacak. Onu yeni çıkarılmış ak ciğerlerinin bulunduğu bir buzlukla kanser koğuşundan içeri girip, ilk konuşana bunları bedavaya verirken hayal edebiliyorum."

Cesedi gösterip kaşlarımı çattım. "Dini bütün biri... ben değil kesinlikle, ama dini bütün bir insan bunu kutsal şeylere karşı saygısızlık olarak isimlendirirdi."

Londa alışılmış Dunhills paketini çıkararak, "Hayır, Sokrates, asıl saygısızlık *budur*," dedi. Senatöre doğru yaklaştı ve dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum."

"Bunları sadece politik amaçlarla kullanıyorum," diye açıkladı ve Carmen'e dönerek, "Yarınki gazetede bununla ilgili bir haber okumak çok eğlenceli olurdu. *Sun*'ın gece haberlerine isimsiz bir ihbar gönder," dedi.

Güçlükle soluyarak, "Tanrım, Londa onu tekrar gömmeyecek misin?" dedim.

"Jordan'ın kulisçilik eforları sayesinde Amerikan Mezar Kazıcıları Kardeşliği üyeleri için adil bir ücret sağlıyor. Yarın onu kim gömerse çalışırken ıslık çalıyor olacak."

"Lanet."

"Rahatla, hayatım." Londa senatöre ikinci bir sigara verdi ve böylece adamda şu uzun vampir dişlerinden varmış gibi bir görüntü oluştu. "Hem artık gidip sirk oyuncularını izleyebiliriz. Bu, Themisopolis'te cumartesi gecelerini geçirmenin en popüler yoludur. Bir kere genç oluyorsun, Sokrates. *Carpe diem*."

WHITE MARCH MEZARLIĞI'NDA SON OLANLARIN KÖTÜ ETKİSİ ALTINDAYDIM ve Kefaret Sirki'nden bir zevk almayacağımdan da emindim. Bu nedenle dönüş yolumuzun çoğunu Londa'ya samimi bir şekilde çok yorgun olduğumu ve üşütmüş ya da grip olmuş olabileceğimi söyleyerek beni Themisopolis konukevine ya da daha da iyisi bir motele yerleştirmesini ve uygun olduğu ilk anda da bavulumu yanıma

yollamasını rica ettim. Fıçı çocuğum bunların hiçbirini duymadı. İhtiyacım olanın önce bir Hindistan fındığı içkisi ve ardından da birkaç sahnelik Sirk seyri olduğu hususunda ısrar ediyordu ve bir saat kadar sonra kendimi onun yüksekteki ofisinde buldum.

Mumkatlarını muhafaza ettiği kanopik kavanoz –otantik Sekizinci Hanedan diye açıkladı– gözlerimin önüne *Mısırlı*'nın en canlı sahnesini getirdi: Sinuhe Ölüler Evi'nde cezasını çekerken alt tabaka bir mumyalayıcı çırağı, pis kokulu bir natron[28] karışımı yapmaktadır. Londa bana söz verdiği içkiden hazırladı ve onu kristal bir kadehe doldurdu. Nektar semptomlarımı pek fazla geçirmedi, sadece bağlamın dışına çıkardı. Bir defa vücudunuzdan soyutlandınız mı üst solunum yolu enfeksiyonu tüm önemini yitiriyor.

Proserpina'nın yapay dinginliğiyle yıkanmış bir halde Londa'nın beni Caedmon Binası'nda yönlendirmesine ve Flagstone plazasına götürmesine izin verdim. Kısa bir süre sonra Kefaret Sirki karşımızdaki çökük dairesel bir odada sahneye çıktı. Oda siyah, yumuşak ve özelliksizdi; bu yüzden mimarlar orayı bir hokey topuyla simgelemekte bir sorun görmemişlerdi. Bir sahne kapısı kadar fark edilmez bir giriş kapısından geçtik ve içinde sadece bir palto askısı, su çeşmesi, meyve suyu ve granola paketleri olan az ışıklı bir antreye girdik. Londa bana, önümüzdeki ağır hava ve büyükçe ironilerin kesin bir belirtisi olan esrarlı bir Sabacthani gülüşü fırlattı. Sonra beni yelpaze kıvrımlı bir Çin perdesinin ardındaki karanlığa geçirdi.

Ana koridorda hokey topunu takip ederek ilerlerken her iki yanda da sahneler belirdi; her birinde bir aktör minimalist bir dramayı ciddiyet içinde canlandırmaktaydı. Neredeyse her oyuna katılım oldukça fazla görünüyordu; hepsinde sadece bir ya da iki koltuk boştu, ama Londa'ya göre fıçı tiyatroculari popülaritelerinden zevk almıyorlardı, zira NBEBY başlığı programları bu tarz bir duyguyu

28 Hidratlı doğal sodyum karbonat. (yay. n.)

engellemekteydi. İliklerine kadar zombiydi onlar; zevkin ötesinde, acının gerisindeydiler.

Canlı poster ilgimi çekti ve *Anneliğin Kutsal Baba'ya Gelişi*'ni izlememiz tavsiyesinde bulundum. Tiyatroya oyuncuyu rahatsız etmeden ve seyircilerin huzurunu kaçırmadan girdik ve yerlerimize oturduk. Ben hemen tüm dikkatimi aşırı zevksizlik durumuna verdim. Cadı kız kardeşlerin ilaçlarının etkisiyle, Papa John Paul II bir sabah uyandığında kendini istenmemiş bir rahimle ve planlanmamış bir hamilelik içinde bulur. Neyse ki yüce başrahibin cüppesi şişmiştir, böylece durumu, On Beş Tespih gizemi gibi gizlidir. Londa'nın doku örneğini nasıl aldığını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Şimdiki sahne Vatikan kliniğindeydi. Dizlerinin üstüne çökmüş olan başrahip sesli-animatronik bir doktora kendisine kürtaj uygulaması için yalvarıyordu. Midem bulandı –politik tiyatro ayrı, reenkarne olmuş papazların oynadığı feminist Grand Guignol ayrı– ve kibarca Londa'ya oyunu daha fazla izlemek istemediğimi söyledim. Tiyatrodan çıkışımız esnasında Vatikan doktoru, Papa'ya kürtajın erdemlerini belirten bir broşür vermekteydi.

Londa savunmacı bir tavırla, "Bu eğlenceyi bize çok görme," dedi. "Bu Sirk, ruh sağlığımız açısından çok önemli."

Koridor boyunca devam ettik. Her oyunu konusunu anlayabileceğimiz kadar izliyorduk. Her ne kadar oyunların dehşet verici pornografisi beni rahatsız etse de, Londa'nın delirmiş müzesi içimdeki eleştirmeni dışa vurmama sebep oluyordu ve bir anda senaryoları, performansları ve yönetmenliği eleştirmeye başladım. Belki de mumkat nektarı standartlarımı aşağı çekmişti, ama derinlerde, CEO Warren Anderson'ın 1984'te, Bhopal, Hindistan'da, Union Carbide fabrikasındaki metil izosiyanat sızıntısıyla –bir haftada sekiz bin ölüm, on yılda on beş bin ölüm, sayısız annenin toksik meme sütünü sonraki yüzyıla taşıması–, ne kendisinin ne de şirketinin

her kurbana beş yüz dolar göndermekten başka hiçbir sorumluluk almadığı o felaketle ilgili zavallı özürlerini konu alan *Modernitenin Şehitleri* eserinden çok etkilendim. Bunun tersine, Henry Kissinger'ın, Kamboçya'nın istilası ve Hanoi ve Haiphong'un Noel bombalamaları olayları dâhil, Amerika'nın Vietnam Savaşı'na bahşettiği hediyeler üzerine iç gıcıklayıcı bir ağıt olan *Canavarlık Sanatı*'nda hoşuma giden çok az şey olmuştu. Ronald Reagan'ın kendini Orta Amerika ölüm ekiplerini desteklemek, yaşlılara yakıt yardımını kısmak, ırkçılığa karşı konuşmayı reddetmek, başka bir şansı kalmayana dek AIDS salgınını tanımayı reddetmek ve yakın gelecekteki İkinci Doğuş'un çevreciliği gereksiz kıldığına inanan bir iç işleri bakanı atamak gibi hareketlerini dışa vurduğu *Ruhu Arayış* çok daha tatmin ediciydi.

Londa, sessiz ilerleyişimiz sırasında, "Bizim için bir yorum yapabilir misin?" diye sordu. "Her zaman ünlü etikçilerden destek almak isteriz."

Şaka yapıyor olduğunu varsaydım, ama gene de söz konusu istek için samimi coşkumu dışa vuran bir yorumla cevap verdim. "Gerçek hayatta Ronald Reagan ne bir Oscar kazanmıştır ne de kazanmayı hak etmiştir, ama *Ruhumu Ararken*'i izledikten sonra ona bir Oscar vermeye hazırım."

Yürümeye devam ettik. Davy Crockett'ın, *Bexar'ın Tepesindeki Ay* isimli bir güç gösterisi olan itirafının konusu, Alamo destekçilerinin şüpheli idealleriydi: Nasıl Batı Afrikalı kölelere sahip olacakları bir ülke aradıkları ve Meksika hükümetinin söz konusu tartışmalı kurumu yasa dışı hale getirmesi. Beher garabetinin köylü ifadeleri tamamıyla doğal görünse de, samimi görünen tavırlarıyla, memur olmayı başarmış Crockett sonrası dolandırıcıları andırması kaçınılmazdı, zira onların sempatik olma taklidindeki başarıları ancak sıradan halkı kazıklamalarındaki başarılarıyla karşılaştırılabilirdi. Crockett monoloğunu bir süre izledikten sonra *İsa Çekindi* adlı oyuna

geçtik. Bu oyunda Mary Baker Eddy, aileleri tarafından Hıristiyan Bilimi için kurban edilmiş olan bir düzine ölü çocuğun sahnedeki hayaletlerinden kendisini bağışlamalarını istiyordu. Londa, genç hayaletlerin sadece sesli-animatronik imgeler oldukları hususunda beni temin etti; bu yapım için hiçbir çocuk kazılıp çıkarılmamıştı. Sonra gecenin en rahatsız edici yapımı olduğu ortaya çıkan *Mega Kusur* isimli oyunun seyircilerinin arasına katıldık. Oyunda dâhi Fizikçi Edward Teller, hidrojen bombasını icat edişiyle ilgili olan üzüntüsünü gözler önüne seriyordu. Önce ızdırabı beni etkiledi, ama sonra füzyon aileleri gömleğini yırtarak çürümüş etini bir kamçıyla ezmeye başladılar. Yersiz şiddet sahnelerinden iğrenmiş bir halde orayı derhal terk ettim.

Londa'yla birlikte koridorda geri yürürken, "O senaryoyu Binbaşı Powers yazmıştı," diye mırıldandı. "Haklısın, biraz aşırıya kaçmış."

Mega Kusur'dan ne kadar iğrendiğimi daha açıklayamadan ev sahibim beni iki tane yeni ölmüş ve oldukça kederli rahibin yanına götürdü. Percival Sarnac, bir araba kazasında ölmeden önce Enoch Anthem'in sağ koluydu. Adam yorulmak bilmeden Tanrı'nın homoseksüellikle ilgili görüşlerini Chicago'daki WXPF-AM –"kurtuluşunuzun istasyonu"– aracılığıyla halka aktarıyordu. Leopold Ransom, lösemiye yakalanmadan önce Rapture Kanalı'ndaki *İsa'ya doğru Gerisayım* isimli talk show'un sunuculuğunu yapıyordu. Ve şimdi ikisi de burada, sirkte, *Dağdaki Döl* isimli bir aşk hikâyesinde rol alıyordu. Daha önce hiç bu kadar etkileyici bir kurlaşma görmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Kısa dokunuşlar, kaçamak öpücükler, nazik sarılmalar, mum ışığında akşam yemeği, Ransom'ın su yatağındaki tutkulu sarılmalar; her şey kusursuz bir şekilde programlanmıştı ve dokunaklı bir şekilde de sahneleniyordu. İki adam evlilik yeminlerini ederken Valkyrie'lerin çoğu ağlamaya başladı. Londa beni kırmızı ve

taç töreni cüppesi kadar ağır kadife bir perdeye doğru götürürken, "Sana bir hediyem var," dedi, "on beşinci yüzyılda geçen bir efsanenin kostümlü provası." Yanındaki posterde gösterinin isminin *Ark'ın Klonu* olduğu yazılıydı. "Bu gece en genç suçlumuz son yazdığım senaryoyu oynayacak. Yaklaşık otuz tane memura rüşvet verdik ve bir düzine uluslararası yasayı çiğnedik ve en sonunda Aziz Jeanne'ın yakılmış kalça kemiği elimize geçti."

"Genç suçlu mu? Jeanne d'Arc mı?"

"Senin Orleans'lı kıza olan hayranlığının evrensel olduğunu kabul etmeliyim. Sevgili Jeanne'ımızın karşısında en inatçı düşünür bile eriyiveriyor. Mark Twain en kötü kitabını ona adamış. Bernard Shaw onu olağanüstü sıkıcı bir oyununun merkezine koymuş, ki bu başarı daha sonra Jean Anouilh ve Maxwell Anderson tarafından da devam ettirilmiş. O bizi bekliyor, Sokrates. Bu özel bir gösteri olacak. Eğer *Ruhumu Ararken*'i beğendiysen, *Ark'ın Klonu*'na bayılacaksın."

Kırmızı perdenin arkasına geçtim ve diğerlerinden çok daha küçük bir tiyatro salonuna girdim. Yaklaşık bir düzine koltuk vardı ve hepsi boştu. Mümkün olan en iyi seyir yerinin ön sıranın ortası olduğunu düşünerek oraya geçtim. Diriltilmiş Jeanne'ın bir hapishane gömleği giyiyor olmasını bekliyordum. Aynı zamanda alnı ter içinde olacak ve gözleri de özveriyle parlayacaktı. Ya da zırhını kuşanmış ve bir savaş atına binmiş ve birliklerini savaşa doğru götürürken bir Fransız bayrağını yukarıda tutuyor olacaktı. Ama bunların yerine o, çimle ve altın düğünçiçekleriyle örtülü toprağa kök salmış bir köknarın yanında durmaktaydı. Kör edici bir güzelliği vardı. Kuzguni saçlarını topuz yapmıştı, şehvetli vücudu tülbent bir çuval elbisenin içindeydi; bakışları, ela renkli, bir kedininkine benzer gözlerinden her yöne fırlıyordu. Işıldayan geniş ağızlı bir kılıç –hiç şüphesiz Jeanne'ın kılıcı– tepenin içinden tıpkı *Excalibur* gibi çıkmıştı.

"Evet, başarım hayret vericiydi, *pas de question*[29]," diye başladı. "Bir ulusu kurtardım. *Vive la France!*[30] Ama hâlâ bir sorun var, *un grand problème*[31]."

Aralıksız ve zarif bir hareketle kuşağını çıkardı ve uzattığı ön koluna serdi. Aksesuar cildinden kayıp çime düştü. O anda bu başıboş ve deneyimsiz önderin koskoca bir orduyu kendi yanına nasıl çektiğini anlayıverdim. Her Fransız piyadesi, ruhunun zampara bölümünde kendini bu harika köylüyü kucaklarken hayal etmişti.

Jeanne, "Bu eski bir hikâye, belki de dünya üzerindeki en eski hikâye," dedi. "Gök gürlüyor, bulutlar buz kesiyor, güneş kasılıyor. Yukarıda gördüğüm bir aziz mi? Bir melek mi? Efendimiz Tanrı Yehova'nın kendisi mi? Şimdi yukarıdan kutsal bir ses geliyor ve zavallı elçisine, eline bir kılıç alarak onu başka bir insana ya da yüzlerce insana, hatta eğer amacı yeterince kutsalsa milyonlarcasına batırmasını söylüyor. Elçi hiçbir cevap vermiyor. Bu gelenek benden önce vardı. Bugün daha da büyüdü. Kılıç, kan, savaş alanını kaplayan, tezahürün leş kokusunu yayan yeni öldürülmüş cesetler."

Neşeli bir şekilde, programlanmış bir gülücük attı ve çuvalını yukarı çekip yan tarafına attı. Dikkatle tenine bakıyordum. Vücudu tüm duyularımı harekete geçirmişti. O uzaklıktan bile o güzel feromonlarının kokusunu alabiliyor, ellerinin yumuşaklığını hissedebiliyor ve tuzlu kalçalarının tadına bakıyordum.

Jeanne, "Keşke baştan başlayabilsem," dedi. "Konuşup anlaşma yapmaya çalışırdım." Saçlarını açtı. Bukleleri çıplak omuzlarına döküldü ve art arda aşağı doğru inerek harika göğüslerinin çevresinde yeni bir dalga gibi kıvrıldı. "Keşke, 'Neden bu kadar çok insan hayatını kaybetmek zorunda, sevgili Tanrım? Neden İngiliz kılıçlarını camlara

29 (Fr.) Ona ne şüphe. (yay. n.)

30 (Fr.) Yaşasın Fransa! (yay. n.)

31 (Fr.) Büyük bir sorun. (yay. n.)

ve mızraklarını da jöleye çevirmiyoruz? Böylece düşmanlarımız hiç savaşmadan teslim olabilirler. Ne zaman katliam ister oldun, Tanrım? Bu kana susamışlık neden? *Pourquoi le sang?*[32]' demiş olsaydım."

Gözlerimin içine baktı. "Buraya gel düzenbaz."

Emrine uyarak, sahnede yanına katıldım. Köknar ağacının çevresinde bir yuvarlak çizdi ve tüm o hayret uyandırıcı güzelliğiyle bana doğru geldi. Çok fazla Hindistan fındığı sütü tüketmiştim. Ustaca kıyafetlerimi çıkardı ve beni tepeciğe doğru götürerek onunla birlikte yere yatmamı istedi. Güzel parmakları beni istediği katı aşk haline sokmuştu. Mumkat suyu nöronlarımı katılaştırmıştı. Üstüme çıktı ve kısa bir süre sonra nemli deliği hedefini buldu; ahlak eğitmeni Mason'dan hiçbir direniş yok: *Ah o nektar*. Sinestezi beni alt etmişti. Her şey eriyordu. Teninin sıcaklığı, güzel kırsal kokusu, ela gözleri, saçlarının lüleleri, çevredeki çimenler de dâhil her şey.

"Kuşatmayı kırdığımız gün," dedi, "yirmi adam öldürdüm ve içlerinden sadece iki tanesi kötü kapliydi."

O an uyumakta olan zihnimdeki rüyada John Snow 0001 hâlâ hayattaydı. Birlikte bir Isla de Sangre bataklığının yanında duruyor ve Boston Common'da güvercinleri besleyen ve tüm gün banklarda oturan insanlar gibi timsahlara çiğ et parçaları atıyorduk.

Jeanne'ın monolog konuşmasının son kısmını kaçırmadan kendime geldim. "Adil savaş yoktur," dedi. "Çoğunluğun iyiliği diye bir şey yoktur."

John Snow 0001'le olan ruhani kavuşmamda bariz bir şekilde ağlamıştım; yanaklarım ıslaktı: yasımın çiyi. Kadın yanıma uzanarak burnumu bir düğünçiçeği sapıyla gıdıkladı.

32 (Fr.) Neden kan? (yay. n.)

Ona, "Dört gün önce bir fetüsü kaybettim," dedim. "Çok zavallı ve gayrimeşru bir çocuktu, ama ben yine de çok üzgünüm."

Jeanne kendini tekrar ederek, "Keşke her şeyi baştan yapma şansım olsa," dedi. "Tanrı'ya bir iki soru sorardım."

11. Bölüm

EDEBİYATTA BİR SÜRÜ TESELLİ VARDIR ve erdemli kahraman bedensel baştan çıkarıcılığa yenik düştüğünde böyle bir avuntunun zerresi görülmez. Tipik bir örnek: *Faerie Queene*'in Birinci Kitabı'nda hüküm süren Kızıl Haç Şövalyesi hayal edilebilecek en dindar başkahramandır. Adamın hayatındaki en büyük tutku ortodoksluk sözlüğüne girmektir –"aynı zamanda bakınız *kutsallık, dürüstlük* ve *Aziz George*"– ve kendisi alegori normlarına göre bile azimlidir. Peki zincirli zırh mesihi, hovarda cadı Duessa kendini ona perikız Fidessa'nın kılığına bürünmüş halde sunduğunda nasıl davrandı? Bay Kızıl Haç'ın direnmesini bekleyebiliriz. Ama hayır. Büyücü kadının harekete geçmesi yetti, kısa bir süre sonra şehvetli şövalye "çimlerin üstünde kendini bırakıverdi" ki bu tam da düşündüğünüz şey anlamına geliyor.

Kefaret Sirki'nden, hafiflemiş ve tatmin olmuş bir şekilde, Binbaşı Powers ve başka bir Valkyrie tarafından taşınan bir sedyeyle uzaklaşmanın zevkini çıkararak kışın yıldızlı gökyüzüne bakıyordum. O sırada fark ettim ki aynen Spenser'ın şövalyesini akladığı gibi Natalie de Jeanne d'Arc'la yaşadığım şeyi affedebilirdi. Ya da eğer eşim beni affetmeze, o zaman belki zaman içinde bir gün yazacağımdan emin olduğum kendi anılarımın okurları beni affedebilir.

Ya da belki Jeanne'ın kendisi bana gelip, "Yeterince yiğit olmaman beni dehşete düşürdü, mösyö, ama bazı hafifletici şartları ve abartılmış koşulları göz önünde bulundurmak gerek," diyerek beni bu zor durumdan kurtarabilirdi.

Londa'nın eşitlikçi prensiplerine uygun olarak mevki sahibi olan tüm Themisopolis ziyaretçileri Arcadia Evi'nde kalıyordu. NeoTudor tarzındaki bu bina, rutin olarak şehrin duvarları arasında barınak arayan kimsesizler ve düşkünler ağırlıyordu. Binbaşı Powers o gece beni yatağa götürdüğünde içinde bulunduğumuz kederli otelin on yedi yetim, on bir hamile ergen, on şiddete maruz kalmış kadın, beş taciz edilmiş kız arkadaş ve on dört paryayı ağırladığını ve bu kişilerin kısa bir süre öncesine kadar restoranların çöp kovalarından beslendiğini söyledi. Yatakta uzanmış yatarken, otelde kalan diğer insanların hıçkırıklarının, sızlanmalarının ve inlemelerinin duvarlardan sızışını hayal ettim: Üzücü seslerdi bunlar, ama ben yine de bu biçare insanların arasında olmaktan mutluydum, zira onların hayali feryatları Londa'ya karşı duyduğum hayranlığı derinleştiriyordu. Evet, kadının günahkâr vicdanı yüzünden ayarı yoktu, dengesizdi –Kefaret Sirki'ni başka nasıl yorumlayabilirdim ki?–, ama yine de bu uyumsuzluğun sonunda ortaya evsizler için bir barınak çıkması kesinlikle dünyadaki en büyük mucizelerden biriydi.

Ertesi sabah bilincimin geri gelmesinin sonrasında hâlâ uykuda olmayı diledim. Kafatasını bir üzüm cenderesi halini almış, Château de Omurga Sıvısını son damlasına kadar atmaya çabalıyordu. Boğazım ve midem, bir zamanlar bir kılıç yutucuya ait olan bir yemek borusuyla birleşmiş gibiydi. *Hemşire* yazısının üzerine yapıştırılmış olduğu düğmeyi yumruklayarak güzel, genç bir sağlık görevlisinin odaya telaş içinde gelmesine neden oldum ve kadın hemen kendi başıma yaptığım tanıyı doğruladı: grip olmuştum ve ateşim 39'a çıkmıştı. Meleğim su, elektrolitler, aspirin ve yatak istirahati tavsiye

etti. İşe son tavsiyeyle başlamaya karar vererek yastığı kafamın çevresine sardım ve yama işi yorganın altında kıvrıldım.

Saatler sonra telefon beni rüyamdan –Donya'yla birlikte Isla de Sangre'nin sahillerinde geziniyor ve sahile vurmuş denizkestanelerini kurtarıyorduk– uyandırdı ve ateşli vücuduma geri dönmeme neden oldu. Arayan Londa'ydı ve sağlığımın nasıl olduğunu soruyordu.

"Bir iki gün içinde ayağa kalkabileceğim sanırım," diye cevap verdim. *Ark'ın Klonu*'nun senaryosunu, aklına eski eğitmenini getirerek yazıp yazmadığını merak ettim: Adadaki baştan çıkarma girişiminin farklı bir düğümle olsa da garip bir tekrarıydı. "Dürüst ol, hayatım, dün geceki yanlış davranışımdan dolaylı bir heyecan duydun mu?"

"Tam olarak ne davranışından bahsediyoruz?"

Kızgın bir homurtu sesi çıkardım.

Londa, "Ben röntgenci değilim," dedi. "Jeanne'la aranızda neler olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok."

"Lanet senaryoyu sen yazdın."

Yapmacık bir kederle, "Ve sen de ona *uymayı* mı seçtin?" dedi. "Yani o zavallı ölü güzel kıza tecavüz ettiğin çıkarımını mı yapmalıyım? Dehşete düştüm."

"Ah, haydi kabul et."

"Tüm sayıları kaptın, Sokrates. Zina, pedofili ve nekrofilinin hepsi aynı sevişmede."

"Ben kimseye tecavüz etmedim. Sirk oyuncularının hepsi birer zombi. Bunu sen kendin söyledin."

"Hey, Mason, akşamı beher garabetlerinin iç yaşamlarını tartışarak geçirmeyi çok *isterdim*, ama şu an bir sürü işim var. Görünüşe göre Pielmeister ve İBPHİ konusunda haklıymışsın, gerçekten büyük

fikirleri varmış. Geçmiş olsun, bayım. Ve Jeanne'ımız hakkında da endişelenme. O çok güçlü bir güveç kızıdır."

"Büyük fikirler mi? Neler oluyor?"

"Gitmem gerek. Bolca sıvı tüket. *Ciao.*"

Themisopolis'ten uzun mesafe görüşmesi yapmak istemediğimden, kendimi yataktan sürükleyerek cep telefonumu, dün gece binbaşı Powers'ın itinalı bir şekilde tekli koltuğa astığı ceketimin cebinden aldım. Çabalarımın sonucunda Natalie'nin hoş sesi yerine bir mesaj bırakmamı söyleyen mekanik bir sesle karşılaştım. Ne demeliydim? *Maryland'e sağ salim ulaştım, grip oldum, dirilmiş bir Jeanne d'Arc'la vahşi, kaçak bir seks yaptım, seni özledim, yarın tekrar arayacağım, Hoşça kal* mı? Bip sesini duyduğumda Natalie'ye hastalanıp yatağa düştüğümü ve iki gün içinde eve dönmeyi umduğumu söyledim.

Kaldığım yeri biraz inceledim. Biri Caedmon Binası'ndan başvurumu getirmiş ve şifoniyerin üstüne koymuştu. Şifoniyer eski bir aynası olan sağlam bir antikaydı ve yanında da Londa'nın Mor Pietist benliğinin varoluşunu, onun gelişimini belirgin bir şekilde anlatan bir kilise hikâyesini resmeden bir sayılarla boyama tuvali asılıydı. Tablonun ortasında Peter O'Toole kadar semitik görünen, melek gibi bir İsa durmaktaydı. Gereksiz altyazıda eski İngiliz fontuyla, "Aranızda günahkâr olmayan her kimse ilk taşı o atsın," yazıyordu. Yatağa geri döndüğümde İBPHİ'nin bakış açısıyla Londa ve meslektaşlarının çoktan bir sürü ilk taşı atmış olduğunu düşündüm. Rölativizm taşları, bebek katili toprakları, Lesbos megalitlerini de unutmamak lazım. Ve artık hak ettikleri jeolojik cezayı almalarının zamanı gelmişti.

BİR KABİLE İLAHÎSİ, KALIN BİR SES, bir homurtu, kötüye alamet bir ses vardı. Yüksek bir davul sesi. Sanki penceremin dışında rakip bandolar karşı karşıya gelmiş, çılgın Bedlam-Charenton maçı için

rutin ilk yarı provalarını yapıyorlardı. Güçlükle uyandım. Sabah saatlerinde olduğumuzu tahmin ediyordum. Arcadia Evi'nde konaklayışımın dördüncü günüydü. Boğazım iyileşmiş, sinüslerim açılmış, ateşim düşmüştü.

"Daha iyi misin?"

Gözümün içinde bir kum tanesi olduğundan gözüm yaşardı. Londa içerlemiş görünüyordu, balon içinde bir bouilla bebeği. Kumu mendille silerek, "Çok daha iyiyim," dedim. Sert şarkı ve korkunç vuruş sesleri devam ediyordu. Bu gidişle başım yeniden ağrımaya başlayacaktı. "Şu lanet curcuna da neyin nesi?"

Cevap vermek yerine odada bir yuvarlak çizdi ve çoraplarımı, iç çamaşırlarımı ve sokak kıyafetlerimi, banliyöde yaşayan ve çamaşır günü gelmiş bir anne edasıyla topladı. Yığını yatağın üstüne koydu.

"Barbarlar kapıya dayandı," dedi ve o anda yüzündeki, Senatör Pepperhill'inki kadar solgun ve gergin ifadeyi fark ettim. "Giyin."

Söylenileni yaptıktan sonra telefonumu elime aldım ve Natalie'yi aramaya çalıştım. Numarayı daha çeviremeden Londa hiç denememi söyledi. İmmakuloidler Themisopolis'in dış dünyayla olan tüm iletişimini bozmuştu.

"Anlamıyorum," dedim.

"Anlayacaksın," dedi.

Binadan ayrılarak hızla Shambhala Caddesi'nden geçtik. Gürültülü sesler ve azılı vurmalı çalgı an itibarıyla daha da artmıştı. Ana girişe ulaştığımızda Londa'nın özel asansörüne bindik –Her şey lüks Viktorya dönemi kadifesindendi, tıpkı Kaptan Nemo'nun denizaltısı gibi– ve kale duvarının tepesine çıktık. Korkudan kalbim hızla atarken rüzgârlı geçitten geçtim ve Londa'nın dürbün teklifini kabul ederek Hıristiyan Birliği'nin gelişini tüm şaşaalı gösterisiyle birlikte izlemeye koyuldum.

Şehrin dışına bir ordu kamp kurmuştu. Öfkeli fetüsler, sinirli, köpürmüş üç bin kabarcık suratlı, gri saçlı immakuloid yığını, çadırlar ve naylon pavyonlardan oluşan kamp yerine yayılmıştı. Buna ek olarak diğer bir üç bin immakuloid Avalon Lane boyunca protesto için dizilmişti. Lejyonları, gerideki karla kaplı kiraz bahçesine uzanıyordu. Düzinelerce bazuka, saldırı tüfeği ve bomba atar ocak güneşinin donuk ışığında parıldamaktaydı. Poster çizgileri rüzgârda sallanıyordu. Sıra sıra, nükteli bir kızgınlık: TÜM KONDOMLAR TUZAKTIR. KUZU KADAR MASUM. GÜLÜN KOKUSUNU ASLA ALAMAYACAĞIM. D & K = DOĞAYA İHANET & KATİLLİK. Aynı turuncu tulumları giymiş olan fetüsler çöp kutularına somun anahtarlarıyla ve elli beş galonluk davullara çatal çekiçlerle vurarak tıpkı deliler evinin manastır olduğuna ikna olmuş, hastaneye yatırılmış keşişler gibi aynı anda tezahürat ediyorlardı.

Londa, "Bizi pazartesi akşamından bu yana burada mahsur bıraktılar," dedi, "ziyaretçileri ve yerlileri de." Ayrıntılara girerek, fetüslerin buraya varışlarından itibaren şehirdeki cep telefonlarını, uydu çanaklarını ve kablosuz modemleri kullanım dışı hale getirmek için elektromanyetik sinyaller kullandıklarını ve kısa bir süre içinde tüm telefon hatlarına ve eş eksenli kablolara zarar verdiklerini anlattı.

"Ekran –pat diye– donduğunda Yolly'yle birlikte kuşatmanın TV yorumunu izliyorduk."

"TV yorumu mu?" dedim. "İyi, harika, *bu* Pielmeister'ın paradigma değişimine bir engel oluşturacaktır."

"Çok heveslenme. İki gün önce haber helikopterleri sinekler kadar yoğundu, ama bazukalar ortaya çıktığında pilotlar korktu. İmmakuloidlerin bir sonraki hareketini halk göremeyecek."

Güneş karın üstünden yansıyarak irisime geldi ve retinamdan içeri doğru kaydı. Ceketimden Ray-Ban gözlüğümü çıkarıp gözlerimin üstüne yerleştirdim. "Pielmeister orada mı? Anthem?"

"Favori Barbarlarımız mesafelerini koruyorlar. Anthem CNN'le yaptığı röportajda, immakuloidlerin, eleştirilerini bizim kapımıza taşımaları hususunda kimin tarafından yönlendirildiklerini hayal bile edemediğini söyledi."

Her ne kadar Londa'nın çalışanlarının neredeyse yarısı işlerine dışarıdaki evlerinden gelseler de, otoparkta herhangi bir özel sedan, steyşın vagon ya da SUV yoktu. Bunların yerine, asfaltın üzerinde yüzden fazla Greyhound otobüsü, on civarı Mayflower hareket ettirici karavan ve yedi tane de Mountain Dew logosu taşıyan yarı römorklu kamyon vardı. Pek de şaşırtıcı bir görüntü değildi, gerçekten; İBPHİ başka nasıl bu kadar immakuloidi ve kamp donanımını oraya getirecekti ki? Hareket araçlarından daha rahatsız edicisi de havantopları bataryasıydı. Bunlar surlarımızı toz haline getirmek için idealdi. Ve tabii fetüs dalgalarını duvarlarımızın üstüne yollamak için ideal olan otuz adet Caterpillar hidrolik kaldırıcıyı ve benzinle dolu römorkları çeken kırk civarı dizel traktörü de unutmamak gerekiyor. Texaco ana bağışçıydı, ama Exxon, Sunoco, Getty ve Amoco da paradigma değişimine katkıda bulunmuştu

"Yanan şehir," diye mırıldandım. "Yehova'nın kutsal meşalesi."

Londa, "Amaçları bu sanırım," dedi. Her bir hecesinden zehir fışkırıyordu.

"Maryland'in valisi, ismi neydi –Winthrop– onun Ulusal Muhafızları araması gerekecek, değil mi?"

"Tucker Winthrop mu? Şaka mı yapıyorsun? O baş Barbarlardandır."

Londa aynalı güneş gözlüklerini gözüne geçirdi. "Yolly'yle CNN'de en son gördüğümüz şey Winthrop'un basın konferansıydı. Alıntı: *Bu zavallı masum fetüsler barışçıl bir şekilde toplanma haklarını kullanıyorlar ve benim bakanlığımın onlara engel olmak için herhangi bir nedeni yok.*"

İç geçirerek, "Tabii onların barışçıl bir şekilde kundakçılık yapma haklarını da atlamamak gerek," dedim.

Londa geçitte ileri geri adımlar attı. Bu, Santa Anna'nın askerleri Alamo'da geçit töreni yaparken onları tartan Davy Crockett'ın -*Bexar'ın Tepesindeki Ay*'daki tövbekâr protagonist- çeşitli Hollywood yapımı tasvirlerini anımsatan bir görüntüydü. "İmmakuloid generaliyle öğlenleyin yapacağımız toplantı için Yolly ve güvenlik şefimize katılmam gerekiyor. Vicdanımın da bana katılmasını rica ediyorum."

"Vicdanının yapacak daha iyi bir işi yok."

"Çok iyi."

Tekrar iç geçirdim. "Farz et bir paradigma değişimi sağladılar ve kimse gelmedi, değil mi?"

VİKTORYA ÇAĞI ASANSÖRÜNE GİRDİK ve aşağı indik. Yolly ana girişin çevresinde hızlı adımlarla yürüyordu. Yanında Dagmar Röhrig ve kendini Albay Vetruvia Fox olarak tanıtan deri ceketli bir Valkyrie vardı: Kadın şaşılacak derecede kuvvetliydi; tıpkı bir avcı tarlakuşu gibi küçük ama korkutucuydu. Kısa bir süre sonra kapılar eksenleri çevresinde tıpkı çamur içinde dönerek yuvarlanan bir hipopotamus gibi açıldı. Tulumundaki işlemeden anladığımız üzere Yüzbaşı John Snow adında ve saçları bir Brillo tamponu kıvamında olan, ölüye benzer bir immakuloid refakatçimizdi ve elinde uzaktan kumandasıyla ileri doğru bir adım attı. Albay Fox'tan silahını teslim etmesini istedi. Kadın Glock 19'unu kızgın bir homurtu eşliğinde uzattı. Fetüs askerler tezahürat yapmayı ve davul çalmayı bıraktılar, ama Yüzbaşı Snow bizi immakuloidliğinden kaynaklanan topallamasıyla askeri kampın içinden geçirirken hâlâ homurtu sesleri ve zehirli bakışlardan nasibimizi alıyorduk. Ne yöne dönsek sinirli sözlerle karşılaşıyorduk. YANIN BEBEK KATİLLERİ, YANIN. BİZE DÜŞEN KÜRTAJDI. BİR

KÖPEK YAVRUSUNUN DİLİNİ ASLA HİSSEDEMEYECEĞİZ. BİR TÜMÖR GİBİ KESİLİP ATILDIK.

Gideceğimiz yerin, Charnock'un adadaki Quonset kulübe kompleksini andıran prefabrik, teneke bir kulübe olduğu ortaya çıktı. Bir Eskimo evi kadar soğuk, bir mahzen kadar cereyanlı bir mekândı ve görünürde tek bir ısıtıcısı bile yoktu. Bu immakuloidlerin hâlâ duyularını kullanamadığı aşikârdı. Yüzbaşı Snow bizi katlanır bir alüminyum piknik masasında, kısa boylu, kaşlarını çatmış ve Binbaşı John Snow 3227 olarak etiketlenmiş bir fetüs ile gözleri şaşı olan, omuzları bir maymununkine benzeyen General John Snow 4099 isimli komutanın karşısına oturttu. Gölgede duran bir düzine belirsiz rütbedeki immakuloid arka planda kıpırdanıyordu.

General Snow, "Tahliye şafak vaktinde başlayacak," diye anons etti. Dondurucu hava sayesinde nefesini görebiliyorduk.

Binbaşı Snow, "Hepinizin acilen ortaya çıkmanızı bekliyoruz," dedi. Birkaç tane daha görünür nefes verdi. Herkes *Londa Birliği* diyalog balonlarıyla konuşuyor gibi görünüyordu.

Albay Fox, "Tahliye mi?" diye sordu.

Dagmar, soluğu kesilmiş bir şekilde, "Ne?" diye sordu.

Bir nedenden ötürü Yüzbaşı Snow ayakta duruyor ve çamurlu döşemenin üstünde ileri geri kasıla kasıla yürüyordu. "Sizi Quehannock Merkezi Park'ına götüreceğiz. Ziyaretçileriniz kayıp arabalarını ve karavanlarını orada bulacaklar," dedi. "Sonra da yerlilerinize cep telefonları vereceğiz, böylece özel ulaşım yollarına başvurabilecekler ve göç oradan devam edecek."

Albay Fox kubbeli tavana bakarak, "Lanet olsun," dedi. Teneke duvarlar sözlerini yankılandırarak düşünmeden kullandığı bu ifadeyi bir bedduaya dönüştürdü.

General Snow, Valkyrie'ye öfkeli bir bakış atarak, "Diğer bir deyişle, insanlarınız yangın başladığında güvenli bir uzaklıkta olacaklar," dedi.

Yolly, "Yangın mı?" diye sordu. Tabii daha şehrin dışına park edilmiş benzin kamyonlarının ne anlama geldiği üzerine çok kafa yormamıştı.

General Snow sözcüğü dilinde bir kiraz çekirdeği gibi yuvarlayarak, "Yangın," diye tekrar etti.

Bir suskunluk oldu. Sessizlik tam iki dakika boyunca sürdü. Kulübenin içinde sözsüz diyalog baloncukları uçuşup durdu.

Londa işaret parmağının tırnağıyla baş parmağını kazıyarak, "Neden bu duruma karşı gelmeyeceğimizi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Binbaşı Snow dişlek bir immakuloid gülüşü attı. Hastalıklı ağzı balyoz geçirilmiş bir piyano tuş takımına benziyordu. "Eğer istediğiniz bir dövüşse Dr. Sabacthani, isteğinizi memnuniyetle yerine getiririz. Ama unutmayın, bu hafta içinde tüm immakuloidler kusurları nedeniyle ölmüş olacaklar. Siz umutsuz lejyonlarla savaşıyor olacaksınız."

Albay Fox, "Silahımız var," dedi.

General Snow, "Bizim daha çok silahımız var," diye karşı çıktı.

Albay Fox, "Avantaj bizde," dedi.

General Snow, "Bizde havantopları var," dedi.

"Bizde deneyimden doğan bilgi var."

"Bizde masumiyetin ölümcüllüğü var."

"Bizde takım ruhu var."

"Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok."

İkinci bir sessizlik oldu ki bu sırada General John Snow 4099'u inceledim. Programlanmış asık suratının, göz tembelliğinin ve immakuloid kabarcıklarının ötesinde, eğer Vaftiz babası yetersiz bir İBPHİ teknisyeni değil de Charnock olsaydı sahip olabileceği yakışıklı yüzün belirtilerini görebiliyordum. Kalıtımının heterojen olduğu fikrine vardım. Aylar önce, alımlı bir Asyalı'nın ruhu çekici bir Beyaz'la birleşmişti. İkisinin birbirini gerçekten sevdiğini ve sonunda büyük kundakçı ağabeylerini affettirmek için tüm içtenlikleriyle çabalayacak birçok harika çocuğu dünyaya getirebileceklerini düşündüm.

Yüzbaşı Snow, "Gün ağarana kadar değerli tüm eşyalarınızı toplamanızı öneririz," dedi.

Binbaşı Snow, "Kürtaj-sever ebeveynlerimizin aksine biz kalpsiz değiliz," dedi. "Masalarınızda tuttuğunuz herhangi bir fotoğraf, hediyelik eşya ve liberal-entelektüel örümcek bitkilerinizi almanıza izin veriyoruz."

General Snow, Albay Fox'a sinsi bir bakış atarak, "Elbette silaha izin yok," dedi, "tabanca, tüfek gibi eşyalar yok. Aynı zamanda diz üstü bilgisayarlarınız, cep telefonlarınız, PDA'larınız, iPod'larınız, sabit sürücüleriniz ve depolama ortamlarını da geride bırakacaksınız. Üstünüz tamamen aranacak ve röntgen cihazından geçeceksiniz. Bu nedenle herhangi bir bilgisayar çipini denetçilerimizden geçirmeye çalışmanın bir anlamı yok."

Londa bir intikam edasıyla şeytan tırnağıyla oynuyordu, sonunda yarım santimlik bir deri parçası kopardı. Titriyordu, ama soğuk yüzünden değil.

Albay Fox lazer bakışlarını General Snow'a doğrultarak, "Eğer CD-R'lara izin vermiyorsanız," dedi, "o zaman elektromanyetik sinyallerinizi birkaç saatliğine kapatın ki dosyalarımızı internet ortamından aktarabilelim."

İmmakuloid generali, "Sanırım anlamadınız," diye cevap verdi. "Şehir yandığında, tüm dindışı girişimler de onunla birlikte yok olmalı."

"Dindışı girişimler mi?" Dagmar dehşet içinde Themisopolis'i işaret etti. "Orada ne tür bilgiler olduğu hakkında herhangi bir fikriniz var mı?"

Sonraki birkaç dakika boyunca, Londa'nın şehri ilk ziyaret edişimde anlattığı iki projeyi açıkladı, benzersiz bir başarısı olan bir yumurtalık kanseri tedavisi üretmek amacında olan Xelcepin Projesi ve uluslararası seks köleliği ticaretine karşı tam bir atılım olan Velvet Fist Operasyonu. Bu iki buluş da dijital bilgiler halinde saklanmaktaydı. Xelcepin'in açılımı: ilaç ve çifte kör deneyin yeni sonuçlarını uygulamak için komplike protokoller. Kadın ticareti zincirleri konusuna gelince de, yüzden fazla köle tacirinin gizli kimliği ve saklı yuvası, ayrıca BM hamlesini yapmadan önce sömürülmüş kadınların sığınak haklarını kullanabilecekleri düzinelerce kilise ve özel evin adresi depolanmıştı. Tüm bu değerli bilgiler, pahabiçilmez gerçekler Themisopolis'in duvarlarını aşmayı bekliyordu.

General Snow, "Yumurtalık kanserinin yok edilmesi ve tüm o kadın ticareti karşıtı kampanyanız hususunda bir sorun yok. Bu kampanya kulağa hoş geliyor," dedi. "Bizi endişelendiren şey, buradan çıkarmak isteyeceğiniz *diğer* bilgiler."

Dagmar, "Hangi diğer bilgiler?" diye sordu.

General Snow, "İnkâr etmeyin," dedi. "Xelcepin Projesi'nin sizin için *asıl* önemli olan plan için bir maske olduğunu biliyoruz. Neydi adları?"

Binbaşı Snow, "Nildeum," dedi.

General Snow, "Nildeum," diye tekrarladı. "Çocukların Tanrı'ya inanmasına engel olacak olan şu kahvaltılık gevrekler için ek katkı maddesi."

Yolly, "Bu toplantı işlevselliğini yitirdi," dedi.

Albay Fox, Londa'nın elini sıkarak, "Bu palyaçoların yanından ayrılmamızın zamanı geldi," dedi.

Fıçı çocuğum bir tepki vermedi. Şeytan tırnağıyla yeniden oynayarak uzaktaki duvara doğru, Henry Cushing'in genç seyircilerinin hiç kuşkusuz *Profesör Oolong'un Oompah-pah Hayvanat Bahçesi*'yle bağdaştırdığı donuk bakıştan attı.

Yüzbaşı Snow, "Ayrıca Vizyon Sendikası'nda *aslında* ne dizayn etmekte olduğunuzu da biliyoruz," dedi.

Binbaşı Snow, "Gizli bileşiminde mısır yağı ve menstrual kan olan otomobil yakıtı," dedi.

General Snow, "Bunun ne anlama geldiğini araştırdık," dedi.

Yüzbaşı Snow, "Biz aptal değiliz," dedi.

Binbaşı Snow, "Kadınlar menstrual kanlarını binlerce dolara satabileceklerini anladıklarında, o şeyden olabildiğince çok üretmeye çalışacaklardır," dedi.

Yüzbaşı Snow, "Fiili kısırlıktan bahsediyoruz," dedi.

"Diaframlar, IUD'ler, kondomlar... ne gerekirse."

Yolly, "Gidiyoruz," dedi.

General Snow, "Amerika'daki tüm benzin şirketleri batana ve hamilelik geçmişte kalana kadar durmayacaksınız."

BİZ İMMAKULOİD KARARGÂHINDAN AYRILIP ŞEHRE DOĞRU İLERLERKEN lapa lapa kar yağıyordu. Ama yine de bu yağışın Themisopolis'i gelen felaketten kurtarmaya yetecek büyüklük, ıslaklık ya da berekette

olduğundan şüpheliydim. Londa dönüş yolculuğumuzun ortasında birden sanki İspanyol asker Alonso'nun alçıdan etine ve çelik gibi kemiklerine sahipmişçesine durdu, ama acil isteklerini kesik sözcük grupları ve düzensiz hareketlerle belirtmeyi başardı. Onu Arcadia Evi'ndeki odama gerçekten de taşıdık. Başta dişlerini sıkarak ve ellerini bükerek yatakta öylece oturdu, ama sonunda konuştu ve menajerine şehrin yöneticileri ve bölüm başkanlarını bir saat içinde İleri Biyolojik Araştırmalar Enstitüsü'nde toplamasını söyledi.

Dagmar'ın ayrılmasından kısa bir süre sonra immakuloidlerin tezahüratları ve davul çalmaları yeniden başladı. Londa öfkeli bakışını önce Albay Fox'a sonra Yolly'ye ve son olarak da bana yöneltti.

"Önemli stratejik toplantı az önce ayarladığım değil," dedi. "Önemli olan şu anda yapılacak olan."

Yolly, sağlık görevlilerinin departmanını tarayarak bir çay partisi için ihtiyacımız olacak her şeyi bulmayı başardı –Earl Grey, çay, limon, şeker, bisküvi– tabii bu Donya'nın o mutlu çay partilerinden biri değildi; tersine hayal edilebilecek en korkunç toplantılardandı. Çay poşetleri demlenirken, Albay Cox PDA'sını çıkardı ve ucu top şeklinde olan kalemiyle tuşlarına basmaya başladı. Kadın önemli istatistiki verileri minik ekrana girerken kalemin ucu da tıpkı dikiş makinesi iğnesinin hareketi gibi bir hareket yapıyordu.

"Pazartesi akşamı o immakuloid sürüsünü görür görmez bu sayıları girmeye başladım," dedi. "Şu anki sivil nüfusumuz üç bin on yedi. Yetimleri ve hamile gençleri hemen çıkardım, zombi topluluğu da bunun dışında bıraktım –onları düşmana karşı programlayacak zamanımız yok– ve elimde iki bin elli sekiz kişilik bir varsayımsal savaş gücü kaldı. Bu sayıya profesyonel çalışanlar ve korumacılar da dâhil. Sonra bilgilendirici bir anket yaparak bu potansiyel müdafaacıların içinden altı yüz seksen beşinin silahlanarak savaşmaya

hazır olduğunu öğrendim. Elbette Valkyrie'lerimin kendilerini bu işe tamamen adayacağına güvenebiliriz."

Yolly şaşkın bir edayla, "Bu altı bine karşı dokuz yüz kişi eder," dedi.

Albay Fox eline bir bisküvi alarak dişlerinin arasına bir sigara izmariti gibi yerleştirdi. "Pek şansımız olmadığını söyleyebilirim. Ama yine de kazanabiliriz. Fetüsler kan döktüklerinde halkın desteğini kaybedeceklerdir. Vali Winthrop bile bunun başka bir kürtaj karşıtı gösteri olduğunu söylemeye cesaret edemeyecektir. Ulusal Muhafızları bizi kurtarmaya göndermek zorunda."

Yolly, "Tabii immakuloidler bizi çoktan öldürmüş olmazsa," dedi.

Albay Fox elini immakuloid kamp alanına doğru ilgisizce yönelterek, "Ve lehimize olan bir faktör daha var," dedi. "Bunlar oldukça sağlıksız canlılar. Düzgün vurabileceklerinden bile şüpheliyim."

Yolly, "General Snow'u duydun," diye karşılık verdi. "Umutsuzlukları onları daha da tehlikeli yapıyor."

Albay Fox, "Kusura bakma, Yolly," dedi, "ama düşmanın gücünü ölçerken propagandasını asla göz önünde bulundurmamalısın."

Londa başparmağını ve orta parmağını kaliper şekline getirdi ve şakaklarına masaj yapmaya başladı. Kafasını kaldırarak Valkyrie komutanına döndürdü. "Duvarlara adam yerleştirerek harika bir iş başardın." Yatağın üstünden indi ve bana boş bir sırıtış attı. "Her neyse, ben ahlak eğitmenimin önerisini dinlemeye karar verdim. Haydi, Mason. Bana ne yapacağımı söyle."

"Kararı *benim* omuzlarıma mı *yükleyeceksin?*" dedim.

"Bunun üstesinden gelebileceğine inanıyorum."

"Bu haksızlık."

Londa, "Üzgünüm, Sokrates," dedi. "Themisopolis'ten ben sorumluyum ve sen de benden sorumlusun. Bir gün böyle bir şey

olacağını biliyordun. Bir güveç kızına saatte yüz dolara ders vermek gibi lüks bir işe giriyorsun ve sonunda karşılığında çok şey yapman gerekiyor."

Sanki bedenim şeytani bir makineyle birleşmişti ve makinenin jiroskopları aortumda dönüyor, birbirine geçmiş vitesleri midemi kemiriyordu. Çayı yudumladım ve şifonyerimin üzerindeki, sayılarla boyanmış tabloyu inceledim: İsa, yakında ünlü olacak, potansiyel bir cismi, ünlü atılmamış ilk taşı yukarı doğru tutuyor ve kalabalığı, hantal ruhlarını değerlendirdikleri sırada bile bunun korkunç sağlamlığını tartmaya davet ediyor.

"Bu hikâyeyi hep sevmişimdir." Resmi işaret ettim. "Bir sürü saçma engeli ortadan kaldırıyor."

Londa, Albay Fox'a, "Mason bize bunun canlandırmasını yaptırmıştı," dedi. "O çete liderini oynamıştı. Arkadaşım Brittany aldatan kadındı ve ben de..."

Albay Fox alaycı bir tavırla, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Sen de kayaydın."

O an uydurarak, "Bir hafta öncesinde İsa'nın benzeri bir durumla karşı karşıya geldiği tam olarak bilinmiyor; aynı zinacı kadın, farklı bir çete," dedim. "Ama müdahale etmedi. Geçmekte olan bir Barbar kalabalığa, 'Hadi, aranızdaki tüm günahkârlar bu kadını taşlarken, günahsız olanlar da onu koruma işini üzerlerine alsın,' derken o sadece durup izlemişti. Böylece çete iki gruba ayrıldı: taşlayanlar ve koruyanlar. Ve kısa bir süre içinde taşlar her yöne uçmaya başladı. Toz duman geçtiğinde, tüm taşlayanların ölü bir şekilde yattığı, ama koruyucuların kafalarında bir yumru bile olmadığı görüldü. Ve Barbar şöyle dedi, 'Ne harika bir sonuç; kinci olanların yenilişi.' Ve İsa ona, 'Peki ya bunun yerine koruyucular katledilseydi?' diye sordu. Ve Barbar, 'O da harika bir sonuç olurdu; haklıların şehit oluşu," diye cevap verdi. İsa, 'Biz bundan çok daha iyisini yapabiliriz,' dedi."

Yolly kız kardeşine, "Vicdanını dinle," dedi. "Stratejik bir geri çekilme gerçekleştirebiliriz."

Albay Fox eşit aciliyette, "Eğer savaşmazsak bilgileri kaybederiz," dedi.

Londa'ya, "Jeanne d'Arc'ı nasıl programladığını hatırlıyor musun?" diye sordum. "*Adil savaş yoktur. Çoğunluğun iyiliği diye bir şey yoktur.*"

Yolly, "Adil savaş yoktur," diye tekrarladı.

Albay Fox, "Yumurtalık kanseri için bir mucize ilaç," dedi. "Seks köleliğinin sonu."

Londa şifonyere yaklaştı ve aynaya baktı. Gözlerinin yansıması, şans eseri ya da kasıtlı olarak, Musevi hahamın yeşil-mavi Protestan göz bebekleriyle aynı hizaya gelmişti.

"Bu bir yarışma değil, öyle değil mi?" dedi.

"Kesinlikle değil," diye cevapladım.

Yolly, "Mason, saat başına aldığın o yüz dolarların her bir kuruşunu hak ediyorsun," dedi.

Albay Fox, "Vicdanın oldukça korkakmış," dedi.

Londa, "Yarın bu saatlerde," dedi, "hepimiz buradan çıkmış olacağız. Katliam olmayacak, şehit olmayacak, bir hayat bile boşa harcanmayacak ve ben ölmüş olmayı diliyor olacağım."

SAATLERCE GÖZÜME UYKU GİRMEDİ; belki de tüm gece boyunca. Rüya görmediğim kesindi: John Snow 0001'le herhangi bir timsahı beslemedim, Donya'yla deniz yıldızlarını kurtarmadım. Şafak vakti beni, tıpkı kefeniyle mücadele eden Lazarus gibi battaniye altında debelenirken karşıladı. Kalan son gücümü toplayarak şifonyere doğru yalpalaya yalpalaya ilerledim ve tuvale yansıyan sabah ışıklarını in-

celedim. Bu ışıkta zinacı kadın ve koruyucusu İsa oldukça mutlu görünüyordu; sayılarla boyama, ama aynı zamanda da kutsal.

Kıyafetlerimi giydim ve gece bavulumu topladım. O sırada Sabacthani Kız Kardeşler geldi. Yolly bitkin ve gergin gözüküyordu, Londa ise gergin benlikleriyle zor bir savaş vermekteydi. İki kadın da yanında küçük bir valiz getirmişti. Londa aynı zamanda bir kuş kafesi de taşıyordu. Kafesin içinde öfkeli Quetzie vardı ve sürekli olarak parmaklıkların arasından öfkeli burnunu ittiriyordu.

Yolly, "Bana bunun gerçek olmadığını söyle," dedi. "Bana bunların hepsinin bir mumkat rüyası olduğunu söyle."

"Bunlar gerçek," dedim.

Londa, immakuloidler bize bir cep telefonu temin eder etmez Jordan'ı arayıp bizi parktan almasını söyleyeceğimizi belirtti.

Londa'nın Themisopolis'i teslim etme kararının –ki bu kararı, "Eski ahlak eğitmenimin Themisopolis'i teslim etme kararı," diye sundu– doktorlar ve araştırma personeli tarafından iyi karşılandığı aşikârdı. Telaşla işlerinin iyileştirmek ve bilgi edinmek olduğunu ve kılıçlarını fetüslere yöneltmek olmadığını söylediler. Birçok Valkyrie, muhafız ve bekçi geride kalarak kundakçılara karşı bir gerilla savaşı açmak hususunda gönüllü oldu, ama Londa onlara, "Vicdanım kanınızı istemiyor ve vicdanımın vicdanı da öyle," dedi. Oradaki canlıların içinde sadece zombi topluluğu çekilme hareketine katılamıyordu. Onlar neredeyse etten oluşan makinelerdi. Her şeyden önce çoraptan kuklalar kadar hissizdiler ve Londa'ya göre onların şehirde kalmaları ve anlamsız, programlanmış yaşamlarının immakuloidler tarafından sonlandırılmasına izin verilmesi gerekiyordu.

Gece bavulumu elime aldım ve üçümüz Arcadia Evi'nden çıkarak meydan boyunca yürüdük ve Boudicca Sokağı'nın yapraksız, beyinsiz ağaçlarının arasından geçtik. Her bir karaağaç ve çınar yakında yanacaklarından habersizdi.

Ana girişte acı, kasvetli ve neredeyse cenazemsi bir hava vardı. Sırtlarında sırt çantaları, yanlarında bavullarıyla şehrin tüm popülasyonu sessiz, yirmi otuz kişiden oluşan kümeler halinde toplanmıştı: kertenkele, dağ gelinciği, muhabbet kuşu, Chihuahua, kaplumbağa kabuklu kedi. Yangından hayvan kurtaracak tek kişi Londa değildi. Herkes fısıltı halinde konuşuyordu. Boş tabanca kılıfları ve sıkkın görüntülerinden Valkyrie'lerin silahlarını geride bırakma direktifine boyun eğdikleri belli oluyordu. Bir sağlık görevlisi ekibinin yetimler ve genç hamilelerle ilgilenerek tüm eldivenlerini, atkılarını ve ilaçlarını aldıklarından emin olduğunu görmek beni mutlu etti.

Yirmi dakika boyunca soğuk sabah havasında durarak ayaklarımızı yere vurduk, ellerimizi ovaladık ve sonra Yarbay Jane Snow 3221 komutasındaki üç yüz ağır silahlı immakuloidi almak üzere kapı açıldı. Sert itişler, kaba yumruklar ve ara sıra zorlamalarla fetüsler bizi ana kapıdan çıkararak sehpalardan ve sarı barikat bantlarının okluk manşetlerinden yapılmış bir çeşit açık hava sıçan labirentine götürdüler. Ek bir immakuloid alayı ortaya çıkarak bizi onluk gruplara ayırdı ve labirentten geçmemizi söyledi. Sonra sekizi KADIN, dördü ERKEK olarak etiketlenmiş olan naylon çadırlardan oluşan bir çizginin önünde durduk. Yarbay Snow "işlenmek" üzere olduğumuzu söyledi –kaçak mal olup olmadığına baktı– ve karşı koyan herkesin, "ebeveynlerinin onlara davrandığı kadar umarsız bir muameleye maruz kalacağını" söyledi.

Daha fazla bekledik. Bu sefer bir saat sürdü. Bu esnada immakuloidlerin kırk tane benzin kamyonuna tırmanışını ve dizel araçları çalıştırarak şehrin yanan kalbine doğru kapılardan geçişlerini izledim. Bir saldırı tüfeğinin uç kısmı tarafından dürtülerek tahliye edilen diğer dokuz kişiyle birlikte 12 sayılı çadıra doğru ilerledik. Çadırda Çavuş John Snow 0875 diken diken olan tüylerimize kadar soyunmamızı istedi. Dişlerimiz zangır zangır titredi. Bir kastanyet

grubu gibi sesler çıkarıyorduk. Kayıtlı immakuloidlerden oluşan bir ekip, taşınabilir bir radyoloji aygıtıyla bağırsaklarımızın röntgenini çekerek yutulmuş bilgisayar çipleri ve mikrofilm kapsülleri olup olmadığına baktı. İkinci bir grup kol saatlerimize, kredi kartlarımıza, madeni paralarımıza ve görünüşü değiştirilmiş bir veri saklama aygıtı olabilecek tüm eşyalarımıza el koydu. Üçüncü ekip kıyafetlerimizi inceledi, ceplerimizi araştırdı, eldivenleri ters çevirdi ve tüm dikiş yerleri ve manşetleri inceledi. Dördüncü bir kadro maket bıçaklarıyla, valiz ve bavullarımızın astarlarını tıpkı kunduzların derilerini soyan kürk avcıları gibi sıyırdı. Tek gecelik bavulum lime lime olmuş bir halde geri geldi, ama en azından grubumun diğer üyeleri gibi ben de testi geçmiştim. Aramızda bir tane bile kaçak yoktu.

Uzun bir süre sonra nihayet çavuş mutlu emri vermişti. "Giyinin, zaman kaybetmek yok!"

Sonraki on kişilik grup çadıra girdiğinde, immakuloidler silahlarıyla bizi arka kısma doğru ittirdi. Kısa bir süre sonra Sabacthani Kardeşler 3. çadırdan içeri girdi. Londa hâlâ elinde Quetzie'nin kafesini tutuyordu. Soğuktan serseme dönmüş ve kıyafetlerimizi geri giyebilmekten ötürü memnun bir şekilde Yarbay Snow ve alayının elinde birer kukla haline gelmiştik ve bunun sonrasında çektiğimiz sıkıntılara kimse azıcık bile karşı çıkmadı, ki bu diğer Themisopolisliler işlemden geçerken bizim Hypatia Meydanı'nda iki saat boyunca beklememizi, sonra yedi km boyunca dikenli teller kadar tehlikeli dikenli sarmaşıklarla kaplı donmuş arazilerde yürümemizi ve sonunda da Quehannock Parkı'nın doğu köşesini işaretleyen bir çizgiye gelene kadar devam etmemizi kapsamaktaydı.

Fetüsler ve dipçikleri bize sert davranmayı sürdürerek, bizi hızlı bir tempoyla hedefledikleri noktaya götürmek için itip kaktılar. Otoparka ulaşınca Themisopolis üyeleri araba ve karavanlarına ulaşarak harekete geçtiler. Yarbay Snow ve astları bile bizimle birlikte

ilerleyerek söz verilen teknolojiyi dağıttılar. Londa cep telefonunu aldığında, immakuloidlerden ihtiyatlı bir şekilde uzaklaştı ve Jordan'ı arayıp onunla fısıldayarak konuştu. Konuşmanın sonunda Yolly'ye ne anlama geldiğini anlayamadığım bir şekilde başını salladı. Telefonu aldım ve Natalie'yi aradım, ama cevap yoktu; ben de bana herhangi bir zarar gelmediğini ve büyük olasılıkla geceyi Jordan Frazier'ın Georgetown'daki dairesinde geçireceğimi söyledim. Yarım saat sonra tahliye araçları gelmeye başladı: sedanlar, steyşın vagonlar, arka kapılı otomobiller, kamyonetler, limuzinler, kiralık taksiler. Özellikle de Maryland otellerinin ve motellerinin logolarını taşıyan minibüsler göze çarpmaktaydı. Bu araçları Londa'nın sağlık görevlileri daha kalıcı konaklama yerleri ayarlanana kadar yetimler ve kimsesizlerin konaklaması için ayarlamıştı. Sağlık görevlilerimizin bu gecelik bu sefillere bir yer bulmuş olmaları ve bir gün küllerinden yeni bir Adalet Şehri'nin doğacağı garantisini vermeleri düşüncesi beni rahatlatmıştı.

Jordan gelen şoförler arasında en sonuncusuydu. Plymouth Carmilla minibüsünün kabininden atletik bir şekilde atladı. Ona inanılmaz göründüğünü –yıllar neşeli kahverengi gözlerine ve kocaman gülümsemesine pek etki edememişti– ve Sabacthani ideallerini destekleme çabalarına ne kadar hayran olduğumu söylemek istedim. Ama o kadar bitkin düşmüştüm ki onu sıkıntılı bir edayla kucaklayarak korkunç sabahımızın parlak ışığı olduğu için teşekkür etmekle yetindim.

İmmakuloidlerin dikkatli bakışları altında minibüse bindik. Yolly, Jordan'ın yanına oturmuştu ve Londa, Quetzie ve ben de arka koltuğa geçtik.

Parktan çıkışımız esnasında Londa, Jordan'a, "Omega Planı yolunda mı?" diye sordu. "Malzemeler elinde mi?"

Jordan neşe içinde, "Bayan Adalet iyiliğimizi gözetiyor," diye cevap verdi.

Omega planı mı? Malzemeler mi? O anın terminolojisi sinirlerimi oldukça gerdi.

"Aklım karıştı," dedim.

Londa, "Sabırlı ol," dedi.

Yolly arabanın önündeki müzik setine *Linda Ronstadt: Greatest Hits*'i koydu. Carmilla *You're No Good*'u ve ardından da *Silver Threads and Golden Needles*'la yankılanırken söylerken, Jordan bizi I-95'e çıkardı, gaza bastı ve hızlı şeride geçti. Benim dışımda herkes şarkılara eşlik ediyordu. Havre de Grace yol ayrımına ulaştığımızda Ronstadt ve ona eşlik eden üçlü *That'll Be the Day*'i söylüyordu. Jordan, Burrito Junction'ın çıkış yoluna girdi ve arabayı park ederek motoru durdurdu.

"Bundan daha iyi bir yere gidemez miyiz?" diye sordum. Tanrı biliyor ki açtım, ama ağır *tortilla* örtülü yağlı kıyma yeme havasında değildim.

Londa, "Buraya yemek yemek için gelmedik," diye açıkladı. "Buraya tuvaletleri kullanmak için geldik. En fazla on dakika içinde kıyafetlerimizi değiştiriyoruz, tamam mı arkadaşlar?"

"Kıyafet değiştirmek mi?" diye sordum.

Londa dizimi sıkıştırdı. "Jordan bizi almaya gelirken immakuloid gibi gözükmek için ihtiyaç duyacağımız her şeyi de beraberinde getirdi. Turuncu tulumlar, gümüş renkte peruklar, yağlı kalemler."

Jordan, "Sadece üç kıyafet bulabildim," dedi, "ama sizin kaçış sürücünüz olarak benim kıyafete ihtiyacım yok."

"Kaçış sürücümüz mü?" dedim.

Londa, "Dün gece üç yüz gigabytelık veriyi altmış CD-R'ye koyduk ve onları Themis heykelinin içine sakladık," diye açıkladı.

"Orası immakuloidlerin bakacağı ilk yer değil, ama yine de oraya da sıra gelecektir. Bu nedenle en kısa zamanda gidip verileri almalıyız –sen, ben ve Yolly–; bunu ne kadar kısa bir sürede başarırsak o kadar iyi."

"Üçümüz de mi?" dedim.

Jordan, "Plana göre şehrin içinde olabildiğince çok Sabacthani yanlısı olmalı," dedi.

"Tehlikeli görünüyor," dedim.

Londa, "Sadece oldukça aptalca bir şey yaparsak tehlikeli olacak," dedi.

"*Gerçekten* tehlikeli," dedim.

Yolly, "Sana güvenebiliriz değil mi, Mason?" diye sordu.

Elbette bana güvenemezlerdi. Benim kim olduğumu sanıyorlardı; *Navaron'un Topları* filmindeki lanet Anthony Quinn falan mı? "Bence *iki* tane kaçış sürücüsüne ihtiyacımız var."

Jordan, "Hişşş!" diye uyardı.

Yolly dişlerinin arasından, "Mason," dedi.

"Ben bir felsefeciyim," dedim, "lanet bir komando değil."

Londa emniyet kemerini çıkararak, bir elini Quetzie'nin kafesine ve diğer elini de omzuma koydu. "Hey, Sokrates, al sana ikinci bir şans. O CD-R'leri almamıza yardım et ve dünya da beni kafandan uydurduğun için seni affetsin."

O akşam beni Burrito Junction erkekler tuvaletine götüren sadece kefaret umudu değildi. Yumurtalık kanseri ve köle tacirleri de sebeplerime dâhil olmuştu. Sahne makyajını son derece fazla uygulayıp kendime bir cüzzamlının gittikçe çürüyen yanaklarını yaparak işi daha baştan berbat ettim, ama malzemeyi tuvalet kâğıdıyla biraz temizleyerek Plan Omega'nın gerektirdiği kabarcıklı cilde sahip olabildim. Minibüse dönmeden önce, gümüş peruğumu

taktım ve aynada yüzüme baktım. Karşımda yaşlanmakta olan bir immakuloid vardı; tam bir genetik olarak yaşlanmakta olan immakuloid değil, daha çok özelliklerini en iyi bildiğim ve Boston'daki makas kulesinde bir zamanlar yaşamış olan immakuloide benziyordum. Onun son sözlerine inanacak olursak, John Snow 0001 Themisopolis'in yakılması eylemine katılmayı redderdi. O yüksek prensipleri olan bir fetüstü ve yarı-babası onun bu özelliğiyle her zaman için gurur duyacak.

12. Bölüm

İFŞA OLMASI ÖLÜMÜMÜZE NEDEN OLACAK OLAN PLANIMIZ, İŞGFAL ALTINDAKİ ŞEHRE GİZLİCE GİRMEK –altı bin tetikte fetüsün dikkatini çekmeden hazineye ulaşma– ve immakuloidler arkasını döner dönmez bilgileri ele geçirmekti. Bu kesinlikle gözükara bir plandı ve sözde komando birimimiz içinde gerginlik ve fikir ayrılığı oluşturması da kaçınılmazdı. Bu yüzden Sabacthani Kız Kardeşler arasında ateşli bir tartışma başladığında pek şaşırmadım. İhtiyatsız rasyonalistimiz Londa, Jordan'ın arabayla şehrin kapılarına kadar gelmesini istiyordu, çünkü immakuloidlerin dikkatlerinin, akının farkına varamayacak kadar dağılmış olacağı teorisine inanıyordu. Duyarlı hovardamız Yolly ise surların en azından iki kilometre ilerisine park etmemiz hususunda ısrar ediyordu. Sonradan pişman olmaktansa önlem almak daha mantıklıydı. İkisinin bir anlaşmaya varamayacağı anlaşıldığında Jordan bu ikilemi, karavanı, Londa'nın tez canlılığı ile Yolly'nin sağduyululuğunun, pisagor hesabıyla tam olarak orta noktasına park edeceğini söyleyerek bir çözüme ulaştırdı.

Saat üçte, yani bizi polis bantlı labirentte yürütmelerinden sekiz saat sonra Jordan, Londa'ya Phillips marka bir tornavida, Yolly'ye bir cep telefonu ve bana da Gatorade ve mısır gevreği çubuklarıyla

dolu bir sırt çantası verdi. Fetal görüntülerimizin altında huylanmış bir şekilde, kamp alanına ulaşana kadar Avalon Lane'deki hareketsiz kiraz ağaçlarının yanından aşağı indik.

Sonra Londa yürüyüşümüzü hızlandırarak bizi tente aralıkları ve çadırlardan park alanına geçirdi. Hızlı yürüyüş tempomuzu devam ettirerek hareket halindeki karavanlar, otobüsler ve kamyonetlerin arasında yön değiştirdik. Hava ağır benzin kokusuyla daha da yoğun bir hal almıştı. Sonunda ana giriş, hiç kuşkusuz, yangının kontrolden çıkması durumunda immakuloidlerin hızlıca geri çekilebilmeleri için açık duran bronz kapılarıyla birlikte görüş alanımıza girdi. Zehirli duman daha da keskin bir hal alarak burun deliklerimizin açılmasına, bademciklerimizin ve ciğerlerimizin tahriş olmasına neden oldu.

Son bir hızlı koşu daha ve şehrin içindeydik. Şehre dikkatle baktığımda o kadar berbat bir manzara gördüm ki bir an için orada öylece durdum ve bakakaldım. İBPHİ'nin ve fetal kölelerinin saygısızlığı yüzünden donakalmıştım. Yedek pompaları, hortumları, boruları ve püskürtücüleri kırk tane benzin kamyonuna bağlamış olan immakuloidler bu likit cömertliği sifonlamakla ve hortumlar aracılığıyla püskürtmekle meşguldüler. Enoch Anthem ve Felix Pielmeister'ın ikisi de kusursuz kıyametçilerdi, eşsiz sürrealistlikte bir Kıyamet Günü tasarlayarak onu fosil yakıtla gerçekleştirebiliyorlardı.

Normalde şehrin kanalizasyon sistemi seli yeraltına götürürdü, ama immakuloidler tüm ızgaraları çadırlarından kestikleri yamalarla kaplamışlardı. Benzin yavaşça, durağan bir şekilde sokaklara yayılmıştı ve birikintisi yanar döner gök kuşaklarıyla sınırlanmıştı. Beynim sanki bedenimden ayrılmış ve Texaco rüzgârlarıyla oluşmuş sinirsel bir balon haline gelmişti. Durumumuzun aciliyetine rağmen ya da belki de aciliyeti nedeniyle iki kadın tekrar ağız dalaşına başladı. Yolly immakuloidlerin karakteristik sakat yürümesini taklit etmemiz hususunda ısrar ederken Londa da çılgınlar gibi koşmamız

gerektiğini iddia ediyordu. Doğru taktik kısa bir süre sonra kendini açığa çıkardı: Aksak bir şekilde yürümemize hiç gerek yoktu, immakuloidler tahribatlarıyla, ortalarında gezinen sahtekârları fark edemeyecek kadar meşgullerdi .

Gittikçe büyüyen petrol havuzlarının arasından geçerek Shambhala Caddesi'nden aşağı ilerledik ve birkaç dakika sonra Atlethia Meydanı'na ulaştık. Themis'in her zamanki gibi azimli, bronz kalbi, o ölümsüz kendini adalete adamışlığıyla atmaktaydı ve terazisini yukarı kaldırmıştı. Dumanlar tıpkı intikamcı hayaletler gibi bizi takip etmekteydi. Londa heykelin önünde dizlerinin üstüne çöktü ve böylece kısa bir süre için puta tapmakta olan bir pagan gibi göründü –ya da bu durumda daha çok Sinuhe'nin, tapınma taklidi yapan ikona düşmanı kız kardeşi gibi– sonra tornavidayı çıkardı ve kaideyi giriş levhasıyla birleştiren vidaya yerleştirdi. Bileğini döndürdü. Vida dönmedi. Küfretti ve daha kuvvetlice çevirdi. Vida teslim oldu. Baş ağrım etrafındaki kemiklere yayılarak oradaki tüm sinüslere yerleşti. Londa dört vidayı da gevşetti. Giriş levhası kaldırım taşına düştü. Tornavidayı deliğe doğru iterek acil durum kapanma mekanizmasını başlattı. Terazilerin salınımı durdu. Sanki Bayan Adalet bunca yıl sonra sonunda özlü bir adalet kararına varabilmiş gibiydi. Londa, kaidenin derinlerinden buruşuk bir Kevlar el çantası çıkardı –çanta kocaman yeşil bir bozuk para çantasını andırıyordu– ve onu göğsüne bastırdı.

Şehir, kanalları karanlıkla kabarmış, Normal, Süper ve Kurşunsuz sellerle kaplı bir Venedik kâbusu haline gelmişti. Şimdi bu korkunç suyollarından ışıltılı bir hidrokarbon serap geçidi ortaya çıkmıştı. Gatorade şişesini çıkardım ve koca bir yudum alarak ağzımdaki tebeşirimsi tattan kurtulmaya çalıştım. Gözlerim yaş içindeydi. Başım daha da fazla dönüyordu. Yakında baygınlık geçirmem kaçınılmazdı,

ama yanaklarımı ısırarak ve şakaklarımı elimin ayasıyla tokatlayarak buna engel olmaya çalışıyordum.

Yolly tulumunun cebinden cep telefonunu çıkardı. İmmakuloidlerin EMP'yi kapadıkları belliydi, zira Jordan'a hiçbir zorluk yaşamadan ulaşarak, yakında yanına varacağımızı söyleyebildi. "Veriler elimizde," diyerek bilgi verdi. Tam o anda fetüsler meşalelerini yakma işlemini tamamlamış ve onları benzinin içine fırlatmaya başlamıştı.

Sunoco gölü kör edici bir şekilde alev aldı ve diğer yerler de yanmaya başladı: Amoco Yolu, Getty Gölü, Texaco Dağ Gölü, Exxon Nehri. Ve kısa bir süre içinde şehrin beş kısmı da yanmaktaydı. Cehennemlerin bir birleşimiydi sanki; kükreyen bir ateş duvarı kapılarla aramızda yükselmişti. Yangından büyük bir hava dalgası bize doğru kaynayan bir tsunami gibi yuvarlandı. Kaldırıma düştük. Bir dakika boyunca nefes darlığı çekerek ve öksürerek yerde yattık. Bu esnada Londa sadece bir seçeneğimiz olduğunu söyledi. Kefaret Sirki'ne giderek bodrum katına inip yangın fırtınası geçene kadar ontojeneratörde saklanmamız gerekiyordu.

"Tekne, silisli seramikle kaplıdır," dedi. "Yani sıcağa cehennemdeki menteşeler kadar dayanıklı."

Çantayı daha da sıkı tutan Londa ayağa kalktı ve bizi Boudicca Sokağı'ndan aşağı çılgın bir hızla götürdü. Gökyüzü duman dalgalarıyla kaplıydı. Tıpkı Nuh'un zamanındaki insanları dünyadan silen bulutlar kadar geniş ve siyahtılar. Korlar çevreye şeytani kar fırtınaları gibi dağılıyordu. Alevden böcekler yanaklarımızı ve şakaklarımızı soktu; ateşten eşekarıları, akkordan yabanarıları.

Sirk görüş alanımıza girdiğinde Yolly yeniden Jordan'ı arayarak Themisopolis'in besbelli yanmakta olduğu gerçeğini söyledi ve daha az belli olan, hepimizin kül olmaktan kurtulduğu gerçeğini de ekledi ki bu durumu ontojeneratörde saklanarak devam ettirmeye niyetliy-

dik. Sonra telefonu Londa kaptı ve Jordan'a en yakın otele yerleşerek bizi bir telefonumuzla anında almak için hazır beklemesini söyledi.

Kubbenin dışındaki plaza beklenmedik bir şekilde kalabalıktı. Algoritmalarında ne çeşit bir hayatta kalma içgüdüsü varsa, Sirk birlikleri silahlanmış ve binaya kaçmıştı; duyarlı bir adımdı, ama yetersizdi, zira yüz güçlü savaşçı fetal tarafından yolları bloke edilmişti. Bir katliamın yaklaşmakta olduğu açıktı, zira immakuloidlerin saldırı tüfekleri göstericilerin sahne malzemelerinden çok daha güçlüydü. Jeanne d'Arc kılıcını, Papa John Paul II bastonunu, Davy Crockett Kentucky tüfeğini, Edward Teller kamçısını yukarı kaldırdı. Mary Baker Eddy, çevresinde minik korumalar gibi koruyucu bir edayla toplandıklarına göre bir anda onu affetmiş olan sesli animatronik kurbanlarından oluşan grubunun eşliğinde ortaya çıktı.Kilise evliliklerinden yeni çıkmış olan Percival Sarnac ve Leopold Ransom altın sunak haçlarını sopa olarak kullanma niyetindeydiler. Silahı en işe yaramaz olan grup Warren Anderson, Henry Kissinger ve Ronald Reagan'dı. Bu grubun tek silahı, sirkin aydınlatma sisteminden çalmış oldukları ince alüminyum direklerdi.

Onun otoritesini hisseden ve belki de zaferlerini hatırlayan göstericiler Jeanne d'Arc'ın yanında toplandılar. Bir an için kadınla göz göze gelerek birbirimizi tanıdık ve koreografili tutku anımızı anımsadık.

NBEBY başlık programına itaat ederek, "Adil savaş yoktur!" dedi. "Çoğunluğun iyiliği diye bir şey yoktur!"

İmmakuloidler, tüm tiyatroyu yok edecekleri için o kadar yoğun bir mutluluk yaşıyorlardı ki, Jean d'Arc'ın ayak takımı askerlerinin yanından geçtiğimizi fark etmediler bile. Kubbe girişine ulaştığımızda çarpışmayı görmek için bir süre duraksadık. Tahmin edildiği üzere kısa ve acımasızca bir çarpışmaydı. Anderson, Kissinger ve Reagan, ışık yüksekteyken saldırganların gözlerini çıkarmaya çalış-

tıkları sırada parçalara ayrılıp ilk gidenler oldular. Fetüsler yine ateş açtı ve Sarnac ve Ransom'ı, haçlarıyla henüz kimseye vuramadan öldürdüler. Sonra üçüncü atış başlayarak benim zavallı Jeanne'ımın üstüne yağdı ve onu okçuların katlettiği St. Sebastian kadar delik deşik bir hale getirdiler. Daha fazla kurşun uçuştu. Yaralarından dolayı ölmeden önce Papa bir fetüse asasıyla vurdu. Crockett bir tanesini gözlerinin ortasından vurdu ve Bayan Eddy delici bir savaş çığlığı atarak dostlarını mücadeleye çağırdı. Sesli-animatronik çocuklar, kurşunlar onları elektrikli bağırsaklarından ayırmadan önce bir immakuloidi yere yığarak cesurca savaştılar.

Katliam boyunca ara ara Londa'ya baktım. Göstericileri immakuloidlere karşı böyle bir yüreklilikte bulunduğu için oldukça gururlanmış görünüyordu. Kıyım bitmeden önce bile, gerçek Ronald Reagan'dan ve orijinal Warren Anderson'dan ve tüm o Barbar türlerinden nefret etse de, pişman reenkarnasyonlarının, onun gözünde cesur ve hatta asil varlıklar olarak yükselmiş olduğunu fark ettim. Sirke gizlice girdiğimizde Londa, katledilmiş yaratıklarını küle dönüşmeden önce görmekten acı çekerek omzunun üstünden geriye baktı.

Bir erkeğin güzel bir heteroseksüel kadın ve onun çok yönlü sapkın kız kardeşiyle dipdibe bir hapsolmuşluktan mutlu olacağı birçok durum olabilir, ama kısa bir süre sonra fark ettim ki yeraltı ontojeneratöründe yaşadığım durum bunlardan biri olmayacaktı. Londa ve Yolly durumdan en az benim kadar nefret etti. Doğru, onlar bu aşırı sıcak dalgıç hücrelerine, doğum öncesinde yaptıkları dalışlardan değil, ama Donya'yla Torre de la Carne'de annelerinin cenazesinden aylar sonra bilerek yaptıkları iniş sayesinde alışkınlardı. Şimdi, aralarındaki kardeşlik bağlarını nasıl kuvvetlendirdiğini ve Edwina'nın günahlarını affetmelerini nasıl sağladığını detaylarıyla

hatırladıkları bir dönemdi bu. Ancak önceki deneyimlerinde uyuşturan sıkıcılığı, bitmek bilmeyen klostrofobisi ve devamlı kendimizi sadist bir yoga ekolünü andıran pozlara sokmamızın gerekliliğiyle bu prematüre gömülme durumuna hazırlayabilecek hiçbir şey yaşanmamıştı.

Ama pille çalışan havalandırıcımız olmasa –makinenin zayıf plastik fırıldakları, kapaktaki delikler yoluyla fıçının içindeki bayat ve yapışkan havayı tıpkı çamur karıştıran spatulalar gibi yönlendiriyordu– havasız kalarak boğulmamız çok olasıydı. Saatlerce kıçüstü oturduk. Ateşler tüm şehri yok ederken biz tencere içinde köfteler gibi kaynıyorduk. Yolly, cep telefonunu kullanarak bize sakinleştirici bir müzik göndermesi umuduyla yeniden Jordan'la iletişime geçmeyi denedi. Ama bağlantı kuramadı. Her ne kadar kıçımızı kurtarmış olsa da titanyum hazne, dış dünyayla olan tüm iletişimimizi kesmişti.

Susuzluğumuzu Gatorade'le ve açlığımızı da müslilerle giderdik. Aklımızıysa hikâyeler anlatarak koruduk. Ben de bu sözlü antolojiye katkı olarak Edmund Spenser'ın destanındaki Kızıl Haç Şövalyesi'nin büyük ejderhayla üç gün boyunca süren savaşını ve Periler Ülkesi'ndeki felaketi anlattım. Sıra Londa'ya geldiğinde sirke koymaya niyetli olduğu Barbarların kötülüklerini anlattı: Elbette Ethan Pepperhill, aynı zamanda Pol Pot, Idi Amin, Slobodan Miloseviç ve gerekli mezar hırsızlığı düzenlemeleri yapılırsa Josef Stalin de bunların arasındaydı. Yıldız performansçımız, yazmakta olduğu fantezi kitabının konusunu anlatan Yolly oldu. *Paradoks Kalesi*, kitapların canlı yaratıklar olduğu feodal bir dünya olan Ondoluria'da geçen, tüm insanlıkla ilgili ve ilahî bilgileri içeren protoplazmik bir ansiklopedi olan *Epistemologia*'nın tek ve hastalıklı kopyasını iyileştirmek gibi uzun, tehlikeli ve kıtalar arası bir göreve atılmış olan bir grup maceracıyı –birbiriyle çeşitli fiziksel biçimlere girmeye istekli üç adam ve dört kadın– kapsayan, bir seri maceraydı.

Yolly sunumunu bitirince, "Nasıl buldunuz?" diye sordu. "Doğru yolda mıyım?"

Londa onaylarak, "Oldukça Yollyvari bir hikâye," dedi ve öyleydi de, zira içinde bir sürü at, eros ve hayatın zevkleri vardı.

"Belki görev daha büyük bir hikâyenin bir parçası olabilir," önerisinde bulundum. "Maceracılar, kitabı sağlığına kavuşturduklarında onu çözmeye çalışırlar ve tam vazgeçmek üzerelerken kucaklarına kozmik bir Rosetta taşı[33] düşer."

Yolly, "Bu fikri beğendim," dedi.

Londa, "Kitabın içinde ne tarz bir bilgi var?" diye sordu. "Periyodik elementler tablosu mu? Maxwell'in eşitlikleri mi? Emirler mi?"

Yolly yeşil torbayı alarak, "Hepsi sanırım," dedi. "Tabii yumurtalık kanseri tedavisi ve galaksideki tüm seks kölelerinin yerini gösteren bir haritadan da bahsetmeden geçmemek gerekiyor."

ÜÇÜNCÜ GÜNÜN SABAHI, riske girerek ontojeneratörün ötesindeki havayı test etmeye karar verdik. Kapağı açtığımız an, fıçıya hızla bir esinti girerek alınlarımıza ve yanaklarımıza vurdu. Bunun tanrılardan gelen bir esinti olduğuna karar verdim; asil Horus'tan bir nefes, zeki Thoth'tan bir gülüş. Görünüşe göre yangın felaketi kendi kendine yok olmuştu.

Yeni yeni kendine gelmekte olan femurlarımızı ve dizlerimizi kullanarak kubbeyi terk ettik. Yolly, Jordan'ı cep telefonundan arayarak karavanına binmesini ve onu manyak gibi sürerek yanımıza gelmesini söyledi. Önümüzde açık, paramparça ve steril bir açıklık vardı. Titanyum rahmimizden çıkarak bir boşluğa girmiştik. Ölüme doğmuştuk. Yangın binaları tümüyle yıkmış, ağaçları kavurmuş ve benzin kamyonları şekilsiz metal yığınları haline getirmişti. Parti-

33 Antik Mısır'da bulunan tarihi bir eser. (yay. n.)

kül madde galaksileri her yanımızı doldurmuştu ve parçaları katot ışınlı statikler gibi dans ediyordu. İsimlendiremediğim bir his burun kanalım boyunca ilerledi. Çürük reçinelerin, bozuk plastiklerin ve satanik polimerlerin birleşiminin oluşturduğu bir kokuydu bu.

Düşmüş bir jet uçağından kurtulanların ayaklarını sürüyerek uzaklaştığı gibi sirk plazasına tereddüt içinde adım attık ve zombi göstericilerin yakılmış vücutlarının yanından geçtik. Zavallı Orléanslı Jeanne; iki kez doğmuş ve iki kez ölmüştü. Boudicca Sokağı'na girdik, Londa Kevlar çantasını, yağmurdan bebeğini koruyan bir anne edasıyla koruyordu. Caedmon Binası, Arcadia Evi, Görüş Sendikası, Artemis Kliniği, İleri Biyolojik Araştırmalar Enstitüsü: Tüm bu binalar siyah direkler ve erimiş kirişler halini almıştı. Kül yumakları yanık bölgede âdeta geçişe müsait olmayan bir göl oluşturuyordu. Şehrin bir bölümü hâlâ yanıyordu. Çıtırdayan korlar rahatsız edici bir ses çıkarırken, kömüre dönen ağaçlardan dumanlar çıkıyordu.

Yavaş yavaş, çoğu, yetersiz İBPHİ teknisyenleri tarafından kendilerine verilmiş olan nefes alamama, dehidrasyon ve diğer kusurlar nedeniyle birer cesete dönüşmüş olan immakuloidleri fark ettik. Kalan immakuloidler içinde en fazla ellisi hâlâ ayaktaydı ve onlar da korların arasında, tıpkı George Romero ve Martin Heidegger'in işbirliğiyle yapılmış *Ölülerin Dasein'ı* isimli bir filmdeki figüranlar gibi dolanıyorlardı. Kurtulan diğer immakuloidler de küller okyanusunun içine batıyor ve gri dalgalar tarafından aşağı çekilirken öğürüyor ve kıvranıyorlardı.

Bir süre sonra rahatsız yolculuğumuz bizi Alethia Meydanı'na götürdü. Themis düşmüştü ve bronz dizleri sıcak yüzünden tereyağına dönüşmüştü. Gözleri bağlı Tanrıça avluda sırt üstü yatmıştı. Teraziler tam yanında duruyor ve gökyüzüne bakıyordu. Merakla kılıcına dokundum; hâlâ sıcaktı. Kulaklarıma bir seri kısa ve keskin ses geldi; *pop, pop, pop, pop.*

Başta bunun geri geri giden bir otomobil olduğunu düşündüm. Jordan gelmiş olabilir miydi? Ya da belki Themis'in boş iç kısmının soğumasıyla oluşan metalik bir eko sesiydi. Sonra Yolly'ye baktım. Bir an için zıpkınlanmış bir balık gibi öylece kalakaldı. Londa'nın boğazından ilkel bir korku sesi yükseldi; bu, insandan çok bir hayvanın sesine benziyordu. Yolly ileri adım attı ve heykelin kocaman kafasının yanındaki kaldırıma düştü.

Döndüm ve her yöne doğru baktım. Pusuya yatmış herhangi bir nişancı göremedim. Sadece yapışkan havayı görebiliyordum. Londa çantayı elinden attı ve heykele doğru koşarak dizlerinin üstüne çöktü ve kıvranmakta olan kız kardeşini kucakladı.

Yolly, "Çıkarın şunu!" diye bağırdı.

Yalpaladım. Görüntü beni darmadağın etti. Yolly'nin sol omzunun biraz aşağısında, lime lime bir yara tıpkı bir karanfil çiçeği gibi olgunlaşıyor, dışarı kan fışkırıyordu. Cildi kaymaktaşı gibi bembeyaz oldu. Sırtını Themis'in yanağına yaslayarak titremeye başladı.

Yolly'nin elini sıkarak, "Jordan geliyor!" dedim. "Seni hastaneye götüreceğiz!" Bunlar beş gün önce yarı-oğluma sarf etmiş olduğum sözlerin aynısıydı.

"Yanıyor!" Yolly'nin ağzından, parçalanmış bir çığlığın akıntısı gibi kanlar çıktı. "Çıkarın!"

Londa, "Çıkaracağız!" diye bağırdı.

"Yanıyor!"

Yolly'nin parmakları buz kesildi. Gözleri sanki kafatasının içini arayacakmış gibi yukarı döndü.

Havada fetal iniltiler vardı. Yolly'nin cesedinden ve ekşiyen yüzünden gözlerimi çevirip meydana bir kere daha baktım. Tüfeğinin ucundan dumanlar çıkan ve hayatta kalmış son immakuloid olan General John Snow 4099, Shambhala Caddesi'nde, parçalara ayrılmış

sahte kıyafetlerimizin altında bizi fark ettiği için oldukça mutlu görünüyordu. On beş saniyelik bir hayatım kalmış olduğu varsayımında bulundum. Beynimin içinde hiçbir felsefi doğruluk yoktu. Platonik idealizmin doğruluğunu ya da yanlışlığını öğrenmedim. Tanrı'yı görmedim. Sadece bir çaresizlik bağırışı atarak kaldırıma kustum.

Eğer Londa bir sonraki hareketini yapmasaydı –çantayı alarak yaklaşmakta olan fetüse fırlatmak– Corporate Christi'nin kurbanlar listesindeki Yolly'ye ve sirk göstericilerine katılarak orada ölecektik. General Snow anında yeşil çantanın üstüne düşerek onu parçalara ayırdı. Altmış tane parıldayan CD-R avluda postendüstriyel Komünyon için pişirilmiş gofretler gibi avluya yayılmıştı. İmmakuloid tüfeğine sarıldı; havanda diskleri binlerce parıldayan parçaya dönüşecek şekilde pestile çevirmeye çalışan gayretli bir simyacı. Ama bu yeterli değildi, zira verileri bir kaşık kaosa, bir tutam alaya ve birazcık da parıldayan hiçliğe dönüştürerek, parçaları da parçalamıştı.

Hassas içgüdülerimize dayanarak Londa'yla birlikte Yolly'nin bedenini dik pozisyona getirdik ve onu omuzlarımıza aldık. Kaçışımıza başlayarak, ölmekte olan fetüsün tatmin homurtuları daha da belirsizleşirken Shambhala Caddesi boyunca ilerledik. Şehrin kapılarından geçtikten sonra otoparka ilerledik ve kamp alanına girdik, ama aslında otopark da kamp alanı da yoktu, sadece benim Heideggerci halusinasyonum vardı: Çadırları, tenteleri, havantoplarını, hidrolik kaldıraçları, hareketli karavanları, otobüsleri, kamyonetleri, kiraz ağaçlarını ve kuyuları yutan dipsiz bir uçurum. Bir an için Jordan minibüsünün yanında durmuş, Londa'ya, bana ve Yolly'nin cesedine bakıyordu ve sonra birden ortadan kaybolmuştu. Avalon Lane, Hypatia Meydanı ve Quehannock Parkı'yla birlikte yok olmuştu ve bu hayali kasırga beni de içine çekmeden, onun açlığını gidermek için evrenin ne kadarlık bir kısmına gereksinim duyacağını düşündüm. Cevap elbette *Epistemologia*'nın bir yerle-

rindeydi; lezzetli yiyecek tariflerinin, ölüleri diriltme sihirlerinin ve bir felsefecinin hiç çabalamadan ve acı çekmeden intihar etmesini sağlayabilecek yöntem özetlerinin bulunduğu o her şeyi kapsayan antolojide. Sadece kapağını açıp okumam gerekiyordu.

BUGÜNLERDE BİRÇOK TARİHÇİ VE SOSYAL ELEŞTİRMEN, Themisopolis'in düşüşünde trajik bir azamet olduğu yorumunda bulundu. Bu teoriye göre, Londa ve Yolly Sabacthani sıradan dünyada hayatta kalmak için ruhsal olarak fazla gelişmişlerdi. Vizyonları İsa Birliği'nin attığı taşlara ve oklara dayanmak için fazla asildi. Şehrin yıkılması, verilerin kaybolması, Yolly'nin öldürülmesi; bu felaketler kız kardeşlerin ruhlarının bulunduğu ender düzlem göz önünde bulundurulduğunda kaçınılmazdı.

Her ne kadar bu romantik yorum hoşuma gitse de, ben şahsen daha sıradan bir argümandan yanaydım. Bana göre, Londa ve Yolly, muhaliflerini ciddiye almamak gibi tipik bir hata yaptılar. Fıçı çocuklarının trajedisi onların farz edildiği gibi fazla saf olmalarından değil, sadece düşmanlarının acımasızlığını küçümsemelerinden kaynaklanıyordu.

Yolly, süperstar ikizinin aksine hiçbir zaman kendisinin oyuncak versiyonuna sahip olmamıştı; kendisinden oyun kartları, oyunları ya da çizgi roman kahramanı üretilmemişti. Ama şimdi o başlı başına bir ünlüydü ve ölümü *Harford County Aegis*'te, *Baltimore Sun*'da ve *Washington Post*'ta ilk sayfa haberi olduğunda ve sonradan öğrendiğim üzere yüzlerce başka gazetede Themisopolis'in yanışı hikâyesinden daha çok mürekkep harcadığında hiç şaşırmadım. Tahmin edildiği gibi Maryland'in Valisi Winthrop gazetecilere Yolly'nin "yasal bir kürtaj karşıtı protesto çarpıtılınca kazara öldüğünü" söyledi. O sırada Londa, Jordan ve ben bunu çürütemeyecek kadar sersemlemiş

ve tükenmiştik. Bunun yerine Jordan'ın Georgetown'daki dairesine gittik ve hayatlarımızın sökülmüş ipliklerini yeniden örmeye çalıştık.

Bu zavallı süreç boyunca aramızdaki duygusal atmosfer, hafif tabirle, fırtınalıydı. Jordan, onu Omega Planı'na dâhil ettiği için Londa'yı ve Londa'yı vazgeçirmediğim için beni suçladı. Londa kendisine böyle aşırı bir idealizm aşıladığı için eski eğitmenini suçladı ve Jordan'ı da Yolly'yi neredeyse onun kadar takıntılı hale getirdiği için suçladı. Bana gelince, ben tüm bu çılgınca Omega Planı'nı düşündüğü için Londa'yı ve bunu kolaylaştırdığı için Jordan'ı suçladım.

Oda arkadaşlarımla birbirimize suçlamalar yöneltmediğimiz zamanlarda, içgüdüsel olarak Natalie'den teselli aradım. Her sabah ve öğleden sonra onu telefonla aradım, ama asla evdeyken yakalayamadım. Bir kez geri aradı ve Yolly'nin ölümüne olan üzüntüsünü ve iletişim içine geçemediğimiz için yaşadığı düş kırıklığını belirten bir mesaj bıraktı, ama ben o sırada mutsuz topluluğumuza tam buğday ekmeği ve kırmızı şarap almakla meşguldüm.

Yolly'ye saygı olarak karşılıklı antipati durumumuzu bir mezarlık alanı seçinceye kadar ertelemeye karar verdik; kolay bir görevdi. İki yıl önce açık bir ekim öğleden sonrasında Yolly ve Jordan, Parnassus Arazisi'nde Oyster'ın yaşlılık dönemini geçirmekte olduğu Virginia at çiftliğinin çevresinde yürüyüşe çıkmışlardı. Kiraz koruluğuna ulaştıklarında Yolly, kitabında bir Ondoluriali'nın normalde bir meyve bahçesine gömüldüğünü ve böylece ondan geriye kalanların ağaçları beslediğini ve diğerlerinin onu elmalarda, kayısılarda, şeftalilerde, incirlerde ya da eriklerde gördüğünü söylemişti.

Parnassus Arazisi, Sally Quattrone isimli, orta yaşlardaki boşanmış, neo-hipi bir kadına aitti. Kadın, şaman hipnozu, ruhlarla iletişim ve komşularının cinsel sapkınlık olarak nitelediği diğer çeşitli öğretileri uygulamaktaydı. Sally'ye Yolly'yi kiraz ağaçlarının arasına defnetme fikriyle gittiğimizde, tahmin edileceği üzere şaşırdı, ama

sonra Jordan'ın dairesinde bulundurduğu ve bir gün Yolly'ye bunun bir eleştirisini yapabilme umuduyla okuduğu *Paradoks Kalesini*'nin ilgili sayfalarını ona verdikten sonra tek bir inceleme Sally'yi kazanmamıza yetmişti. Sally, köklere herhangi bir zarar gelmemesi şartıyla –ki bu hususu kitaptan "o sulu, Meşe Ağacı Tolvaganum'u Yeryüzü Goncelia'ya ve Yeryüzü Goncelia'yı Meşe Ağacı Tolvaganum'a bağlayan kökleri övün," alıntısını yaparak vurguladı– memnuniyetle planımıza yardımcı olacağını söyledi.

İki iri yarı Valkyrie mezarı kazmamıza yardımcı oldu, ki bu onlar için tanıdık bir görevdi; altı gün önce Ethan Pepperhill'i mezarından çıkarma görevi için kürekleriyle White Marsh Mezarlığı'nın donmuş arazisine gitmişlerdi. Kefene sardıktan sonra Yolly'nin naaşını Jordan ve Londa'yla birlikte boşluğa indirdik ve karmakarışık köklerin üzerine koyduk. Bu görev her iki kadın için de duygusal açıdan çok zedeleyiciydi ve orayı anında terk ederek çamurları geri koyma işini Valkyrie'lere ve bana bıraktılar.

Planlanan anma töreninden yirmi dört saat önce Henry, Brock ve Donya, Key West'ten D.C.'ye uçarak Mayflower Oteli'ne yerleştiler. Hubris Akademisi fakültesinin bir araya gelmesini sağlayacak daha üzücü bir olay dizgisi daha düşünemiyordum, ama Isla de Sangre topluluğunun gelişi ani ve olumlu bir etki yapmıştı. Sabacthani Kız Kardeşlerden en küçüğünün –hepimizin mizacının en iyi hali Donya'nın– gelişi Londa'ya, Jordan'a ve bana kavga etmeyi bırakarak daha uygun bir yas tutma haline girmemiz hususunda ilham kaynağı olmuştu.

Cenazenin sabahında, hepimiz Jordan'ın dairesine yakın bir Art Deco kafeteryada kahvaltı için bir araya geldik. Erkek meslektaşlarım son on yılda pek bir değişime uğramamıştı. Brock'un kırışıklıkları görüntüsünü çirkinleştirmekten ziyade o bohem hovarda görüntüsünün ruhunu daha da yansıtmıştı ve fark ettim ki o kırışıklıkları

kendisi uygulamış olabilirdi: Kan Adası'nın Deli Sanatkârı yüzüne ince bir kalemle şekil veriyor. Henry'nin dalgalanan koca göbeği bana ihmalkârlık emaresinden çok kasten edinilmiş bir iyileştirme gibi göründü. İyi haberlerle geldi. Yıllar boyu çeşitli Nickelodeon yöneticileriyle uğraştıktan sonra, varolan idarenin onun *Rumpus Amca ve Büyü Adası* konseptini sevdiğini, gerçekten sevdiğini ve senaryo örneğini de eşit seviyede beğendiğini henüz öğrenmişti. Donya, Yale'de birinci sınıfa güvenle kayıt olduktan sonra velileri New York'a gidecek ve Henry bir seri yapım öncesi toplantısına katılırken Brock da Pleziozor Plessey, Kuvvetli Kaplumbağa Siegfried, İri Kurbağa Basso Profundo ve Rumpus Amca'nın diğer arkadaşlarını tasarlamaya başlayacaktı.

Donya'ya baktığım ilk anda fark ettim ki Isla de Sangre'den bunca yıl uzak durmakla hata etmişim. Çilli okul öğrencisi halinden on sekiz yaşında bir genç kız haline geçiş yapmış ve Londa'nın ergenliğinin bir kopyası haline gelmişti –kıvrak, zarif ve ayçiçekleri kadar uzun– ama benzerlik, neyse ki, sadece fiziksel olmakla kalmıştı. Onda Londa'nın korkutucu enerjisinden ve Themisopolis'i oluşturan ve yıkan coşkunluğundan eser yoktu. Şu an yanımda oturup vejeteryan omletini yemekte olan kendine hâkim genç kadının bir zamanlar bir kroket oyununun sonucuna itiraz edip neredeyse küçük parmağını kesecek o küçük kız olduğuna inanmak çok zordu.

Kahvaltımızı bitirip Jordan'ın karavanına bindik ve Parnassus Arazisi'ne doğru yola çıktık. Cenazeye Dagmar Röhrig ve Vetruvia Fox da katıldı. Londa'nın öğrencileri bir şekilde yakındaki ritüele akın etmişti ve neredeyse üç yüz kişi üstüne "*Weltanschauung* Kadın" yazılı tişörtlerden ve Dame Kişot beyzbol şapkalarından giymiş, bizim gelişimizi bekliyordu. Albay Fox sabırla ve kararlı bir edayla hayranlarına cenazeye izinsiz girmenin iki kardeşe de saygı göstermemek anlamına geleceğini açıkladı ve bu nedenle Sabacthani

yandaşları yandaki süt çiftliğine gitti ve orada hikâyeler anlatıp, esrar içerek gitar çaldılar ve Pischel ve Ploog'un Londa'yla ilgili Tony Ödülü alan rock operası *Doctor Madonna*'dan şarkılar söylediler.

Dakikalar boyunca altı kişi meyve bahçesinde hiçbir şey söylemeden öylece durduk; matemimizin toplu bir afazisiydi bu. Sonra Jordan'ın *Paradoks Kalesi*'nden bir pasaj okumasıyla tören resmî olarak başladı. Pasajda, kendini beğenmiş bir prens birden Nobdagob Bog'un çirkin kara kurbağalarının içinde yatan güzelliğini fark ediyordu: "...ki onlar dünyadan çamur ve metan, bataklık ve yalnızlık dışında bir şey beklemiyorlardı." Sonra Henry öne çıkarak mezarın üstüne bir horozibiği buketi koydu ve Londa, Emily Dickinson'ın, "Çünkü Ölüm için Duramadım" adlı şiirini okudu. Sonra da ben Lord Byron'dan en sevdiğim dörtlüğü okudum:

"Bulutsuz ülkelerin ve yıldızlı göklerin / Gecesi gibi yürüyor güzellikte / Karanlığın en karası, en beyazı ışığın / Buluşmuş edasında, gözlerinde..." Brock olayı duyar duymaz küçük bir at heykelciğinin üstüne Kan Adası'ndan oluşan bir rölyef yaptı ve şimdi bu küçük ilkel atı yer belirten kayanın altına gömmek için Sally Quattrone'un sürgüsünü Yolly'nin kalbinin durduğu yeri kazmak –ona büyük bir rahatlıkla rehberlik edebilirdim–kullanıyordu.

Donya rüzgârlığının içinde titrerken ve yüzünden gözyaşları bir buz kitlesindeki eriyikler gibi damlarken, bir gece önce yazdığı ve ablasıyla yazışmalarından derlediği sözlü bir kolajı içeren konuşmayı yaptı. Yolly tekrar tekrar büyük bir sabırla Donya'ya neden bir güveç kızı olmaktan utanmaması gerektiğini anlatmıştı. Aynı zamanda Edwina'nın anne ve babasıyla ilgili bir internet araştırması yapmasına yardımcı olmuştu; yani Donya'nın anne ve babası ve Yolly'nin de ve Londa'nın da. Ölmeden önce Francine Sabacthani Miller ve kocası Arthur Sabacthani bir lisede kendilerini işlerine adamış iki

biyoloji öğretmeniymiş, öğrencileri tarafından seviliyorlarmış ve tek çocuklarının bir dâhi olmasıyla şaşkına dönmüşler.

Donya'nın konuşmasının bitmesinden kısa bir süre sonra Londa bir açıklama yapmadan sessizce gitti ve *Epistemologia'yı* kurtarmak için harekete girişmiş bir Ondolurialı gibi bataklığa doğru ilerledi. Her ne kadar Dagmar, Londa'nın sadece bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu hususunda ısrar etse de Donya bir süre sonra huzursuzlanmaya başladı. Belki de kalan tek kız kardeşi kendini vuracak diye düşünüyordu ya da belki de bir bataklığa atlayacaktı.

Neredeyse bir saat boyunca onu aradım ve arayışım sona erdiğinde güneş batmak üzere ağaçları kaplamış, gölgeleri kalınlaştırmakla meşguldü. Londa'yı Parnassus Arazisi ile komşu süt çiftliği arasındaki sınırı parlaklığıyla belirleyen bir derenin kenarında oturur halde buldum. Nehrin kıyısında bir taş yığını oluşturmuş, onu sistematik bir şekilde parçalara ayırıyordu ve taşları suya atıyordu.

Kafasını kaldırmadan, "Donya'yı seviyorum," dedi. "Ve Jordan da var. Ve Henry ve Brock. Ve bir ahmak olmadığında seni bile seviyorum. Ama en çok Yolly'yi severdim."

"Elbette."

"Onu benim öldürmediğimi söyle."

"Onu sen öldürmedin."

"Onu ben öldürdüm." Bir taş attı. Taş yüzen bir kütüğe çarpıp nehre düştü.

"Hayır. İmmakuloid öldürdü." Uzaktaki kıyıya doğru baktım. Bir korkuluk, boş bir tarlanın üstünde duruyordu; büyücüyü gören cılız Ray Bolger'dan çok, mısır koçanlarıyla doldurulmuş mutsuz bir nöbetçiyi andırıyordu. "Şu anda muhtemelen Pielmeister'ı öldürebilecek gibi hissediyorsun."

"Eğer dürüst bir kadınsam şu an ahlak eğitmenimin gözlerine bakıp, *Haklısınız, bayım. Pielmeister'ın öldüğünü ve gömüldüğünü ve kurtçuklar tarafından yendiğini görmek istiyorum ve Anthem'in ve Winthrop'un da*, demeliyim, *tüm o iğrenç insanların.*" Göz göze geldik. "Barbarlar için farklı bir kader planladığımı duymak seni sevindirir sanırım. Düşmanını sevmekle bir sorunum yok, ama onları *iyileştirmek* daha da iyi, öyle değil mi?"

"Tam olarak değil."

"İyileştirmek sevmekten daha iyi."

"Olabilir. Bilmiyorum. Haydi cenazeye geri dönelim."

En yakındaki taşı alarak elini kement fırlatmaya hazırlanan atlı bir çoban gibi kaldırdı. "İzle, Sokrates. Bir aydınlanma parçasını alıp onu korkuluğun beynine yerleştirişimi izle."

"Donya seni çok merak etti."

Taşı fırlattı ve taş nehrin üstünde uçarak tam da öngördüğü yere çarptı; korkuluğun burnunun kuzeyine, tepesinin güneyine. Tıpkı Davut'un taşının Calut'un alnına vuruşu gibi bir görüntüydü bu.

"Tam isabet, Sokrates. Adamın epifiz bezini çıkararak yerine çok daha yüksek bir şey naklettim. Epifiz bezi çok yüce bir organdır. İnsan ruhunun evidir. Dostun Descartes bu gerçeği dünyaya duyurmuştu."

"En iyi katkısı değildi. Adam bir nörolog değildi ki."

"Az önce o korkuluğa yaptığım şey senin bana yaptığının aynısıydı. Ona bir ruh verdim. Ve şimdi iyileşti."

Cevap vermeden Londa'nın elini tuttum ve onu nehirden uzaklaştırdım. Meyve bahçesine yaklaştıkça Londa'nın Barbarları rehabilite etme planını kutsamaya ne bir kâhinin ne de bir büyücünün razı olacağından daha da çok emin oluyordum. Girişiminin üstünde ters yıldızlar, kara organlar, olumsuz eski yazılar uçuşuyordu. Ve Donya

bize doğru koşup ikimize de sarıldığında anladım ki fıçı çocuğum hayatta olan kız kardeşi için bu yeni planı ve bu tarz tüm çılgın projeleri reddedecekti. Yıl sona ermeden Londa'nın mekânını ziyaret edecek olanların, Quetzie'nin repertuvarına uzun tekrarlar sonucu eklenmiş olan İncil ayetlerini duyacaklarını düşündüm.

Tüylü sürüngen, "Gelin, şimdi davamızı görelim," diyecek. "*Cogito ergo sum* ve tek ihtiyacın sevmek ve Mason bir dâhi ve gelin, şimdi davamızı görelim."

3. Kısım
Prometheus Ağlıyor

13. Bölüm

NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜZÜ BİLİYORUM, bayanlar ve baylar. Londa'nın Barbarların beyinlerine üstün epifiz bezleri yerleştirmekten bahsettiğini duyduğumda, Yolly'nin, Themisopolis'in ve geniş içerikli bilgilerin yok oluşunun onu yas ya da basit bir öfkeden çok daha fazla bir duygusal yük altına soktuğunu anlamalıydım. O günlerde ben de çılgınlık durumuna yaklaşmış olmasaydım, bir kanun adamını arayarak ona Londa'nın en halim selim benliğinin, yani rasyonel ve temkinli Kıpkırmızı Darwinist'in, kız kardeşinin ölümüyle birlikte yok olduğunu anlatırdım. Bu varsayımsal Javert'e Dr. Sabacthani'ye göz kulak olması uyarısında bulunurdum. *Onu gece gündüz takip et. Ruhunu Kötü Kızıl Kantçı'ya ve kaprisli Mor Pietist'e teslim etti.* Ama herhangi bir kanun adamını uyarmak yerine Boston'a döndüm ve hayatımı devam ettirmeye çalıştım.

Siz dikkatli okurlarım, Natalie'nin, Jordan'ın Georgetown'daki dairesinde kaldığım süreçte benimle iletişime geçmek için çok da fazla çaba harcamamasından çoktan bir çıkarım yapmış olabilirsiniz. Ama benim bu hususta hiçbir fikrim yoktu. Eşimin yapacak daha iyi –yani kötü– işleri olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Ebeveyni maalesef Büyülü Dağ'ın hayranı olduğu için adı Castorp Muller'dı. Yarısı yazılmış, yarım yamalak, tamamıyla otobiyografik kitabıyla hem kurgu dalında Hawthorne M.F.A adayıydı hem de Natalie'nin kürtajdan aylar sonra terapi amaçlı organize ettiği salı gecesi okuma grubunun bir üyesiydi. İlişkilerinin seyri, kulübün *Ship of Fools*[34] adlı kitabı okumaya karar vermesiyle değişmiş; bu seçim ortalığı karıştırarak, üyeleri Katherine Anne Porter'ın cinsiyetiyle kafayı bozmuş feminist topluluk ve kitabı politik bir bakış açısına indirgemenin yazarın daha önemli olan sanatsal başarısını önemsizleştirdiğini savunan hümanist topluluk olmak üzere ikiye ayırmış. Sonunda bu tartışmalar hararetlenmiş ve Caffeine Fiend'deki her resmî buluşma sonrasında herkes hafif ve siyah biralarla rahatlamak için Shepherd's Pie'a gitmeye başlamış. Başta bu içki topluluğu tüm *Ship of Fools* hayranlarını kapsıyormuş, ama zamanla akademik hayatın gereksinimleri bu sayıyı beşe, sonra üçe indirmiş. Ve sonunda partiye sadece iki kişi gitmeye başlamışlar.

Porter karşıtlığında feminist tarafa girmesiyle Natalie'nin gözünde çoktan bir kahraman haline gelen Castorp Muller, aynı zamanda onunla konuşmaktan açıkça zevk alma erdemini de gösteriyormuş. Adamı sadece bir kere iş üstünde görme şansına eriştim, ama o an dün gibi gözümün önünde. Natalie'yle birlikte ona Coolidge Sineması'nın *Buckaroo Banzai'nin Maceraları*'nın haftalık gece yarısı uyarlamasında rastladığımızda keçi sakalı, kırmızı bandanası ve siyah balıkçı yaka süveteri içinde oldukça şık görünüyordu. Gösteri sonrasında üçümüz yakındaki bir lokantaya gittik. Kısa bir sürede adamın, Natalie'nin her bir konuşmasına dikkat çekici bir şekilde katlanma ve ona hiç fark ettirmeden araya girme yeteneklerinin farkına vardım. O an pes etmem gerekirdi. Karşımda, sadece onu dinleyerek bir kadının orgazm olmasını sağlayabilecek bir adam duruyordu.

34 (İng.) Aptallar Gemisi. (yay. n.)

Salı gecesi ritüelleri güzel bir hobiden haftanın en tutkulu etkinliği olmaya doğru ilerlerken, Castorp ile Natalie'nin arasındaki konuşma kaçınılmaz bir şekilde John Snow'un Natalie'nin hayatındaki yerine odaklanmıştı. Görünüşe göre Castorp'un benmerkezci empatisi Natalie'nin her yeni kriz aşamasını aşmasını sağlıyordu; yarı-oğlumuzun aniden ortaya çıkışı, gittikçe kötüleşen davranışları, beklenmeyen Noel ziyareti, kitaplığımızın tepesindeki külleri. Ama kurgu yazarı Castorp daha geniş bir hikâye oluşturmaya başladı. Natalie'nin kalbinin içindeki asıl gerçeği keşfetmesine yardım ederken, onu tıpkı Freud'un kanepesindeki bir nörotik gibi serbest çağrışımlar yapması hususunda cesaretlendiriyordu ve bir süre sonra benim kötü kahraman ve Natalie'nin de kurban olduğu bir hikâye oluşturdular.

Sıkıntılarının Muller-Novak uyarlamasına göre, o aslında bebeği doğurmak istemişti, ama hamileliği esnasında ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordu. Diğer bir deyişle kürtaj kararı aslında benim irademe olan bir itaatti. Ama benim kan pıhtılarına karşı olan paranoyakça yaklaşımım olmasaydı şu an doğmamış çocuğunun sonsuz aşağılamaları yerine anneliğin güzelliğini tadıyor olacaktı.

Themisopolis kuşatmasının bir noktasında, bu tatlı çift, Castorp'un dairesinde gayrimeşru akşamlar geçirmeye başlamıştı. Natalie bu durumu büyük bir başarıyla –ve bunu söylemek beni üzüyor, ama pek de çaba harcamadan– D.C.'den dönüşümden iki ay sonrasına kadar gizledi. Sürekli olarak kötü haberleri vermek için bir fırsat kollamaktaydı ki sonunda, onu Castorp'la bir araya getiren aynı okuma grubu sayesinde bu fırsatı yakaladı. Bir akşam düzinelerce birbirine benzeyen lisans öğrencisine verdiği Viktorya Dönemi Şiiri dersinin ardından eve döndüğünde, seminerin şimdiki seçimi olan Harry Mulisch'in *Süreç* isimli kitabını kahve masasına çıkarmış olduğumu

fark etti. Yıllar önce Villanova'da bu ihmal edilmiş ama ayartıcı ahlaki hikâyeyle ilgili bir görev almıştım. Kitapta Mulisch, bir on ikinci yüzyıl kabalistinin kilden bir golem yapma tutkusunu kullanarak, günümüzdeki bir Hollandalı biyoloğun organik molekülleri aynı maddeden yapma başarısıyla bir araya getiriyordu. Natalie kitabı hemen elimden alarak Haham Löw'ün üvey oğlu Isaac'i de o anki projesine dâhil etme girişimiyle ilgili olan pasajı okumaya başladı.

"*Isaac'in saçı ve sakalı alevler kadar kızıl*," diye okudu, "*ve bu da mutlu biri olduğunu gösteriyor ama aslında bunun tam tersi söz konusu. Löw'ün kızı Esther de bunu çok geç fark etti; ama bu çok da sıra dışı bir şey değil, zira gerçekte herkes yanlış kişiyle evlenir.*"

Süreç'i kapatarak, "Mulisch haklı mı? Gerçekten herkes yanlış kişiyle mi evlenir?" diye sordu.

"Kısa bir süre önce karşılıklı olarak tatmin edici evliliklere çok rastlanmadığıyla ilgili bir istatistik okumuştum," dedim.

"Sana söylemek istediğim bir şey var. Ben yanlış kişiyle evlendiğime inanıyorum."

Alaylı bir şekilde kıkırdadım. O da stres içinde güldü.

Natalie, "Aslına bakarsan, yanlış kişiyle evlendiğimi *biliyorum*," diye devam etti. O an kendimi hasta hissetmeye başladım. Sonra her şeyi yumurtlamaya başladı; Castorp'la olan buluşmalarını, Kierkegaard okumaktansa onunla konuşmayı tercih eden bir arkadaşının olmasının ona verdiği mutluluğu, onu kürtaj kliniğine götürmek hususundaki kararlılığımı, John Snow 0001 ona katil derken onu rahatlatmadaki başarısızlığımı, immakuloidin küllerini eve getirmeye en başta karşı çıkışımı anlattı.

Bu suçlamalarda bir gerçek payı olduğunu kabul ettim, ki bu pek de işime yaramadı, zira konu benim yetersizliklerim değildi; konu Natalie'nin Castorp'a aşık olmasıydı. Oturma odasına gidip

karşılıklı olarak kanepeye oturduk. En eski kapalı mekân sporu olan aile içi anlaşmazlığın kalecileri haline gelmiştik. Sonraki dört saat boyunca birbirimizi, evliliğimizin bozulmasıyla ilgili olarak yerdik. Saat sabahın ikisi olduğunda çaresizliğim hat safhaya çıktı ve Dr. Charnock'u bulup John Snow 0001'in şişedeki küllerinden yeni bir bebek yapması için onu ikna edeceğimi, böylece yeniden bir oğlumuz olabileceğini söyledim. Natalie, immakuloidi hiçbir zaman oğlumuz olarak görmediğimizi hatırlattı; ne bizim ne de bir başkasının oğluydu o. Ve şu an bunun aksini iddia etmenin hiç de sırası değildi.

"Bunu düşündüğümden çok daha zor bir hale getiriyorsun," dedi. "İşe bir de farklı yönden bak. Artık Londa'nın peşinden gidebilirsin. Her zaman için ona biraz âşıktın sen."

"Londa derin sorunları olan bir insan. Benim âşık olduğum kadın sensin."

"Hey, Mason, burada oturup sabaha kadar konuşabilirim, ama aynı şeyi tartışıp duracağız."

"Şu an Castorp'un yanında olmak istiyorsun, değil mi?" dedim.

"Düşündüğünden de fazla."

"Dürüst olduğuna eminim. Felsefeciler dürüstlükten hoşlanır. Şimdi lütfen bana yalan söyle. Bir şansım olduğunu söyle."

"Bitti, Mason. Üzgünüm. Castorp için o kadar çıldırıyorum ki şarkı söylemeden edemiyorum."

Bir tabut taşıyıcısının metodik yürüyüşüyle kanepeden kalkarak kitaplığa doğru ilerledim ve iki elimle fetüsümüzün kırılgan lahtini aldım.

"Sonradan pişman olacağın bir şey yapma," dedi.

"Siktir git."

Vazoyu kafamın üstüne kaldırdım ve yere fırlattım. Çarpış anı sevindirici bir şekilde görkemliydi, on bin göz alıcı cam kırığı çarpma

noktasından çevreye yayıldı. O an sanki bombalar patlıyor, evrenler genişliyor ve paradigmalar değişiyor gibi hissettim. Çılgın bir gülüş atarak dizlerimin üstüne çöktüm ve yığına uzanarak yumruğumu düzensiz karbon topağın üzerine indirdim.

"Umarım Castorp'la bir sürü çocuğunuz olur." Ayağa kalktım ve fırlatma pozisyonuna geçtim. "Umarım o kadar çok çocuğunuz olur ki *Catholic Worker*[35] seni Yılın Bebek Fabrikası olarak isimlendirir."

Dişlerinin arasından, "Mason, yapma," dedi

"Başını kaldır, Natalie! John seni avlamaya geliyor! Bu kartopunun üstünde ismin yazıyor!"

Güldüm ve fırlatma işlemini gerçekleştirdim. Hantal küller hedefe ulaşarak Natalie'nin göğsüne çarptı.

Çığlık attı ve bir bok çuvalı olduğumu söyledi, ki bu şartlar altında pek de uygunsuz bir değerlendirme değildi. Daha sonra sinir içinde dairemizden çıktı. Gittiği yer belliydi.

Isınmış beynim soluk bir psikodramaya ev sahibi olmuştu. Bu karanlık hayalin içinde kıyafetlerimi çıkarıp yerde çırılçıplak yuvarlanıyordum ve vazonun parçaları sırtıma batıyordu. Bunun ardından Natalie'yi bulup ona zedelenmiş tenimi gösteriyordum. Ama acı çekmek asla işime yaramamıştı ve bu durumda da bir işe yaramayacağı açıktı. Bu nedenle sadece elime faraşı aldım ve yeniden dizüstü çökerek işe koyuldum.

DÜŞMANLIĞIMIZI YASALLAŞTIRMAMIZ yaklaşık beş haftamızı aldı. Massachusetts Eyaleti anlaşarak ayrılma pragmatik konseptini uzun süre önce kabul etmişti, ki bu uygulamayı görüşme sürecimizde tekrarlı-suçlama boşanması olarak anmaya başladım ve ortak mal varlığımız az olduğu ve çocuğumuz olmadığı için ikimize de sadece

35 New York'ta, yılda yedi kez basılan Katolik gazetesi. (yay. n.)

üçer yüz dolara patladı. Her şey sona erdiğinde, Massachusetts Hükümet Binası'nın önünde tokalaştık ve birbirimize şans dileyerek –Natalie ve Castorp Beacon Hill'de yeni bir apartman dairesi almıştı– ve birbirimizi bir daha asla görmemek üzere yollarımızı ayırdık.

Kışımın geri kalanını birbiriyle alakasız üç aktiviteyle geçirdim: Kendime acımak, Pieces of Mind'a baştan savma bir şekilde göz kulak olmak ve Virgil Harkness'in, Fetal Aktivizm Kongre Komisyonu'nun huzuruna çıkmak. Her ne kadar bu hususta gönüllü olmasa da Senatör Harkness çoğu Amerikalı için immakuloid olgusunun oldukça endişe verici olduğunu anladığında panelini aceleyle topladı. Sarsıntı geçirmiş bu vatandaşlar yönetimin kendilerini gelecekte meydana gelecek bu tarz istilalardan korumasını istiyordu. İlk oturumlar televizyonda gösterildi, ama kablolu TV izleyicileri onları kısa bir süre sonra sıkıcı bulduğundan (ailelerini intihara sürükleyen immakuloidlerle ilgili bu kadar konuşma yetmişti), çok daha canlı ve Chaffey Hearings'in Pennsylvania'daki aşırı hırslı bazı doktorların Rahibe Teresa'nın ötenazi karşıtı yasalarını sistematik olarak çiğnemeleri üzerine olan programını koydular. Düzensiz DVD koleksiyonumun bir yerlerinde kablolu TV'de düzgün bir Londa, bitkin bir Jordan ve depresyonda olan bir Mason'ın Harkness ve meslektaşlarına verdiği ifadelerle ilgili çıkan bir haber vardı. Bu dijital görüntülerin en önemli bölümlerinden biri de Londa'nın şu anda yok olmuş olan İleri Biyolojik Araştırmalar Enstitüsü'ne "insan kopyalama deneyleri gerçekleştirmek üzere bir RXL-ontojeneratörü almış olduğunu" kabul ettiği ve derhal komiteye "söz konusu hain aygıtın Themisopolis'in küllerinden çıkarılması hususunda harekete geçip aygıtı yok etmelerini" söylediği konuşmasıydı. Kablolu TV videosu ayrıca Jordan'ın, Harkness'ın, fetal vekilleri General John Snow 4099 aracılığıyla "Yolly Sabacthani'yi soğukkanlılıkla öldürmüş olan kendini beğenmiş suçluları" avlamasını rica ettiği kısa

bir bölümü de içeriyordu. Ama benim en sevdiğim kısımda, benim daha *j'accuse*[36] bir tavırla, o an yerlerini biliyor olsaydım, kızgınlık oklarımı Enoch Anthem ve Felix Pielmeister'a yönelteceğimi ve onların "General John Snow 4099'u Sabacthani Kardeşler için av sezonunun geldiği hususunda ikna etmiş olduklarının neredeyse kesin olduğunu" belirttiğim bir görüntüm veriliyordu.

Hayal gücü olmayan tüm dalkavuklar gibi Harkness da oldukça nazik bir adamdı ve Anthem ve Pielmeister'la ilgili suçlamalarımı bir FBI ekibi kurarak Sağlıklı Aileler Merkezi'ne gönderecek kadar ciddiye aldı. Anthem ve Pielmeister, FBI ajanlarına verdikleri yeminli ifadelerinde immakuloidlerle, Pielmeister'ın sözleriyle "kürtaj karşıtı gündemlerine olan açık sempatileri" dışında herhangi bir bağlantıları olduğunu yalanladılar, ama sonuçta iki şüphelinin ve Harkness Komisyonu'nun bir anlaşma yaptıkları ortaya çıktı, zira bir hafta sonra FBI Pennsylvania, Bellefonte yakınlarındaki terk edilmiş bir uygulama tesisini zapt etti ve içeride gizli bir biyomühendislik laboratuvarı buldu. Bu hamle sonucunda üç ontojeneratör ele geçirdiler ve sonraki gün Harkness, Londa'nın tavsiyesine uyarak Vali Winthrop'u Themisopolis'e bir Maryland Ulusal Milli Muhafız Birliği göndererek sirk tayfasını oluşturmasını sağlayan aygıtı aldırmaya ikna etti. Daha ay sona ermeden, Harkness Komisyonu ABD Sahil Koruma'yla, dört ontojeneratörün bir konteyner gemisine yüklenmesi ve Cape Hatteras'ın doğusundan yirmi fersah boyunca taşınması ve oradaki sulu bir mezara atılması hususunda bir anlaşma yaparak bu teknolojinin etkili bir şekilde yok edilmesini sağladı.

Isla de Sangre'de kalmış olan çürümüş prototipi saymazsak dünyada başka bir RXL-313 kalmadığına göre başka bir büyük çaplı immakuloid protestosunun olma olasılığı aslında sıfırdı, ama gene

36 Emile Zola'nın, Dreyfus Davası'yla ilgili olarak Fransız Cumhurbaşkanı'na ithafen yazdığı mektup. (yay. n.)

de Felix Pielmeister, Enoch Anthem ve Tucker Winthrop gibileri için bir altın çağ başlamıştı. Anthem'in en yeni organizasyonu olan Hermeneutics Unlimited'in son incil yorumu sayesinde İsa Mesih'in, ulusal sağlık sigortası, grup davaları ve kurumsal muhbirlere tamamen karşı olduğu fikrini şüpheye mahal bırakmayacak bir şekilde zihinlere kazınmıştı. Birçok seçkin postrasyonelist teolog, yanlış yola sevk ettirici Marksist zırvalara karşı halkı eğitime tabi tutarken, Kongre'nin çoğunluğu seküler okul sisteminin yerine, kendini çocukları Charles Darwin'in Galápagos Adaları'ndan getirdiği kötü haberlerden uzak tutmaya adamış olan özel akademileri getirmekten yanaydı. Sözde Adalet Şehri'nde oluşturulmuş olan belirsiz projelere gelince; Alethia Meydanı'nda yok edilen verilerin Susan B. Anthony Vakfı ve İleri Biyolojik Araştırmalar Enstitüsü'nden geriye kalanlar tarafından yeniden oluşturulması yıllar, hatta on yıllar alırdı.

O dönemin en belirleyici işaretlerinden biri, Ralph Gittikac'ın RMS *Titanik'i* yeniden inşa etmek için oluşturduğu kampanyanın başarısıydı. Eski Barbarımızın lüks yolcu gemisinin ikizini çizim tahtasından suya taşıması beni çok şaşırttı. Gittikac'ın Kaçış Maceraları, artık İngiltere'deki Southampton'dan temmuzun birinde kalkarak Bağımsızlık Günü'nde New York Şehri'ne varması planlanan "*Yeni Titanik*'in Büyük Katartik Yolculuğu"nun rezervasyonlarını alıyordu.

Barbarların bakış açısıyla, elbette, bir tek başarılı gelişme diğerlerinin hepsini gölgede bırakıyordu. Bir söylentiye, dedikoduya ve paparazi casusluğuna göre Londa Sabacthani artık ciddiye alınacak bir güç olarak görülmüyordu. Güvenilir basın sekreteri Pauline Chilton tarafından deliliği saklanmış olsa da, son zamanlarda Manhattan'daki bir akıl hastanesinden diğerine gittiği, çevrede dedikodu olarak dolaşmayı sürdürüyordu.

Evliliğim sona ermişti, fıçı çocuğum akıl hastanesindeydi ve İsa Birliği dünyayı ele geçirmeye hazırdı. Tüm bunlar yüzünden

sabahları uyanmak bana çok zor geliyordu. Gün geçtikçe varlığımın daha da derinlerine doğru çekildim: Kendi *Dasein*'ının ıssız kıyılarına vurmuş, telefonunun fişini çekerek, bilgisayarını satarak ve posta ofisine mektuplarını ona yollamamasını söyleyen, gemi enkazı kurbanı Mason Ambrose. John Donne kimsenin bir ada olmadığını söylemiş. Evet, doğrudur ama ben yabancılaşmaya eş değer ölçüde nasıl bir kara parçası varsa işte oydum; diğer varlıklara en dar kıyılarla bağlanmış bir metcezir yarımadasıydım belki de. Boş kumsallarımda geçerken kumda herhangi bir talihli ayak izine rastlamadım ve dalgadan elime geçen kapalı şişelerde sadece boş parşömen parçaları vardı; içerdikleri mesajlar uzun süre önce güneş tarafından silinmişti.

Durumum daha da ağırlaştı; izolasyondan yalnızlığa doğru. İçgüdülerimle hareket ederek –tabii eğer afallatıcı bir yorgunluk tarafından alıkonulmuş bir adamın içgüdüleriyle hareket ettiği söylenebilirse– Pieces of Mind'ın müdürü Dexter Padula'yla bir toplantı ayarlayıp hisselerimin büyük bir kısmını ona sattım. Aldığım parayla üç aylık kiramı önceden ödedim ve benzin şirketine beklenilen çekleri gönderdim ve odalarımı bazı önemli şeylerle doldurdum. Bir kutu teneke alabalık, Erlanger House'tan *Friedrich Nietzsche'nin Eserleri*, yirmi şişe kırmızı şarap, bir yığın Vaughan Williams CD'si. Kapıyı kapadım, ışıkları söndürdüm ve Godot'yu beklemeye başladım. Günler çok yavaş geçiyordu. Camus'nün haklı olduğu fikrine vardım; sadece bir tane önemli felsefi soru vardır: Neden intihar etmeyelim? Dairemde bunun için birçok imkân mevcuttu. Paslanmaz çelikten bir biftek bıçağı seti. Boynuma kolayca dolayabileceğim dayanıklı bir uzatma kablosu. Beton bir yüzeye otuz metre yükseklikten düşme imkânı sunan bir yangın merdiveni platformu.

Bugüne kadar ruhumun o uzun ve karanlık dönemi nasıl atlattığından emin değilim. Nietzscheci bir sebatın, Cabernet Sauvignon'un

ve *Lark Ascending*'in başarılı sinerjisi sayesinde uçurumdan paçayı sıyırmayı sürdürdüm. Sonra kurtuluşum ortaya çıktı. Yatak odamın penceresinin yanında durmuş, en yakın komşum Thomas Cochran'ın oturma odasına bakıyordum. Adam o kadar yaşlı bir Orta Çağ Çalışmaları profesörüydü ki, meslektaşları, onun bu bölüme, dersin adının Çağımız Teolojisi olduğu zaman katılmış olduğu hakkında espri yapıyorlardı. On iki haftalık hapsimin bir noktasında Dr. Cochran kocaman bir plazma televizyon seti satın almıştı ve şansıma, o an ekranda tanıdık bir sinemaskop uzun çekimi oynuyordu. İşte oradaydı; eski akıl hocam Sinuhe, Nil'in kıyılarında yürüyordu. Yarı şaka, yarı ümitsizlikle kendime bu işaretin doğaüstü bir âlemden geldiğini ve tek bir anlamı olabileceğini söyledim: Felsefe kariyerim henüz sona ermemişti. Bir ceset haline gelmektense, *Dünya Çapında Etik*'e kimsenin istemediği bazı Darwinist cesur söylevler eklemeliydim. İsis bunu bekliyordu ve Horus da öyle. Ben kim oluyordum da tanrılara karşı geliyordum?

Mısırlı tanrıların isteklerini belirtmesinden yirmi dört saat sonra, eşit derecede memnun edici bir misafir olarak genç Donya gelip kapımı tıklattı. Onu görmeye pek hazır değildim. Çenemi çirkin bir sakal kaplamıştı, tenimden medeni olmayan kokular yükseliyordu ve dairem ren geyikleri tarafından tercih edilen bir çiftleşme alanına benziyordu. Bunları fark etmemiş gibi görünüyordu; o her zaman sonsuzluğun kokusunu alan ve içinde bulunduğu dünyanın yüzeysel lekeleriyle ve geçici kirleriyle ilgilenmeyen doğal bir Platoncuydu.

Artık Boston'dan iki saat uzaklıktaki bir yerde yaşadığını belirttikten sonra, birçok ünlü deniz biyoloğuyla yaptığı karşılıklı e-posta alışverişi sonrasında kendine Woods Hole Okyanus Enstitüsü'nde bir yaz stajyerliği ayarladığını anlattı. Herkes sevgili yaşlı Mason'ı merak etmişti –Donya, Henry, Brock, Jordan ve özellikle de Londa–

bu yüzden Henry, grubun Massachusetts'teki tek üyesi olan genç Sabacthani Kız Kardeşi beni yoklaması için göndermişti. Ona evliliğimin sona erişinin beni nasıl Spenser'ın Ümitsizlik Mağarası'na sürüklediğini anlattım. Ama Camus'nün ünlü sorusuna geçici bir cevap bulduktan sonra az çok iyileştiğimi söyledim. Artık her an evrimsel etik üzerine yeni bir araştırma yazısı yazabileceğimi de belirttim.

"İşin aslı ben senin için çok da endişe etmemiştim," dedi. "Kendini öldürebilecek olanlar öldürür ve öldüremeyecekler de felsefe eğitimi verir. Beni endişelendiren ablam. İguanasının öldüğünü biliyor muydun?"

Kafamı salladım. "Londa için endişelenmenin nedeni iguanasının ölmesi mi yani?"

"Londa için endişelenmemin nedeni onun Londa olması."

"Zavallı yaşlı Quetzie. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece ölümlülük gerçeği. En azından bu hususta vicdani bir rahatsızlığı yok."

Kırk dakika sonra kendimi pisliklerimden arındırıp temiz bir gömlek giydim ve yanıma uygun bir kredi kartı alarak Donya'ya Copley Meydanı'ndaki Tao of Sprouts'a kadar eşlik ettim. En iyi yerel vejetaryen restoran hâlâ Tasty Triffid'di ama kolumda Natalie olmadan oraya geri dönmek çok acı verici olurdu. Şef *ratatouille*'larımızı ısıtırken, Donya çocukluk anılarından bahsetmeye başladı ve daha önce hiç duymadığım bir Yolly hikâyesi anlattı: Bir keresinde Kan Adası'ndaki özel yengeçler hakkındaki belgesel metrajıyla neşeli bir amatör video hazırlayarak ona öyle bir film müziği ayarlaması yapmış ki yaratıklar bir Beethoven yaylı dörtlüsüyle dans ediyor gibi görünüyorlarmış. Bu kısa anekdotu boyunca gözlerim Donya'nın yüzünden bir an için bile ayrılmadı. Bir zamanlar bana ağaç evinde fıstık ezmeli sandviçler ve çikolatalı kurabiyeler ikram eden o altı

yaşındaki minicik kızın fidan gibi büyümüş haliyle karşılıklı oturuyor olmak çok garip bir histi. Garip ve aynı zamanda biraz da üzücüydü, çünkü artık o küçük Donya sonsuza kadar gitmişti -doğru değil mi?-; tıpkı Edwina ve Yolly ve John Snow 0001 gibi.

Ratatouille'larımız geldi. Bir sürü lezzetli parça tükettikten sonra akşamın üzücü konusuna girdik.

Donya, "Bir şey planladığı açık -garip büyük kardeş planlarından birini- dahice ve tehlikeli ve büyük olasılıkla kötü bir sonla bitecek olan bir plan," dedi.

"Son duyduğumda New York'un akıl hastanelerini turluyordu."

"Bir hile."

Donya omuz çantasından bir bilgisayar çıktısı yığını çıkardı. Brock'un kartografi dersleri için oluşturduğu hazine haritalarına benzer bir şekilde buruşturulmuşlardı. Kâğıtların Londa'dan aldığı e-postalar olduğunu açıklayarak bana bir kısmını okudu ve kısa bir süre sonra Donya'nın neden ablasının akıl sağlığı hususunda haklı olduğunu anladım. Okudukları deli bir kadının zırvalamaları değildi, daha da rahatsız edici şeylerdi: Korkutucu derecede mantıklı bir insanın düşmanları için kurduğu tuzakların ifadesi.

İstersen bana bencil de, Donya, ama ben Barbarları iyileştirmek için bir yol geliştirdim.

Bunu inkâr etmeyeceğim: EB Operasyonu'nun bazı yönleri ahlaki açıdan belirsiz. En iyisi Mason yeniden ortaya çıktığında ondan yardım isteyeyim.

Parçalar yerine oturuyor. Önce Barbarlar beni açıkça suçlayacak, ama zaman içinde onları kendi şeytanlıklarından koruduğumu anlayacaklar.

Matta, vaazının mantıklı bir şekilde bir tepenin üstünde olduğunu söyler, ama Luka aynı konuşmanın bir ovada olduğunu söyler. EB Operasyonu'nu Atlantik Okyanusu'nun ortasında gerçekleştirmeyi planlıyorum. Gelecekteki tarihçiler onu büyük olasılıkla Gobi Çölü'ndeymiş gibi anlatacaklar.

Donya, "Sence *EB* ne anlama geliyor?" diye sordu. "Ebeveyn Başarısı? Eğitim Birliği mi?"

"Epifiz bezi," diye homurdandım. "Londa bir Kartezyen Fizyolojisi planına girişmiş durumda."

"Son mesajını ezberledim. 'Sıfırıncı saate bir haftadan az bir süre kaldı, bu nedenle lütfen Mason'ı bulmak için elinden geleni yap. Planın onun yardımına ihtiyacı var.'"

"Sıfırıncı saat. Tanrım."

Donya cebinden bir telefon çıkararak, oyun kararına varmak üzere olan bir Rus ruleti oyuncusu edasıyla masaya koydu. "Her arayışımda şen şakrak konuşuyor, ama konu EB Operasyonu'na geldiğinde konuşmayı kesiyor. Muhtemelen senin şansın daha fazla."

Londa telefonu neşeli bir şekilde, "Tek ihtiyacın sevmek," diyerek açtı. Sesimi duymanın ne harika olduğu hususunda konuştuktan sona birden hüzünlendi ve tipik hamlesini yaparak, yapacaklarımı sıralamaya başladı. Güney İstasyonu'nda Amtrak'ın sabah 6:45 seferine yetişecektim. Dört saat sonra Manhattan'da olacaktım. Benimle Altıncı Cadde çıkışında, Hudson Haber Merkezi'nin tam yanındaki Pennsylvania İstasyonu'nda buluşacaktı.

Londa, "Umarım eşin seni bir süreliğine ödünç verebilir," dedi. "Acil olarak bir etik uzmanına ihtiyacım var."

"Natalie üç ay önce, sevişmeyi yazmaktan daha kolay bulan başarısız bir yazarla giderek beni bıraktı. Artık kuşlar kadar özgürüm."

"Ah, zavallı Sokrates'im, sen bunu hak etmemiştin. Jeanne d'Arc da sorunun bir parçası mıydı?"

"Katherine Anne Porter kadar değil."

"Sen iyi misin?"

"Atlar kadar sağlıklıyım. Sağlıktan bahsetmişken, Donya bana Barbarları rehabilite etmenin bir yolunu bulduğunu söyledi. Dur tahmin edeyim: Epifiz bezi."

"Detayları on birde konuşacağız."

Donya yemeğimizin kalan kısmında Hubris Akademisi fakültesiyle ilgili son haberleri verdi. Themisopolis felaketinden dolayı travma geçiren ve Yolly'nin kaybıyla umutsuzluğa düşmüş olan Jordan, politik aktivizmden vazgeçmişti ve şu an Toronto Üniversitesi'nde doktorasını vermeye uğraşıyordu. Henry, Nickolodeon'da *Rumpus Amca'nın Büyülü Adası*'nın sunuculuğunu yapmaya başlamıştı ve ilk reytinglerine bakılırsa Amerika'nın dört yaş popülasyonu kendine yeni bir idol bulmuştu. Rumpus markasının satış hakları aynı zamanda şov için yarattığı karakterlerin lisans ücretlerinin bir kısmını almasını sağlayan ajansı sayesinde Brock'a da çok yaramıştı. Plesiosaur Plessey ve arkadaşları sayesinde Brock dehşet zengin olmak üzereydi.

Daha sonra birlikte Beacon Sokağı'ndan aşağı inerken Okyanus Enstitüsü'nü öve öve bitiremedi; orayı gerçek bir ütopik topluluk olarak görüyordu ve oradaki bilim adamları eriyik takıntılarını onun merak kabına boşaltmaya oldukça hevesliydi. Şu anki rehberi, dev kalamarların tek erişimli sinir sistemiyle ilgili olarak yaptığı keşif, nörofizyoloji alanında bir devrim yapacak nitelikte olan bir kafadan-

bacaklı uzmanıydı. Aynı zamanda oranın yerli eklembacaklı meraklısı da Donya'yla ilgilenmiş ve onu olağanüstü primitif atnalı yengeci kültüyle tanıştırmış. Bir şekilde Londa'dan bir daha hiç bahsetmeden arabasına ulaşmayı başardık ki Donya direksiyona geçtiğinde bu gerçeğe değindi.

"Aslına bakarsan," dedi, "sana kalamarlardan bahsederken bile, malum kişiden bahsediyordum."

"Ben de öyle."

"Ona göz kulak olursun, değil mi, Mason?" Donya emniyet kemerini taktı ve kontağı çevirdi. Motor çalıştı.

"Adadayken bir ahlak eğitmenine ihtiyacı vardı ve şimdi de koruyucu bir meleğe ihtiyacı var ve bir kez daha doğru adam sensin."

HER NE KADAR AMTRAK zaman çizelgesinde oraya öğle vaktinde varacağım yazıyorduysa da, trenim Pensilvanya İstasyonu'na ancak öğleden sonra 12:13'te varabildi ki bu da kurumun yük trenlerine bağlı amipsi saatine göre New York'a saatinden önce varmış olduğumuzu gösteriyordu. Ama yine de geç kalmıştık ve elimde bavulumla Yedinci Cadde çıkışına yaklaştığım sırada Londa'yı daireler çizerek saatine bakarken yakaladığımda hiç şaşırmadım. Hâlâ oldukça ünlü olduğundan ve istemediği halde ilgi çekeceği için kimliğini saklamıştı: koyu güneş gözlükleri takmış, ağzının çevresine bir fular dolamış, saçını siyah bir bereyle kapamıştı. Ancak taksiye binerek dura kalka kasabaya doğru ilerlediğimiz sırada yüzüne bakabildim. Onu Yolly'nin cenazesinden bu yana görmemiştim ki o akşam hüzün her yanını kaplamıştı. Bugün Taksiyi çıkık elmacık kemikleri ve yanardöner gözleriyle büyüleyici bir zarafeti olan, Manhattan'ın en çekici kadınıyla paylaşıyordum.

"Donya bana Quetzie'den bahsetti," dedim. "Lütfen taziyemi kabul et."

Efkârlı bir edayla, "Sorun yok," dedi. "Daha fazla yaşaması gerektiğini bilmiyordu. Belki de gerekmiyordu."

"O iguananın dille olan ilişkisi Wittgenstein'ınkinden bile daha komplikeydi. Hey, Londa, her zamankinden çok daha harika görünüyorsun."

"Buna inanmak çok zor. Deliler gibi çalışıyorum."

"Barbarları iyileştirmek için mi?"

"Doğumgünümde bile çalıştım. Biz fıçı garabetlerinin de doğumgünleri var; bunun farkındasın, değil mi?"

"Elbette."

"Annemin fıçısından çıplak çıktım ben."

O akşam Londa'nın 56 West Eighty-second Sokağı'ndaki klostrofobik oturma odasını incelerken onun düzenli bir ev sahibi olup olmadığı hususunda bir karara varmayı denedim. Mekân darmadağındı, ama yakından baktığımda dağınıklığın çoğunun tek bir kaynaktan geldiğini fark ettim: orijinal *Titanik* gemisi ve Ralph Gittikac'ın *Yeni Titanik* isimli gemisi. Kitaplar, DVD'ler, haber küpürleri, broşürler, el ilanları ve ilk Hayaller Gemisi ve onun eşit derecede yozlaşmış bir sonraki sürümüyle ilgili detaylı projelerden kurtulsa dairesi muhtemelen oldukça temiz görünecekti.

"Tavsiye ister misin?" Deri ceketimi, içinde kotlar, gömlekler, etekler ve süveterler olan bir dolaba koydum. "*Yeni Titanik*'e kafa yormaktan vazgeç. Zengin insanlar lüks yolculuklara çıkar ve fakirler çıkmaz ve bu hususta ne senin ne benim ne de tahtındaki Thoth'un yapabileceği bir şey var."

Londa, "Tavsiyelerini *her zaman* istiyorum, Sokrates," diye cevap verdi, "ve EB Operasyonu'na gelince, tavsiye vermen için *ölüp biti-*

yorum. Seni Essex Evi'ne memnuniyetle yerleştiririm, ama kendini benim Japon şilteme teslim etmeni umuyorum. Bir sonraki deontolojik krizim her an gerçekleşebilir; gece ya da gündüz."

"Japon şiltesi iyidir. Derse şimdi mi başlayalım?"

"Önce yemek sonra felsefe."

Londa'nın ev sahipliği becerilerinin değerlendirmenin ötesinde olmasının yanında o gün yemek pişirme becerisiyle ilgili bir şey öğrenemedim, zira bana yedirdiği öğle yemeğinde bir önceki akşamın Çin yemeğinden kalma ısıtılmış kızarmış pilav ve susam sosu vardı. Yemek boyunca yüzeysel konuşmalar yaptık. Londa EB Operasyonu'yla ilgili sorularımı sistematik bir şekilde başka yönlere çekiyordu, ama birden kucağıma bir zarf bırakarak içinde "New York'un en şehvetli objesinin" olduğunu söylediğinde gidişat sürpriz bir şekilde yön değiştirdi. Kendisi açıklamak yerine, o bir duş alırken iddiasını kendi başıma incelememi istedi.

Londa banyoya doğru yola koyuldu ve birkaç saniye sonra spreyinin plastik perdeye vuruşunun lastiksi ritmini duydum. Japon şiltesindeki *Titanik* belgelerinin bir kısmını iterek oturdum ve zarfı açtım: Kesinlikle önemli bir eser, *Mercana Tapınma* isimli eski, tek sahnelik oyununun on iki sayfalık müsveddesi.

Banyodan, "*Bir su perisi kalbinde tek bir amaçla yaşar*!" diye bağırarak su sesiyle birlikte ilk repliğini söyledi.

Ve birden Isla de Sangre'ye geri dönüp onun kıyıya yaklaşarak su perisi Sythia'yı oynayışını anımsadım. "*Onu sevecek, onunla evlenecek ve vücudunu ona adayacak bir ölümlüyü arar, zira ancak bu şekilde bir ruha sahip olabilir*!"

Londa odaya girdi. Üzerinde yüz ifadesi dışında hiçbir şey yoktu. Bir gülücük. Duşunun ıslaklığı sırılsıklam kestane rengi saçlarından aşağıya inerek bacakları boyunca devam ediyordu.

Nefesim tutuldu. Kanım her yöne doğru hareket ediyordu. O an hakkında büyüleyici olmayan hiçbir şey yoktu. İşte oradaydı, atsız Dame Kişot; Themisopolis'in tahtından indirilen kraliçesi. Sanki Charnock'un makinesinden yeni çıkmış gibi sırılsıklam ve pırıl pırıldı –"Sabah şebnemlerinin rahmindendi onun doğumu"– ve biliyordum ki komplolarına ve zombilerine ve titanik entrikalarına ve diğer her şeye rağmen, bu insana âşıktım ve hep de âşık olacaktım.

"*İki yüz gün boyunca denizaltı akıntılarını takip ederek, zevk düşkünü hedonistleri diri su perilerine ve istekli güzel kızlara kendilerini sunmaktan asla çekinmeyen, efsanevi Sérifos adasını aradım.*" diye devam etti. Göğüslerinin ucu zencefilli çörek çapında ve rengindeydi. "*Arayışım son bulmuş olabilir mi? Karşımda duran adam dileğimi gerçekleştirecek mi?*"

Balıkçı yaka kazağımı çıkardım. Onunla birlikte bir statik elektrik akımı eşliğinde atletim de geldi. "Vücudumu size sunabilirim, Bayan Peri, ama evlenme kısmı biraz beklemek zorunda."

"Metne sadık kal, Mason. Senin repliğin: 'Şaşkınlığımı mazur görün, ama kendimi sizin türünüzden birine iki adım uzaklıkta bulmak beni çok şaşırttı.'"

"*Şaşkınlığımı mazur görün, ama kendimi sizin türünüzden birine iki adım uzaklıkta bulmak beni çok şaşırttı,*" Pantolonumu ve jokey şortumu çıkartarak ayağıma doğru ittim. Bir yandan senaryoyu tutuyor, bir yandan da Londa'nın yanağını okşuyordum. "*Şimdiye dek, su perilerini sadece uzaktan görmüştüm. Ne zaman denize açılsam güvertede durup denize bakar ve yunuslarla yüzen bir su perisiyle göz göze gelmeyi umarım.*"

"*Benim adım Sythia. Sen bir Hedonist misin?*"

"*Bana Tales de, Epikür'ün öğrencisiyim.*"

Islak ellerinden birini koluma doladı ve beni holün sonundaki yatak odasına doğru götürdü. Görünürde bir yatak yoktu, sadece üstüne yorgan serilmiş orta boy bir döşek vardı–pek büyük bir sahil değildi ama performansımızı sergilememiz için yeterliydi. "Epikür mü? O zaman sen hazzın özünün, acının giderilmesinde yattığına inanıyorsun."

"*Doğru, güzel Sythia. Acı bir kez yok olduğunda haz çeşitlenir, ama çoğal...*"

"Eğer güneş doğana kadar sevişirsek, zevkin çeşitli ölçüleri olduğuna inanabilirsin," dedi.

"Senaryoya uymamız gerektiğini sanıyordum."

"Şiirsel doğaçlamalar kabul edilebilir."

"O halde bir çıkarma doğaçlaması yaparak dördüncü sayfaya atlamamızı öneriyorum. Reji: 'Sythia, Tales'i dudaklarından öper. Tales karşılık verir.'"

Sythia metne uyarak Thales'e uzun bir öpücük verdi. Parmaklarımız kendilerine ait olmayan vücutların üzerinde dolandı. Kan damarlarımız büyüdü. Su perisinin doğurganlığıyla ilgili sözcükler sarf edildi, zira iki taraf da oyunun sonunda fetal bir oluşum olmasını istemiyordu ve ikisi bu amaçla Sythia'nın dünyanın dört bir yanından derlediği egzotik kondom koleksiyonundan bir seçim yaptı.

Tutkulu fıçı çocuğu sevgilim boşaldı ve ben de kaçınılmaz bir şekilde Charnock'un onu oluşturmuş olduğu o renkli enzimleri düşündüm; kırmızı, mor, altın, turkuaz. Çiçekli bir yorganın üstüne oturduk ve yüz yüze uzandık. Benim harika bir ilave süperego, ama daha da iyi bir ilave id olduğumu söyledi. Memeli üremesinin ne kadar harika bir şey olduğunu neredeyse unutmuş olduğum cevabını verdim.

"Bu gerçekten de bir mucize," dedim. "Hiçbir budala antropomorfik tanrı bunu bir milyon yıl düşünse bulamazdı."

Londa, "Doğru," dedi. "Ve yine de duyduğum en erotik cümle *Fanny Hill*'den ya da *Justine*'den ya da *Lady Chatterley'in Sevgilisi*'nden değil. *Anglikan Toplu Dua Kitabı*'ndan."

"En erotik cümle mi?"

"*Tüm bedenimle sana tapıyorum.*"

PERİMLE NE BİR YASTIK SOHBETİ ne zevk sonrası keyif çatma, ne de Sérifos kıyılarında yayılma vardı. Söz konusu kişi azimli Kızıl Kantçı, alıngan Mor Pietist Londa'ydı. Kucağımdan kurtularak cep telefonunu eline aldı ve beni akşamın kayda değer olaylarını değerlendirmek üzere tek başıma bıraktı. Birkaç dakika sonra homurtuları odaya geldi. Arada "Dagmar" sözünü sarf ettiğini duydum. Menajeriyle konuşuyordu, elbette konuşma Barbarlarla ilgili olan planı hakkındaydı.

Zihnim sanki volanı sökülmüş bir makine gibiydi. Londa'nın oyunu *Mercana Tapınma*'nın bu yeni Broadway performansını gerçekleştirmekteki asıl amacı acaba benim düşündüğüm kadar romantik değil miydi? Acaba sadece EB Operasyonu için onayımı almaya mı çalışıyordu? Avcumu, yatakta boş bıraktığı alana koydum. Kumaş hâlâ sıcaktı. Karamsarlığın bir faydası olmayacağına karar verdim. Yakın gelecekte perimle ilgili en kötü olasılıkları düşünmekten kaçınacaktım. Birden endişem yok oldu ve Amsterdam Caddesi'nin iş saati trafiğinin çıkardığı gürültü ninnisiyle birlikte uyumaya başladım.

Uyandığımda hava kararmıştı. Akşam 8:17'de, dijital alarmın çıkardığı matkap sesine benzer sesle, Charnock'la birlikte onun tekne evinde deniz yolculuğu yaptığımız ve korsanlar tarafından takip edildiğimiz, köpek balığı saldırısına maruz kaldığımız ve büyük bir

girdabın bizi içine çektiği dışavurumcu bir fantezi olan rüyamdan yavaşça uyandım. Londa bana hareketli etini ve kristal bir kadeh içinde mumkat suyu getirdi. Sonraki iki saat boyunca birlikte yatakta uzandık, DNA sarmalları gibi birbirimize sarıldık; fıçı çocuğum konuşmayı ve oral seksi birleştirmede olağanüstü bir yetenek gösterirken ahlak hocası da *a capella* bir oral seksle ona karşılık veriyordu ve ikimiz de banyoyu kullanmak ya da içecekten yudumlamak dışında durmadık. Sonunda Londa uyumaya çalışmamı çünkü bir gün sonra uzun bir yolculuğa çıkacağımızı söyledi.

"Buraya daha yeni geldim," diye karşı çıktım.

"Yarın ilk iş olarak yola çıkıyoruz, Thales ve Sythia yeni bir maceraya açılıyor. En az üç ay uzaklarda olacağız, belki de dört."

"Dört ay mı? Pek mantıklı konuşmuyorsun, hayatım."

"Eğer yanında yeterli miktarda iç çamaşırı yoksa endişelenme. Gittiğimiz yerde istediğimiz her şey elimizin altında olacak." Bana cep telefonunu gösterdi. "Ev sahibini ara. Ona şimdiden Noel zamanına kadar daireni başkasına kiralamasını söyle."

"Bu çılgınlık."

"Hayır, bu senin güveç kızın. Güven ona."

İçimde bir yazgıcılık dalgası oluştu. Pek de kötü bir his değildi bu. Ona güvenmek mi? Neden olmasın? Kaybedecek neyim vardı ki? Fred Packer'ın numarasını vermesi için Verizon'a[37] musallat oldum, rakamlara sertçe bastım ve onu iyi bir ruh hali içinde yakaladım, zira Sox, Yankees'i dokuz atışlık bir *Grand Slam*'le mağlup etmişti. Yerime bir dönemlik bir kiracı bulmayı deneyeceğini, ama daireyi tüm yıl için kiraya vermenin çok daha kolay olacağını söyledi. İkisinin de kabulüm olduğunu söyledim, zira EB Operasyonu sona erince

37 Amerikalı bir telekomünikasyon şirketi. (yay. n.)

Londa'yla birlikte Manhattan'da evcilik oynamaya başlayacağımızı tahmin ediyordum.

Sonra Dexter Padula'yı arayarak, eğer bir kamyon tutup daireme uğrayarak değerli tüm eşyalarımı alıp onları bir depo bölümüne götürürse Pieces of Mind'ın kalan hisselerini de alabileceğini söyledim. Hiç itiraz etmedi, zira gittikçe daha da güvenilmez biri haline gelen iş ortağının oyundan tamamıyla çıkıyor olması onu rahatlatmıştı.

Londa'ya, "Peki tüm Barbarları iyileştirdikten sonra ne olacak?" diye sordum. "Müritlerin senden bunun da ötesinde bir şey bekleyecek. Senin bir tanrıça haline gelmeni isteyecekler."

Kıkırdayarak, "O olasılığı göz ardı etmiyorum tabii," dedi.

"Ne tarz bir tanrıça? Bir ağaç perisi mi? Platon'un demiourgosu mu? Yahudi-Hıristiyan vahyinin yaratıcı tanrısı mı?"

"O pozisyon zaten dolu," dedi.

"Ama sen daha iyi yapabilirdin," dedim.

"Konu fizikse hayır, ama diğer alanlarda... haklısın."

Londa'nın sesi azaldı, göz kapakları düştü ve ağzı annesinin düzgün ve beyaz dişlerinin tümünü gösterecek mağaramsı bir esnemeyle açıldı.

DİJİTAL ALARM bizi saat sekizde uyandırdı. Londa bana kahve ikram etti ve afyon tohumlu bir bagel kızarttı. Doğal olarak Manhattan'dan ayrılışımızın bir araba, taksi, otobüs ya da başka bir karayolu taşıtıyla olacağını düşünmüştüm, bu yüzden bir helikopterle seyahat edeceğimizi söylediğinde çok şaşırdım.

Bir cevap alamayacağımdan emin olmama rağmen, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Adaletin göz alıcı dönüm noktasına."

Şehrin üstünde yumuşak bir temmuz sabahı dalgalanırken, Londa'yla birlikte bavullarımızı ellerimize alarak hole girdik. İtfaiye merdivenini tavandan indirdik ve çatıya tırmandık. Helikopter çatıda bizi bekliyordu, rotor kanadı dönüyordu ve kokpit pis bir plastik-cam kubbeyle kapanmıştı; hidrosefalik bir yusufçuk. Dagmar Röhrig kontrol panelinin ardında oturuyordu. Pervanenin rüzgârına karşı yürümeye çalıştık, kabine girdik ve bavullarımızı emniyete aldık. Londa yardımcı pilot koltuğuna oturdu ve ben de bavulumla birlikte depo kompartımanına girdim ve zorunlu olarak rahatsız ve doğal almayan bir pozisyon aldım. Adaletin göz alıcı dönüm noktasına olan bütün seyahatlerin böyle pozisyonlara girmeyi gerektirip gerektirmediğini merak ettim.

Londa, "*Times*'a çıktık mı?" diye sordu.

Dagmar, "Ön sayfaya," diye cevapladı. "Aynı zamanda da *Coffee Klatch*'ın son üç dakikasına ve Flatiron Binası'nın haber panosuna."

Hudson Nehri iskeleleri boyunca güneye doğru ilerledik, Yukarı New York Koyu'ndan ilerledik ve Özgürlük Heykeli'nin o kadar yakınından geçtik ki tacında bir araya gelmiş turistlerin korkmuş ifadelerini görebiliyordum.

Brooklyn'in batı diliminden geçtikten sonra doğan güneşle birlikte yön değiştirdik ve Kuzey Atlantik'in köpüklü sularından oluşan bölgeye girdik. Londa ya da Dagmar'a ne zaman bir soru yöneltsem, cevap vermeyi reddederek misyonun helikopterin gürültüsüyle birlikte birkaç cümle içinde özetlenmek için fazla komplike olduğu hususunda ısrar ettiler; zayıf bir bahaneydi, zira kadınlar birbiriyle konuşurken aynı gürültüyü bastırmak hususunda oldukça mutluydular. Konuşmalarından duyduğum parçalardan varış noktamızın o an açık denizin bir yerinde New York'a doğru ilerlemekte olan *Yeni Titanik* olduğu çıkarımına vardım.

Beyaz köpüklü okyanusa gittikçe yaklaşırken, o anı olabildiğince dolu bir şekilde yaşamaya çalıştım. Ruhunu bir zamanlar düzeltmiş olduğum ve yakın zamanda vücuduna mümkün olan en iyi Yüksek Kilise stiliyle tapınmış olduğum tanrıçayla birlikte dolaşıyor ve sonunda ne kadar tehlikeli olursa olsun, lüks bir yolcu gemisinde mutluluk dakikaları da içerecek olan bir maceraya atılıyordum. Kaygı verici gizemleri dışında durumum gayet iyiydi.

Muhtemelen bir saat süren bir uçuş sonunda, bir kez daha Londa'nın beni görmezden gelişine son vermeyi denedim.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "*Yeni Titanik*'i satın aldın ve Dagmar'la birlikte yaz mevsimini o liman senin bu liman benim dolaşarak asilzadeler gibi geçirmeyi planlıyorsunuz."

Londa, "Gemiyi satın almadık," diye açıkladı. "Onu kaçırdık."

"*Kaçırdınız* mı? Hayır, Londa, hayır! Bu çok kötü bir fikir!"

Dagmar, "Biz şu an konuşurken bile," dedi, "Albay Fox'un komandoları güvertelerde gezinerek insanları kontrol altında tutuyor."

"Bu çılgınlık!"

Londa, "Doğru, ama son derece *etkili* bir çılgınlık," dedi. "Tek bir ağ atarak Amerika'nın her biri Aydınlanma'ya hazır üç yüz baş Barbarını bulduk. Aralarında Enoch Anthem de bulunuyor ve de senin eski düşmanın Felix Pielmeister da."

"Kulaklarıma inanamıyorum!"

Londa, "Tanrı biliyor bu projeyi seninle daha önce konuşmak istiyordum, ama sen örümcek deliğine kapandın," dedi. "Resmin tamamını görmeden önce bir yargıda bulunmamaya çalış."

"Boşver resmin tamamını! O etik dersini yapacağız, hem de *hemen*!"

Dagmar, "Kapa çeneni, Mason!" diye bağırdı. "Beni sinirlendiriyorsun! Lanet bir helikopteri uçurmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

Öğle vaktinde *Yeni Titanik* görüş alanımıza girdi. Gövdesi sonsuz mavi alanda dalgalanan büyük bir iz şeklindeydi. Güneş neredeyse tam tepede olduğundan istikametinden emin olamıyordum, ama helikopterin pusulası kanımı doğruladı: her ne kadar hâlâ doğuya doğru uçuyor olsak da geminin rotası güneyden güneybatıya doğru değişmişti. Etik dersinden vazgeçerek bunun yerine Londa'ya iki soru sormaya karar verdim. Denizde neden Sahil Güvenlik gemilerinden yoktu? Ve gökyüzünde neden CNN helikopterleri yoktu?

Sorularıma cevap olarak omuz çantasından DVD uzaktan kumandasını andıran bir obje çıkardı. Aygıtın numaralı tuşları çiçek hastalığı kabarcıkları kadar kaygı verici küçük kırmızı bir tuşun çevresinde bir daire çiziyordu. Valkyrie'lerin cesareti sayesinde, diye açıkladı, *Titanik*'in en büyük arka ambarı kendi dizayn ettiği plastik patlayıcılarla doluydu.

"Çok mühim bir aygıt, sence de öyle değil mi?" dedi. "Tanrı işi aygıtlardan; tabii öyle bir aygıt varsa. Albay Fox ve Valkyrielerinde bundan sekiz tane daha var. Dış dünya da bu durum karşısında yeteri kadar etkilenmiş. Bir Sahil Güvenlik ya da SWAT ekibi ya da haber organizasyonu göründüğü anda, *bum,* Rüya Gemisi öbür dünyayı boylayacak."

"Lanet olsun!" diye bağırdım ki bu Stoisizm için avucunu yaktığını öğrendiğim zamankinden yüz kat daha öfkeli bir bağırıştı. "Yani tüm o Barbarları ve tabii yolcuları, memurları, mürettebatı, Valkyrieleri, Dagmar'ı, kendini ve de *beni* öldürecek misin?"

Londa, "Elbette hayır," diye cevap verdi. "Önce masumları tahliye edeceğiz ve *sonra* gemiyi havaya uçuracağız. Zaten radyo kontrollü patlayıcıların *tüm amacı* da bu." Tanrı işi aygıtının metalik

kaplamasını okşadı. "Şimdi, her zaman için bu şeyin sahte olması, yani bir su tabancası kadar öldürücü olması olasılığı, evet, bu *bariz* olasılık hep mevcut."

Esrarlı inkâr hareketi beni yatıştırdı. Çok değil, ama biraz. "Gerçeği öğrenmek istiyorum," dedim. "Aygıt patlayıcıya bağlı mı değil mi?"

"Üzgünüm, Mason, dudaklarım mühürlü, ki bu *senin* dudaklarını da mühürleyebilmem için tek yol."

"Daha fazla bilgi edinene kadar," dedim, "senin hakkında en iyisini düşüneceğim."

"Sen bir harikasın, Sokrates. İnan bana ilk boş anımda etik dersimizi gerçekleştireceğiz."

Muazzam gemi gittikçe yaklaşıyor, büyüklüğü her saniye artıyor ve şahane bir güvertesi olan asil gemimiz, yüce direkleriyle ve çalımlı bacalarıyla pamuksu yumuşaklıktaki dumanlarını havaya bırakıyordu. Doksan derece döndürülmüş bir açık deniz gökdeleni dalgaların arasında son süratle ilerliyordu. Londa radyo mikrofonunu aldı ve kaptan köşküyle konuşarak, kaptana düz devam etmesi talimatını verdi. Adamın cevabı plastik-cam kubbede yankılandı. Kaptan Drew Pittinger, başkaldırı ile akıl karışıklığı arasında gidip gelen bir ses tonuyla, söyleneni yapacağını, ancak hâlâ *Yeni Titanik*'in efendisi olduğunu söyledi.

Londa, "Kesinlikle onun efendisisiniz," diye cevap verdi. "Ve ben de onun kraliçesiyim."

Bir dakika boyunca geminin köpüklü dümen suyunu takip ettikten sonra Dagmar hızımızı artırarak kıç direğinin çevresinde bir daire çizdi. Alçalacağımızı düşünen yolcu topluluğu –güneş banyosu yapanlar, balıkçılar, öğle yürüyüşü yapanlar– kaçışmaya başladı. Gökyüzünden vahşi bir ördek gibi düştük. Geminin kıç kısmı helikopter için harika bir iniş alanıydı.

Dagmar motoru kapattığında Londa çevreye kaçışanların, F ve G güvertelerinin alt tabakadan yolcuları olduğu açıklamasını yaptı. Tıpkı talihsiz atası gibi *Yeni Titanik*'te de sosyal tabakalar normaldi. O an, bu üçüncü sınıf yolcuların geminin üst güvertesine girmeleri, Beyaz Saray'dan kabartmalı bir davetiye almalarından daha az olasıydı.

Londa, "Ama tüm bunlar değişmek üzere," dedi. "Yarın güneş doğduğunda, Sonuncu ilk olacak ve ilk olan sona geçecek; tıpkı cennetteki gibi."

14. Bölüm

HAYDİ GİDİP BİR MAYMUN EVLAT EDİNİN; kulağa eğlenceli geliyor. Belki de bir şempanze ya da bir orangutan evlat edinin, ama komşunuzun begonyalarını yediğinde bu kararınızı gerekçelendirmeye hazırlıklı olun. Mutlaka bir bebek sahibi olun, soyunuzu sürdürecek bir varisi hak ediyorsunuz, ama çocuğunuz büyüyüp bir seri katil haline geldiğinde ebeveynlik yeteneğinizi savunmaya hazırlıklı olun. *Mais oui,*[38] bir Tanrı inancı edinin; teizm popüler ve rahatlatıcı bir hayat stilidir, ama önce dünyadaki büyük insanların, Yaratıcı'nın insanlığın acı çekmesine karşı görünür ilgisizliğini nasıl açıkladığını öğrenerek ödevinizi yapın, yoksa zamanınızı tsunamiler ve sistik fibrozlar üzerine kaygılanarak geçirirsiniz.

Epifiz Bezi Operasyonu'na ilk boyun eğişimi nasıl rasyonelize edebilirim? Bu bariz kriminal çılgınlığa engel olmak için neden hiç çaba sarf etmedim? Dönüp bakınca, Londa'ya olan aşkımın, planının ıslah edilemeyecek bir plan olduğunu görmeme engel olduğunu fark ettim. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki Ralph Gittikac ve diğer Barbarlara karşı olan nefretim onların tüm bunları bir miktar hak ettiğine inanmama neden olmuştu. Sonunda yeniden bir ahlak profesörü gibi düşünmeye başladım, ama *Yeni Titanik*'teki ilk günümde, aşk

38 (Fr.) Ama, evet. (yay. n.)

ile nefretin bir karışımının kölesiydim ki bu karışım şeytanın eczanesinde hep bulundurulanlar arasındadır.

Bavulumu alıp helikopterden inmemden kısa bir süre sonra Albay Fox geminin kıç bölümünden uzun adımlar atarak bize doğru ilerledi. Liderini katı bir selamla karşılarken, onun menajerine saygıyla başını eğdi ve vicdanına da sert bir bakış attı. Patronunu Themisopolis'i immakuloidlere bırakmak hususunda ikna edişimi affedemediği barizdi. Londa selama karşılık verdi ve beni en yakın bölmeye sürükleyerek, adalete en iyi hizmeti önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gizlenerek verebileceğimi söyledi. Ona adalet ile Epifiz Bezi Operasyonu'nun tamamen farklı kulvarlarda olduğunu söyledim, ama daha ayrıntıya giremeden standart bir Valkyrie, siyah deri ceketi giymiş ve omzunda bir AK-47 asılı olan neşeli, elma yanaklı teğmen içeri girdi ve kendini "sadık yaverim" Marnie Kristowski olarak tanıttı, ama bana daha çok bir muhafız gibi göründü. Londa derhal bana bu Odin'in bu neşeli kızını kakalayarak, "*Yeni Titanik*'i kaçırma olayı bir süre sonra tüm dünyaya mantıklı gelecek, sen de dâhil Sokrates," dedi ve aniden arkasını dönerek geminin kıç tarafına doğru ilerledi.

Teğmen Kritowski bavulumu alıp beni kamara iskelesine doğru götürürken, "Uzun süredir güvenlik görevlisi olarak mı görev yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Yaklaşık bir aydır, efendim. Ben *Londa Birliği*'nin çizgi romanlarını okuyarak büyüyen çocuklardanım. Kırk altıncı sayıda yer aldığınızı biliyor muydunuz?"

Ne korkunç bir fikir. "Hadi canım."

"O *gerçekten* siz değilsiniz, ama sizden esinlenilerek oluşturulduğu bariz: Dr. Sabacthani doğduğu yere döner, Endonezya'da bir yerlerde yaşayan ve kendisine Splanx'i öğreten kung fu ustası simyacı-filozof Masai Ambooloy'la karşılaşır."

"Splanx mı?"

"Gizli bir zihinsel öğreti. Splanxçiler düşmanlarının beyinlerini karıştıran psişik dalgalar oluşturabilir. Masai Ambooloy, Mason Ambrose; görüyor musunuz?"

"Kırk altıncı sayı öyle mi? Onu bir yerlerden bulsam iyi olacak."

"Benim favorim otuz ikinci sayının ana hikâyesidir. Güney Amerikalı bir uyuşturucu çetesi Dr. Sabacthani'yi bir toplama kampına yerleştirir. Valkyrieler dev bir akbaba sürüsü oluşturarak üstlerine binip onu kurtarmaya giderler. Herhalde bu üniformayı giymemin ana nedeni o akbabalardır."

D güvertesine inerek ferah bir ikinci sınıf kamaraya girdik. Bir penceresi olmasa da diğer her şey mevcuttu: özel bir banyo, yazı masası, buzdolabı, oda servisi için özel hat ve –*Yeni Titanik*'i karakterize eden pürizm dönemine aykırı olarak– Wagner'in coşkulu "Valkyrie'lerin Yürüyüşü"nü de kapsayan *Ring of the Nibelung*'u dâhil olmak üzere bir sürü klasik CD'yle dolu bir ev eğlence sistemi vardı. Teğmen Kristowski, mutfak çalışanlarının özel durumumu bildiklerini ve ne zaman aç hissetsem sadece elime ahizeyi alıp canımın çektiği yiyeceklerden oluşan bir menü sipariş etmemin yeterli olacağını söyledi.

Selam vererek gitti ve beni sonraki on dört saatimi geçirmek üzere pastoral odamda yalnız bıraktı. Buzdolabında iki düzine Guinness kutusu vardı; medeniyetin ıslak siyah silindirleri. Kitap raflarında J.R.R. Tolkien'in melankolik optimizminden Ernest Hemingway'in kuvvetli fatalizmine kadar uzanan bir kitap koleksiyonu vardı. Okuma koltuğu köpük lastik bir tahttı ve D güvertesi garsonları kapıma, günün kredi kartı tekliflerini getiren bir postacı edasıyla ızgara ıstakoz kuyruğu getirdiler. Yatak bile lükstü –Kuş tüyü battaniyeler, ipek çarşaflar, saten yastıklar–; gerçi bunların zihnimi susturmaya ve sinirlerimi yatıştırmaya yetecek düzeyde lüks olmadığını daha

sonradan fark ettim. Yatakta dönerken kendi kendime, *Londa delirmedi,* dedim. *Bir süre sonra alabora olmuş ruhu kendini düzeltecek ve bana geri dönecek.* Ama yine de uyuyamadım.

HİPOFİZ BEZİ OPERASYONUNU ENİNE BOYUNA DÜŞÜNDÜĞÜMDE, planın bir düzine bağımsız ama bağlantılı strateji içerdiğini fark ettim ve bu stratejilerden biri de hâlâ içime korku salmaktadır. Londa'nın Albay Fox ile yanındaki otuz cesur askerinin *Yeni Titanik*'in ilk yolculuğu için ikinci sınıf biletler alma kararından bahsediyorum. Cherbourg'a gelişlerinden kısa bir süre sonra bu ateşli komandolar geminin gövdesine dağıldılar. Yanlarında görünürde zararsız olan, ama zekice bir araya getirdiklerinde otomatik silahlara ve patlayıcı aygıtlara dönüşebilen malzemeler vardı. Uziler ve AK-47'ler felsefi açıdan Londa ve Albay Fox'un umut ettiği kadar ikna edici olduklarını kanıtladılar –ünlü, yakında gerçekleşebilecek yok oluş argümanı– ve Valkyrie'ler 3. ön güverteyi plastikle doldurmak hususunda pek bir zorluk çekmedi. Mürettebatın güvenini kazanarak servis personelini isyana katılmaya ikna edip, Kaptan Pittinger'ı, gemiyi kaçırma olayını engellemek için yapılacak herhangi bir girişimin korkunç ama benzersiz olmayan bir deniz felaketine yol açacağını dış dünyaya duyurmaya zorladılar. Öldürücü darbe helikopterimizin geminin kıç tarafına inmesinden on iki saat önce gerçekleşmişti. Dudaklarında alaycı gülücükler ve tetiklerinde gerilmiş parmaklarıyla Albay Fox'un komandoları tüm birinci sınıf yolcuların çevresini kuşatarak onlara ikinci bir emre kadar lüks kamaralarına çekilmelerini emretmişti.

Londa, dramaya olan ilgisi nedeniyle tutsak Barbarlarımıza bir konuşma yapmak için saat tam 12:18'e kadar bekledi, zira orijinal *Titanik*'teki birinci sınıf yolcular 15 nisan 1912'de teknenin yan tarafından o saatte çıkarılmıştı. Hatta rehinelerin tıpkı yirminci yüzyıldaki yolcular gibi pijama ve can yelekleri giymesi hususunda da

ısrarcı oldu. Her ne kadar seyircilerinin çoğunluğu –iki yüz yirmi beş şirket başkanı, milletvekili, avukat, yargıç, silah taciri, devlet danışmanı ve politik ajandan oluşan elit bir grup– tahmin edildiği üzere erkeklerden oluşuyor olsa da, üç adet kadın CEO ve petrol endüstrisi için bir kadın lobicinin varlığı da dikkatimizi çekti. Tüfek dipçiklerini öküz kamçısı gibi tutan Valkyrie'ler tutsaklarını C-güvertesi yollarından geçirerek Büyük Yemek Salonu'nun dışındaki resepsiyon odasına götürdüler ve Barbarların eşlerini ve çocuklarını yatmaları ve rahatlamaları için kamaralarına bıraktılar. Gösterişli siyah elyaf bir kıyafet giymiş olan Londa homurdanmakta olan kalabalığın yanından uzun adımlarla görkemli bir tavır içinde geçti ki bu, geminin kraliçesi ünvanına yaraşır bir duruştu. Vicdanını işe katma kararı aklına bariz bir şekilde sonradan gelmişti –davetiyem geceyarısı Teğmen Kristowski tarafından bizzat getirilmişti–, ama yanında olduğum için mutlu görünüyordu ve büyük mermer merdivenden çıkarken elimi sıkarak, "*Onu sevecek, onunla evlenecek ve vücudunu ona adayacak bir ölümlüyü arar...*" diye fısıldadı.

Albay Fox ve Binbaşı Powers bizi ilk iskelede beklemekteydi. Valkyrieler Londa'ya komplovari kafa işaretleri yaptılar ve o da bunun sonrasında zenginlerden oluşan topluluğa doğru, tıpkı Roma halkını Sezar'ın suikastçilerine karşı kışkırtmaya hazırlanan Marc Antonius gibi baktı.

Topluluğa, "Evrenin efendileri!" diye bağırdı. "Yaratılışın Kraliçeleri! Lütfen beni dinleyin! Harika haberlerim var!"

Multimilyonerler can sıkıcı homurtularını keserek geçici olarak sustular.

"Benim adım Londa Sabacthani ve sizlere efsanevi atası gibi *Yeni Titanik*'in de bir buz dağına çarptığını söylemek için geldim."

Birden homurtular devam etti, ama bu sefer daha çok öfke hâkimdi. Ralph Gittikac ayağa kalktı, Hapsburglu çenesini açarak,

"*Senin* kim olduğunu biliyorum, ama sen *benim* kim olduğumu biliyor musun? Karşında Ralph Winston Gittikac var. Gittikac's Getaway Adventures'ın CEO'su ve Yükselen Titanik Projesi'nin yöneticisi. Ve bu rezil suç sona erdiğinde o zavallı kıçını hapse göndereceğim!"

Gittikac, on iki sene önce Bahía de Flores'te Londa'nın ergen haliyle olan karşılaşmasını hatırlamıyor gibiydi. Ve ona bu karşılaşmayı hatırlatmak için hiçbir mantıklı gerekçesi olmadığını fark ettim.

Bir film yıldızınınki gibi olan yüz hatları büyük olasılıkla zenginliğiyle bağlantılı olan esnek bir Barbar, "Kaptan Pittinger nerede?" diye sordu. "Ona ne yaptınız?"

Pijamalarının üstüne ipekten bir bornoz giymiş kanlı canlı bir adam, "Benim Amerika Birleşik Devletleri senatörü olduğumun farkında mısınız?" diye kızgınlıkla bağırdı. "Başınızın ne kadar belada olduğuyla ilgili bir fikriniz var mı?"

Albay Fox birden, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım!" diye bağırdı ve tıpkı Özgürlük Heykeli'nin çekici anarşist kız kardeşiymiş gibi görünecek şekilde, uzisini başının üstüne kaldırdı. Diğer Valkyrieler de aynı şekilde silahlarını yukarı kaldırdılar. "Dr. Sabacthani'yi saygıyla dinlemekten daha kötü şeyler olabilir; örneğin o kadar küçük parçalara ayrırlısınız ki köpek balıkları sizi bozukluk gibi yutarlar ki o lanet çenelerinizi kapamazsanız olacak şey tam olarak bu!"

Resepsiyon odası birden kar taneleriyle kaplanmış bir çayır gibi sessizliğe büründü. Azarlanmış plütokratları incelerken, pijamaları ve can yeleğine rağmen asil görünen Felix Pielmeister'la göz teması kurdum ve bir Brooks Brothers kıyafeti içinde bile espriden anlamayan bir hödüğü andıran Ralph Gittikac'la da birbirimizi tanıdık. Londa, "Az önce dediğim gibi, *Yeni Titanik* bir buz dağına çarpmıştır," diye devam etti. "Normal bir buzdağına değil, *sizin*

kendi buz gibi gururunuz ve donmuş nefretinizden oluşan kötü bir kütleye."

Kalabalık homurtu ve uflayıp puflama sesleri çıkardı, ama sözlerine dikkat ettiler.

Londa, "Bunlar kötü haberler," diye devam etti. "İyi haberlerse geminin batmayacağıdır. Hasar görmüş ruhlarınız iyileşmeye başladığında, gemimizdeki yara da iyileşecek. Kısacası, evrenin efendileri, bizi, sizi esir alanlar olarak görmeyin, öğretmenleriniz olarak görün."

Çenesi oynayan ve burun delikleri genişleyen Enoch Anthem kalabalığın arasından çıkarak ellerini göğsünün çevresinde birleştirdi ve Londa'ya cesur ve yüksek tonlu bir sesle, "Öğretmenler mi?! *Öğretmenler mi?!* Siz sadece hastalıklı lezbiyen korsanlarsınız ve umarım İsa Mesih sizi eline geçirdiğinde havai fişekleri görmek için orada olurum!"

Albay Fox, Anthem'in feveranına, tüfeğini dik konuma getirerek tavana ateş etmekle karşılık verdi.

Paramparça olmuş iç kaplamadan alçı parçaları düşmeye başladı. Bir düzine kişi Anthem'e uzanarak onu Barbarların içine geri çekti.

Londa, "Size diğer yardımseverleri takdim etmeme izin verin," diyerek bana yaslandı ve müşfik olmaktan çok küçümseyici bir tavırla yanağımdan makas aldı. "Bu Bay Ambrose, benim etik danışmanım. Tavana ateş eden kadın emniyet amirimiz Albay Fox. Yanındaysa komutan yardımcımız Binbaşı Powers duruyor." Anthem'in göstermelik dindar yüzüne cuk oturacak bir gülümsemeyle Tanrı işi aygıtı ceketinin cebinden çıkardı. "Evet, evrenin efendileri, dedikodular doğru. Bir patlayıcı paketi var ve bu sizi kurtarmaya gelecek olanları uzak tutuyor. Bir hata yapmayın. Bir Sahil Güvenlik gemisinin ya da bir SWAT ekibi helikopterinin bizi takip ettiğiyle ilgili bir duyum aldığımız anda sizi kilitleyeceğiz, kurtarma botlarıyla kaçacağız ve plastik bombayı patlatacağız." İşaret parmağını kırmızı düğmeye

doğru tehditvari bir tavırla uzattı. Plütokratlar senkronize bir tavırla eğildiler. "Biz şu an konuşurken bile aranızdan birçok kişi bu aygıtı benden alarak bir kurtarma operasyonu gerçekleştirmenin hayalini kurmakta. Böyle bir hareket anlamsız olacaktır; haklı değil miyim, Albay Fox? Binbaşı Powers?"

Memurlar Tanrı işi aygıtlarını çıkararak Super Bowl biletleri satan karaborsacılar gibi havada tuttular. Albay Fox, "Ayrıca üç astımızda da bu aygıttan var," dedi, "ve gemide saklanmış olan üç aygıt daha var."

Londa aygıtı cebine geri koyarak, "Ama şimdilik bu üzücü bomba konusunu kapatarak daha mutlu bir konuya geçelim; sizin yakın gelecekte yaşayacağınız ahlaki gelişim konusuna," dedi. "Şafak söktüğünde ilk limanımız olan, New Jersey, Brigantine'e ulaşarak eşlerinizi ve çocuklarınızı ve de ikinci sınıf yolcularımızı serbest bırakacağız. Tahliye işleminden sonra üçüncü sınıf yolcularla yer değiştireceksiniz ve üçüncü sınıf yolcular sizin lüks odalarınızı alırken hepiniz G güvertesindeki basit kamaralara geçeceksiniz. Bana öyle geliyor ki, suya bu kadar yakın yaşama deneyimi bile iyileşmenize yardımcı olacaktır. Siz ne düşünüyorsunuz, Albay?"

Vetruvia Fox, "Hayatımda hiç daha zeki bir kapitalist topluluğu görmedim," dedi. "Yanılmıyorsam, bu insanlar Hıristiyanlığın en ileri plütokratları olmak üzereler."

Londa, "Ya siz Binbaşı?" diye sordu.

Carmen Powers, "Oldukça kurnaz kişiler yakaladık, bu bir gerçek," dedi. "Bu insanların borsayı ne kadar derinden anladığını düşündüğümde, biliyorum ki Gerçek Mutluluk Söylevleri'ni öğrenmekte de bir sorun yaşamayacaklar."

Londa, "Söyleyin, Bay Ambrose, bu genel optimizme siz de katılıyor musunuz?" diye sordu.

Dişlerimin arasından, "Ah, evet," dedim. Başka ne söyleyecektim ki?

Londa kalabalığa delici gözlerle baktı. Gözünü ilk olarak Ralph Gittikac'a sonra Enoch Anthem'e ve son olarak da Felix Pielmeister'a dikti. "Öğretmenleriniz haklı olabilir mi?" dedi. Her hece küçümsemeyle doluydu. "Birkaç günlük yakın ilgi yoksunluğu sonrasında hepinizin ahlakı düzelecek mi? Böyle düşünmek istiyorum. Her halükârda sizi kendi kamaralarınıza geri göndereceğiz. Zamanınız varken lüks kamaralarınızın tadını çıkarın, evrenin efendileri, zira G güvertesinde İran halıları yok, şam işi dokuma perdeler yok, şampanya kadehleri de yok; aslına bakarsanız, orası daha çok karanlığın sadeleştiği ve geceleri eğitimsiz savaşçıların çarpıştığı bir yere benziyor."

DÜNYA GÖRÜŞÜ SOSYALİZM, ve mizacı da sinizm olan Albay Fox, üçüncü sınıf yolcularının Barbarlarla yer değiştirme fırsatına balıklama atlayacağı tahmininde bulunmuştu. Anlamadığı şeyse, *Yeni Titanik*'in en ucuz biletlerinin, proleterya diktatörlüğünü yok etmeye istekli, ezilmiş, Eski Dünya paralı kölelerinden değil, söz konusu ekonomik düzenle ilgili herhangi bir sorunu olmayan ve gemide bulunuş amaçlarının Atlantik'i ucuza geçmek olduğu çıkarımının yapılabileceği sendikal Avrupa fabrika işçileri ve memurlardan oluştuğuydu. Valkyrie'ler bu tutumlu İngiliz, İrlandalı, İskoç, Fransız, İsviçreli, Belçikalı, Hollandalı, İtalyan ve Alman yolculara tatillerinin geri kalanını Amerika Birleşik Devletleri'nde geçirmek yerine *Yeni Titanik*'te kalıp asilzadeler gibi muamele görerek geçirebileceklerini söylediklerinde, beş yüz on dört kişiden yalnızca üç düzinesi bu teklifi kabul etti ki bu sayı Londa'nın durumu tersine çevirdiğini söylemesi için yeterliydi. Ama Albay Fox için bu, Marksist bir devrimin habercisi sayılmazdı. Yolcuların ihtiyatını yanlış bulmadım. O an hemen kıyıya konmak ile yüzen bir cephane yatağında, otuz bir

Uzi silahlı acımasız kadınla birlikte üç hafta geçirmek arasında seçim yapmak zorunda kalsam ben de aynı şekilde ihtiyatlı davranırdım.

İlk ışıkla kamaramdan dışarı fırladım ve güverte merdivenlerinden çıkarak daha Jersey sahiline demir atmadan geminin kıç kısmına vardım. Bir düzine gemici ve dört genç memur kurtarma botlarının yanında yelken bezi katmanlarını çıkararak, drenaj deliklerini kapıyor ve sandal vincinin kilidini açıyordu. Kısa bir süre sonra ikinci sınıf yolcular geldi. Çoğunun yüzünde bezgin bir teslimiyet ifadesi vardı. Sanki ikinci sınıf hayatları boyunca böyle büyük rahatsızlıklar yaşamış gibiydiler. Sonra plütokratların aileleri geldi –iki yüz seksen sinirli eş, üç şaşkın koca ve düzinelerce aklı karışmış çocuk– ve sonra da Londa'nın, karanlığın kalbine her şey dâhil seyahat teklifini reddedecek kadar mantıklı olan üçüncü sınıf yolcuları geldi. Son olarak da *Yeni Titanik*'in yirmi kişilik orkestrasıyla birlikte gemiden hâlâ şansları varken kurtulmaya karar veren kırk civarı garson, kamarot ve bulaşıkçı geldi.

Kaptan köşkünün çatısına tünemiş olan Londa, otoritesini pille çalışan bir megafonla kuvvetlendiriyordu. Tahliyeyi, tıpkı fıçı çocuğu olan gözü yaşlı bir Charles Darwin'in doğal seleksiyon teorisinden vazgeçtiği karnaval çadırının dışında havlayan yaratılışçı bir çığırtkanın şevkiyle yönetiyordu. Herkesi sahilin bu sabah az rüzgârlı olduğu hususunda bilgilendirdi: "...ki bu da Brigantine'e kürek çekerken pek zorlanmayacağınız anlamına geliyor." Sonra da "gemide tatil yapmak ve yılda iki milyon dolar kazanan CEO'ların hizmetinden yararlanmak isteyen üçüncü sınıf yolcular" için hâlâ boş olan lüks kamaraların bulunduğunu ekledi.

Londa teklifini sunarken ben de köprüye doğru giderek olayı sancak tarafından izlemeyi sürdürdüm. Yanıma dürbünüyle birlikte yaverim de katıldı. Meğerse Teğmen Kristowski bu kıyıların yerlisiymiş ve Atlantic City'nin Absecon isimli banliyösünde büyümüş.

"New Jersey'nin resmî çiçeği menekşedir," diye açıkladı sırıtarak, "eyaletin resmî kuşu sakadır ve resmî kokusu rafine edilmemiş petrol kokusudur."

Geminin kıç kısmından bir metre yukarıdaki sandal vincinde duran kurtarma botlarını inceledim. Londa yüksek sesle yolcuların teknelere binmeden önce pasaportlarını memurlardan birine sunmalarını ve bavul sınırını –para, takı, ilaç, dizüstü bilgisayar gibi değerli eşyalarla dolu bir valiz ya da çanta– aşmadıklarını göstermelerini anons etti. Tahliye edilen birçok yolcu, geride kalan eşyalarının toplanarak geri gönderileceği garantisini bir memurdan almadan sandallara tırmanmayı reddetti. Üç plütokrat eşi kişisel bavullarının yerine köpeklerini almıştı –buldog, basset hound, cairn teriyer– ve hayvanların her biri birer plastik taşıyıcıda olduğundan kimse bir itirazda bulunmadı.

Londa yükleme operasyonunun yolunda gittiğine ikna olduğunda esir Barbarların lüks odalarından çıkarak güverteye gelmelerine izin verdi. Albay Fox'un emirleri eşliğinde, üstlerinde pijamalarla güverteye geldiler. Ailelerini arayan esirlerimiz kurtarma botlarını öfkeli, sersemlemiş, şok içinde ya da özlemli bakışlarla inceledi. Sonra bir seri vedalaşma yaşandı. Bunların bazısı oldukça dokunaklıydı, ama büyük olasılıkla hiçbiri 15 Nisan 1912 sabahında bulunduğumuz yerin binlerce kilometre kuzeydoğusunda olan ayrılıklar kadar buruk değildi. Kurtarma botunun üst kısmına tutunan Enoch Anthem, tombul ve rengi atmış olan eşine uzun uzun sarıldı. Ralph Gittikac'ın özellikle uzun bir veda etmesi gerekti, zira karşısında eşi, dört kızı ve boşanmış kız kardeşinin huysuz ergen oğlu vardı. Felix Pielmeister o sabah güverteye hiç çıkmadı, bu yüzden Southampton'dan tek başına ayrılmış olduğu çıkarımını yaptım.

Memurlar Londa'nın emriyle kurtarma botlarını suyun üstüne saldı –tahliye edilenlerin feryat ve çığlıklarına bakılırsa bu oldukça

korkutucu bir deneyimdi– sonra da sandal vinçlerini aynı yolcuları kısa ama engebeli bir aşağı iniş aşamasına tabi tuttular. İndirme aşaması boyunca çevrede devriye tekneleriyle gezinen Brigantine liman polisi, çevredeki yerel balıkçı sandallarını ve eğlence gemilerini *Yeni Titanik*'in civarından uzak tutmak için özenle ve sabırla çalıştı. En azından o an için plastiğimiz Londa'nın istediği etkiyi yapıyordu.

Yarım saat içinde, tüm tahliye edilen yolcular dalgalı ve köpüklü denizde aşağı yukarı sallanmaya başladı. Kurtarma botunun küreklerini çekme çabaları komik bir görüntü oluşturuyordu, ama ne kadar başarısız olurlarsa olsunlar akıntı kıyıya doğru olduğundan sorun çıkmayacaktı. Herhangi bir botun su almadığını varsayarsak tüm yolcular öğle yemeği vaktinde Brigantine'de olacaktı.

Teğmen Kristowski'den dürbünü alarak kalabalık sahili izledim. New Jersey'nin popülasyonunun yarısı sahilde gibi görünüyordu ve bir cumartesi sabahı onları bu kadar erken kalkmaya sevk eden şeyin ne olduğunu çok merak ettim. Bazı seyirciler muhtemelen meşhur gemiyi görmek için gelmişti ve diğerleri de şüphesiz Sahil Güvenlik ya da SWAT ekibinin gerçekleştireceği bir kurtarma girişimine şahit olmayı umuyordu ve bir başka grup da kaçırılmış plütokratlar için dayanışma duygusunu açığa vurmaya gelmişti. Ve elbette seyircimizin içinde Sabacthani hayranları da olmalıydı: *Londa Birliği*'nin tüm sayılarını almış, Dame Kişot'un tüm setlerine gururla sahip olan ve boş zamanlarını Splanx yöntemini çalışmaya adayan idealist gençler.

Tahliye edilenler Brigantine'e varırken bile, bize doğru bir filo gelmekteydi: Seyahatte beklenmedik değişiklikler nedeniyle ihtiyaç duyulan ek kömürleri taşıyan bir filikayı çekmekte olan iki çekici –Teğmen Kristowski'nin açıklaması buydu– artı yemek, ıvır zıvır ve reçeteli ilaçlarla dolu üç bombot vardı. Binbaşı Powers EB Operayonu'nun genel stratejisinin bir parçası olarak rehinelerin tıbbi geçmişini araştırmıştı.

Yaverime, "Peki bir sonraki durağımız neresi?" diye sordum.

"Hiç durak yok, efendim. Rehineler iyileşene ya da Sahil Güvenlik görünene kadar daireler çizeceğiz."

"Peki Sahil Güvenlik göründüğünde ne olacak?"

Teğmen Kristowski, "Kendini zapt etme hususunda Dr. Sabactha-ni'ye güvenebiliriz," dedi ve Tanrı işi aygıtını çıkardı. Metalik kabı sabah ışığında parıldadı. "Samson o dört bin Barbarı köşeye sıkışıncaya dek katletmedi ve Dr. Sabacthani de çok gerekli olana kadar Barbarlarımıza şiddet uygulamayacaktır."

SAAT DOKUZDAN BİRAZ ÖNCE, *Yeni Titanik* demir aldı. Bombot eşyaları gemiye yerleştirildi, kömür sandalı geminin kıç kısmına bağlandı ve sınıfı düşürülmüş plütokratlar -kıyafetleri, dizüstü bilgisayarları, cep telefonları, radyoları, paraları ve bu tarz diğer önemli varlıkları yanlarında olmadan- geminin iç kısmındaki zalim deliklerine sürgüne gönderildi. Hiçbir yere gitmeyecek olan uzun yolculuk başladığında Teğmen Kristowski'ye güle güle diyerek B güvertesinde fiyakalı bir birinci sınıf yemek yeri olan Café Parisien'e gittim. Aşçılar bana memnuniyetle abartılı bir kahvaltı hazırladılar: peynirli omlet, Belçika gözlemesi, kruvasan, meyve salatası. Bu ziyafeti masama kendi başıma taşıdım, zira eski birinci sınıf yolcular daha görevlerine tayin edilmemişti. İlk lokmamı almamdan kısa bir süre sonra Bill Conti'nin *Rocky* için bestelediği *Gonna Fly Now* isimli şarkısı çalmaya başladı, ses sistemiyle tüm kafeteryaya ve sanırım geminin geri kalanına yayıldı.

Ağır melodiyle birlikte Londa'nın bedeninden ayrılmış sesi duyuldu: "Günaydın, evrenin efendileri ve yaratılışın kraliçeleri!" Müziğin sesi azaldı ve rehineleri, yeni gelenleri tehdit eden Devil's Island amirinin ses tonuyla bilgilendirmeye devam etti. "Ben Dame Kişot, sizleri *Yeni Titanik*'in ilk ve tek radyo programı *Sonuncu İlk*

Olacak'ın açılışında selamlıyoruz; bu programın içeriği yerel, ulaştığı alan gezegensel ve mesajı da evrenseldir!" Müzik arttı ve Londa konuşmayı sürdürürken yeniden azaldı. "Kısa bir süre sonra düzinelerce istasyon *Sonuncu İlk Olacak*'ı dünyanın her bir köşesinde yayınlamaya başlayacak. Hiç şüphesiz, dostlarınız ve akrabalarınız Rüyalar Gemisi'ndeki yaşamı öğrenme isteğiyle her bölümü dinleyecektir."

Café Parisien'deki yeni yükselmiş birinci sınıf yolcularda titrek bir beklenti havası göze çarpıyordu. Çatal bıçaklarını hazırlamış, kulaklarını Art Nouveau bir sütuna monte edilmiş yivli bir huni olan hoparlörlere doğru eğmişlerdi.

"Aranızdan birçoğu Aziz John'un Vahyi'ni bilir; İncil'deki kitaplar arasında en asil olduğu söylenemez, ama en gösterişli olanı olduğu kesin, zira aksiyon ve özel efektlerle dolu ve Yeni Ahit'in yaz sezonu gişe rekortmeni. Eminim altıncı bölümdeki çarpıcı saldırıyı hatırlayacaksınız. *Savaş*'ın, *Açlık*'ın, *Veba*'nın ve *Ölüm*'ün nefes kesici süvari hücumu. İçinize bakın, evrenin efendileri, o zaman *Savaş* atlısının çoktan geldiğini göreceksiniz. Bahsettiğim şey her birinizin içinde cereyan eden çelişki, yükselmiş benliğiniz ile yozlaşmış ruhunuz arasındaki o büyük savaştır. *Açlık, Veba* ve *Ölüm*'e gelince, onlar çok da uzakta sayılmazlar."

Londa, bu şatafatlı girişten sonra pragmatik konulara odaklandı. *Yeni Titanik*'te yeni bir mali sistemin geliştirildiğini anlatarak, takasta lukre isimli birimin esas alınacağını söyledi. Bombotlar sayesinde farklı değerlerde yedi bin yeni basılmış lukre banka deposunda bulunmaktaydı. Seyahat süresince, eski birinci sınıf yolcular "monoton ama ruhsal açıdan yararlı işlerle" meşgul olacaklar ve günde beş lukre maaş alacaklardı.

"Tavsiyemi ister misiniz? Tutumlu olun, böylece hayati değeri olan her türlü şeyi alabilirsiniz; yiyecek gibi."

Barbarları, her ne kadar sağlık sigorta poliçeleri yeni rejim altında geçersizse de, fiziksel sağlıklarının kötüleşmeyeceği hususunda temin etti. Gemi eczanesine çeşitli rahatsızlıkları için tüm ilaçlar tedarik edilmişti –diyabet, böbrek hastalığı, konjestif kalp yetmezliği, depresyon– ve her bir ilaç parasız olarak sağlanacaktı.

"Diğer bir deyişle, sadece *Yeni Titanik*'e rezervasyon yaptırmakla bizim sosyal sağlık sistemimizden yararlanmaya hak kazandınız. Aranızdan iki yolcunun, yani Iowa'dan Senatör Frank Endicott ve Alabama'dan Senatör Rupert Marbury'nin Amerikan vatandaşlarını makul fiyattaki sağlık sigortalarından uzak tutmak için var gücüyle çalışmış olduğuna değinmeden edememeyeceğim. Varolması muhtemel olan tüm tanrılara şükretmelisiniz ki bu gemideki politik düzenlemenin başında Endicott ve Marbury bulunmamakta."

Sonraki yirmi dakika boyunca plütokratlar gelecek günlerde temizleme, pişirme, cilalama, silme, kazıma, boyama, bulaşık yıkama, yük taşıma, doldurma, toplama, getir götür işleri, araçla taşıma ve su dökme işlerini gerçekleştireceklerini öğrendiler ve radyodan *Rocky* müziği yükseldi.

"Ve böylece, evrenin hakimleri, *Sonuncu İlk Olacak*'ın bir sonraki heyecan verici bölümüne kadar Dame Kişot size unutulmaz ve aydınlatıcı bir seyahat diler!"

Müzik gittikçe yükseldi. Kahvemden son bir yudum daha aldım, yumurtayı gözlemeyle birlikte ağzıma attım ve ne yapacağımı düşündüm. Yapmak istediğim şey Londa'yı bularak ona Barbarları iyileştirmekle ilgili bu ilkel yaklaşımın kesinlikle başarısızlıkla sonuçlanacağını söylemekti, ama son yirmi dört saat içinde hiç uyumadığını fark ettim, bu nedenle ziyaretimi ertelemek akıllıca olacaktı. Karışık bir kalp ve kararsız bir yürüyüşle D güvertesindeki kamarama döndüm. Günümün geri kalanını kabinde Orta Dünya'yı yeniden keşfederek ve midemi oda servisi görevindeki Senatör En-

dicott tarafından bizzat getirilen istakoz kuyruklarıyla doldurarak geçirdim. Zahmet ettiği için teşekkür ettim. Bana gidip kıçımda ceviz kırmamı söyledi.

Ertesi sabah saat dokuzda *Sonuncu İlk Olacak*'ın ikinci bölümü tavandaki hoparlörden çıkarak davetsiz bir şekilde beynime yerleşti. *Rocky* müziği azaldığında Londa neşeli bir şekilde plütokratların yeni rejim altındaki ilk günlerinde gerçekleştirdikleri hizmet işlerini birer birer saymaya başladı. Yayını susturmanın yollarını aramaya başladım. Sonunda yazı masamı hoparlörün altına taşıdım, üstüne kitapları dizdim ve bir yastığı Londa'nın alaylı konuşması ile *Silahlara Veda* arasına sıkıca bastırdım.

Öğleden sonramı Hemingway kitabını başka bir amaçla kullanarak geçirdim; kendi problemlerimden, özellikle de kötülüğe olan eğilimi her geçen gün artmakta olan bir insana âşık olma endişemden kaçarak kendimi Frederic Henry'nin problemlerine adamak amacıyla. Saat altıyı biraz geçmişti ki Teğmen Kristowski üstlerinden aldığı bir davetle kapımda belirdi. Eğer sorun olmazsa "mumkat eşliğinde ahlaki bir tartışma için" OPG idare merkezine gelebilir miymişim?

Yaverime, "Önden buyur," dedim.

"Bu sabahki yayını duydunuz mu, efendim? Görünüşe göre G güvertesindekiler gelişmiş epifiz bezlerine çok yakında sahip olacaklar."

Her ne kadar Dagmar Röhrig tarafından yönetilen B koridoru resepsiyon alanı olarak tasarlanmış olsa da, Dr. Sabacthani'nin huzuruna çıkmak isteyenler aslında tıpkı Casa de los Huesos'a gelen ziyaretlere Doberman Omar'ın yaklaştığı gibi kuşkuyla yaklaşan iki Valkyrie tarafından karşılanıyordu. Korkunç çiftten görkemli vücudu olan, yanan şehirdeki bronz Themis heykelini andırırken, kıvrak olan da bir cinsiyet değişimi operasyonu geçirmiş İspanyol askeri Alonso'yu andırıyordu. Teğmen Kristowski'nin basitçe kafasını

sallaması korumaların kenarına çekilmesine yetmişti; kadın ikisinin de üstüydü. İçeride, Dagmar masasından kalkarak bizi camdan duvarları olan ve sakin Kuzey Atlantik denizinden görüntüler sunan bir kordondan geçirdi ve artık Londa'nın emir ve kontrol merkezi haline gelmiş olan XIV. Louis lüks süitine götürdü.

Haksızlığa uğramışlarla olan dayanışmasına uygun olarak suitteki zengin süsleri kaldırmıştı. Bu nedenle bir zamanlar mekânı süsleyen sırma kumaşlı perdeler, İran halıları, altın yaldızlı çerçeveleri olan aynalar ve Fragonard reprodüksiyonları benim hayal gücüme kalmıştı. Her ne kadar çevresi boş olsa da, Londa o akşam dudaklarındaki mor pembe rujla ve yeşil tafta gece elbisesiyle zarafetin ta kendisi olmayı tercih etmişti. Dagmar ve Teğmen Kristowski'ye gitmelerini işaret ettikten sonra bana su perilerinin maharetiyle derin ve sulu bir öpücük verdi ve sonra da açık bir alev üstünde ısıtılmakta olan bir semaverin durduğu servis masasına doğru yürüdü.

Büyük gümüş kupayı göstererek, "Meyve suyunu hiç sıcak içtin mi, sevgilim?" diye sordu. "Dagmar tavsiye ediyordu, ben de birlikte deneriz dedim." Tıpayı açarak siyah seramik bardağı Proserpina'nın buharlı suyuyla doldurdu. "Elbette daha önce bir araya gelebileceğimizi umuyordum, ama her şey çok çılgınca ilerliyor ve daha da fazla kargaşa çıkacak."

"İlk iki yayınını dinledim. Sanırım Barbarlara ilahî adalet vermekle inanılmaz derecede dâhice davrandığını düşünüyorsun..."

"Aslında dâhice değil. Sanırım zekice. Komik."

"Ama onlara açlıktan ölecekleri miktarda para vermek; bu *zalimce*."

Bana sekiz yudumluk iştah açıcı rahatlama sundu. "Çok ileri gitmiş gibi görünme riskini de alarak doğrudan konuya gireceğim. Aramızdaki bağı resmîleştirmek istiyorum."

Kalbim ters dönmüş gibi hissettim. Bağı resmîleştirmek mi? Neyi ima ediyordu? Doğrudan Kaptan Pittinger'ın kabinine giderek bizi evlendirmesini mi isteyecektik? Kafamda garip bir evlilik tablosu canlandı: Londa'yla birlikte *Yeni Titanik*'in efendisinin önünde durmuştuk. Fıçı çocuğumun üstünde gece elbisesi vardı ve damadı da eskiden bir plütokrata ait olan üç parçalık İtalyan bir takım elbisesi giymişti ve Dagmar ve Teğmen Kristowski de bizi pirinç yağmuruna tutmayı bekliyordu. Böyle bir birleşme herhangi bir şekilde mantıklı olabilir miydi? Londa'yla evlenmek bana bir çeşit psikolojik güç mü verecekti? EB Operasyonu'nu sonlandırmasını sağlayacak Splanx benzeri bir güç örneğin?

"Benim değerli ve imkânsız su perim," iç geçirdim. "Benim sonsuz öfkeli hava perim."

Londa bana sanki Çince konuşmaya başlamışım gibi baktı. "Senin için çıldırıyorum, Mason ama şu anki konumuz bu değil. Şu anda Barbarları düzeltmemiz gerekiyor."

"*Bağımızdan* bahsettin."

"Doğru. Ambrose ve Sabacthani, kadın düşmanlarına ve teokratlara karşı." Tıpayı açtı ve ikinci bir bardak daha doldurdu. "Ah, *şimdi* anladım; sen *başka* tür bir bağdan bahsediyordun: Sythia ve Thales, gizli kumsallarında yuvarlanırken." Ses tonu, sanki sevişmemiz zamanın ve mekânın ötesindeki başka bir efsanevi âlemde gerçekleşmiş gibi özlem doluydu."İnan bana, Mason, o günü düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor ve eğer sana iyi niyetimle ilgili daha fazla ipucu verdiyse bu daha da iyi."

O an elimdeki kupayı üstünde parçalamak istedim. "Yani benimle seviştiğin için bu kaçırma saçmalığına alet olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"EB Operasyonu'nun sakıncalı bulduğun yönleri üzerinde durmamamızı öneriyorum. Çoğunluğun iyiliğine odaklanalım."

"Sana kendi sözlerini hatırlatabilir miyim? *Çoğunluğun iyiliği diye bir şey yoktur.*"

"O Jeanne d'Arc'ın repliği."

"Ama Londa Sabacthani tarafından yazılmış."

"Meyve suyun soğumuş. Biraz alsana. Kendini çok daha iyi hissedersin."

Büyük bir yudum aldıktan sonra, "Sana gerçeği söyleyeyim mi? Bir an için Kaptan Pittinger'ın bizi evlendirmesini istediğini sandım."

Londa'nın suratına yerleşen şaşkınlık daha da derinleşti; sanki dudaklarımdan artık Çince değil de yaban arısı dilinde sözcükler süzülüyordu. Meyve suyunu yudumladı, sonra yazı masasına doğru yürüdü. Masa tipik bir *Yeni Titanik* mobilyasıydı; o kadar zarif duruyordu ki, sanki üzerinde sadece gazeller yazılabilirdi ve bir fatura yazdığınız anda toza dönüşüverecekti. En üstteki çekmeceyi açarak var olmayan ergenlik öncesi dönemiyle ilgili hayali hikâyesini çıkardı. "Faustino'dan sadece iki hatırayı yanıma aldım: Mercana Tapınma ve bu acayip ve ilgi çekici cilt." *Londa Kitabı*'nı elime verdi; kahverengi cildi eski bir ayakkabı gibi aşınmıştı. "Bunu hayatımdan anekdotlar yazmak için kullanıyorum. Hikâyenin bir noktasında, kurgu gerçeğe dönüyor. En sondaki yazıya bir bak."

Mumkat molekülleri kan dolaşımımda gezinirken, Londa'nın dediğini yaptım. Söylediği sayfada yaklaşık altmış sözcük vardı ve o kadar kusurlu bir senaryoyla bir araya gelmişlerdi ki, onu Proserpina'nın etkisi altındayken yazmış olabileceğini düşündüm.

Bugün yardımcı vicdanımla ofisimde meyve suyu içtik. Konuşmaya başlamamızdan kısa bir süre sonra Yeni Titanik'te şu anda gerçekleşmekte olan büyük sosyal adalet deneyini tamamen desteklediğini söyledi. Hatta bunu kanıtlamak için bu yazıyı imzalamayı bile teklif etti ki en alttaki "Mason Ambrose" bunu göstermektedir.

Yeniden dolaba uzandı ve bir dolmakalem aldı; hakiki bir Montblanc, büyük olasılıkla elitizm süitini boşaltırken kalmasına izin verdiği tek aristokratik şey bu kalemdi. "Senin onayına ihtiyacım var," dedi ve kalemi avucuma bastırdı. "Bu çok önemli."

Nektar beynimi yıkayarak, sahte bir dinginlik hissi verdi, ama hissin tadına varamayacak kadar gergindim. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin."

Süslü kalemi bir çıngıraklı yılan gibi görerek, "Hayır," dedim.

"Her zamanki gibi filozofsun. Her zamanki gibi karşı çıkıyorsun. Pekala Sokrates, bunu bir düşün. Uzun uzun düşün. Akşam daha yeni başladı."

"Bunu çoktan düşündüm."

"Tek istediğim lanet bir imza."

Kalemi fırlattım.

"Sana *yalvarmam* gerekiyor, değil mi?" dedi.

"Hayır, gemiyi ilerleterek Brigantine'e gitmeniz ve esirleri serbest bırakmanız gerekiyor. Eğer Donya burada olsaydı, o da aynısını söylerdi. Yolly de öyle. Ve hatta Edwina bile."

Londa'nın bakışları karanlıklaştı ve derinleşti; gözleri tıpkı şövalye miğferindeki yarıklar gibi görünüyordu. Biraz meyve suyu içti, günlüğünü eline aldı ve geniş kapsamlı ve destansı bir etkisi olan bir eleştiri yaptı. Ralph Gittikac ve yandaşlarının kendi hallerine bırakılsalar, gezegeni zehirli bir çöp yığınına çevireceklerini iddia etti. Eğer Enoch Anthem ve tarikat üyeleri çağın ruhunu ele geçirselerdi, hayat fakir, sağlıksız, gey, pigmentli ya da kadın olarak doğan Amerikalılar için çok daha korkunç bir hal alacaktı. Pielmeister ve türevleri İsa Birliği'ni oluşturmayı tamamladığında, insanlığın üstüne herhangi bir rönesansla geri döndürülemeyecek bir karanlık çağ çökecekti.

"Unutmuşum, Londa, havariler Dağ Söylevi'ne ne tarz silahlar getirmişti? Hatırladığım kadarıyla Markos, Browning taramalı tüfekleri olduğunu söylüyordu, ama Matta AK-47'lerden bahsediyordu."

"Düşmanım haline gelme, Mason. Yeterince düşmanım var."

Hızlı, aralıksız hareketlerle, *Londa Kitabı*'nın son sayfasını yırttım ve semaverin altındaki ateşe tuttum. Londa irkildi, ama hareket etmedi. Elimi çektim ve yanan sayfayı bıraktım. Ateşle yanarak kül haline geldi ve yere düşerek kendini yok etti.

"Yuhanna, İyi Samiriyeli'nin efsanevi iyiliğini, İsa onu yakıcı güneşte bir incir ağacına bağladıktan sonra edindiğini anlatır," dedim.

"Sen bildiğin gibi devam et. Biz sevgili olmayacağız. Biz dost olmayacağız. Biz büyük savaşta aynı tarafta savaşan yandaşlar olmayacağız."

"Ama Luka'nın uyarlamasında değişimi biraz daha uzun sürer."

"Ben ona kadar saymadan ofisimi kibarca terk et. Bir... iki..."

Kapıya doğru uzun adımlarla ilerledim. "İsa, Samiriyeli'yi önce altı aylığına bir zindana kapatır, sonra onu bir kamçıyla döver."

"Üç.... dört..."

"Sonunda Samiriyeli merhametli biri olana kadar."

"Beş... Altı..."

Yediye gelmeden odadan çıktım.

ARTIK BÜYÜK AYRILIK YAŞANDIĞINA GÖRE, ki bu benim için ızdırap verici olsa da İsis, Horus, Thoth ve diğer antik tanrıların mutlak perspektifine göre kesinlikle kaçınılmazdı, Londa'nın acilen titiz bir öc alacağını sandım. Benim oda servisi ayrıcalıklarımı iptal edişini ve birinci sınıf yolculara hizmet eden Barbarlara katılmamı emredişini hayal ettim. Yine de özel pozisyonum devam ediyordu; ama

Londa'nın güvenlik kuvvetlerine bana artık güvenemeyeceklerini söylediği açıktı.

Teğmen Kristowski, "Bu beni ilgilendirmez, efendim, ama duyduğuma göre Dr. Sabacthani'yle aranız açılmış," dedi.

"Doğru," dedim.

"Ne yaptınız da gücendirdiniz onu?"

"Ona kendi sözlerini tekrarladım."

Teğmen Kristowski, "Ben de aynısını erkek arkadaşıma yapardım," dedi. "Bu yüzden ayrıldık. Eminim Dr. Sabacthani sizden nefret etmiyordur? Siz ondan nefret ediyor musunuz?"

"Hayır."

"Bence, bayım, siz ona âşıksınız."

"Olabilir."

"Siz filozoflar her şeyi olduğundan daha karmaşık bir hale getirmeyi seviyorsunuz, öyle değil mi? Eğer düşünmeye biraz ara vermek isteyecek olursanız, C güvertesindeki atış talim alanımızı ziyaret edin. Size bir Galil'i nasıl kullanacağınızı gösteririm."

Yolculuğun ikinci haftası boyunca, gemi otuz üç ve otuz beşinci paraleller arasında amaçsızca dolanırken ben de A ve B güvertelerinde görevlerini yerine getiren kurban ve zalimlerin davranışlarını sistematik bir şekilde analiz ederek bir çeşit antropolojik inceleme gerçekleştirdim. Üç düzine eski üçüncü sınıf yolcunun yanında yerel elit tabakamız arasında on dokuz garson, yirmi bir gündelikçi ve – kazan dairesinde kömürleri yükleme görevinde olmadıklarında– on beş kazancı da bulunmaktaydı. Anladığım kadarıyla tüm sonradan görme popülasyonumuz küstahlık yapmayı çoktan öğrenmişti. Bir şey istemeden önce birinci sınıf yolcular genelde esir plütokratın ismini söylüyordu: Bu bilgiyi edinmek çok kolaydı, zira Binbaşı

Powers'ın emri üzerine tüm Barbarların isimleri pijama ceplerine silinmez kalemlerle yazılmıştı.

"Albert, eski dostum, saat dörtte birinci sınıf kordonuna yine istiridye ve bira istiyorum."

"Enoch, bu martini bardağı boş görünüyor ki böyle bir durumda onu hemen doldurmuş olman gerekiyordu."

"Quentin, acaba kütüphaneye giderek bana bir Tom Clancy romanı getirme zahmetine girebilir misin?"

"Donald, bir işe yara da eşinin hırkasını odamdan al."

"Felix, adamım, duyduğumuza göre Café Parisien'e yeni kruvasanlar gelmiş. Bana beş dakika içinde bir düzine getirirsen sana bir lukre ödül vereceğim."

George Bernard Shaw gibi samimi bir ılımlı Sosyalist'in Londa'nın deli sosyal mühendislik deneyini nasıl karşılayacağını merak ettim. Büyük olasılıkla bunu onaylamazdı. *Pygmalion*'da sınıf sisteminin keyfi ve doğa dışı olduğunu iddia etmek ayrı, fakir Amerikalı, İngiltereli ve Avrupalı işçilerin eline fırsat geçtiğinde Henry Higgins kadar zorba egomanyaklar haline gelmesi ayrı bir şeydi.

Hem kişisel araştırmalarım hem de Marnie Kristowski'yle yaptığım konuşmalardan edindiğim bilgiler sayesinde Barbarların kafalarının içinde neler döndüğü hususunda oldukça mantıklı fikirlerim vardı. Eski yaşamlarındaki gibi para konusu hâlâ zihinlerini kurcalamaktaydı, ama asıl takıntı konuları dağlar kadar para kazanmaktan, eczaneden diş macunu ve marketten tuvalet kâğıdı almaya dönüşmüştü, zira günde beş lukrelik bir kazanç –haftada otuz beş lukre– Yeni Titanik'te pek de işe yaramıyordu. Londa'nın son emriyle bir somun ekmek otuz lukreye, çeyrek litrelik süt kırk lukreye ve bir kutu kuru üzümse seksen lukreye çıkmıştı. Eğer evrensel sağlık sigortasını kaldırırsa olacakları düşündüğümde tüylerim diken diken oldu. Eczacıda da

aynı aşırılıkta bir fiyat uygulaması yapacağına şüphe yoktu ki bu da ünlü ahlaki ikilemi ortaya çıkaracaktı.

Esirlerimizin Büyük Salon'da ve yanındaki mutfakta çalışmalarını izlemek de oldukça acı verici ve eğlendiriciydi. Rehinelerin görevleri mekân düzenini ayarlamak, siparişleri almak, yemek servisini yapmak, masaları toplamak ve bulaşıkları yıkamaktı. Birinci sınıf yolcularımız alt sınıftakilere merhamet göstermiyordu. Plütokratlara "garson" ve "uşak" diye sesleniyorlardı; uzun şarap listelerini ezberlemelerini talep ediyorlar, yemeklerin yarısını geri gönderiyorlar ve dolar, paunt ve avro cinsinden işe yaramaz bahşişler bırakıyorlardı. Her yemeğin sonunda, daha kinci sonradan görmeler tabaklarını yemek mumlarıyla ısıtarak, Barbarların pişirilmiş sombalığı ve kaplanmış böbrek tartlarını kazımak için saatler harcamasını garantiliyorlardı.

Odalarının bakımına gelince; birinci sınıf yolcularımız uşaklarından en yüksek standartları talep ediyorlardı. Her gün görevleri olsa da olmasa da plütokratlar kendi sorumlu oldukları odaların halılarını vakumluyor, mobilyaların tozunu alıyor, tuvaleti dezenfekte ediyor, örtüleri yıkıyor, mazgalları temizliyor, perdeleri yıkıyor, yatakları yapıyor ve ceket ve pantolonları çıkardıktan sonra –ki bunların çoğunluğu bir zamanlar plütokratlara aitti– tiftiklerini temizliyordu. Sonradan görmelerimiz kısa bir süre sonra detay hastası haline geldi. Çarşaf değiştirmeyi ya da yastıkta çikolata bırakmayı ihmal eden G güvertelilerin vay haline.

Londa, Barbarların Southampton'dan ayrılmadan önce sahip oldukları devasa para miktarını ilan etmekten ayrı bir zevk alıyordu. Macro-Mart fenomeninin arkasındaki dâhi çocuk olan üçüncü sınıf yolcusu Gary Pons yılda net beş milyon kazanıyordu ki bu da çalışanlarının ortalama kazancının üç yüz katından fazlaydı. Birçok hazır yemek imparatorluğunun CEO'su Sheila Portman'ın yıllık maaşı Grab-a-Crab adlı restoranının yerlerini temizleyen iş-

çilerinkinin iki yüz katına eşitti. Doğaüstü bir kâr oranı olan Prester Ecza Laboratuvarları'nın sahibi Morris Hampton son yıllarda işe yaramaz dört erkek kardeşine birer özel yat alacak kadar fazla paraya sahip olmuştu.

Londa *Sonuncu İlk Olacak*'ın özellikle yakıcı bir uyarlamasını bitirdiğinde, "Bunu ona bakarak anlayamazsınız, zira o fiziksel açıdan küçük bir delikanlıya benziyor," dedi, "ama Blue Château Otelleri'nin ardındaki ışık Frank Diffring'in, o örnek otellerde yatağını değiştirmesi için tuttuğu kadınlardan dokuz yüz kat daha değerli olduğu ortaya çıktı."

Haftada otuz beş lukre. Ve sanki bu yeterince acınası değilmiş gibi, Londa mutsuz topluluğumuzda bir enflasyon oluşturdu, böylece plütokratlarımızın yeni ortaya çıkmış olan, diş macunu ve tuvalet kâğıdı için akıllıca bütçe ayırma yetenekleri de bir işe yaramamaya başladı. O andan sonra uğraşları, Büyük Salon'un zemininden topladıkları çalı fasülyelerini, sonradan görmelerin tabaklarındaki yemeklerin artıklarından buldukları ekmek kırıntılarını ve çöp kovalarından aldıkları elma çekirdeklerini de ekledikleri tofu ve pirinçten oluşan yetersiz besin kaynaklarıyla günü kurtarmak haline geldi. Kısacası, *Yeni Titanik*'te düşük dereceli bir açlık hâkimdi; Londa'nın su üstündeki kıyametinin ikinci atlısı. Gerçi söz konusu işe yaramaz süvari Barbarları çiğneyecek miydi yoksa ruhlarını yeniden bir araya mı getirecekti, hiçbir fikrim yoktu.

BİRÇOK ZEKİ FİLOZOF GİBİ –ve daha kişisel ifade edecek olursak, doktorasını almayı başaramamış, birçok ortalama filozof gibi– ben de hep uykusuzluk sorunu çekmişimdir. *Yeni Titanik*'teki yolculuğum boyunca bu durum tehlikeli bir sıklıkta cereyan etti. Genelde sabah beş gibi uykusuzluğumun devam edeceğine emin olarak uyanıyor ve açık güverteye çıkıyordum. Sonraki doksan dakika boyunca pruva

direğinin çevresinde kafam dik, Büyük Ayı, Kraliçe Takımyıldızı ve Avcı Takımyıldızına yoğunlaşarak daireler çiziyordum. Okyanusun ortasından bakıldığında yıldızların ne kadar net göründüğü hususundaki büyülenmişliğim asla sona ermeyecek. Her bir yıldız Tanrı'nın evrim sırasında meleklere ders verirken kullandığı lazer kadar keskin ve parlaktı. Sonunda takımyıldızlar ortadan kayboluyordu ve hayranlıkla karışık bir saygıyla doğmakta olan güneşi selamlıyordum –artık Sinuhe değildim, ama Mısırlı'dan başka bir karakterdim: Kendini ulu ve ışıltılı Aton'un oyma resmi önünde yere atan monoteist firavun IV. Amenhotep'tim– ki bunun sonrasında üstüme hoş bir uyuşukluk çöküyordu ve Londa'nın her zamanki saat dokuz yayını beni rüyalarımdan almadan önce kabinime dönerek biraz uzanıyordum.

Yeni Titanik'te geçirdiğim otuzuncu günün sabahında ibadet sonrası uykum, *Sonuncu İlk Olacak*'ın özellikle rahatsız edici bir bölümüyle sona erdi. Londa, o güne kadar rehinelerin performansından duyduğu "yoğun hayalkırıklığını" dile getiriyordu. Ofisine çok sayıda şikâyet gelmişti: kristalde leke, masa örtülerinde kirler, kötü dikilmiş çoraplar, iyi parlatılmamış ayakkabılar, tertemiz olmakla alakası olmayan tuvaletler. Ama G güvertesindeki yolcularımızın yarısının işini kaybetmek üzere olmasının asıl nedeni yetersizlikleri değildi. Asıl belirleyici faktör, zorlu bir ekonomik gereksinimdi. Kamaralara ve Büyük Salon'a hizmet vermeleri için işe aldığımız kişilerin fazlalığı ne kadar azalırsa, seyahatin kârı o kadar fazla olurdu.

"Küçültmeye gitmek deyimi dinleyicilerime oldukça tanıdık gelen bir tabirdir; özellikle de Aries Atletik Giyim'in başkanı Corbin Thorndike'a ve Beyond Style'ın kurucusu Barry Nelligan ve Ultra Office'in CEO'su Wilbur Conant'a ve General Heuristics'in yönetim kurulu başkanı Alexander Lerner'a. Eski şirket başkanlığı işlerinizde, iki yüz otuz dört bin kişinin işini Asya ve Latin Amerika'daki zalimce

işletilen fabrikalara devrettiniz. Ama beni dinleyin, evrenin efendileri. *Yeni Titanik* cömert bir gemidir. Yüz G-güvertesi sakininin işinden kesinti yaptığımızda, kimse diğerlerinden fakir kalmayacak, zira merhamet ederek tüm kazan dairesi işçilerimizi emekli edip, günde dört lukreye işlerini size sunmaya karar verdik. Doğru, kazan dairesi oldukça zor bir yer; aslında sizin şirketleriniz için çalışan fabrikalara çok benziyor: uzun çalışma saatleri, pis bir hava, tehlikeli çalışma şartları, az sayıda tuvalet molası. Sıcaklık gölgede kırk üç derece. Ama en azından tam zamanlı eleman olarak işe alınacaksınız."

Konuşmasına, eski üçüncü sınıf yolcularımızı, kazan dairesine gitmeyen plütokratların çift vardiya çalışacakları hususunda temin ederek devam etti. Yani, sonradan görmelerin oda servislerinde bir azalma olacağı gibi bir korkuya kapılmalarına gerek yoktu ve Büyük Salon da bir yandan harika yemek deneyimleri yaşayacakları ve bir yandan da hizmetlilere pislik gibi davranacakları bir mekân olmaya devam edecekti.

Londa, "Birçoğunuz için yakındaki sınıf düşüşü olayı fikrinin endişe verici olduğunu düşündüm," dedi. "Ama neşenizi yerine getirecek yeni bir hikâyem var. Paralı kulisçilerin çılgın çabalarına rağmen G güvertesindeki sakinlerimize bedava sağlık sigortası hizmetimizi sürdüreceğiz. Diğer bir deyişle, ilaç şişeleriniz boşalmayacak ve eğer hastalanırsanız Yeni Titanik ilaç faturalarınızı karşılayacak."

Yeni ekonomik düzenin getirilmesinin üstünden bir hafta geçmemişti ki merak ve sıkıntı karışımı hislerim beni geminin iç kısımlarına giderek kazan dairelerindeki durumu gözlemlemeye sevk etti. Bu Danteci baskındaki Virgil'im, üst sınıflara ılık su ve onları koruyan Valkyrie'lere de soğuk bira götürme görevine yardımcı olma teklifimi memnuniyetle kabul eden Teğmen Kristowski'ydi. Yola çıkmadan önce sırt çantalarımızı plastik Polonya Suyu şişeleriyle doldurduk ve bir spor çantasının içine on iki adet Tadcaster birasıyla

dolu termos koyduk. Suyu omuzlarımıza yükledik ve geminin kıç tarafındaki yangın çıkışını andıran –gerçi bu durumda biz yangından kaçmıyorduk, bir cehennemi arıyorduk– bir seri merdiveni tırmanırken çanta ikimizin arasında tıpkı bir hamak gibi sallanmaktaydı. Yolculuğumuz boyunca en ilgi çekici ve şaşırtıcı konuda konuştuk; Londa Sabacthani. Teğmen Kristowski muhtemelen hedeflediğinden çok daha kuşkulu bir ses tonuyla kazan dairesi planıyla ilgili olarak patronunun bir bildiği olduğunu düşündüğünü söyledi ve ben de şimdiye dek bir bildiği olduğunu gösterecek bir tek şey bile görmediğimi söyledim.

En alttaki güverteye ulaştığımızda, üstümüze doğru bir sıcaklık rüzgârı geldi ve konuşmamız, sanki sıcak hava sözcüklerimizi eritmişçesine yerini sessizliğe bıraktı. Perçinlerle işlenmiş demir bir levha yolumuzu kesti. Baş muhafız isim etiketinden okuduğum kadarıyla Skeggs isminde bir Valkyrie çavuşuydu. Kadın hediye termos için o kadar fazla teşekkür etti ki, eğer yüzündeki ifade kameraya alınsaydı, Tadcaster birası için görülmemiş ikna edicilikte bir reklam olarak kullanılabilirdi.

Çavuş Skeggs termosu boşaltarak, "Bizi ziyaret etmeniz büyük bir onurdur, Bay Ambrose," dedi. "Bir şey sorabilir miyim? Erkek arkadaşıma biraz ahlaki ayar yapmam gerekiyor, merak ediyorum da; Dr. Sabacthani'yi bu hale nasıl getirebildiniz?"

"Londa öğrencim olduğunda boş bir levhaydı," dedim. "Onun hikâyesinin sizin probleminiz için yararlı olacağını pek sanmıyorum."

"Douglas'ı tanımıyorsunuz."

"O bir *tabula rasa* değil; bundan emin olabilirsiniz."

Çavuş Skeggs, "Olabilir," dedi. "Yine de, siz ne *yaptınız*?"

"Tiyatro egzersizleriyle başlamıştık," dedim. "Arama motorunda 'Lawrence Kohlberg'i ve 'ahlaki ikilemler'i arat. K-o-h-l-b-e-r-g."

"Deneyeceğim."

"Son olarak da İsa'yı oynadık. Dağ Söylevi'ne dikkat edin. Amatörlere uygun değildir."

"Anladım. Teşekkür ederim. Tüm bunlar lanet bir okyanus gemisini kaçırmaktan çok daha kolay görünüyor."

Muhafız duvardaki bir düğmeye dokunduğunda, su geçirmez kapı gıcırdayarak bir kale kapısı gibi yukarı kalktı. Teğmen Kristowski'yle birlikte kapıdan geçtik. Birinci kazan odasında renksiz buharların helezonik kıvrımlarıyla çevrelenmiş sekiz devasa yatay silindir vardı. Her bir silindirle bir Barbar ekibi sürekli olarak ilgilenmek zorundaydı. İlk üye fırının kapısını açıp ateşe kürek kürek kömür atmaktan, ikinci üye fayrap kapağından konulan demir mızrakla yanmakta olan yakıtı canlandırmaktan ve üçüncü üyeyse el arabasıyla yığından taş kömürü alarak yandaki ambarı doldurmaktan sorumluydu. Görüntü beni dehşete düşürdü. Bir dakika boyunca öylece durup onları izledim. Gözlerim ışıktan kamaştı, kulaklarım ocağın seslerinden dolayı zonklamaya başladı ve korkunç kızıl sıcaklığın dalgaları zihnimi Themisopolis'in alevler içinde yok oluş anına götürdü. Teğmenle birlikte odayı incelemeye başladık. Çalışanların arasında tıpkı Ben-Hur ve beraberindeki kürek mahkûmlarına yardım eden ikinci lig melekleri gibi geziniyorduk. İlk müşterim tombul Wilbur Conant'tı –ismi terden sırılsıklam olmuş pijamasında yazıyordu– ve adam yumuşak yüz hatları ve katı ifadesiyle, karanlık yönü açığa çıkmış bir oyuncak ayıyı andırıyordu. Ultra Office'in CEO'su suyunu aldıktan sonra küreğini indirdi, başlığını tek bir bilek hareketiyle çıkardı ve tüm şişeyi uzun bir yudumda içti.

"Seni ilk geceden hatırlıyorum, o lezbiyen kaltaklar herkesi dışarıdaki Büyük Salon'da topladığında sen de oradaydın." Conant dilini dudaklarında dolaştırarak kalan yudumları yaladı. Göğsünde

duman ve kömür tozu lekeleri vardı. "Söyleyin, Bay Ahlak Danışmanı, hepimizi bu berbat yere mahkûm etmenin neresi *ahlaklı*?"

"Dr. Sabacthani hayata yeni bir bakış açısı geliştirmenizi istiyor," diye cevap verdim.

"Öyle mi? Sana bir şey söyleyeyim. Çoğunlukla yorgunluktan ölüyorum ve de açım ve siz gelene kadar susuzluktan ölüyordum. Bu şartlar altında nasıl olacak da herhangi bir *düşünce* faaliyeti gerçekleştireceğim?"

"Sizi anlıyorum."

"Ben bir canavar değilim, Bay Ambrose. Hindistan'da yetimlere yardımcı oldum. United Way'e bağış yaptım. Beni siz de Dr. Sabacthani de tanımıyorsunuz."

Wilbur Conant'ı, Dr. Sabacthani'nin onun bir canavar olduğunu düşünmediği hususunda temin ettim. Sadece kötü çalışma şartları olan yasal kölelik işlerini yürüten açgözlü bir zalim olduğunu düşündüğünü söyledim. Tabii bu karakterizasyonun da hiç hoşuna gitmediği ortadaydı. Cevap olarak kaşlarını çattı ve "sömürü" tabirinin abartıldığını söyledi.

Bir sonraki susamış plütokratım Beyond Style'ın dinamik yöneticisi Barry Nelligan'dı. Adam üç kere *Fortune*'un kapağında çıkmıştı. Robert Redford'a acayip benzeyen, atletik bir adamdı ve mızrağını fayrap kapağından sanatsal bir şekilde itiyor gibi görünüyordu. Nelligan, bana su için teşekkür ettikten sonra alnındaki teri sildi ve, "Londa Sabacthani'ye bir mesajım var. Müvekkilinize söyleyin, onu affediyorum, çünkü o ne yaptığını bilmiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" dedi.

"Sanırım dokundurmanızı anladım."

"İsa'nın çarmıha gerilmesi, değil mi?"

"Korkarım Dr. Sabacthani bugünlerde benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Ah, gerçekten mi? Peki ama yine de eğer bir araya gelirseniz, bana istediğini yapabileceğini, ama onu yine de affedeceğimi söyleyin."

Sonraki yarım saat boyunca Teğmen Kristowski'yle birlikte kurumuş ağızları nemlendirdik ve yanmış alınları soğuttuk. Yirmi dört amatör kazan görevlisine hizmet verdik. Çoğu durumda Barbarların anlaşılabilir hoşnutsuzluğu daha az beklenilen tepkilerle mayalanmıştı: stoacı bir şov, bir masumiyet açıklaması, bir pişmanlık patlaması, hayırseverliklerini anlatmaları ve nadiren olsa da Londa'nın günahlarını affettiklerine dair birkaç cümleden oluşan –ki bu fikre ilk olarak Barry Nelligan'da kapılmıştım– kısa bir konuşma. İyi ya da kötü, EB Operasyonu düşündüğümden daha fazla psikolojik karışıklık içeren bir deneydi.

Teğmen Kristowski, bölmenin en sonuna ulaştığımızda uzun boylu bir Valkyrie'ye yaklaştı. Kadının gri renkteki bluzu tüfeğinin yağlı metaliyle uyum içindeydi ki bu durum silahın bir tüfekten çok moda aksesuarına benzemesine neden oluyordu. Teğmen, kadına bir termos bira verdi. Muhafız termosun yarısını bir dikişte bitirdikten sonra su geçirmez kapıyı açtı.

Kapıdan geçerek yardımlarımızı ikinci kazan dairesine sunmaya başladık. Sorumluluğumda olanların yarısına geldiğimde Felix Pielmeister'ın heybetli görüntüsü buharların arasından çıkıverdi. Beline kadar çıplaktı ve oflaya puflaya el arabasını kömürle dolduruyordu. Geldiğimi görünce küreğini el arabasına yasladı ve bana yabani bir bakış attı. Eugene O'Neill'ın *Kıllı Maymun*'undaki goril suratlı kazancı Yank'in rolü için seçmelere giren birinin halini andırıyordu.

"Tekrar karşılaşacağımızı biliyordum," dedim, "ama mekânın cehennemin kendisi olacağını düşünmemiştim."

Pielmeister, "Harkness Komisyonu'nun önündeki soytarılığın rezildi," dedi. Göğsünden aşağı bir ter damlası süzüldü. Cildi ateş ve alevler yüzünden kızarmıştı; kazanlardan sürekli fışkıran serseri korlardan kaçamayacak kadar yavaş olduğu açıktı. "Ama beni ve Rahip Anthem'i Sabacthani'nin ölümünden sorumlu tutman çok daha büyük bir sorumsuzluktu."

"Sorumsuzluk. Evet. Aynı zamanda da kayıtsız ve düşüncesizceydi. Söyle bana, Anthem'le birlikte immakuloidlere emir verirken tam olarak ne söylediniz? 'Unutmayın, değerli örgüt üyelerimiz, Themisopolis dünyanın kürtaj başkentidir. Sabacthani Kız Kardeşler ölmeyi hak ediyorlar,' mı?"

Pielmeister ters bir bakış atarak küreğini eline aldı ve el arabasına biraz daha kömür koydu. Dayanılmaz derecede susuz olduğunu fark ettim ve sırt çantamı işaret ederek, "İçinde daha su var mı?" diye sorduğunda hiç şaşırmadım.

"Bir sürü. Bir tane isteyemeyecek kadar gururlu musun yoksa?"

"Hiç de değil. Gurur bir günahtır. Susamış bir adamdan suyu esirgemek de öyle."

"Hangisini istersiniz?" Sırt çantamı yere koyarak kalan yedi Poland Spring su şişesini çıkardım. "Günün seçenekleri sizin gibi inançlı bir adam için oldukça ideal. Şu şişe Meryem'in İsa Mesih'in doğum haberini alışının ardından döktüğü mutluluk gözyaşlarını içeriyor. Şu şişede Pilate'nin ellerini yıkadığı kâsenin suyu var. Ve bu şişede de Cana'daki evlilik sonrasında Şeytan'ın suya dönüştürdüğü şaraptan var."

"Bundan çok zevk alıyorsun, değil mi, Ambrose?" Pielmeister küreğini el arabasına yasladı. "Hayatının en güzel dakikalarını yaşıyorsun."

Şişenin plastik ipini çözerek, "Lütfen merakımı gider," dedim. "Lisansüstü derecesinden mahrum ettiğin ilk kişi ben miyim?"

"Bana o suyu verecek misin, vermeyecek misin?"

"Ben ilk olduğumu düşünmek isterim. Bu bir farklılık yaratırdı."

"Bir delinin yandaşısın; umarım bunun farkındasındır. Senin kadının aklını kaçırmış ve öyle ya da böyle bu gemiyi harap ederek hepimizi yok edecek."

Şişeyi Pielmeister'a fırlattım. Tek eliyle yakaladı. Kapağını açtı ve hızlıca içmeye başladı. Su içişini izlemek yerine Kantçı görevime dönerek Senatör Rupert Marbury'nin kurumuş boğazını suladım, Macro-Mart'ın sihirbazı Gary Pons'un kurumuş dilini rahatlattım ve Aries Atletik Giyim'in CEO'su Corbin Thorndike'nin yanmış bademciklerini kurtardım. Bu sırada çevremde sıcaklıkla kaynamış ve körüklenmiş her şey kıvılcımlar fışkırtıyordu. Bunlar tıpkı İsis'in rahibelerinin –Sinuhe'nin inanmadığı halde önünde eğildiği tanrılardan– içinde geleceği gördüğü mangalların çıkardığı kıvılcımları andırıyordu.

Pielmeister ne kadar iyi bir kâhindi? Mangalı ne kadar güvenilirdi? Bunu kabul etmekten nefret ediyorum, ama hepimizin kaderini görmüş olabileceğinden korktum. Londa bir şekilde *Yeni Titanik*'i dünyanın kenarına götürecek ve iki gözü açık ve iki eli dümende, motor odasına bağlanarak onlara türbinleri çalıştırıp bizi boşluğa doğru tam gaz götürmelerini emredecekti.

15. Bölüm

AĞUSTOSUN İLK PAZARIYDI, ekvator denizi Charybdian gazabıyla coşmuştu ve *Yeni Titanik* Londa'nın imparatorluğu ve oyuncağı olarak işlev gördüğü dördüncü haftasını yaşıyordu. *Sonuncu İlk Olacak*'ın en kötü bölümü geminin içinde yankılanmaya başladı. Yayın tavandan, bir gölü sterilize eden asit yağmuru gibi inmeye başladığında kamaramda oturmuş, gürültülü fırtınayı umursamadan oda servisinin getirdiği kahvemi yudumluyordum. Yine programın sesini yastığımla bastırmaya çalıştım, ama sonra Londa'nın o gün verdiği habere odaklandım. Barbarların tedavilerinin bir sonraki aşamasında neler yaşayacağını dokunaklı bir şekilde anlatıyordu.

"Evet, evrenin efendileri, sonunda ışığı görüyoruz. Artık aranızdaki bazı açık görüşlü düşünürlerin çevreyle ilgili yasaların birçok parçasını mahvetmek ve kesmek için ABD Meclisi'ne kabul ettirdiği argümanları kabul edeceğiz. Sizden bahsediyorum, Beyaz Saray Hava ve Su Kalitesi Girişim Başkanı Clarence Garmond ve sizden, yorulmak bilmeyen Elektrik Şirketlerini Büyütme lobicisi Robert Arnold ve sizden bahsediyorum petrol endüstrisinin çalışkan pezevengi Senatör Chad Wintergreen."

"Pezevenk" sözcüğünü adi bir trompet melodisiyle vurguladılar, ama Barbarlar büyük olasılıkla ses mühendisinin dehasını takdir edemeyecek kadar aç ve yorgundu.

Trompet sesi azalırken Londa, "Ve böylece *Yeni Titanik*'ten çevresel aşırıcılığı defetmeye karar verdik," diye devam etti. "Şimdiye dek bacalarımızdan çıkan dumanları toplayarak G güvertesine göndermemizi yasaklamış olan regülasyonları sistematik bir şekilde feshedeceğiz."

Mideme bir ağrı girdi. Okuma koltuğuma yaslanarak kolçaklara tutundum.

Londa, "Bay Garmond, Arnold ve Wintergreen'in kurşun, civa, sülfürdioksit ve karbondioksidin yaşam alanlarına girişine karşı çıkmayacağından eminiz," diye devam etti. "Sonuçta, ekofetişizme karşı yürüttükleri kampanyalarda ağır metaller ve hidrokarbonların insan sağlığı üzerinde uzun süreli bir etkisi olmadığını kanıtlayan bir yığın bilimsel sağcı veri bulmayı başarmışlardı. Elbette aranızda akciğer problemleri olanların semptomları biraz büyüyebilir, ama eminim kârlı bir yolculuk adına bu tarz rahatsızlıklar yaşamaya hazırlıklısınızdır."

Sandalyemden ayağa fırlayarak, hoparlöre bakmaya başladım. Ruhani destekçisini duymuş Jeanne d'Arc kadar şaşkınlık içindeydim.

"Bir şeyden emin olabiliriz. Havalandırma girişimi dünyaya yayıldığında, bir sürü kendini beğenmiş doktor panik içinde seslerini duyurarak üçüncü atlı olan Veba'nın *Yeni Titanik* içinde dörtnala gideceğini öngörecek."

Ses mühendisinin ustalığı sayesinde Londa'nın atlılar ve bulaşıcı hastalıklarla ilgili tasvirine gürleyen nal sesleri eşlik ediyordu.

"Ama o kendini beğenmiş doktorlar haklı olsa bile, endişelenmenize gerek yok, zira yine bedava ilaç hizmetimizden yararlana-

biliyorsunuz. Gerçekten de o G güvertesi vatandaşları *Endicott ve* Marbury'nin bir zamanlar diğer senatörleri evrensel sağlık sigortasını baltalamaya ikna etmeye ilişkin yazılı görüşlerini değerlendirmeye *başladık.* Ama yerinizde olsam endişelenmezdim. Tanrı size yardımcı olacaktır."

Mühendis, *Rocky* şarkısının sesini azalttı.

"Rüya Gemisi'nde bir akciğer hastalığı salgını mı yayılacak? *Yeni Titanik* yönetimi üçüncü sınıf vatandaşlarını toplumsallaştırılmış ilaçlarla desteklemeye devam edecek mi? Bu soruların cevaplarını öğrenmek ya da en azından soruların bir tekrarını duymak için yarınki programımızı kaçırmayın!"

Kan basıncım yükselmiş, sinirden küplere binmiş bir halde kamaramdan çıktım ve D güvertesi koridorlarından, Minotauros'dan kaçan bir genç kız edasıyla geçtim. Güverte merdivenlerini tırmanarak geminin kıç tarafına ulaştım ve görevdeki memurun hoşnutsuzluğunu daha da artırarak kaptan köşkünün yanından hızla ilerledim. Bir New Jersey gece kulübü koruması boyutlarında ve tavrındaki bir Valkyrie iletişim kulübesiyle arama geçti. Kulübenin kapısı Barbarların ve öfkeli süperegoların potansiyel izinsiz girişlerine karşı sıkıca kapatılmıştı.

"Dr. Sabacthani sizin gelebileceğinizi düşünmüştü," diyerek Uzi silahını yüzüme doğrulttu.

Kulübeye doğru, "Beni dinle, Londa!" diye bağırdım. "Buna bir son ver ve vazgeç! G güvertesine zehirli dumanlar verilmeyecek!"

Jersey koruması kalın, inatçı parmaklarını koluma doladı.

"Duman yok, Londa!" diye yineledim. "Tüm dünya sana düşman olacak!"

Durumun adi komedisine kıkırdarken -Kas yığını bir Valkyrie'nin demir gücünü kırmaya çalışan sırık gibi bir neo Darwinist- koruma

beni kaba bir tavırla odama kadar götürdü. Beni okuma sandalyeme oturttu, inançlı bir Sabacthani yandaşının delici bakışlarını üstüme dikti ve Londa'nın güvenlik güçlerinin karakteristik, hürmetkâr, banal el hareketlerinden birini sergiledi.

"Anlaman gereken şey," dedi, "Dame Kişot'un yaptığı her şeyin arkasında iyi bir gerekçe olduğu."

Koruma odadan dışarı ağır adımlarla çıkarak beni etik açıdan affedilemez bir öğleden sonrayı Guinness içerek ve tabak tabak ızgara ıstakoz yiyerek geçirmem üzere yalnız bıraktı.

Londa'nın radyo gösterisinin bir sonraki bölümü bundan daha az dehşete düşürücü değildi. Duman verme girişiminin ilk gününde astım krizleri geçirmiş olan G güvertesi sakinlerini isim isim saydı. Bir kez daha iletişim kulübesine giderek koruma beni uzaklaştırana kadar Londa'ya doğru tüm öfkemi haykırdım. Yirmi dört saat sonra Dame Kişot'un amfizem oranının dumanı salma rejimi altında nasıl yükseldiğini anlatan bir yayınını dinlememin ardından aynı haftada üçüncü kere kaptan köşküne çıkarak yararsız itirazlarımı bağırarak dile getirdim.

Korumanın beni odama tekrar geri götürmesinin kısa bir süre sonrasında mahkeme karşısında Londa'ya karşı şahitlik yapmak zorunda kalabileceğim bir günün gelebileceğini fark ettim. Bu fırsata balıklama mı atlayacaktım? Onu korkuyla ve titreyerek mi karşılayacaktım? Ne olursa olsun Kantçı görevim belliydi. Bir oksijen aygıtı alıp duman girişimini kendim gözlemlemeliydim.

Her zamanki gibi Teğmen Kristowski yardımıma yetişti -rehinelerin meskenini ziyaret etmemin asıl amacını ona söylemedim, bunun yerine onların son çilesini çok merak ettiğimi söyledim- ve sonraki sabah bir gaz maskesi, regülatör ve oksijen tüpü giymiş bir halde kapımda beliriverdi. Yaverime teşekkür ederek onları üstüme taktım ve G güvertesine indim. Plütokratların alanına girdiğimde

kendimi bir anda ısıtıcı borular, PVC çubuklar, vakum yıkayıcı tüpler ve ateş hortumlarıyla dolu bir alanda buldum. Tüm bu aygıtlar koridorları geminin dumanıyla doldurmak için dikkatlice seçilmişlerdi. Aynı şekilde oksijen ekipmanıyla donatılmış yarım düzine Valkyrie söz konusu adice inşa edilmiş işkence aygıtının başında duruyorlardı. Hava görünür bir şekilde kirliydi, bir ekim ayı gibi soluktu, eyaletler arası 80. otoyolun tüm dumanlarının bir araya gelmesinden oluşan bir görüntüyü andıran korkunç ve zehirli bir görüntüsü vardı. Notlar almaya gerek yoktu, zira o an koridorlarda gezinen Barbarların yaşadığı sefaleti, gözlerinden akan yaşları, bronşlarından gelen hırıltıları, öksürük krizleri yüzünden acıyan diyaframlarını nasıl unutabilirdim ki?

Oksijen ekipmanını kamarama götürdüm ve C güvertesinin revirini bularak Howard Fletcher, DR yazan bir kapıdan içeri davetsizce girdim. Teni bir keçi peyniri kadar solgun, uzun ince bir adam olan Dr. Fletcher, üstünde bir adamın ciğerlerinin ve kaburga kemiklerinin elektromanyetik ışıklarla incelendiği dikey bir ışıklı masanın önünde duruyordu. Kendimi "Dr. Sabacthani'nin eskiden dostu ve şimdi karşısında olan biri" olarak tanıttım.

Dr. Fletcher, "Dost kısmıyla ilgili söylediklerinize inanıyorum," dedi ve beni Harkness komite oturumlarının televizyon uyarlamasından hatırladığını söyledi. "Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar ona ahlak felsefesi dersleri vermişsiniz."

"Üstünden asırlar geçti. İnanın bana, onu mahkeme koltuğuna oturttuklarında büyük bir memnuniyetle şahit koltuğunda oturuyor olacağım."

"Tanrım, Ambrose, onu *şu anda* ihbar etmen gerekiyor. Onu onun kendi *lanet suratına* ihbar etmelisin."

Londa'nın beni kendinden uzak tuttuğunu söyledim. "Bunun çok da önemi yok," diye aceleyle ekledim, zira son günlerde kendisinden

başka kimseyi dinlemiyordu ve geçmişte de beni dinlemediği çok olmuştu. Nefes altından fısıldayarak göğüs röntgenini incelemeye devam etti, ama bir saniye sonra gözlerime bakarak benimle görüşmek için beş dakikasını ayırabileceğini söyledi.

Müteakip konuşmamızda, doktor duman girişiminin bir sonucu olarak artık elemanlarının rehinelerden günlük kan örnekleri almak zorunda olduklarını söyledi. Eğer herhangi bir üçüncü sınıf aristokrat kurşun kirlenmesi ya da civa zehirlenmesi semptomu taşıyorsa, ona bir şelasyon terapisi yapmaya hazırlıklıydı, ama o ana dek hiçbirinde ağır metal çıkmamıştı.

Dr. Fletcher, "Ki bu G güvertesinde olanlardan dolayı mutlu olduğum anlamına gelmez," dedi. "Gemiye daha önceden var olan bir akciğer sorunuyla gelen herkes kötüye gidiyor. Dün beş adet astım hastasını tedavi ettim. Bu sabah dört amfizem vakası, ayrıca bir adet toz hastalığını andıran vakayla karşılaştım."

Bana zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Şahitliğimin "o kaltağı hayatının sonuna kadar hapse attırabileceğini" umduğunu söyleyerek, sonra da benimle ilgili olarak beklediğim türden bir izlenime sahip olduğunu belli eden bir tavırla, "Söyleyin, daha önce kimlere ahlak dersi verdiniz? Richard Nixon? Usame bin Ladin?" diye sordu.

Çenemi, kulaklarımı çınlatacak kadar sıktım ve beni günün ikinci büyük rezaletinin beklemekte olduğu D güvertesine döndüm. Koridorda Binbaşı Powers durmaktaydı. Beli Dodge Şehri mareşalinin kılıflı cephaneliğini andıran bir hizmet kemeriyle bağlanmıştı ve kısa bir süre önce kamaramı bir hapis hücresine dönüştürmeyi bitirdiğini fark ettim. Kapıya çubuk çelikler ve iki-dörtlük çiviler takılmıştı ve tokmak yerine asma kilitle donatılmış bir dış sürgü vardı.

"Lanet olsun," dedim.

Binbaşı kapıyı açtı ve tornavidasıyla içeriyi işaret etti. "Belki G güvertesindeki o dumanlı ağıllardan birini tercih ederdin?"

"Londa'ya çok büyük bir hata yapmakta olduğunu söyleyin."

"Ne tesadüf; o da sana aynı mesajı iletmemi söylemişti. 'Mason'a söyleyin, dumanı salma rejiminin kendini kanıtlamasına izin vermeden ona karşı çıkarak büyük bir hata yapıyor.'" Binbaşı benimle birlikte kamarama girerek kapının altına oyduğu on santimetrelik deliği gösterdi. "Evet, Bay Ambrose, biranız ve istakozunuz yine de gelecek ve kediniz, eğer bir tane varsa, istediği zaman içeri girip çıkabilecek."

"Az önce Dr. Fletcher'la konuştum. Hepinizin birer cani olduğunu düşünüyor."

Binbaşı Powers cevap vermek yerine ceketinin cebine erişerek kompakt disk içeren yapay bir kap çıkardı.

"Londa, eğlenmen ve aydınlanman için bir seri düşük kaliteli Frankenstein filmini internetten indirmemi istedi," diye açıkladı ve diski DVD oynatıcımın üzerine koydu. "*I Was a Teenage Frankenstein*[39] tarzı şeyler."

"Beni hâlâ sevdiğini bilmek çok güzel."

"Bu filmlerin 'Edwina Sabacthani bilmecesini çözmen için yeterli olacağını' söyledi."

Binbaşı hızlı bir şekilde koridora doğru döndü.

Beni kilitlemeden önce, "Karargâhtan son bir mesaj daha:" dedi. "'Mason'a bir su perisi ile bir Epikürcü'nün, ilişkilerinin bir noktasında birbirini değiştirmeye çalışacağını ve sonuçların da her zaman felaket olacağını söyleyin.'"

BÖYLECE KENDİMİ *Yeni Titanik*'te ev hapsinde buldum. Geçmişe baktığımda Barbar tutsaklarımızın dünyamıza ve içindeki hayat formlarına karşı olan suçlarından ötürü mahkûm edildiklerinde

39 Genç bir Frankenstein'ken. (yay. n.)

hoşlarına gidebilecek türden rahat bir hapis hayatı sürmekte olduğumu fark ettim. Ama o an için hapsedilişim bana hiç de ironik gelmiyordu; sadece sonsuz bir hüsran duyuyordum, zira geminin en önemli olaylarını kaçırmaktaydım.

İlk şimşekler Londa'nın tipik saat dokuz konuşması esnasında çaktı. "Size iyi haberlerim var, evrenin efendileri! Çalışanlarım G güvertesinde gerçek bir içebakış âlemi rapor ettiler ve Albay Fox da birçoğunuzun iyileşmekte olduğuna inanıyor. Bu nedenle rehabilitasyonunuzu askıya almaya karar verdik. Ben şu anda konuşurken, duman girişimini kapatmaktayız ve birkaç saat içinde geminin kadrolu çalışanları ve kazancıları emekliliklerine son vererek sizi son zamanlarda mahvetmiş olan o karakter oluşturucu işleri devralacaklar."

Programın geriye kalanında tutsaklara gelecek günlerden neler beklemeleri gerektiğini anlattı. Teker teker OPG karargâhına alınacak ve "suçlular ile şartlı tahliye memurları arasında geçen konuşmalara benzeyen" bir görüşmeye tabi tutulacaklardı. Değerlendirme devam ederken Londa da rehinenin ruhunu çözümleyecek ve eğer iyileştiğini düşünürse *Yeni Titanik*, 17 Eylül'de Florida Keys'e yanaştığında serbest bırakılacaktı. Değerlendirmeyi geçemeyenler, Gerçek Mutluluk Söylevleri'ni benimseyene kadar "üzücü ama gerekli olan plastik rejim altında" gemide yaşamayı sürdürecekti.

Londa bağırarak, "Şimdiye kadar G güvertesi vatandaşlarından kaç tanesi bir ahlaki pusula edindi?" diye sordu. "Bir miktarı mı? Çoğu mu? Hepsi mi? Hiçbiri mi? Bir sonraki heyecan verici bölümümüzü sakın kaçırmayın!"

Merak ve korkunun bir kombinasyonuyla sonraki heyecan verici bölümü kesinlikle kaçırmayacaktım –yani onu yastığımla engellememeye karar vermiştim– ve hatta diğer yarım düzine bölümü de kaçırmayacaktım. Duyduklarım beni Edwina'nın uzun zaman önce kendisinin üç tane kopyasını yaptığını ilan edişinden bile daha çok

şaşırtmıştı. Zira eğer Londa doğruyu söylüyorsa, EB Operasyonu başarı getirmekteydi ve neredeyse her Barbar ezilmişlere karşı eskiden gösterdiği aldırmazlıktan ve Bayan Adalet'e yaptıkları saldırılardan pişmandı.

Çalmakta olan *Rocky* müziğinin üstüne, "Yarın Key Largo'ya yanaşacağız," dedi, "orada içinizden iki yüz seksen sekiz kişi Miami'ye götürülecek. Tedaviye hâlâ ihtiyacı olan bir düzine kişi diğer arkadaşlarına katılmaya hazır oluncaya dek gemide kalacak."

Müzik iyice arttığında Londa'nın son cümlesini farklı sözcüklerle kötü bir şekilde tekrarladım –"Bana duymak istediklerimi söylemeyen o bir düzine yolcu ben FBI'yla bir uzlaşmaya varıncaya kadar gemide kalacak"–, zira EB Operasyonu'na karşı olan düşmanlığım, Barbarların kurtuluşu hususundaki şüpheciliğim, Dame Kişot ve tüm o zehirli hayallerine olan tiksintim oldukça derindi.

Düşmanlık, şüphecilik, tiksinti; ama yine de –büyük bir hayretle ve büyük bir zevkle– bu hisler bir anda değişmişti. Her ne kadar Londa bana kısa dalga bir radyo ya da internet bağlantısı sağlamadıysa da Teğmen Kristowski'nin günde bir kere D güvertesine gelerek son haberleri barikatlı kapımdan bağırmasına izin verdi ve bu duyurular gittikçe daha da cesaretlendirici bir hal aldı. Bütün engellere rağmen, tüm mantıklı beklentilere meydan okuyarak, yeni bırakılan Barbar yasamacılarımız Gerçek Mutluluk Söylevleri'ni sürekli olarak destekliyor, dünyayı sanayileşmenin tahribatlarından kurtarmak, Sağlıklı Aileler Merkezi'nin teokratik ajandasını kontrol altına almak, İsa Birliği'nin altını kazmak ve ülkenin dış yardım bütçesini Nazaretli İsa'nın eli açıklılığıyla eşdeğer oranda artırmak gibi çeşitli görevlere atılıyordu. Özgürlüğüne kavuşmuş olan CEO'larımız eski ağır şartlar altında çalışma koşulları olan fabrikalarından ve küresel fakirlik hususundaki suç ortaklıklarından utanıyorlardı ve şen mekânlarda makul bir refah içinde adil ücretler

alan işçiler tarafından oluşturulacak oyuncaklar, koşu ayakkabıları, tasarımcı kıyafetleri, ev aletleri ve sibernetik tüketim eşyaları düzenliyorlardı. Rehabilite edilen lobicilerimize gelince; onların yurttaşlık manevralarıysa en konuşkan neo-nazi radyo programcısının bile sözcük dağarcığını zorlayacak bir isteklilikteydi –zira onları ihanet edenler, vatan hainleri ve Şeytan'ın ajanları olarak etiketledikten sonra *başka* ne diyebilirsiniz ki?– ve neredeyse her durumda yeni etkileyici amaçlarının, ki bu okul öncesi çocukları eğitmek, yağmur ormanlarını korumak ya da boşanmış anneler için makul çocuk bakıcılığı sağlamak olabiliyordu, kendilerine alışılmadık bir saygı duymalarını sağladığını söylüyorlardı.

O andaki durumumuza gelince; Teğmen Kristowski *Yeni Titanik*'in Key Largo'dan ayrıldıktan sonra Isla de Sangre'ye doğru ilerlediğini ve Bahia de Colon'a demir atmış olduğunu söyledi. Kaptan Pittinger, onun adamları ve güverte görevlileri, kazancılar, kamarotlar, mutfak görevlileri ve medikal görevlilerin hepsi evine gönderilmişti ve Londa saygıdeğer bir hareket yaparak on iki pişman olmayan Barbarı –ki bu grubun içinde tahmin edildiği gibi Enoch Anthem, Felix Pielmeister ve Ralph Gittikac yer almaktaydı– E güvertesindeki ikinci sınıf kamaralara transfer etmişti. Lüks gemide, teğmenin söylediğine göre, esrarengiz bir huzur hâkimmiş: pek de şaşırtıcı değil, zira artık korumaların sayısı mahkûmların sayısından fazlaydı. Büfelerde çok miktarda yiyecek kalmıştı ve Valkyrie'ler birbirlerine lezzetli yiyecekler hazırlayarak vakit geçiriyordu. Patlayıcı kargomuz sayesinde, dış dünya hâlâ bizi rahatsız etmeye yanaşmıyordu, ama birinin gemiye el atmasına, geminin önünü kesmesine ya da onu havaya uçurmasına daha ne kadar zaman olduğu belirsizdi.

Gemiye günbegün güzel haberler geliyordu. Medeni dünya, ilaç şirketlerinin fiyatlarını gönüllü olarak düşürmelerini, sigara üreticilerinin kendilerine grup davası açışlarını ve araba üreticilerinin

gecelerini gündüze katarak gelecek nesiller için zararsız yakıtlar bulmanın yollarını arayışını şaşkınlıkla izliyordu. Ama siz bu sakin günlerle ilgili benim bildiğimden daha çok şey biliyorsunuz, bayanlar ve baylar. Her şeyden önce, siz her gece televizyon ekranınızın başında oturup cennetin dünyaya gelişini izliyordunuz, bense penceresiz ve sıkıcı kamaramda kötü kalite Frankenstein filmleri izliyordum.

Vaktimi Mary Shelley'nin sinematik takipçilerini izlemekle, bunun sonrasında oluşan zihinsel kuruntuları J.R.R. Tolkien ve Guinness yardımıyla temizlemekle ya da Londa'ya etkisiz mesajlar yollayarak beni kafesimden çıkarmasını istemekle geçirmediğim zamanlarda kapıdan Teğmen Kristowski'yle konuşuyordum. Dame Kişot'a olan köklü inancına rağmen, yaverim bu mucizenin gerçekleşmekte olduğuna inanmakta en az benim kadar zorlanıyordu. Teğmen, "Dürüst olmak gerekirse bunu başarabileceğinden emin değildim," dedi. "*Londa Birliği*'nin yirmi dördüncü bölümünde, taraftarlarının ona olan inancını kaybettikleri bir an yaşanıyor. Dame Kişot dünya liderlerini nükleer silahlarını yok etmeleri için ikna etmeye karar veriyor ve elbette talebeleri onun hazin sona doğru ilerlediğini düşünüyorlar, ama o bunu gerçekten başarıyor ve evrensel silahsızlanmaya önayak oluyor. Ona böylesi dayanıklı bir vicdan verdiğiniz için kendinizle gurur duyuyor olmalısınız."

"Gurur mu duyayım? Doğru, Teğmen. Şüphesiz. Ona bildiği her şeyi ben öğrettim. Düşmanlarını sev ve eğer bu işe yaramazsa onları pisliğin içine göm. Diğer yanağını çevir ve eğer alçak herif seni tekrar tokatlarsa onu zehirli hava dolu bir gemiye hapset. Bir daha zengin bir adama rastladığında onu bir iğne deliğine sokmayı dene ve eğer bunun sonucunda kan dökülürse... kayıtsızlığını kesinlikle ortadan kaldırmış olursun, öyle değil mi?"

Teğmen Kristowski, "Gerçekten efendim, bunun olumsuz olmak için doğru bir zaman olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Londa da sana katılırdı. Beni bu yüzden burada tutuyor."

"Sen ona asla düşmanlarını pisliğe gömmesini söylemedin."

"Eskiden ben öğretmen o da öğrenciyken, ona bunu en az günde bir kere söylüyordum. Dersine çalıştığı belli. Tahmin ettiğimden çok daha iyi bir eğitmenmişim."

Bu alaycı, küçük düşürücü, sıkıcı zamanlarda, fıçı çocuğumun Batı medeniyetini Epifiz Bezi Operasyonu sayesinde kurtarmaya ne kadar yaklaştığını unutuyoruz. İyileşmiş plütokratların serbest bırakılmasından sonra tam yedi hafta boyunca gücün koridorlarında ve ayrıcalığın kalesinde bir ahlak salgını yayıldı. Bazen söz konusu iyilikler doğrudan eski bir *Yeni Titanik* rehinesinin aktivizmine bağlı oluyordu ve bazen de rehabilite edilmiş bir Barbar'dan esinlenerek harekete geçmiş olan birinden kaynaklanıyordu. Dünyanın vârisinin uysal olanlar olması ihtimalinin yanı sıra beraberinde gelen vergiler de zengin insanlar tarafından ödenecekti. Eskiden biyosferi utanmadan mahveden şirketlerin duvarları arasında, *ölçülük* sözcüğü parola olarak kullanılıyordu, hatta eskiden düşünülemeyen bir ayrım –dürüst bir kâr ile aç gözlülüğün en büyük rüyalarının ötesindeki bir kâr arasında– tüm toplantı odalarında açıkça tartışılıyordu ve ikinci kâr toplumun iyiliğine karşı görülüyordu. Amerika'nın güvenlikli alanlarının siperlerinin gerisinde, fazlaca zengin olmak bir zekâ göstergesinden çok bir günah olarak görülüyordu.

Söylediklerine göre balon beklenildiği gibi patlamadı içine çöktü. Plütokratların hak etmedikleri paraların dönüp dolaşıp yavaş yavaş ceplerine döndüğü açıktı. Aynı zamanda progresif yasamanın yöntemsel arafa geri dönüşünün hüzünlü sesini ve Bayan Adalet'in sözde gerekliliğin pençesinde kıvranışının haykırışını duymak mümkündü. Sanki rehabilite edilmiş Barbarlar ve yardımcıları bir sabah kalkmış

ve, "Durun bir dakika. Burada neler oluyor? Burası Amerika Birleşik Devletleri, lanet Camelot değil. Ne *düşünüyorduk* ki?" demişlerdi.

İnanın, bayanlar ve baylar, bir çoğunuzun EB Operasyonu'nun altın çağını neden özlemle hatırladığınızı anlıyorum. Eğer Gerçek Mutluluk Söylevleri parayı bir kez alt ettiyse, diye başlıyor argüman, aynı şey yeniden olabilir, bu yüzden bu kısa sürmüş rüyayı kutlayalım. Ama ben Londa'nın bu geçici başarısını tam bir trajedi olarak görüyorum. Merhametliler, şefkatliler ve borcunu ödeyenler hep gölgede kalsalardı ve kaderlerini, ardından en zalim tutulma gelen güneşli günü hiç yaşamasalardı çok daha iyi olacağını düşünüyorum.

Teğmen Kristowski'nin hıçkırıkları her ne kadar çok sayıda çam ve meşe tabakasıyla azaltılarak kulağıma gelse de yüreğimi sızlattı. Bunlar Yolly'nin cenazesinden bu yana duyduğum en buruk seslerdi. Hüzünle hissizleşmiş, çaresizlikle paralize olmuş olan yaverim artık her yönden gelmekte olan mesajları zorlukla aktarabiliyordu. Kötü çalışma koşulları olan iş yerleri yeniden çalışanlarının sağlığını harap edici ve ruhlarını hapsedici bir şekilde işlemekteydi. Üreticiler sanki -bu vahşetin başarmaya çalıştığı sonucun ta kendisi- gelecek hiç yokmuş gibi ekosistemi tüketiyordu. Yasamacılar şehirde yaşayan fakirlerin besin programlarını kesiyor ve herhangi bir CEO'nun bir daha boş-gemi-sendromu yaşamaması için vergi yönetmeliklerini düzenliyorlardı.

"Sil baştan," diye mırıldandım.

Yaverim çıkarabildiği en cesur ses tonuyla, "Dr. Sabacthani bir şeyler düşünecektir," dedi. "Hep düşünür."

Teğmen Kristowski'nin iç güdüleri hiç şüphesiz doğruydu. Dr. Sabacthani bir şey düşünecekti. Ve o an plazma televizyonumda *Lady Frankenstein*[40] oynarken hücremde oturmuş, daha rahatsız edici bir öngörü olamayacağını düşündüm.

40 (İng.) Bayan Frankenstein. (yay. n.)

Hipofiz Bezi Operasyonu'nun çöküşü kalbimi kırmış olsa da, aynı zamanda Londa Sabacthani'nin dünyaya gelişinde yaşanan herhangi bir şeyin –fiçıda doğuşu, NBEBY başlığındaki bebekliği, şüpheci bir filozof tarafından verilen darmadağın ahlak eğitimi– dünya üzerinde bir daha gerçekleşmemesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiği hususundaki kararımı da kesinleştirmişti. Hücremden çıkarak Londa'nın kapı eşiğinde belirivermeyi o kadar çok istiyordum ki... Etik danışmanı olarak değil elbette, sırtını düz ve dar hareketlerle hafifçe dürten sempatik bir Jiminy Cricket olarak değil. Misafiri daha çok Gregor Samsa cinsi bir böcek olacaktı. Ters dönmüş ve acayip; onun kendi şekilsiz ruhunu yansıtan grafik bir izdüşüm. Ya da daha korkunç görünümlü bir eklembacaklı olabilirdim; 1950'lerin bilim kurgu filmi *Beneath The Family Hearth*'tan, çıtırdayan, kitinli bir mutant. *Kendini bir yarı-ilah olarak görebilirsin,* diyecektim, *ama gerçekte sen de yandaşlarının elinde silahlar olan şu otokrat narsistlerden birisin. Sen bir yarı-tanrı değilsin, Londa Sabacthani, sadece bir demagogsun.*

Günler sıkıcı bir şekilde ilerlerken, keşke DVD koleksiyonumda şu 1950'li dev böcek filmlerinden olsaydı diye düşünüyordum. Deneyimlerime göre bu tarz gösteriler, aşırı eğlendirici oluyordu ki dijital Frankenstein seçmelerim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ümit verici başlıklarına rağmen, bu filmlerin hiçbiri yorumbilimle rehabilite edilebilecek bir yapıda değildi. *Lady Frankenstein*'ın sahnelerinde cinsiyetle ilgili herhangi bir ilgi çekici konuşma yoktu, *Jesse Meets Frankenstein's Daughter*'da[41] herhangi bir postmodern kaygısızlık yoktu; *Frankenstein Conquers the World*'de[42] yapısökümcü yaklaşıma ihtiyaç duyan herhangi bir politik ima yoktu, *I Was a Teenage Frankenstein*'da ergenlikle ilgili herhangi bir alegori yoktu. Filmler sadece sıkıcı ve abartılıydı ve Londa'nın bu sinema-

41 (İng.) Jesse James Frankenstein'ın Kızına Rastlıyor. (yay. n.)

42 (İng.) Frankenstein Dünyayı Fethederken. (yay. n.)

tik felaketlerin annesinin zihniyle ilgili herhangi bir bilgi vereceği hususundaki fikirleri de oldukça yanlıştı.

Tutukluluğumun üçüncü ayının başlarında, bir sabah erken saatte Binbaşı Powers asma kilidi sökerek kamarama girdi ve daha kendine gelememiş olan vücudumu yataktan çektikten sonra Londa'nın beni görmek istediğini söyledi. Heyecanla giyinmeye başladım –hâlâ gemide olan on iki Barbarımızdan biri olan Beyaz Saray Hava ve Su Kalitesi Danışmanı Clarence Garmond'a ait keten bir bol pantolon ve ipek bir gömlek giydim– ve kısa bir süre sonra B güvertesinde Londa'nın karargâhına doğru ilerlemeye başladık. Her ne kadar Teğmen Kristowski'nin *Yeni Titanik*'in Bahia de Colon'da demir atmış olduğuyla ilgili olarak söylediklerinden hiç şüphelenmemiş olsam da, camlı güverteye baktığımda okyanusu değil, bulutların arasındaki ağaçlı tepeleri gördüğümde şaşırdım. Tipik bir Isla de Sangre şafağıydı; tıpkı seyahat broşürlerindeki gibi doğmakta olan güneş, ağaçları zümrütlerle ve sahili de milyonlarca hareketli elmaslarla süslemişti.

Binbaşı Powers'la koruma değişimine yetişebilmiştik ve iki tane sert bakışlı Valkyrie yerlerini güverteye gelmiş olan diğerlerine – Themis'in avatarı ile transeksüel İspanyol askerine– bırakıyordu. Dördünün de üzerinde gizli bir melankoli hâkimdi. Dagmar Röhrig masasında bezgin bir edayla oturmuş, sanki yakında çıkacak olan bir *Londa Birliği* karikatüründe Dame Kişot'un elemanlarının EB Operasyonu'nun batışı sonrası intihara meyilli bir depresyona girdiği sahnenin bir Hollywood adaptasyonunu canlandırıyormuş gibi umutsuzca boşluğa bakıyordu. Bir şey söylemeden bize salonu işaret etti.

Londa gölgeler içinde yeşil kadife bir divanın üzerine uzanmıştı ve kendi kanatları arasına gizlenmiş bir kuzgunu andırıyordu. Binbaşı Powers sessizce odadan çıktı. Kasıtlı olarak öksürdüm. Fıçı çocuğum

ayağa kalkarak gemi penceresinden içeri giren aydınlığa doğru bir adım attı. Kestane rengi saçları yumak yumak olmuştu. Gözleri aşınmış tilt toplarını andırıyordu. Teni sanki Spenser'ın alegorik Hata'sı tarafından yutulmuş, sindirilemeyeceğine karar verilmiş ve dışarı atılmış gibi yıpranmış ve şişkin görünüyordu.

"Tahmin et ne oldu, Sokrates?" diye mırıldandı. "Yerine başkası geçti. Tıpkı eskimiş bir vantilatör kayışı ya da düşük izlenme oranlı bir TV şovu gibi. Artık yeni bir vicdanım var."

Her ne kadar Hindistan fındığı Londa'nın favori anesteziği olsa da, o gün rom içiyordu. Antik masasına yaklaşarak yarısı boş bir Captain Morgan şişesini eline aldı ve içindekini çatlamış beyaz bir kahve kupasına döktü.

"Bu gelişmeyi kıskanmalı mıyım?" diye sordum.

"Evet."

"Ama kıskanmıyorum." Aslında kıskanmıştım.

Romdan biraz yudumladıktan sonra ellerini alt edilmiş bir sessiz sinema oyuncusunun kesik ve kuvvetli biçimsizliğiyle hareket ettirerek bakışlarımı gemi penceresine ve adaya yönlendirdi. "Ormanın Vahşi Kadını."

"Ne?"

"Yeni etik danışmanım. Ormanın Vahşi Kadını. Cesur kadın EB Operasyonu'nun her yönünü kabul ediyor; geçmiş, şimdi ve geleceği. Hatta *Londa Kitabı*'nı bile imzaladı. İdeal bir ilişkimiz yok, ama beni senin anladığından çok daha iyi anlıyor."

"O rom şişesi seni benden daha iyi anlıyor."

Captain Morgan'dan bir yudum daha aldı. "Dürüst ol, Mason. Benim yenildiğimi düşünüyorsun. Kötü bir pozisyon, bir kale kaybediyorum ve rakibim bir piyonunu vezire dönüştürmek üzere. Ama hepimizin bildiği gibi, hayatım, kazanan ekstra bir kalesi ve arka

sırayı haşat eden bir piyonu olan oyuncu değildir; rakibine bir sırıtış atarak, 'Şah Mat,' diyen oyuncudur. Tüm dünya yarın yaptığım yayını dinleyecek, ama mesajım özellikle yakın zamanda bırakılmış olan Barbarları ilgilendirecek. Doğru yolu bulmaları için son bir şansları daha var."

"Peki ya doğru yolu *bulamazlarsa*?"

"Her zaman etkili sorular soruyorsun, Mason. Yemin ederim öldüğün gün Aristo ve Platon, Tanrı'ya seni güneye transfer etmesi için ricada bulunacak. Eğer Araf'ı sen canlandıramazsan kimse canlandıramaz."

"Artık bir Araf yok."

"Ve Tanrı da yok. Frankenstein filmlerini sevdin mi?"

"Çok kötüler. Ya bırakılan Barbarlar seni görmezden gelirse?"

Londa romunu yudumladı ve masasının çekmecesinden bir Kudüs ıncil'i çıkardı. "Binbaşı Powers *I Was a Teenage Frankenstein*'da çok ıyi bir konuşma olduğundan bahsetti. 'Gel, gel, oğlum, yaratıcına günaydın de. Konuş! Kafanın içinde bir dil var; olduğunu biliyorum, çünkü onu kendim diktim.'" Kitabı açtı ve "Hıristiyanlığın Esasları" kısmını buldu. "Bu Yahudi'nin çok harika bir filozof olduğunu düşünüyorsun; *aslında* o kim biliyor musun? Victor Frankenstein'ın canavarı. Git Yeni Ahit'i araştır. Sonunda istediğin İsa'yı oluşturabilecek kadar çok materyal edinirsin. Siz neo-Darwinci duygusallar bunu ele aldığınızda, doğal olarak en sevecen fantezilerinizde kardeş seven, anne seven, diğerlerini seven, sevgiyi seven hahamı yaratıyorsunuz. Ama farz edin ki biz kendimize farklı bir İsa oluşturmak istiyoruz. Örneğin, Kıyamet Tellalları'nın mermi sürücü Mesih'i gibi? Bu mümkün. Matta İncili'ni ele al. On birinci bölüm, yirmi üçüncü ayette, İsa tüm şehri kaygısızca cehenneme mahkûm eder; erkekleri, kadınları, çocukları ve fetüsleri. On üçüncü bölüm, kırk ikinci ayet: Mesih günahkârları yanan ocağa keyifle atar. On sekizinci bölüm,

otuz beşinci ayet: Barışın Prensi yandaşlarını, küstükleri akrabalarına yeterli bağışlama göstermezlerse onları işkenceye maruz bırakmakla tehdit eder." Kitabı kapadı. "Ya Barbarlar beni görmezden gelirse ne olacak? Çok basit, Sokrates. Binbaşı Fox, Enoch Anthem'i açık güverteye getirecek ve fark ettiği ilk şey pruva direklerinden sallanan bir düzine darağacı olacak."

"Darağacı mı?"

"Anthem, kıyametin tamamlanmak üzere olduğunu fark edecek. Savaş, Açlık ve Veba gemiyi çoktan ziyaret etti. Geriye sadece solgun süvarinin atıyla gelişi kalıyor."

"Hayır, Londa! Unut bunu! Kesinlikle olmaz!"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten."

Londa Birliği'nde daha önce çizilmiş olması muhtemel olan karikatürvari bir hareketle pençe gibi ellerimi havaya kaldırarak ona doğru ilerledim. Bugüne kadar hâlâ o an aklımda tam olarak ne olduğunu çözemedim. Ellerimi boynuna dolayarak FBI'a teslim olmayı kabul etmezse onu boğarak öldürme tehdidinde mi bulunacaktım?

Saldırımı Tanrı işi aygıtıyla önledi. Aygıtı cebinden çıkararak yüzüme doğrulttu. Yerimde kalakaldım. Gözümün önüne başka bir çizgi roman karesi yerleşti: *Yeni Titanik* patlayarak parlak turuncu renkli ateş hüzmeleri ve külleri dışarı doğru fışkırıyor ve kalın harflerle yazılmış şiddetli bir patlama sesi yankılanıyordu.

"Geri çekil, Sokrates."

İki adım geriye gittim.

"Bu kamandanın ne kadar güçlü olduğuyla ilgili herhangi bir fikrin var mı?" İşaret parmağı vericinin üstünde, doğrudan kırmızı plastik noktada dans ediyordu. "Bir düğmeye basarak gerçekliğin kanalını Gündelik Kanal'dan Kıyamet Ağı'na değiştirebilirim." Kumandayı dudaklarına götürerek öptü. "Hesaplamalarıma göre, Enoch

Anthem'i idam etme tehdidimiz binlerce yandaşının içlerindeki Samiriyeli'yi bulmasına vesile olacak. Ama belki de tahminlerimde yanılıyorumdur ki böyle bir durumda Anthem'i idam ederek oyunu başka bir rehineyle yeniden oynamam gerekir; Corbin Thorndike ya da Ralph Gittikac ya da dostun Pielmeister." Masasının arkasına geri giderek dâhili numarayı çevirdi ve Dagmar'a bir emir verdi. "Aciz vicdanım aşırı rahatsız edici bir hal aldı. Binbaşı Powers'a onu nazikçe çevremden uzak tutmasını söyleyin."

"Baltamı aldığını hayal et," dedim. "Onu geri almaya geldiğimde bariz bir şekilde çok sinirliyim ve sen de..."

Londa, "Ve ben de kendimi kafanı ikiye ayırarak koruyorum," dedi.

"Ve sen de onu geri vermeyi reddediyorsun."

"Ah, evet, o adımı unutmuşum. Vahşi Kadın benden utanacak. Onu geri vermeyi reddediyor ve *sonra* kafanı ikiye ayırıyorum."

Londa'ya küfrederek, bedeni ile bok arasındaki orantıyı belirttim. O sırada Binbaşı Powers geldi ve beni yarı boyunduruğa hapsetti.

Valkyrie beni uzaklaştırırken Londa'ya, "Kocan kanserden ölüyor, ama bir radyum özü onu kurtarabilir," dedim. "Eczacının talep ettiği yüksek ücreti karşılayamazsın. İşte sana sorum: Eczaneye gizlice girerek bir tüp radyum özü çalmalı mısın?"

Londa, "Elbette çalmalıyım," dedi. "Ve ertesi sabah dükkâna ödünç baltamla dönerek eczacıyı açgözlü bir Barbar olduğu için parçalara ayırırım."

Binbaşı Powers'ın beni D güvertesine geri götürerek kamarama kilitlemesinden kısa bir süre sonra, *Sonuncu İlk Olacak*'ı tekrar duymamak için gerekli düzenlemeleri gerçekleştirdim. Prosedür şaşırtıcı derecede basitti; sadece bir askılığı bir metal çubuğa dönüştürerek

delikli tavan plakasına bir süre tekrar tekrar sokmam yeterli oldu. Çubuk kâğıt hoparlöre her değdiğinde, küçük bir titreme geçirdim. Kamaramı Londa'nın sesinden uzaklaştırmak fıçı çocuğunun kendisini engellemekle aynı şey olmasa da bir başlangıçtı.

Hafta sona erdiğinde, hem kol saatim hem de seyahat alarmım bozuldu. İlk olarak Teğmen Kristowski'den pillerini değiştirmesini istemeyi düşündüm, ama artık D güvertesine gelmiyordu; Londa birden beni tüm insanlardan izole etmeye karar vermişti. Saatim olmadığından, güneşi göremediğimden ve yemeğim rastgele saatlerde geldiğinden, bir süre sonra zaman kavramını yitirdim. Şafak vakitlerim, sabahlarım, öğleden sonralarım, alacakaranlıklarım, akşamlarım, uzanmalarım, rüyalarım ve dalıp gitmelerim normal sınırlarından çıkarak birbiri içinde erimeye ve Wagner kasetlerim ve ucuz canavar filmlerim bir araya gelerek, ekibi mezardan çıkan ve Victor Frankenstein tarafından yeniden harekete geçirilen sürreal bir Alman operası oluşturmaya başlamıştı. Sonunda başka bir canlı kapımın önünde belirdiğinde bir hafta mı, on beş gün mü yoksa bir ay mı geçtiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Ziyaretçim Binbaşı Powers'tı ve odama haber vermeden girerek bir çift çelik kelepçe çıkardı; onları nereye takacağı belliydi.

"Karaya gidiyorsun," dedi. "Londa yeni etik danışmanıyla bir toplantı ayarlamış."

"*I Was a Teenage Frankenstein*'ı onuncu kez izlemeyi tercih ederim."

Binbaşı Powers, "Vahşi Kadın seni bekliyor," diye ısrar ederek bileklerimi bir araya getirdi. "Kelepçeler için üzgünüm, Londa son zamanlarda garip hareketlerde bulunduğunu söylüyor."

"Sana aptalca bir soru sorabilir miyim? Şu anda sabah mı, öğle mi yoksa gece mi?"

"Yeni Delhi'de sabah, Londra'da gece, *Yeni Titanik*'te öğle vaktindeyiz."

Sonra Teğmen Kristowski geldi, kelepçeleri hızlı bir somurtma ve mutsuz bir iç geçirmeyle değerlendirdi. Masai Ambooloy'un prototipini böyle bir muamele altında görmek onu çok üzmüştü, ama sonra yüzü yumuşadı. Kendi kendine bininci kere Dr. Sabacthani'nin kendine özgü yollarla çalıştığını söylemiş gibi bir hali vardı.

İsteksiz gardiyanlarım beni odamdan çıkararak D güvertesi koridorundan geminin merdivenlerine doğru götürdüler. Her ne kadar kadınların ikisi de pek konuşkan değilse de, Londa'yla ilgili birkaç etkileyici veri edinmeyi başardım. Binbaşı Powers'a göre, yakın zamanda gemiden ayrılarak Faustino'ya gitmiş ve emirlerini Albay Fox'a cep telefonuyla ulaştırmıştı. "EB Operasyonu'nun görünürdeki başarısızlığına" rağmen, Londa ümitsizliğine karşı gelebilmişti ve artık "Barbarları iyileştirmek için yeni fikirleri" vardı, ki duymak istemediğim şey de buydu.

Isla de Sangre'nin doğal müziği bizi geminin kıç tarafından itibaren karşıladı: çarpan dalgaların, viyaklayan tukanların, konuşan papağanların ve maymunların seslerinin bir polifonisi. Albay Fox bizi *Yeni Titanik*'in kalan üç kurtarma botunun yakınında, bir bebek beşiği gibi sarkan palangadan bekliyordu. Binbaşı Powers ve Teğmen Kristowski aracı çalıştırmaya hazırlanırken Albay Fox kaygı verici bir anons yaptı –"Karaya varmadan önce Londa bir şey görmenizi istiyor."–, sonra da beni terk edilmiş karargâha doğru ilerleterek sancak kanadındaki gözcü kulesine götürdü; böylece açık güverteyi kolayca görebiliyordum.

Halatlarda artık bir düzine darağacı vardı, her biri iskalaryasından sarkıyordu. Londa'nın planını gerçekleştirerek pruva direklerini birer idam direğine dönüştürmesi beni şaşırtmış mıydı? Pek değil. Beni şoke eden şey vücutlardı; biri sancak kısmından, diğeri de liman

kısmından sarkmış olan ve her ikisi de öğle güneşinin altında bir kasabın penceresindeymiş gibi dönen cesetler. Akbabalar ve martılar ölü adamların çevresinde yavaşça daireler çiziyor, periyodik olarak aniden aşağı inerek leş yiyici tanrılarının kendilerine sunduğu ziyafetten nasiplerini alıyorlardı. Etinin çukurlaşmış durumuna bakılırsa, Enoch Anthem muhtemelen Corbin Thorndike'tan günler önce idam edilmişti; tabii eğer avcı kuşlar için bir rahip bir CEO'dan daha leziz değilse.

Zihnimin dehşet verici sahneyi idrak etmesinden saniyeler sonra midem de farkına vardı ve karaya bakan pencereden dışarı uzanarak kahvaltımı Bahai de Colon'a kustum.

Vetruvia Fox rahatsız olduğumu fark ettiğinde, "Geleceğin daha kaç idam barındırdığından emin değiliz," dedi, "ama Londa rehinelerimiz bitmeden çok önce dünyanın uysallaşacağından emin."

Albay elimi tutarak beni, yokluğumuz esnasında kurtarma botunu inişe hazırlamış olan Binbaşı Powers ve Teğmen Kristowski'ye doğru yürüttü. Botun eliptik şekli suda köpek balığına benzer bir gölge oluşturmuştu. İtiraf etmeliyim ki, bayanlar ve baylar, Anthem ve Thorndike'ın başına gelenlerle ilgili ilk mantıklı tepkim ahlaki öfke, insani sempati ya da basit bir hüzünden ziyade küstahlık olmuştu. Acaba inanmak istediğimden daha fazla köpek ya da daha az alaycı mıyım?

Teğmen Kristowski'ye, "Şu çürüyen cesetler *Londa Birliği*'nin kapağında çok korkunç duracak," dedim. "Ne kadar ünlü olursa olsun *Tales From the Crypt* hiçbir zaman böyle bir materyale sahip olmadı."

16. Bölüm

SON YILLARDA, banka hesabıma ve diğer engellere rağmen *Londa Birliği*'nin komple setini almayı başardım. eBay'den satın aldığım 46. sayı daha dün kargoyla geldi ve içinde gerçekten de gizemli eğitmen, filozof-simyacı Dr. Masai Ambooloy'la ilgili bir hikâye olduğunu gördüm. Hatta parlak tam renkli kapakta resmim bile var: Süper kadın kahraman ve eğitmeni, gizli bir laboratuvarda kara film gölgelerinden oluşan bir kolajın ortasında birlikte bir homunkulüs[43] yaparken omuz omuza duruyorlar. Dr. Ambooloy'la benzerliğim o kadar belirgindi ki eğer kavgacı bir adam olsaydım, çizeri yüzümü izinsiz kullanmaktan dava edebilirdim.

Ama eğer gözünüzde iyi bir yere sahip olmak istiyorsam, bayanlar ve baylar, bırakın bu Dr. Ambooloy olarak olmasın. Bunun yerine insan ırkının o ebedi dostu efsanevi ikinci benliğim Prometheus olsun. Bu kendimi bir Titan, Gaea'nın bir oğlu, evrenin bir yöneticisi olarak gördüğüm anlamına mı geliyor? Hiç de değil. Söylemek istediğim, ben Edwina'nın fıçı çocuklarını muğlâk vicdan lütuflarıyla donatmış olanlardan biriydim. Prometheus gibi bizler de görevlerimize olan sevgimizle hareket ettik. Buna inanmalısınız. Biz o çocukları sevdik. Bunu baştan yapmam gerekse, elbette Londa'ya

43 Okültizm'de insan fiziği ve aklı kazanmış yapay varlıklar. (yay. n.)

Gerçek Mutluluk Söylevleri'ni anlatmaz ve onu İyi Sameriyeli'den uzak tutardım. Ama ona yine de ateşi verirdim.

Binbaşı Powers ve Teğmen Kristowski'yle birlikte Titan ırkının ismini ödünç verdiği kibirli gemiden ayrıldığımızda, Enoch'un son görüntüsü beni rahatsız etmeye devam ediyor ve Corbin Thorndike da kötü etkisini eşit derecede sürdürüyordu. Adamların asılı vücutları beynimi parçalamış, görsel korteksimi kavurmuştu. Isla de Sangre'ye gidişimiz süresince kurtarma botunun başında oturup inledim. Valkyrie'lerin ikisi de zavallı yolcularını göz ardı ederek bizi güvenli bir şekilde kayalıkların yanından geçirmeye odaklanmışlardı. Belki de ilk derslerimizde Londa'ya orijinal *Titanik*'in batışı hususunda bir tiyatro oyunu oynatmalıydım. "*Şöyle hayal et. Beşinci kurtarma botuna binebildin ki bu bot da diğerleri gibi tamamen doldurulmamıştı. Büyük gemi batıyor ve senden daha şanssız olan yolcular can yelekleri içinde donmak üzereyken çığlıklarını duyabiliyorsun. Beşinci botu yöneten levazım subayının, sorumlu olduğu kırk bir kişiye seslenişi herkesin dikkatini çekiyor: 'Eğer geri dönerek çığlık atan insanların bir kısmını sudan kurtarmamız gerektiğini düşünüyorsanız elinizi kaldırın.' Sana sorum şu, Londa: levazım subayının planını destekler misin? Yoksa suda yüzen panik içinde bir sürü insanın kurtarma botunu alabora edeceği fikrine mi katılırsın?*"

Palmiyelerle çevrili bir koyda ara verdik. Kan Adası'nda kaldığım süre boyunca birçok kez keşif gezisi yapmış olsam da ada gözüme daha önce hiç böyle görünmemişti. Teğmen Kristowski botu korumak için sahilde kalırken, Binbaşı Powers'la birlikte çiçekleri kırmızı ve sarı renklerin karışımlarından oluşan devasa bitkilerin arasındaki labirentimsi bir yolda yürümeye başladık. Her yönde paraboller oluşturmuş kalın sarmaşıklar, ağaçtan ağaca atlayan papağanlar ve Barbarların kirletmesine karşı havayı aşılayan uzaktan kumandalı enjektörler gibi çevrede cirit atan yusufçuklar vardı. Yol boyunca

Carmen Powers'a tekrar tekrar Vahşi Orman Kadını'yla konuşmak istiyor olsam dahi, ön güvertede asılı olan ölü adamlarla ilgili herhangi bir dilli gerekçelendirmeyi dinlemek istemediğimi söyledim. Binbaşı bu asil duyguma hiçbir karşılık vermedi, ama bir noktada gözlerimin içine bakarak şaşırtıcı bir açık yüreklilikle, "Onun vicdanı *sen*ken bir umut vardı," dedi.

Yürüyüşümüz geniş bir gölün yanında son buldu. Bu bir zamanlar yaşadığım Laguna Zafira değildi, onun tam tersiydi: karanlık, kasvetli, sessiz ve dalgalı. Kıyılarında alacalı algler vardı. Kıyıdan iki metre ötede sayısız deniz omurgasızı için bedava yemek durumunda olan eski ve oluklu bir tahta iskele vardı. Binbaşı, şimdiki görevimin burada durarak Vahşi Kadını beklemek olduğunu anlattı. Eğer ahlak danışmanları arasındaki buluşma iyi geçerse, Londa kelepçelerimin çıkartılmasına karar verecekti.

Carmen Powers giderek, beni iskelede oturmuş ve düşüncelere dalmış bir vaziyette yalnız bıraktı. Akşam orkide kokulu bir şafağa ve ardından da ayın amber renkleriyle örtülü pırıl pırıl tropik bir geceye dönüştü. Hava sayısız böceğin oluşturduğu müzikle şenlenmişti; her yıldıza bir ağustosböceği. Bir düzine denizanası gelgit akıntısıyla yolculuk ederken şemsiye şeklindeki vücutları parlak mavi renklerle parıldıyordu. Sonunda suda bir kadın figürü belirdi. Sisle sarılmıştı ve ay ışığı üstüne düşüyordu. Bir sandalın üstünde oturmuş, yıkık iskeleye doğru geliyordu. Londa'nınki gibi uzun bir boyu, atletik bir vücudu ve görkemli bir duruşu vardı. Bu kıvrak Kharon yaklaştıkça, fıçı kızımın güzel hatları karanlığın içinde daha da belirgin hale geldi. Yeşil gözleri siste deniz fenerleri gibi keskin duruyordu.

Mümkün olan en kin dolu sesle, "Ön taraftaki vücutları gördüm, Londa," dedim. "Akbabalar ellerinden geleni yapmışlar."

Kharon dimdik ayağa kalkarak solgun görüntüsünü açığa çıkardı. Beyaz bluz, beyaz pantolon, beyaz bir yüz; daha çok bir ölü

gelini ya da kefen içindeki bir cesedi andıran bir görüntüydü. "Ben Londa değilim," dedi.

"Peki, çok iyi ve ben de Mason değilim ve o iki ceset de Gilbert ve Sullivan."

"Gelin, Bay Ambrose. Biraz oturun. Kulübem gölün diğer tarafında. Ben Londa değilim."

"Şu lanet kelepçeleri çıkart."

"Dediğiniz şeyi sadece Londa yapabilir. Anahtar onunla birlikte Faustino'da. Gelin. Benim adım Edwina 0004. Beni Londa yaptı. Çocuk, kadının annesi. Akşam yemeğinde buharda pişmiş yengeç yiyeceğiz. Onları bizzat yakaladım ve pişirdim."

AH, BENİM DÂHİ, KÜSTAH, UMURSAMAZ fıçı çocuğum. Ahlaksız dâhi. Aşkın küstahlık. Demek orijinal vicdanın günahlarını onaylamak istemiyor öyle mi? Korkma. *Pas de problème*[44]. Hemen Torre de la Carne'ye uğra, ontojeneratörü yeniden aktive et, NBEBY başlığını yeniden programla ve hatalı anneni yeniden hayata getir. Her şeyden önce, Überannen her zaman için senin en iyi arkadaşın ve destekçindi. Bu nedenle Überanne II kesinlikle harika bir süperego olacaktır.

Bizi yavaşça iskeleden uzaklaştırarak, kayığı uzaylı deniz anası topluluğunun arasından geçirdi. Kayığın başucuna geçerek Edwina 0004'ü incelemeye başladım. Yanak kemiklerinin ay ışığıyla parıldayışındaki hoşluğu, çenesinin güzel dönüşünü inceledim. Londa'ya olan benzerliği hem rahatsız edici hem de kaçınılmazdı. Eski Edwina, öldüğünde Londa'nın şu andaki yaşındaydı, bu nedenle Vahşi Kadın ve fıçı çocuğum birbirinin tıpatıp aynısı olmalıydı; Edwina 0004 sadece yaratıcısının belirsiz kırışıklıkları ve yeni başlayan göz torbalarından yoksundu o kadar. İlk doğum gününü kutlamak üzere olan

44 (Fr.) Sorun değil. (yay. n.)

otuz sekiz yaşındaki bir kadın olan yeni beher ucubemiz yaşamamış olduğu hayatın izlerini taşımıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde *Dasein*'ıyla ilgili konuşmaya hazırlıklıydı ve gölün diğer tarafına ulaştığımızda yakıcı sorularımın çoğu cevaplanmıştı. Diğerlerinin aksine, temelsiz bir teizm ile sığ bir Darwinizm arasında mutsuz bir seçim yapmak zorunda kalan Edwina 0004, dünyaya nasıl geldiğini biliyordu. Ontolojik durumunu tamamıyla kavramıştı –merhum bir biyologun kopyası, NBEBY başlığı algoritmalarının kuklası, ünlü Dame Kişot'un annesi ve danışmanı– ve bir görev anlayışı oluşturmuştu. Orijinal Edwina kendini üç kızının mutluluğuna adamıştı ve Edwina 0004 de söylediğine göre Londa'nın mutluluğunu sağlamak hususunda aynı kararlılığa sahipti.

"Onun mutluluğu bir zamanlar *senin* için de önemliymiş," dedi. "Londa o zamana altın çağ diyor. O zamanın geri döneceğini umuyor."

"Altın çağlar çok nadir geri döner," dedim, "özellikle de hiç var olmamışlarsa."

Vahşi Kadın bir öksürük krizine girdi. Boğuk öksürükleri açık deniz boyunca yankılandı ve atası gibi bu Edwina'nın da sağlığının kötü olabileceğini düşündüm. "Teknik açıdan yeni doğmuş bir fıçı çocuğu olarak bir sosyopatım, ama şimdiye dek hiçbir suç işlemedim," dedi. "Faustino'yu yakmadım, bir kelebeğin kanatlarını koparmadım veya gemiye gizlice girerek Felix Pielmeister'ın boğazını kesmedim. Bu sabah bir teori geliştirdim. Duymak ister misiniz? Tinim ya da ruhum ya da ne olarak adlandırırsanız –programım–, Londa'ya olan sevgimle dolup taşıyor ve bu his, kötü şeyler yapmama engel oluyor."

"Oldukça mantıklı," dedim, ama NBEBY başlığının sistemli bir iyilik sağlayabileceğinden emin değildim. Ahlaksızlığının herhangi bir kötülüğü desteklemek için sadece doğru zamanı beklediğinden şüpheleniyordum.

Her ne kadar Vahşi Kadın yaşadığı yere kulübe diyorsa da, evin bir zamanlar göl kenarındaki kulübeler içinde en iyi manzarası olanlardan biri olduğu belliydi ki eğer orman önünü kapamasaydı bu özelliği hâlâ devam ediyor olacaktı. Çiçekli sarmaşıklar duvarları tıpkı yaşlı bir cilde yayılmış damarlar gibi sarmıştı. Koyu renkli kökleri verandanın döşemelerinin arasından siyah piyano tuşları gibi çıkmıştı. Çatı begonya ve İspanyol yosunlarından oluşan vahşi bir Swinburne bahçesini andırıyordu.

Vahşi Kadın beni düzenli bir mutfaktan, üzerinde bahsettiği yeni yakalanmış ve çocukluk vagonum kadar kırmızı olan yengeçlerden oluşan bir ziyafet bulunan masanın yer aldığı bir odaya doğru götürürken, "Ben asıl Edwina'yken bu yer benim gizli dünyamdı," dedi. "Kendi gürültümden yalnızca ve yalnızca burada kaçabiliyordum."

"Kaçmaktan bahsetmişken..." Kelepçelerime kızgın bir bakış attım.

"Elimde anahtar olsa dahi, Londa onu kullanmamı istemezdi. Seni seviyor, ama sana güvenmiyor."

Oturdum ve kelepçeler yüzünden aptalca görünen bir seri hareket sonrasında bir yengeci parçalayabildim. Yemeği sessizce yedik. Londa'nın Edwina 0004'ün *tabula rasa*'sına birinci sınıf yemek tarifleri koyduğu açıktı; zira tabaklarımız tamamen boşaldı. Şarap da harikaydı; küçük mutfağın rafından alınan bir Chablis. Ama şarabı oda sıcaklığında tüketmek zorunda kaldık, çünkü evde buzdolabı yoktu.

Edwina 0004 birden, "Dün gece, sen de ben de uyurken otuz bin çocuk besin yetersizliğinden öldü," dedi ve yengeç kabuğundan son bir lokma alabilmek için greyfurt kaşığını kullandı. "Bu trajediye hepimizin katkısı oldu, ama bazıları diğerlerinden çok daha suçlu. Aslında bazıları bu suçun ortaklarıydı."

"Kesinlikle katılıyorum," dedim. "Ama bu Londa'ya o suç ortaklarını *öldürme* hakkını vermez."

Vahşi Kadın parçayı yutarak, "İnanın ya da inanmayın," dedi, "başka birinin kızımın adını telaffuz ettiğini duymak bile beni heyecanlandırıyor. 'Ama bu Londa'ya o suç ortaklarını *öldürme* hakkını vermez.' Lütfen Bay Ambrose, tekrar 'Londa' deyişinizi duymama izin verin. Sadece adını içeren bir cümle kurmanız bile yeter."

"Elbette. Şu nasıl? Tahminimce Londa tamamen çıldırdı."

Edwina 0004 Chablis'ini yudumladı. "Anne olmak tam bir ayrıcalık. Her anının tadını çıkarıyorum. 'Tahminimce Londa tamamen çıldırdı.' Harika. Kuşkusuz, Batı Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nin dünya çapında temiz içecek suyu için yılda yedi milyar dolar ödese, bu miktarın bir günde dört bin kişinin hayatını kurtarabileceğini biliyorsundur. Acaba sizi o cümleyi tekrar söylemeye ikna edebilir miyim? 'Tahminimce Londa tamamen çıldırdı.' Anne olmayan tüm kadınlara acıyorum."

Ağzımın köşelerini yırtık pırtık, ama tertemiz bir peçeteyle sildim. "Konuyu değiştirmeye ne dersiniz?"

"Yedi milyar dolar. Bu Avrupalıların her yıl parfüm için ve Amerikalıların da estetik ameliyat için harcadıklarından daha az bir miktar. Enoch Anthem darağacına gitmeden önce İsa'nın suyu şaraba dönüştürdüğünü anlattı, ama bir kere bile Hıristiyanlığın parfümü suya dönüştürdüğünü ima etmedi. Tanrım, bunu seviyorum; anne olmayı seviyorum. Her yıl milyonlarca insanı öldüren AIDS hastalığıyla savaşmak için harcanan para, üç günlük askeri bütçeye denk geliyor. Londa, Yolly, Donya. Hepsini seviyorum. Üç çocuk bir kişide. Bir çocuk üç kişide. Benim canım, tatlı Yolondam."

Sohbetimiz bu şekilde bir saat daha devam etti. Edwina üst üste ürkütücü gerçekler anlatarak jeopolitik durumu kötüledi. Sonunda bana Londa'nın en delici bakışından atarak, "Kızım haklıymış. Ben sunumumu yaptığımda bizim tarafımıza geçeceğini söylemişti."

"Borogov kuşlarının tümü çürük ve zavallıydı," dedim, "ve mezarlık kaplumbağaları fısıldardı."[45]

"O da var." Melek gibi bir gülümseme sundu. "İlk tanıştığımız anı hatırlıyor musun? Mason ve ilk Edwina, jeodezik kubbenin hasırdan sandalyelerinde otururlar? Sana Proserpina'dan bir mumkat vermiştim. Yatak odasındaki yatak biraz rahatsız, ama benim odamdaki bir bulut kadar yumuşak. Yazı tura atalım mı?"

"Yatak odasındaki uygun," dedim ve ellerimle durumu umursamayacağımı belirten bir işaret yaptım. "Ama sana bir şey sormalıyım. Londa seni yaratmaya karar verdikten sonra, zahmet edip?.."

"İlk Edwina'yı mezarından çıkardı mı? Yoksa sadece kendi DNA'sından bir örnek mi kullandı?"

"Evet, sorum bu."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Vahşi Kadın, "Bence var," dedi.

"Londa'yı tanıdığım kadarıyla, zor olan yöntemi kullanmıştır."

Ev sahibim kafasını salladı, sonra her iki elini de sanki bir baş ağrısını dindirecekmiş gibi alnına götürdü. "Programıma göre, annesini büyük bir itinayla mezardan çıkarıp yeniden mezarına gömmüş. Yanından geçen biri asla çıkarıldığını anlayamazmış. İşte benim kızım böyle biri; ölülere saygılı. İkimizi de gururlandırıyor, sence de öyle değil mi?"

O GECE UYUYAMADIM, sorun ne rahatsız yatak ne alçak kelepçeler ne de Vahşi Kadın'ın korkunç doğuşu değildi. Sorun, bunlardan çok daha can sıkıcı bir konu olan Londa'nın deliliğiydi. Sorun pruva

45 Lewis Carroll'ın *Aynanın İçinden* adlı kitabındaki Jabberwocky adlı şiirinden anlamsız bir mısra. (yay. n.)

direklerindeki cesetlerdi. Zihnimi dinlendirmek için Zeno'nun paradoksuna odaklandım, Aristo'nun nedenler sınıflandırmasını teker teker saydım ve sıçrayan koyunlar hayal ettim. Hiçbir şey işe yaramadı; hatta küçük mutfağa gizlice girerek aldığım yeni bir bardak Chablis bile.

Gün ağardıktan kısa bir süre sonra yataktan kalktım. Vahşi Kadın uyanmıştı ve hâki renkte bir pantolon ile bir safari gömleği giymişti. Son zamanlarda o da uykusuzluktan muzdaripti; yüzünden anlaşılıyordu; o kadar yorgundu ki artık Londa'ya çok daha fazla benziyordu. İstiridye ve kahveden oluşan kahvaltımızı sessizce yaptık. Kafein gözlerimizi açarak muhabbet etmemizi sağlamaya yetmişti. Ev sahibim beni kızının, tarih tarafından bir gün haklı çıkarılacak, iftiraya uğramış bir aziz olduğuna ikna etmeye çalışırken ben de argümanlarına dağlarca şüphe götürmez kanıtlarla karşı çıkıyordum. Tabii söylediklerimin bir parçası bile Edwina 0004'ün kulaklarından geçerek beyninin mantıkla alakalı kısımlarına ulaşamıyordu. Bu hayalperest, sohbet boyunca – sohbet denemez gerçi– sırt çantasını muzlarla ve maun cevizleriyle doldurdu ve bunların Faustino'ya yapacağımız yolculuk için atıştırmalıklar olduğunu söyledi.

"Londa seni tekrar görmek istiyor. Artık hayatına ben girdiğim için senin hatalarının birçoğunu, hatta belki EB Operasyonu'nu onaylamamanı bile affetmeye hazırlıklı."

"Peki Londa'nın *hatalarını* kim affedecek?"

Vahşi Kadın merakla kaşlarını çattı. "Sen kim olduğunu *düşünüyorsun?*"

Göl ile Faustino arasında herhangi bir çamurlu yol ya da orman yolu ya da herhangi başka bir tür yol yoktu. Bu nedenle sabahın çoğunu çalıların arasından ilerleyerek geçirdik. Korkunç bir sıcak vardı ve sinekler bize hiç rahat vermiyordu. Edwina 0004'ün durmak bilmeyen konuşmaları –Barbarların suçlarıyla ilgili başka

bir rahatsız edici ve anlamsız gerçekler dizisi– beni çılgına çevirmişti. Uzun bir yolculuk sonrasında fonksiyonsuz geçiş kapısından geçerek akasya korularından oluşan vadiye ulaştık. Kapının kolu sonsuza dek sanki bir *Sieg heil*[46] hareketiyle uzanmıştı. Çamurlu yoldan malikâneye doğru ilerledik.

Beklentilerimin aksine, Londa'yla o öğleden sonraki ilk karşılaşmamda ne öfke, ne tiksinti ne de haklı bir kızgınlık hissettim. Safran rengi ipek elbisesi ve Florida Marlins beyzbol şapkasıyla absürt giyinmiş olan fıçı çocuğum işte tam karşımdaydı. Verandada durmuş, *sangria* dolu bardağını gelişigüzel bir biçimde yudumlarken düzensiz bir melodi mırıldanıyordu ve bu oldukça banal tablo içimi bir zamanlar tanıdığım erdemli fıçı çocuğuna ve hatta –bu itirafımı büyük bir çekingenlikle yapıyorum– fanatik bir fıçı çocuğu haline gelen kişiye karşı bir özlemle doldurdu.

Kadınlar, mutluluk çığlıkları ve zevkten dört köşe olmuş titrek sesleriyle birbirine doğru koştu. Londa verandadan yere tek bir kıvrak zıplamayla indi. Sarılışları ani ve tutkuluydu ve bir an için asıl Edwina'nın gerçekten dünyaya adım atarak anneliğinin tadını çıkarmaya devam ettiğini hayal ettim. Altın bir zincire bağlı olan Tanrı işi aygıt Londa'nın boynundan bir haç gibi sarkıyordu ve böyle sıkı sarıldığında bu iki beher ucubesinin farkında olmadan geminin üçüncü ön kısmındaki patlayıcıları patlattıkları fikrine kapıldım. Londa sonunda ondan –nesinden? Annesinden mi? Kızından mı? Kız kardeşinden mi? Öğrencisinden mi? Vicdanından mı? Kopyasından mı?– ayrılarak verandaya döndü ve hepimize birer kadeh *sangria* doldurdu.

Edwina 0004'le kadeh tokuşturarak, "Şerefe," dedi. "Söyle bana, *Anneciğim,* bugün ne tarz bir filozof getirdin?" diye sordu.

46 Faşist literatürde "Yaşasın zafer!" anlamına gelen ifade. (yay. n.)

"Eski efendi şimdi mütevazı bir öğrenci oldu. Senin erdemlerine saygı duyuyor ve seni her zamankinden de çok seviyor."

Bu sözcükleri anlamlandırabilmek için serebrumumun her parçasına ihtiyacım vardı. Analitik sol yarıkürem Edwina 0004'ün benim artık bir Sabacthanici olduğumla ilgili saçma sözlerini reddediyordu. Ama mantıksız sağ yarıkürem hâlâ fıçı çocuğuma hayran olduğum şeklindeki garip gerçeği üzerine kafa yoruyordu. *Sangria*'dan bir yudum aldım ve Londa'yla göz göze geldik. Yüz ifadelerimiz, tahminimce çok benzerdi: Dönüşümlü olarak ödüllendirilmiş hayranlığımızı -döndür- karşılıklı ihanetlerimiz nedeniyle oluşan ümitsizliğimizi -döndür- hayranlığımızı -döndür- ümitsizliğimizi yansıtan iki etten Necker küpü.

"*Yeni Titanik*'ten ayrılırken etik bir ikilem aklıma geldi," dedim.

Londa hafif bir alaycılıkla, "Eski günler ne güzeldi," dedi.

"Beşinci kurtarma botunda gemi enkazından uzaklaşmakta olduğunu hayal et. Her yanda çığlık sesleri var; terk edilmiş yolcular can yeleklerinin içinde suya batmış, donmak üzereler. Yirmi dört kişilik yer daha var. Geri dönmek hususunda mı oy verirdin yoksa?.."

"Yoksa bir sürü hayatta kalan kişinin yanımıza gelerek botu batıracağını mı düşünürdüm? Zor bir soru, Sokrates. Bana güneş batana kadar zaman ver."

"Bu arada sana zahmet kelepçelerimi çözüver."

"Üzgünüm. Yapamam. Annemin de dediği gibi, beni seviyorsun, ama daha çok sevdiğin bir şey var. Güveç kızının elini kolunu bağlayıp onu adalet huzuruna çıkarma fikrine bayılıyorsun."

Dudaklarımda bir karşı çıkış ifadesi oluştu -*Hayır, Londa, sadece şu lanet kelepçelerden kurtulmak istiyorum*-, ama yine de kendime zincirlerinden kurtulan Mason'ın tam olarak hayal ettiği

şeyi yapacağını itiraf ettim. Ama daha ben şikâyet bile edemeden Londa, Edwina 0004'ün elinden tutarak onu malikâneye götürdü.

Günün geri kalanı boyunca iki kadın fiziksel ve duygusal enerjilerini birbirleri için harcayarak ilk Edwina'yı son aylarında mutlu eden şu anne-kız aktivitelerini gerçekleştirdiler. Çimenliğe bir badminton filesi gererek hepsini Londa'nın kazandığı üç maç yaptılar. Verandada çay ve bisküviyle birlikte yakınlığı ve içtenliği normların ötesinde olan sohbetler ettiler. Güneş batarak tropik gökyüzünü altın ve turkuaz renklerle donatırken, birbirinin aynı sarı dar mayolarını giyerek sahile gittiler ve dalgalarla oynadılar.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığından Londa'yla ilk Ödünç Balta ve Çalıntı Radyum oyunlarımızı oynadığımız kütüphaneyi dolaştım. Bir süre sonra felsefe bölümüne ulaştım. John Caputo'nun *Dünya Çapında Etik*'e çok büyük katkısı olan *Against Ethics*[47] adlı kitabını elime alıverdim. Kitapta yüce erdem teorilerinin dünyaya hiçbir iyilikte bulunmadığı acı argümanı savunuluyordu. İspanyol askeri Alonso'yla bakışıp, onun da seçimimi onayladığını anladıktan sonra kitabı okuma masasına koydum. Heidegger'in *Es gibt* –Var– adlı argümanıyla ilgili sayfaları okudum. Bu sözcük yazar için "sorumluluk var" anlamına geliyordu. Sayfaları tıpkı bir Hindistan fındığı şurubunu tadar gibi okudum.

"Sorumluluklar oluşuyor, bağlar meydana geliyor, masalar kuruluyor ve dünya soğuk beyaz bir karla kaplanıyor. Bu sırada yıldızlar gece danslarını yapıyorlar ve solucanlar unutulmuş mezarlara doğru ilerliyor."

Saat yedide midem guruldamaya başladı. Londa sanki bu gastrik feryadı duymuşçasına ortaya çıktı. Yine safran rengi ipek elbisesini giymişti ve elinde ıstakoz kanepeleri, üstüne havyar sürülmüş bisküviler, somon köfteleri ve Rockefeller istiridyeleriyle dolu gümüş

47 (İng.) Etiğe Karşı. (yay. n.)

bir tepsi tutuyordu. Tüm bunları Faustino'ya yerleşmeden önce *Yeni Titanik*'ten aşırmıştı. Aynı zamanda yerel bir lezzet de getirmişti: mumkat suyuyla dolu mavi bir seramik sürahi. Kitabı dışa doğru çevirdim, döndürdüm ve okuma masasına koydum. Böylece büyük A harfini andıran bir görüntü oluştu. *Against Ethics*'in Âsı. Âdem'in düşüşü, Augustine'in itirafları, Anthem'in kırılmış boynu. Londa bir sandalye çekti. Tanrı işi aygıt artık boynunda değildi; pek de kutlanacak bir durum değil, gemide sekiz tane kopyası varken kendininkini sonsuza kadar çıkarabilir ya da yok edebilir ya da kurdelelere sararak bana doğum günü hediyesi olarak verebilirdi. Ama caydırıcılığı hâlâ kendini korurdu.

Kaba bir şekilde, ağzımıza sürekli bir şeyler atarak ve onları midemize büyük lokmalar halinde yollayarak yemeğimizi yedik. Sonra Londa *Against Ethics*'i işaret ederek, "O kitap ne hakkında?" diye sordu.

"Sorumluluk," dedim. "Zorunluluk Gölü Canavarı."

"O zaman Caputo bir Kantçı mı?"

"Daha çok bir Kierkegaardcı."

"Hâlâ dost muyuz?"

"Hayır."

"Düşman mıyız?"

"Durumumuz öyleye gösteriyor."

Tereddütle, "Sevgili miyiz?" diye sordu.

"Belki de tarih bizi öyle anar."

Son ıstakoz kanapesini yedi. "Geri dönmek yönünde oy kullanırdım."

"Ne?"

"Beşinci bottayım, unuttun mu? Geri dönerek olabildiğince çok yolcuyu kurtarmak için oy kullanırdım. Onlar bitkin ve zayıf ve yarı donmuş. Bizi batıracaklarını düşünmek saçma."

Son Rockefeller istiridyesini ağzıma atarak, "İyi cevap," dedim.

Londa cebinden tırtıllı metal bir çubuk çıkararak avucuma koydu. Onun anahtar olduğunu söyledi. Hemen kendimi serbest bırakmaya çalıştım, ama kelepçeler yüzünden bu girişimim paradoksa benzer bir hal aldı. Sanki yazı yazdığınız kalemi kullanarak yazı yazdığınız kalemin üzerine bir şeyler yazmaya çalışmak gibi. Londa yardımıma yetişerek birkaç saniyede her iki zinciri de çıkardı.

Ellerimle mutlu daireler çizdim. "Bunu hak edecek ne yaptım?"

"Daha yapmadın, ama yapacaksın. Dinle, sevgilim. Az önce Albay Fox'la telefonda konuştum. Serbest bırakılan rehinelerimiz hâlâ kötü davranışlarda bulunuyormuş. Sanırım yeni ve iyileştirilmiş epifiz bezleri körelmiş durumda."

"Başka bir şey olmasını mı bekliyordun?"

Sorumu hususi bir şekilde görmezden geldi. "Dame Kişot'un son uyarısını gerçekleştirerek, Albay Fox'u yeniden aramalı ve Pielmeister'ın pruva direğindeki diğer ıslah olmazlara katılması emrini vermeliyim; tabii sen Gittikac, Wintergreen ya da North'un daha iyi bir seçenek olacağını düşünmezsen."

"Dame Kişot'un canı cehenneme. Son uyarısının canı cehenneme."

"İyi fikir, Mason. Ben de katılıyorum. Canları cehenneme. Teklifimi dinle. Sen annemin eski yatak odasına gideceksin, ikinci katta, kapısında büyük saat asılı olan oda. Birlikte meyve suyundan içeceğiz ve acılarımızı uzaklaştıracağız. Birkaç güzel saat boyunca vücutlarımız bir olacak. Şafak söktüğünde yeniden konuşmaya başlayacağız, tam bir felsefi konuşma yapacağız. Sokrates ve güveç kızı. Tüm sabah ve

belki de öğleden sonra boyunca konuşacağız. Bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğine karar vermemiz ne kadar sürerse o kadar."

"Bir sonraki hamlenin ne olması gerektiğini zaten biliyorum. FBI'a teslim ol ve Valkyrie'lerin de aynısını yapmasını sağla."

"Öğrencinden bu kadar yüksek beklentilerin olmamalı," dedi.

"Ben ilgili bir öğretmenim."

Bir elini ağzına götürdü. Parmakları dudaklarının üstünde dikiş gibi duruyordu. Sonra diğer eliyle beni susturdu.

"Konuşmak yok," diye fısıldadı. "Artık güneş doğana kadar konuşmayacağız."

Kafamı salladım. Ellerini indirdi, yanağımı okşadı ve kıyafeti ve en az onun kadar kapsayıcı esrarengizliğiyle odadan yumuşakça dışarı süzüldü.

ŞİDDETLİ YAĞMURU, patlayıcı gürlemesi ve her biri siyah gökyüzüne Tanrı'nın beyninde patlayan anevrizmalar gibi parıldayan ışık yıldırımlarıyla fırtına Isla de Sangre'de artıp azalıyor ve kaçınılmaz olarak, Henry'yle birlikte Torre de la Carne'a giderek Yolly'nin oluşmasını izlediğimiz geceyi hatırlamama neden oluyordu. Birkaç saat içinde ada, İsis'in onayı, Thoth'un rızasıyla daha farklı bir canlının doğumuna ve olgunlaşmasına şahit olacaktı. Eğer rolümü iyi oynayıp, filozof neşterimi ustalıkla kullanırsam, yarın öğle saatlerinde dünyaya rehabilite edilmiş bir Londa Sabacthani verecektim. Olağanüstü ahlaklı Londa kendini EB Operasyonu'nu ortadan kaldırmaya ve daha fazla kan dökülmesine engel olmaya adayacaktı.

Beklediğim üzere, ilk Edwina'nın örnek derecede lüks eski özel odası *Yeni Titanik*'teki en şahane odayı bile utandıracak güzellikteydi. Özellikle de kubbeli yatak bir harikaydı. İpek kordonlarla tutturulmuş yeşil kadife perdelerle kuşatılmış sakin bir oda. Rüzgâr

pencere kanatlarını çıtırdatarak, camlara doğru yağmur damlaları fırlatırken ben de çevredeki erotikliği artırma işine giriştim –yerleştirilmiş mumları yaktım, bir paçuli tütsüsü yaktım ve CD çalara Castelnuovo-Tedesco'nun Guitar Concerto No. 1 in D Major'ünü ve komidine kristal kadehlerle birlikte mumkatla dolu bir sürahi koydum–, sonra hızlıca bir duş aldım ve yatak odasına dönerek yatağa dolaptaki tek örtü olan siyah kadife yatak örtüsünü serdim.

Koridordaki büyük saat geceyarısının geldiği haberini verdi. On ikinci çan sesi derin yankısını duyurduğunda, üzerinde sadece beyaz ipek bir gecelikle Londa karşımda belirdi. Konuşmadan sarıldık. Kuşağını açtım ve güzelliğini gizleyen geceliğinin iki yanını birbirinden ayırdım. Kaftanımın omuzlarını tutarak yumuşakça kafamdan geçirdi. Konuşma yok. Yatağa oturduk ve aşk gemilerinin yelkenlerini çeken Tristan ve İsolde misali ipek kordonları karyola direklerinden çekerek perdelerin sessizce yere düşmesine izin verdik.

Birkaç dakika içinde rüzgâr ve dalgalar bizi sahilden uzaklara götürdü. Ve hâlâ konuşma yoktu, tabii elbette konuşmaya ihtiyacımız da yoktu, zira tenlerimiz iletişim halindeydi. Londa'nın şehvetli morfemleri, tutkulu gazeli ve ıslak soneleriyle iletişim kuruyorduk. O gece yaratığımı nasıl da sevmiştim. Konuşan tenini, ontojeneratörle oluşmuş gülümsemesini, sentetik tinini ve labirentimsi zihnini sevmiştim. İliğine kadar tüm hücrelerini, beyninin tüm sinapslarını ve kirpiklerinin tüm zerrelerini sevmiştim. Arada bir kadehlerimize sürahiden mumkat doldurduk ve bir noktada yeminli sessizliğimizi bozarak birbirimize Shakespeare alıntıları yapmaya başladık –*İnsanlar nefes alsın, gözler görsün, elverir, / Yaşadıkça şiirim, sana da hayat verir.*– ve bu arada nektar da kanımızı ısıtıyordu. Özel âlemimiz sona erip aşk gemimiz durduğunda tatlı ve derin bir uykuya daldık.

Konser, öten İspinoz kuşlarıyla başladı ve kısa bir süre sonra papağanların sesi yükseldi ve balıkçılların ve flamingoların çığlıkları da onları takip etti. Yatak perdesinin boşluklarından altuni güneş ışıkları süzüldü ve denizdeki fırtınanın sona erdiğini anladım. Esnedim, gerindim ve kendimi uyanmaya zorladım. Londa'yı tüm mantık gücümle kandırma zamanıydı. Kıpkırmızı Darwinist'i yeniden ruhunun hâkimi yapma zamanıydı.

Ama o gitmişti. Benim maceraperest perim aşk gemimizden kaçmıştı. Yavaşça nefes aldım. Kendi kendime kaygılanmak için bir neden olmadığını söyledim. Sadece duş alıyordu ya da annesiyle verandada bir çay daha içiyordu ya da sahilde sabah yüzüşünün tadını çıkarıyordu. Ya da belki de Londa, ilk Edwina'nın cumartesi sabahlarını serada geçirme huyundan edinmişti; gerçi tüm o çürük, küflü ve soluk bitkilerle o yerin her zamankinden daha da Swinburnevari olması gerekiyordu.

Üstüme sokak kıyafetlerimi giydim ve arayışıma başladım. Londa'nın ismini tekrar tekrar bağırarak üç katın da banyolarını kontrol ettim, sonra giriş salonuna indim ve verandaya çıktım. Edwina 0004 birden önümde belirdi. Üzerinde safari ceketi vardı ve jeodezik kubbede onunla birlikte kahve içmemi istedi. Londa'nın nerede olduğunu bildiğini iddia etti. Açık sözlü konuşmamızın çığır açıcı bir önemi olacağını ve bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi.

Baygın orkidelerin ve solgun eğrelti otlarının arasına vardığımızda, "Konu Londa'nın hayatı, aslına bakarsan..." diye devam etti, "...Londa'nın ölümü."

Kahve kavanozunda güçlü bir *mocha java* vardı. Bardağımı doldurarak, işlenmiş demirden küçük masada Edwina 0004'ün karşısına oturdum. Kahvemden küçük yudumlar aldım.

"Durumu elimden geldiğince açık bir şekilde özetleyeyim. Kızım şu anda benim esirim." Vahşi Kadın sinir bozucu bir ölçülülükle

cam sürahiden bir bardak kokulu fındık kahvesi koydu. "Bu sabahın erken saatlerinde kelepçelerini ona takıp, onu Dr. Charnock'un eski laboratuvarına kilitledim."

Bu olasılık dışı ama güzel haberi anlamam bir dakikamı aldı. Masaya uzanarak Vahşi Kadın'ın kolunu sıktım. "İnan bana, Edwina, doğru olan şeyi yaptın."

"Bu hareketimin erdemle alakalı bir amacı yoktu. Dört saat önce programımın özellikle agresif olan bir bileşimi aktive oldu."

"Sanırım bir sonraki adım otoritelerle iletişime geçmek olacaktır."

Kısa bir rüya gibi aradan sonra Edwina 0004 beni görmezden gelerek kubbeye doğru delici bir bakış attı. "Sanırım ben burada öldüm," dedi. "Evet, bundan eminim. Ne garip. Tam olarak bu odada, mutant bir mangrovun altında hayata veda ettim." Gözlerime baktı. "Otoriteler mi? Durumu anlamış olsaydınız bunu asla söylemezdiniz. Durum şu, Bay Ambrose.Tüm açıklığıyla. Tanrım, ahlaki belirsizlik yarattığım için beni bağışla."

Midemde, sanki başarısız bir simya deneyi yapılmış gibi bir kurşun topu katılaştı. Mantıksızların kendi mercan adası, Korkunç Fikirlerin Kaynağı Isla de Sangre'de olduğumuzu nasıl da unutmuşum. Kaygılı bir şekilde, "Dinliyorum," dedim.

Edwina 0004 bir ekmek bıçağı aldı ve üzümlü *bagel*'dan bir dilim kesti. "Bir soruyla başlayacağım. Sence Londa beni neden yarattı?"

Böyle bir kriz durumunda her kendine güvenen filozofun yapacağı gibi endişeyle kaşlarımı çatarak bir miktar daha kahve içtim. "Annesini geri istiyordu. Aynı zamanda da benim yerime daha serbest bir danışman getirmek istiyordu."

"Doğru. Devam et."

"Ve görünüşe göre ilk Edwina'nın annelik zevkini daha fazla tatmasını sağlamayı da istiyordu."

"Doğru, tamamen doğru ama hedefi ufak bir farkla kaçırdın."

"Her zamanki gibi."

"Benim dünyaya getirilmemin *asıl* nedeni... Bunu söylerken çok zorlanıyorum."

"Evet?" Ağzıma biraz kahve alarak boğazımdan yavaşça inmesini sağladım.

"Londa beni kendisini öldürmem için yarattı."

Yutma işleminden vazgeçerek kahveyi dışarı püskürttüm. "Ne?"

Vahşi Kadın, "Ben bir cinayet makinesiyim," diye devam etti. "Ya da daha nazikçe, bir intihar uygulayıcısıyım. Bu durum hoşuma gitmiyor, ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Londa düşündüğünden çok daha komplike birisi. Enoch Anthem'in ölümüyle yaşadığı üzüntünün yoğunluğunu hayal bile edemezsin. Adam tekmelemeyi kestiği an, dayanılmaz bir vicdan azabı duymaya başladı."

Ellerim titreyerek kupanın içindeki kahvede girdaplar oluşturdu. Gerçekten Londa'nın tasarlanmış katilinden beş metre ötede mi oturuyordum? O an benim de bir ek vicdana ihtiyacım vardı, bana tam olarak ne yapacağımı söyleyecek birine; örneğin Edwina 0004'ü ormana sürükleyerek bir ağaca bağlamamı söyleyen birine.

"Dayanılmaz bir acı," diye tekrarladım. "Yeterince dayanılmaz değilmiş" –sesimde kendiliğinden gelen bir alaycılık vardı– "yani Corbin Thorndike'ı da öldürmesine engel olacak kadar değilmiş."

"İkinci asma olayı, canını ilkinden de çok acıttı. Epifiz bezi kanamaya başladı." Vahşi Kadın ekmeğinin iki yarısına da krem peynir sürdü. "Açık güvertede durmuş o iki Barbarın rüzgârda dalgalanışını izleyen Londa kontrolden çıkmış mıydı? Elbette. Ama şu var, Bay Ambrose. O kontrolden çıktığının *farkındaydı* ve zamanla cevabı gördü ya da gördüğünü düşündü ve beni, yani Edwina 0004'ü, Anthem ve Thorndike'ın kişisel intikamcısını oluşturdu. Bu yüzden şu

anda Charnock'un laboratuvarında benim ayak seslerimi bekliyor ve biz de bu yüzden şu anda kubbede bu konuşmayı yapıyoruz."

"Ama sen Londa'yı *seviyorsun*. Sen onun *annesisin*."

"Evet, onun annesiyim. Ama ben aynı zamanda da algoritmalarımdan oluşuyorum."

"Hayır, Edwina. Bu *çılgınlık*."

"Vicdanıma mı sesleniyorsunuz, Bay Ambrose? Benim vicdanım yok. Ben büyürken etrafımda pratik bir etikçim olmadı."

Kahvem girdaplanmaya devam ediyordu. Kupayı masaya koydum.

"Dinle, Edwina, onu *öldürmeye* gerek yok. Plan şu. Charnock'un laboratuvarına giderek onu gözaltında tutacağız, onu FBI'a teslim edeceğiz ve adil bir davaya çıkması için elimizden geleni yapacağız."

Vahşi Kadın *bagel*'ını heyecanla ağzına atarak, "Belki varsayımsal bir Edwina bunu yapabilirdi," dedi. "Belki Edwina 0005 ya da Edwina 0006 ya da ilk Edwina bile olabilirdi. Ama ben değil. Programım buna izin vermez. Ben Londa'yı idam edeceğim ya da onu özgür bırakacağım. Bu ikisinden biri; işte ben buyum. Tamamıyla bu ikisi. Tamamıyla dijital. Ama onu FBI'a teslim etmeyecek olmamızın *başka* bir nedeni daha var. Semptomlar her an ortaya çıkabilir."

"Semptomlar mı?"

"Önce ellerinde ve ayaklarında bir karıncalanma, sonra gözlerinin gerisinde bir çarpıntı ve son olarak da ana motor fonksiyonların kaybı."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Bunun nedeni sadece Vahşi Kadın'ın söylediği şey değildi, kimyasalların da etkisi vardı. "Beni *zehirledin* mi? Lanet olsun, beni *zehirledin* mi?"

"Londa'nın ustalığıyla hazırlanmış bir nektar ve kürar karışımı. Sadece orta beyne ve omuriliğe etki ediyor. Körlük, konuşamama ya da solunum yolu sorunlarını kafana takmana gerek yok."

Yapabileceğim en iyi şeyin bir kusturucu bularak kendimi zehirli kahveden arındırmam olduğuna karar verdim. Sandalyemden kalktım ve kubbenin girişine doğru ilerledim. Sonra gerçekleşti; söylediği gibi karıncalanma ya da gözlerimin arkasında bir çarpıntıyla değil çok daha korkutucu keskin bir vuruşla, sanki Sokrates'in ödünç aldığı balta kafatasıma geçirilmiş gibi bir hisle başladı. Dizlerim lastiğimsileşti, omurgam jöleleşti ve toprağın üzerine düştüm.

"Eğer Londa doğru hesapladıysa bayılmayacaksın." Vahşi Kadın baş ucumda dikilerek *bagel*'ının kalanını yedi. "Ama felç en az iki saat sürecek ve o zaman Londa tüm ilaç tedavileri ve felsefi müdahalelerin ötesinde olacak."

Hareketsiz kalarak camdan tavana bakmaya başladım. Kollarımı sanki bir entomolojistin mantar plakasına iğnelenmiş bir böcek gibi döndürmüştüm. Kürar sinir sistemimin daha fazla bölgesini ele geçirdi. Daha önce Proserpina'nın başına gelen trajedinin aynısını yaşıyordum. Korteksimde mahsur kalmış, kolu bacağı kesilmiş biriydim. "Edwina, lütfen; onu *öldürmen* gerekmiyor."

"Bu cümle düşünebileceğinden çok daha doğru." Yanıma sanki çocuğuna alfabe bloklarından bir kule yapması için yardım eden bir anne gibi oturdu. "Sana programımın en etkili özelliğini anlatayım. Şu an gözlerimin içine bakıp Londa'yı yok etmemi yasaklarsan –sen ve yalnızca sen, Bay Ambrose– onu öldürme gereksinimim ortadan kalkar ve yerine Charnock'un laboratuvarına giderek kelepçelerini çıkarma dürtüsü gelir. Bu harika değil mi? İki sözcük, 'Kızını öldürmemelisin,' ve idam kararı ortadan kalkar. Ama o zaman, elbette, Londa dünyanın en ünlü fıçı kızından beklediğimiz şeyleri yapmaya başlayacaktır. Valkyrie'leri çağırıp, örneğin, onlara Felix Pielmeister'ı idam etmelerini söylemek gibi."

"Lanet olsun."

"Kaderini *neden* senin ellerine teslim ettiğinden emin değilim. Sanırım *Londa Kitabı*'nı imzalamayı reddetmeni asla sindiremedi, Bay Ambrose. 'Kızını öldürmemelisin,' de ve ben de onu serbest bırakayım."

"Pielmeister'ı öldürmesi için serbest bırakacaksın yani?"

"Muhtemelen. Ama belki de bu gerçekleşmez. Onun ne kadar tahmin edilemez biri olduğunu hepimiz biliyoruz. Büyük olasılıkla ikinci bir rehine teklif edecektir. Gittikac, Wintergreen, North; daha dokuz tane Barbar var. Bana cevabını söyle."

"*Söyleyemem.*"

"Biliyorum, ama yine de söyle. Haydi, Bay Ambrose. Sen etik ikilemlere alışkınsın. Burada daha kötü olanı hangisi? Daha iyi olanı hangisi? Seçimini yap. *Hemen.* Kadına açılan kapıyı seç, çünkü kaplan bu sabah oldukça yırtıcı."

Tez savunmamdan vazgeçme seçimim, bir seçimdi. Londa'nın gerçek oluşumunu öğrendikten sonra ona ders vermeye devam etmem de bir seçimdi. Themisopolis'i terk ederek immakuloidlerin orayı yakmasına izin vermesi hususundaki ısrarım yine bir seçimdi. Ama bu bir seçim değildi. Bu binlerce kesikle ölümdü.

Gözlerimi pusula gibi döndürdüm –kuzey, kuzey-kuzeydoğu, kuzeydoğu, doğu-kuzeydoğu, doğu, doğu-güneydoğu, güneydoğu ve gene kuzey– sonunda Vahşi Kadın'la göz göze geldim. "Çıldırıyorum."

"İstiyorsan çıldırabilirsin, ama önce seçimini yapmalısın. Ona kadar sayıyorum. Bir... iki... üç..."

"Daha çok zamana ihtiyacım var."

"Dört... beş... altı..."

"Ölmesi gereken *sensin,*" dedim.

"Haksız değilsin. Yedi... sekiz...dokuz... söylüyor musun? 'Kızını öldürmemelisin,' sözünü duyuyor muyum?"

Dilim, dudaklarım, gırtlağım ve oküler kaslarım gibi tükürük bezlerim de çalışır durumdaydı. Edwina 0004'ün yüzüne tükürmek için elimden geleni yaptım, ama mermim yeterince uzaklaşamadı ve safari ceketinin üzerine düştü.

"Ne var biliyor musun, Bay Ambrose? Yerinde olsam ben de bu cevabı verirdim." Kalktı. İlk kez bir sandaldan inerek karşıma çıktığındaki gibi dik ve uzun boyluydu. "Ama yerinde değilim. Kendi yerimdeyim, bir annenin yerinde ve bu yüzden yerimi dişlerine bir tekme atmak için kullanacağım."

Ağzıma çarpan bir ayakkabı değildi, sert deri bir botun sivri ucuydu. Kürar sağ olsun, hiçbir şey hissetmedim. Çok sert bir vuruş yaptığı belliydi. Çok kan akmıştı.

Vahşi Kadın uzaklaşırken, "Eğer cesedi gömmek istiyorsan kumsala gel," dedi. "Son nefesini Kırmızı Cadı'yı görerek vermeyi umuyor."

Kan ağzımdan yere akmaya devam ediyordu. Eğer sinir sistemim daha fonksiyonel olsaydı, yüzükoyun pozisyona geçerek işaret parmağımı uzatıp akan kandan döşeme yola bir çöp adam ya da Mısır hiyeroglifi çizebilir ya da adımı yazabilirdim. Ama bunun yerine orada öylece uzanmış, yere yapışmıştım ve hayret verici bir düşünceyle donakalmıştım. Az önce en azılı düşmanımın hayatını kurtararak en sevdiğim insanın yok oluşuna önayak olmuştum.

17. Bölüm

İyi bir Kartezyen dualist vücuda engel olmanın, vücudun tamamlayıcı karşıtı olan zihne ket vurmak anlamına gelmediğini söylerdi. Hegelci bir idealist bu argümanı daha da geliştirerek, fiziksel bir engelin bazı durumlarda bir kişinin zihinsel yetilerini artıracağını söylerdi. Bu teoriye göre, Charles Darwin'in kronik tükenmişliği entelektüel enerjisini *Türlerin Kökeni*'ne odaklayan bir lensti ve Friedrich Nietzsche'nin işkenceli hastalıkları da önemli aforizmalarının bileşimine yardımcı olmuştu ve Stephen Hawking'in amiyotrofik yan sklerosisi de karadelikler dediği astronomik uçurumları keşfetmesini sağlamıştı.

Ama ben jeodezik kubbede paralize olmuş bir şekilde yattıkça erdem ile acı çekmeyi bağdaştırma girişimlerim hususunda daha da kuşkucu bir hal alıyordum. Ters dönmüş bir kaplumbağa gibi sırtımın üstüne yatmış sabah güneşinin üçgen camlardan oluşan tavandaki dansını izliyor ve son kırk sekiz saatte yaşadığım şokları gözden geçirerek –pruva direklerindeki cesetler, Vahşi Kadın'ın kökeni, Londa'nın intihar planı, kahvemdeki kürar– bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordum. Edwina 0004'ün cinayet programını durdurmayı reddederek korkunç bir günah mı işlemiştim? On masum Barbarın öldürülmesini engelleyerek? Bir cinayete ortaklık mı et-

miştim? Meleklerin kahramanı mı olmuştum? Üçgenlere bakarak bu sorular üzerine kafa yordum ve hiçbir cevap bulamadım.

Görünüşe göre maddesel benliğim bir çeşit nöromüsküler rölativizme yenik düşmüştü. Beyin hücrelerim, *Sana hizmet etmek konusunda herhangi bir evrensel gereklilik duymuyoruz,* dediler. Dokularım, *Mutlak bir görevimiz yok,* dedi. Ama iki saat süren bu durum sonrasında, ki bu tam da Vahşi Kadın'ın tahmin ettiği süreydi, bedenim kimyasal kaynaklı hissizliğinden çıktı ve geleneksel görev hissine geri döndü. Eklemden ekleme, kirişten kirişe, baştan aşağı mücadele ettim ve etimi ruhla doldurmak için tam bir dakika boyunca uğraştım. Ayak parmaklarımı kıpırdattım, el parmaklarımı uzattım, ellerimi birbirine vurdum ve boynuma masaj yaptım. Acı reseptörlerim görevlerine döndüğünde, dişetlerim Vahşi Kadın'ın botuyla verdiği hasar nedeniyle yanmaya başladı.

Edwina 0004, "Son nefesini Kırmızı Cadı'yı görerek vermeyi umuyor" demişti. "Son nefesini vermek" tabiri "ölmek" ya da "alabora olmak" gibi bir anda yok oluşlardan ziyade yavaş bir geçişi niteliyor gibiydi.

Hızla ilk Edwina'nın yatak odasına gittim ve mumkat sürahisini kaptım. Koridor büyük saatin öğle vaktini haber veren endişe verici sesiyle doldu. Her bir cırtlak yankıyla biraz daha hızlandım ve on ikinci çan çalmadan verandaya varmıştım. Merdivenlerden hızla inerek kendimi ormana attım.

LONDA'NIN GİZLİ KUMSALINDA *MERCANA TAPINMA* oyununu canlandırmaya teşebbüs etmesinin üstünden yirmi yıl geçmişti ve kızıl omurgasızlar Kırmızı Cadı'ya kendi dış iskeletlerini katmayı sürdürmüştü; böylece cadının eskiden konik olan şapkası şimdi bir soytarının şapkasını ve zillerini andırıyordu. Ama mekân diğer açılardan pek değişmemişti. Deniz kabukları, parıldayan çakıl taşları, su yosunu

öbekleri ve birkaç ölü denizyıldızı. Hatta dalgalarla gelmiş olan Girit boğası şeklindeki odun parçası bile yerindeydi. Dalga kesik kesik, kalın fısıltılarıyla sanki cadının nazik dudaklarından çıkan bir sihir gibi ilerlemişti.

Londa kumdaki bir gelgit havuzunun üstünde kafasını hafifçe eğmiş, bacaklarını uzatmış ve sırtını iri bir kayaya yaslamış bir şekilde oturuyordu. Sürahiyi sıkıca kavrayarak boğanın üzerinden atladım ve ona doğru koştum. Fıçı çocuğumun gözleri kapalıydı, yanakları solgundu ve dudakları sert bir ekşimeyle geri çekilmişti. Sıktığı dişlerinin arasından kısık ve sulu bir inilti geliyordu.

Vahşi Kadın programını büyük bir hınçla gerçekleştirmişti. Rolünü tam anlamıyla yerine getirmişti. Londa'nın beyaz koton bluzunun göbek kısmından koyu renkli, köpüklü bir kan akıyordu. Daha sonra aşağı süzülüp beyaz kot şortuna inerek kalçası boyunca devam ediyor, sonra da kuma inerek kumsalda denize dökülen bir akarsu gibi ilerliyordu.

Kelepçeli ellerini yarasına bastırdı, ama kan, parmaklarını bir çömlekçi çamuru gibi göstererek akmayı sürdürdü. Sanki buz içinde yatıyor gibi titriyordu. Belirsiz bir süre boyunca düşüncelerim tamamen ortadan kayboldu –belki de kürardan arta kalan bir parça beynime sızmıştı– ve sonra soru işaretleri gelerek kafatasımda Londa'nın şehrine yayılan petrol gibi yayıldılar. Gömleğimi yırtıp yarasına mı sarmalıydım? Onu malikâneye geri mi götürmeliydim? Onu hareket ettirirsem pıhtılaşma ya da her ne süreç başladıysa, onu ters etkiler miydi?

Bir ayağımı gelgit havuzuna koyarak tek dizimin üzerine çöktüm. Burun deliklerim demir kokusuyla doldu. Londa'nın gözleri titreyerek açıldı. Dili dışarı çıktı ve yanında iki damla da kan gelip çenesinde iki tane çizgi meydana getirerek bir vantrilokun sessiz kuklası gibi görünmesine neden oldu. Bunu bir acı çığlığının takip

edeceğini düşündüm, ama bunun yerine irkildi ve tipik *Weltanschauung* Kadın gösterişiyle, "Mevcut kanıtlar küraın seni öldürmediğini gösteriyor," dedi.

"Tanrım. Ne oldu?"

"Beni bıçakladı."

"Bir bıçakla mı?"

"Bir kılıçla. Benim fikrimdi. İspanyol askerimizin kılıcıyla."

"Alonso'nun mu?"

"Evet. Don Kişot'un ilk ismi; bunu biliyor muydun? Alonso."

"Sana biraz nektar getirdim."

"İyi. Harika. Ver bakalım, Sokrates. Anlaşılan pek de Stoik değilmişim."

Yeniden konuşmayı denedi, ama sözcükler boğazında düğümlendi. Azı dişleri kilitlendi ve bilinmeyen bir kodu olan anlamsız bir mesaj verdiler. Sürahiyi dudaklarına götürdüm. Doyumsuz bir şekilde, heyecanla ve yıkık dökük kulesinde ölen yarı-oğlum gibi içti.

"Not defterini çıkar," dedi sonunda. "Bir felsefeci her gün birinin ölüşünü gözlemleme ayrıcalığına sahip olamaz. Önemli bir şeyler söyleyebilirim."

"Seni Faustino'ya götürüyorum," dedim. "Bir hastane helikopteri çağıracağız."

"Keskin bir acı bekliyordum. Ama bu daha çok birisi sanki sürekli mideme yumruk atıyormuş gibi bir his."

Ona içecekten bir yudum daha verdim ve bir elimi bacaklarının altına, diğerini de omuzlarının çevresine götürdüm. Yüzü rahatladı ve dişleri gıcırdamayı bıraktı. Nektarın yapay hoşnutluğuyla gülümsedi.

"Kendini hazırla," dedim. "Üçe kadar sayınca seni kaldıracağım."

"Hayır, Sokrates. Üzgünüm. Çok kan kaybettim. Kum kanımı emdi. İnşa edebileceğimiz kaleyi düşün. Ellerini geri çek."

"Faustino, planımız bu. Faustino, sonra da helikopter."

Nektar onu mutlu etmeye devam ediyordu. "Seni ne rahatsız ediyor, Sokrates? Tüm bu olaylardaki suç ortaklığından mı utanıyorsun? Neşelen. Kötü bir durumda yapabileceğinin en iyisini yaptın: Bir fiçı ucubesini öldür, on Barbarın hayatını kurtar. Oldukça Faydacı bir yaklaşım. Beni bırak. Ciddiyim."

Kaslarımı gevşettim, ama ellerim hâlâ aynı yerde duruyordu. "Seni suçlu bulmayacaklar, söz veriyorum. Paranın satın alabildiği en iyi avukatları tutacağız."

"Gösterişsiz mumkata şükürler olsun. Her yerdeki tüm Hindistan fındıkları çok yaşasın! Ham bir varoluşsal dehşet dışında hiçbir şey hissetmiyorum." Ve hâlâ kanı akıyor, her geçen saniye daha da solgunlaşıyordu. "Kolların beni gerçekten de rahatsız ediyor."

"Ve davan bittiğinde de çalışmalarına geri dönebilirsin. Londa Sabacthani, Barbarların düşmanı, İsa Birliği'ne karşı gelen siper."

"Üzgünüm. Hayır. Bu mutlu bir sonla bitmeyecek. Bunu o kalın felsefeci kafana sok. Ben Roma'da zincirlere vurulmayacağım. Kleopatra haklıymış. Çıngıraklı yılanı seçmiş."

İsis affet beni, Thoth bağışla beni, Londa'nın istediğini yaparak ellerimi geri çektim ve ceplerime koydum.

"Christina Rossetti'nin *Öldüğümde, Sevgilim* isimli şiirini biliyor musun?" dedi. "Henry, Donya'ya öğretmiş ve Donya da bize öğretti. *Ben öldüğümde, sevgilim, acıklı şarkılar söyleme benim için. Üstüme güller ekme, gölgeli selvi ağaçları dikme.*" Yüz hatları birden gerildi. "Sana bir mektup yazdım. Aslına bakarsan bir itiraf. Beğen ya da beğenme güveç kızın son sözü söylüyor. Bir cesede karşı çıkamazsın."

"Ne tür bir itiraf?"

"Kütüphaneye git. Her şey kararıyor. Tartışmalar kitabının içine bak."

"*Against Ethics* mi?"

"Tartışmalar. Sanırım kör oluyorum. Öp beni."

Dudaklarımı dudaklarının üstüne bastırdım. "Tüm bunlar benim hatam." Ağzını, alnını, yanaklarını ve gözlerini öptüm. Kanlı çenesini öptüm.

"*Yeşil çimen ol üzerimde, ıslan yağmur damlalarıyla ve çiy taneleriyle. Ve istediğinde unut beni. Ve hatırla istediğinde.*"

"Elbette hatırlayacağım," dedim.

"Tut beni," dedi.

Görev. Benimki oldukça açıktı ve onu gerçekleştirmek için harekete geçmiştim. *Dasein*'ı giderken, onu elimden geldiğince rahat ettirmeye çalıştım. Kollarımı gövdesine doladım ve yüzünü göğsüme yasladım.

"Beni tutuyor musun? Anlayamıyorum. Bir tuğla kadar hissizim."

"Seni tutuyorum."

"Seni seviyorum, Mason Ambrose. Donya'nın bu mekânı öğrenmesini sağla. Onun kıyıda durmuş Kırmızı Cadı'yla arkadaş olduğunu ve ona ne yapması gerektiğini söylediğini hayal edebiliyorum: *Bir daha buraya deniz yolculuğu yapan ve altınlarını sayarak çöplerini atan Barbarlar geldiğinde onlara bir büyü yapmaya ne dersin?*"

Birdenbire geri çekildi ve kucağımda titredi. Tekrar, "Seni tutuyorum," dedim.

"*Kız kardeşin Circe'den bir büyü öğren ve Barbarları domuza dönüştür.*"

"Seni seviyorum."

"Bir İspanyol kılıcıyla öldürülmek. Bu neredeyse Don Kişot'a oluyordu. Birçok kere. Ama o her seferinde paçayı sıyırdı. Yatağında öldü."

"Seni seviyorum, Londa Sabacthani."

Yatağında öldü. Bunlar son sözleri oldu. Birkaç saniyelik yumuşak bir çağıltı ve birden sessizleşti ve titremesi geçti. Ama elbette bu hâlâ Bay Darwin'in gezegeniydi. Ölümün ortasında hayattaydık. Papağanlar acı feryatlar attı. Howler maymunları bağırdı. Bir pelikan gökyüzünde kanat çırparak Cadı'nın tepesine kondu. Sonra da bir yengeç geldi ve sanki tüm omurgasız hayvan gücüyle zorladığında kabul edileceği bir kabuklu hayvan cennetine açılan bir kapıymış gibi topuğuma baskı yaptı.

BELİRSİZ BİR SÜRE BOYUNCA boş vücuduna sarılmayı sürdürdüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek gelgit havuzuna karışıyordu. Su suya, tuz tuza. İnsan gözyaşlarının, o nadir sıvının tuzluluğu, bir zamanlar denize ait olan varlıklar olduğumuzu belirten kanıtların arasında ağır basıyordu.

Ağlamam sonunda bittiğinde vücudunu kaldırdım –korkunç derecede soğuktu, ama hâlâ yumuşaktı– ve onu dalgalardan uzaklaştırdım. Onu beyaz kumun üstüne yatırdım ve kafasını ve bacaklarını yavaşça uyku pozisyonuna getirdim. Sonra ormana giderek bir düzine yaprak topladım. Yapraklar üstünü tamamen örttü; sevgilim için baştan aşağıya yeşil bir kefen.

Ormana döndüm ve kısa bir süre sonra Bahai de Flores'e doğru bu sefer politik, hatta apokaliptik olan farklı bir görevle ilerlemeye başladım. Yürüyüşüm boyunca Vahşi Kadın için bir gözümü açık tuttum, ama onu görmeyi beklemiyordum. Büyük olasılıkla gizlenmişti –belki malikânede ya da kulübede– ya da adayı tamamıyla terk ederek Kaptan Lopez'in gemisiyle Key West'e doğru yola çıkmıştı.

Suya ulaştığımda, kumsalın at nalı şeklindeki kıvrımını takip ederek keskin bir viraja girdim. Gökyüzünden gelen, ormandan fışkıran görev hissiyle doldum. Adımlarımı hızlandırdım ve ilk Edwina'nın ithal ettiği ergenlerin en hırslısı olan Nick'in Londa'nın dünya üzerindeki ilk yazında inşa ettiği iskeleye ulaştım. Kazıklara dört adet eski püskü araç bağlanmıştı; bu, Kan Adası gecekonducularının ve istilacılarının yıllar boyunca açıkça bir araya getirdiği ve sonra terk ettiği ve iki kürekli antik bir sandal, hırpalanmış bir kano ve küreği, batmış bir katamaran ve hurda bir ıskarmoz kanodan oluşan bir filoydu. Her seçeneği inceledikten ve beni nelerin bu seçeneklerle ilgili başarısızlığa uğratabileceğini de değerlendikten sonra sandala bindim; denize açılarak alarga ettim ve iskeleden ayrıldım. Tüm bu süreç boyunca bir gözüm de iç karinadaydı. Bot su sızdırıyordu, ama çok fazla değil. Bir buz dağına çarpmadığım sürece şafak sökmeden *Yeni Titanik*'e varacaktım.

Kıyı şeridi boyunca kürek kürek, adım adım ilerledim. Isla de Sangre'nin güney kamburuna seyrederken bir yandan dalgalardan, diğer yandan da kızıl kayalardan dikkatlice kaçınıyordum. Ve evet, bayanlar ve baylar, emin olabilirsiniz ki içimde doğrudan geriye dönerek Faustino'ya gidip mutfağa girmek ve gerekli alet edevatı almak hususunda çok güçlü bir dürtü vardı. Bir soyma bıçağı ya da bir pizza kesici, tirbuşon ya da Fransız soyma bıçağı işimi görürdü. Ve gizli kumsala geri döndüğümde Londa'nın bir parçasını, örneğin harika boynunun bir parçasını ya da muhteşem başparmağının bir parçasını, İntercoastal Suyolu'nda saklanan Vincent Charnock'a götürürdüm ve birlikte adayı ziyaret ederek dindışı amaçlarla Torre de la Carne'a giderdik.

Ama bunun yerine planıma sadık kalarak doğmakta olan güneş, mangrov ağaçlarını alevli bir kırmızı haleyle taçlandırırken Bahía de Colón'a vardım. *Yeni Titanik*'i gördüğüm sırada tüm vücudumu

yumruklanmış gibi hissediyordum. Daha önce var olduklarını bile anlamadığım kaslarımdan her çeşit acı ve yakarış yükseliyordu. Yukarıya baktığımda, açık güvertede garip bir dramanın geliştiğini gördüm. Güneşin harareti omuzlarında olan Teğmen Kristowski, pruva direklerindeki cesetlerin çevresinde daire çizen martı ve akbabalara art arda ateş ediyordu. Kuşları öldürmek mi yoksa sadece korkutmak mı istediğini bilemem, ama her halükârda Coleridge'in albatrosa karşı kötü düşünülmüş tasarımını taşıyan Yaşlı Gemicisi'ni andırıyordu.

"Hey, Teğmen Kristowski! Hey! Hey!"

Yeniden ateş etti ve bu sefer mermi bir martıya isabet etti. Tüylü beyaz ceset açık güverteye düştü. Diğer leş yiyiciler de bu olaydan çıkarım yaparak oradan uzaklaştılar.

"Teğmen Kristowski!"

Tırabzanlara yaslandı ve tatsız durumumu değerlendirerek bir çapa vincine destek takmaya başladı. Sandalı çapa zincirine bağladım ve teçhizatın içine binerek kaderimi teğmenin ellerine teslim ettim. Kolu usülüne uygun olarak döndürerek beni tıpkı enzim banyosundan çıkan olgun bir balık yavrusu gibi yukarı doğru çekmeye başladı.

Güverteye sağ salim çıkmamın ardından, "Yaralı mısınız?" diye sordu. "Her yeriniz kan olmuş."

"Bu benim kanım değil. Albay Fox'u görmeliyim. Binbaşı Powers'ı da ve Dagmar Röhrig'i de. Bunu söylemenin nazik bir yolu yok. Dr. Sabacthani öldü."

"Öldü mü, efendim? Tanrım. *Öldü mü?*"

"Öldü."

"Nasıl?"

"İntihar. Kendini bıçakladı."

"Bir bıçakla mı?"

"İspanyol askerinin kılıcıyla."

"Öldü. Bu korkunç."

"Tam olarak değil."

Teğmen Kristowski, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

İKİ SAAT SONRA, bir duş alıp üstümü değiştirdim ve Londa'nın boş odasına girdim. Antik masaya yaslanıp Demosthenes gibi kekeleye kekeleye Vetruvia Fox, Carmen Powers ve Dagmar Röhrig'e, Edwina 0004'le olan konuşmalarımızı tekrar tekrar anlattım. Kadının ontojeneratör kaynaklı olduğu haberi dinleyicilerim için yeni bir haber değildi, zira hem Albay Fox hem de Binbaşı Powers onun doğumuna tanık olmuş ve makineyi Londa'nın yönergelerine göre çalıştırarak fetüsü olgunlaşma haznesine sokmuşlardı. Ama liderlerinin Vahşi Kadın'ı yaratma nedeni üç gemi korsanını da çok şaşırttı. Kadınlar bana gittikçe büyüyen bakışlarıyla bakarken, Edwina 0004'ün, aslında yaratıcısının ölüm isteğinin bir çocuğu olduğunu, NBEBY başlığı programının öldürücü bileşiminin on saat önce başladığını ve Londa'nın vücudunun şimdi karanlık Kan Adası sahilinde yatmakta olduğunu anlattım. Onu tek bir bakış ve iki sözcükten oluşan bir cümleyle kurtarabileceğimi, ama bunun yerine Vahşi Kadın'ın cinayeti gerçekleştirmesine izin verdiğimi itiraf ettim.

Albay Fox bir cam kadar düz bir sesle, "Ne korkunç bir seçim," dedi. Durumuma bir sempati mi besliyordu, yoksa seçimimden tiksinmiş miydi bilmiyorum.

Binbaşı Powers, "Londa bu yeni Edwina'nın sadece ikinci vicdanı olduğu konusunda ısrarlıydı," dedi, "ama daha başka bir şeyler olduğundan kuşkulanıyorduk."

Dagmar, "Çılgınca ve patolojik ve sapkınca bir şeyden," dedi. "Londa'ya özgü bir şeyden."

Bitkin düşmüş korsanları inceledim; nemli gözleri, titreyen çeneleri ve dudaklarıyla her birinin yüzü kendine özgü bir yöntemle acı ve rahatlama hislerini yansıtıyordu. Bir an bile Felix Pielmeister ya da Corbin Thorndike ya da Ralph Gittikac'ı idam etmenin dünyanın düzelmesine yardımcı olacağını düşünmediler ve şimdi ansızın yanlarındaydım ve onlara Londa'nın yandaşlarından bir daha asla böyle bir gaddarlık yapmalarını istemeyeceğini söylüyordum. Yas tutarken bile, minnettarlıkları beni sıcak bir Hindistan fındığı sütü gibi besliyordu.

Kadınlar yavaş yavaş, parça parça bir plan oluşturdular. Planın özünde şartlı teslimiyet bulunmaktaydı. Ayrıntılarının arasında cesetleri pruva direklerinden indirmek, buza koymak ve gönüllü Valkyrie'leri teslim olmaya ikna etmek ve dünyaya EB Operasyonu'nun bittiğini söylemek vardı. Ama Albay Fox ve Teğmen Kristowski yapılması gereken ilk şeyin Londa'nın vücudunu almak olduğunu söyledi; aksi takdirde FBI bu davayı asla bitmiş saymayacaktı. FBI adamları geldiğinde Albay Fox, Londa'nın, suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilmiş ve esarete dayanamayacak bir halde kendini bıçakladığını söyleyecekti ki bu hikâye kendi içinde kesinlikle doğruydu.

Korsanlara, "Size karşı dürüst davrandım," dedim, "ve şimdi bunun karşılığında dürüstlük bekliyorum."

Başka bir şey söylememe gerek kalmadı. Kadınlar senkronize bir şekilde Tanrı işi aygıtlarını alarak kırmızı düğmelere art arda bastılar. Kendimi kastım. Kulaklarıma herhangi bir patlama sesi gelmedi. Gemide herhangi bir patlama dalgası yayılmadı. *Yeni Titanik,* sakin kıyıda demirlenmiş bir biçimde durmaya devam etti.

Binbaşı Powers düğmeye bir kere daha bastı. Sadece durumu vurgulamak istiyordu, ama ben yine de geri çekildim. "Görüyor musun, Mason?" dedi. "Sen düşündüğünden daha iyi bir vicdansın. Londa bizi gerçekten riske sokmuyordu; yani Tanrı işi aygıtlarla değil."

"Patlayıcılar da mı yalandı?" diye sordum. "Yoksa sadece onların telsizlere bağlı olduğu mu yalandı?"

Albay Fox, "Üçüncü yük bölümünü bir dolaş," dedi. "Uzun bir plastik kıvrımının şampanya kutuları ve sardunya sandıkları arasında zikzak yaptığını göreceksin."

"Size inanıyorum," dedim.

Dagmar, "Londa'nın blöf yapmayı sevdiği kesin," dedi. "Ama elinde aslar tutmayı daha da çok seviyordu."

YENİ TİTANİK'İN İLK YOLCULUĞUNUN sonucu üzerinde durmayacağım, sadece Mahşerin Beşinci Atlısı olan Menfaat'in bulunması ve koridorlarında ve kordonlarında dörtnala gitmesinden oluşan bir seri bölümdü. Televizyonda verilen içerik hem ayrıntılı hem de yorucuydu ve önemli olayların çoğu da Sabacthani tutkunları tarafından her yerde defalarca enine boyuna tartışıldı. Onların kitaplarını okuyup, Web sitelerini ziyaret ettiğinizde göreceksiniz ki iş, açık tarihi verilerden bahsetme noktasına geldiğinde Londa'yı bir ahir zaman Jeanne d'Arc'ı yapan grup ile onun ve Judas Iscariot'un doğum esnasında ayrıldığına inanan grup arasında şaşırtıcı bir uyum söz konusu. EB Operasyonu'nun iptal oluşu üzerine binlerce yorum yapıldı, ama gerçeklerin kendisi hakkında bir yorum yapılmıyor. Vetruvia Fox'un *Sonuncu İlk Olacak*'ın özel bir bölümünü yaparak Dr. Sabacthani'nin öldüğünü ve Valkyrie'lerin beyaz bayrak salladığını anlatışı. ABD Sahil Güvenlik'in Albay Fox'a inanmayı seçerek Rüyalar Gemisi'ne bir sahil koruma botu gönderişi ve bottaki polislerin ve donanmanın ön taraftaki 3 plastiği ve Valkyrie'lerin silahlarını alarak hayatta kalan Barbarları, Londa'nın cesedi ve Anthem ve Thorndike'ın donmuş vücutlarıyla birlikte Miami'ye götürüşü. FBI'ın, Sahil Güvenlik gemide artık bubi tuzağı olmadığı güvencesini verdikten sonra kıç güvertesine bir sürü helikopter indirerek bir saat içinde tüm Valkyrie

takımını tahliye ederek onları Fort Lauderdale'deki devlet cezaevine götürüşü. Amerikan hukuk sisteminin yakalanan kadınları soygun, kaçırma, korsanlık, işkence ve kasıtlı cinayet suçlarından yargılayışı. Valkyrie'lerin kurnazlığı ve Donya'nın bağışları sayesinde yüksek maaşlı avukatların Londa'yı hikâyedeki tek gerçek kötü adam olarak gösterişi ve bunun neticesinde de her Valkyrie'nin ömür boyu hapis cezasından kurtularak on ila yirmi yıl arası hapis cezası –ki bu ceza çoğu için beş yıldan kısa süre parmaklıkların ardında durmanın ardından şartlı tahliye edilme şeklindeydi– alışı. Ve son olarak da Ralph Gittikac'ın küstah projesini hayata geçirerek *Yeni Titanik*'i Southampton'dan New York'a bir olay olmadan götürüp, orijinal lafı, "On beş Nisan 1912'nin o kader gecesinde Kuzey Atlantik'i lanetleyen iblisler, şeytanlar ve felaket meleklerinin" sonunda yok olduğunu söylemesi.

Ama televizyonlarda izlemediğiniz ya da herhangi bir Sabacthanici'nin blogunda okumadığınız bir olay daha vardı. Felix Pielmeister'la, Bahai de Colon'dan kuzeye gitmek için ayrılmadan kısa bir süre önce yaptığımız konuşmadan bahsediyorum. Açık güvertede farklı amaçlarla bulunuyorduk. Postrasyonalist, sadece lanet gemiden kurtulmak istiyordu ve Sahil Güvenlik ona ve diğer rehinelere, kurtarma aracı onları almaya hazır olana kadar ön güvertede toplanmalarını söylemişti. Bana gelince, ben sadece olayları gözlemleyerek kendime tekrar tekrar eğer Vahşi Kadın'ın görevini yapmasına engel olsaydım on tane Barbarın daha öleceğini söyleme ihtiyacıyla oradaydım.

Pielmeister, "Görünüşe göre hamisi olduğun kadın gemiyi batırmadı," dedi. Alnında elips şeklinde beyaz yaralar vardı, kazandaki günlerinin açık mirasları. "Tahmin yeteneğim *o* hususta beni yüzüstü bıraktı, öyle değil mi?"

"Endişelenme," dedim. "İsa da kötü bir kâhindi. Havarilerinin Cennet'in dünyaya inişini izleyecek kadar çok yaşayacağını söylemişti. Matta on altıncı bölüm, yirmi sekizinci ayet. Markos dokuzuncu bölüm birinci ayet."

Pielmeister'ın karışık sakalı arasından bir sırıtma ifadesi belirdi. "Siz ateistler çok fundamentalist insanlarsınız, hep İncil'den alıntı yapıyorsunuz. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Charles Darwin'le ilgili olmadığı sürece, evet."

"Duyduklarım doğru mu? Delinin ölümünde bir rol oynadın mı?"

"Bunu inkâr edemem."

"Asıl duyduğum," dedi, "bunu benim idamımı emretmemesi için yapmış olduğun."

"Bunu *herhangi birinin* idamını emretmemesi için yaptım."

"Ama sana sıradakinin ben olduğumu söylemiş."

"Olabilir. Bunu kişisel algılama. Sadece ucuz, küçük terör saltanatını sona erdirmek istedim."

"Her neyse, yine de hayatımı kurtardın."

"Öyle de diyebilirsin."

Pielmeister tevazu içinde, "Teşekkür ederim," dedi.

Soğuk bir edayla, "Rica ederim," diye cevap verdim.

"Hayır, gerçekten. Teşekkür ederim. Eğer senin için yapabileceğim bir şey olursa sadece sorman yeterli."

"Paradigma değişimini iptal etmeye ne dersin?"

Bana dört dörtlük bir şaşkınlık bakışı attı. Acaba Pielmeister artık İsa Birliği'ne inanmıyor olabilir miydi? İkinci kazan dairesinin bayıltıcı sıcağında ve G güvertesinin kirli havasında geçirdiği günler sayesinde ikonoklastın alacakaranlığını unutması mümkün müydü?

Kanımca bu teolojik dev, hayatının geri kalanı boyunca da küçük düşünmeye devam edecekti.

Sahil güvenlikten Adem elması en az burnu kadar büyük olan genç ve sivilceli bir deniz subayı yaklaşarak Pielmeister'ın omzunu dürttü ve E güvertesine gitmesini istedi. Pielmeister kafasını salladı sonra bana bakarak, "Hoşça kal, Ambrose. Sen gerçekten de çok kötü bir filozof değilsin. Şu aptalca bilimciliğinden vazgeçersen" –kolunu uzattı, parmakları benimkilerle tokalaşmak için ısrar ediyordu– "doktoranı bile alabilirsin," dedi.

"O elinle ne yapabilirsin biliyor musun?" diye sordum.

"Ne?"

"Onu komşunun kıçına sokabilirsin," dedim, ki bu cevap kanımca Yolly'nin oldukça hoşuna giderdi, tabii Pielmeister'ı güverteden atmam da aynı şekilde hoşuna giderdi muhtemelen.

Adam bir şey demeden reddedilmiş elini cebine attı. Pruva direklerinin yanından geçerek serbest bırakılan diğer rehinelere katıldı ve hep birlikte güneşin öğle vakti bakışına maruz kaldılar. Aklıma Amenhotep IV'ün, parıldayan ilahı Aton'a olan lirik ilahîsi geldi. Methiye, *Uçan ve ışıldayan her ne varsa onlar sen yükselince yaşar*, diye başlıyordu. *Nehirdeki balıklar senin gözünün önünde sıçrar. Ve senin ışınların büyük yeşil denizin tam ortasındadırlar.* Darwin'in bile bunu daha iyi ifade edemeyeceği kanaatine vardım.

Teoride Valkyrie'lerin *Yeni Titanik*'i kaçırmalarıyla hiçbir alakam olmadığı konusunda FBI'ı ikna etmek kolaydı. Bir kere, ben kadın değildim. Ayrıca, Albay Fox ve Binbaşı Powers beni doğrulayacaktı. Ama yine de paranoya adına riske girmemeye karar verdim ve böylece kendimi üçüncü kazan odasındaki karbon döküntülerinin

ortasına kilitleyerek FBI ajanları tüm suçluları gemiden götürene kadar bekledim.

İs ve kül içinde fırından yukarı çıktım ve kurnaz bir gizlilikle kıç taraftaki gemi merdivenlerini tırmandım. Artık *Yeni Titanik*'te sadece benim olmam oldukça olası görünüyordu, gerçi Café Parisien'de yalnız oturmak gibi bir isteğim yoktu ve Türk hamamında yalnız başıma dinlenmek ya da geminin samimi küçük sinema salonunda *Touched by an Angel: Birinci Sezon*'u özel gösterim şeklinde izlemek gibi bir isteğim de kalmamıştı. Ama o an için bir tane tutkum vardı: Adaya dönerek türümün o olmadan çok daha iyi olacağı son bir teknoloji kalıntısını yok etmek.

E güvertesine ulaştığımda labirentimsi koridorlara girdim ve kendimi bir baltaya bakarken buldum: Platon'un ünlü meselindeki ahlaki açıdan mühim olan balta değil, herhangi bir sembolik önemi olmayan ve üzerinde sadece acil durumlarda kullanınız yazan bir camın ardına konulmuş bir baltaydı bu. Topuzlu çekici duvardan çıkardım ve camı kırarak baltayı elime aldım. Hızla ilerlerken, *Sadece Varoluşsal amaçlarla,* diye düşündüm, *cehennem makinelerine karşı kişisel kan davaları da dâhil.* Sonunda rehinelerin tahliye edildiği bölmeye ulaştım. Emniyet kilidini döndürdüm. Büyük çelik kapı sallanarak açıldı ve Bahai de Colon'a giden yirmi adımlık yol karşımda belirdi. Ciğerlerimi şişirdim, dişlerimi gıcırdattım, gözlerimi kapadım ve atladım. Yüzeye çıktığımda baltayı geminin başına doğru taşımak için kaba yan kulaçlar atarak yüzmeye başladım. Sıcak ve yumuşak ve bol tuzlu tropik sular cildimi karbondan arındırdı. Bir süre sonra sandala ulaştım. Sandal hâlâ çapa zincirine demirliydi ve garip bir şekilde batmamıştı. İç omurgasında galonlarca Meksika Körfezi vardı.

Akşamın geriye kalanında Aton görevime tepeden bakıp gülümsemeyi sürdürdü. Denizin dalgalı olmasına, aksi yöndeki esin-

tiye ve istenmeyen suyun ağırlığına rağmen kendimi herhangi bir kaza olmadan Bahia de Matecumba'ya götürmeyi başardım; avuç içlerim şişti, kaslarım gerildi, ama başka bir şey olmadı. Neredeyse büyük kaleye yakın bir yerde karaya yanaştım. Elimde baltamla asma köprüden geçerek spiral merdivenleri tırmandım ve doğrudan işe koyularak silahımı RXL-313'e doğru savurdum. Enzim tanklarını parçaladım, hazne kapılarını ezdim, fıçı kızağını devirdim, NBEBY başlığını kırdım, plazma monitörleri toz haline getirdim ve kontrol konsolunun içini boşalttım. Saldırı bitince geri çekildim ve eski laboratuvarı inceledim. Yorgundum, nefes nefeseydim ve bilinçsiz bir şekilde kendimden memnundum. Daidalos bile buradan bir harika çıkaramazdı. Tanrı bile bu enkazdan keneden daha güçlü bir canlı çıkarmakta zorlanırdı.

Torre de la Carne'dan uzaklaşan orman yolları gölge altındaydı, ama batıya doğru giden güneş ışıldayarak Faustino'ya kadar tehlikeli kökler ve riskli bataklıklardan güvenle geçmemi sağladı. Faustino'ya vardığımda açlıktan ölmek üzereydim ve bulabileceğim herhangi bir *Yeni Titanik* lezzetini tüketmeye razıydım. Mutfak masasına oturup bir tekerlek Gouda peyniri, sekizde bir kilo havyar ve yarım şişe Cabernet tüketmeye başladım. Kendimi Londa'nın mektubuna dayanabilecek kadar doymuş ve hissiz hissedene kadar yemeye devam ettim. Ziyafeti terk edip kütüphaneye doğru ilerlemeye başladım. Endişem her adımla daha da artıyordu.

Alonso alışılmış duruşunu sergileyerek ziyaretçileri yasak metinleri alma konusunda yıldırmaya devam ediyordu. Biri, büyük olasılıkla Edwina 0004, kılıcını kınına geri koymuştu.

Bu kanlı şeyi saklarken aklından ne geçiyordu? Kendini bir çocuk katili olarak mı görüyordu –Medea'nın kopyası– yoksa iyinin ve kötünün ötesinde sadece kendisinin de kaynağı olan RXL-313 gibi bir immakuloid olarak mı? Aslında onu felsefe bölümünde İs-

panyol askerini cinayet aracını tedarik ettiği için kötülerken görmeyi biraz da olsa bekliyordum, ama çevredeki hayat formları kıllı bir siyah örümcek, bir karınca topluluğu ve yas halindeki Bostonlu bir Darwinist'ten ibaretti.

El yazısıyla yazılmış ama okunaklı olan mektup söz verildiği yerde duruyordu: Caputo'nun "Çeşitli Yahudi-Yunan Meseller ve Yükümlülükle ilgili Daimi Referanslar Sağlayan Paradigmalar Üzerine Çeşitli Lirik-Felsefi Tartışmalar" isimli bölümünü işaretleyen 10-25 cm'lik bir kâğıt.

Benim Sevgili Mason'ım,

Hızlı yazmalıyım. Her an Vahşi Kadın gelebilir. Kaderini durdurmayı reddettiğini varsayarsak, sen bunu okurken ben ölmüş olacağım.

Sana söylemem gereken bir şey var. İki hafta önce annemin açlığı bana da yansıdı. İlk Edwina'dan ve onun çılgınca çocuk sahibi olma isteğinden bahsediyorum. Edwina 0004'ü oluşturmak benim doğurma açlığımı gidermedi -nasıl giderebilirdi ki?- ben de farklı bir şey düşündüm.

Dün gece yatağına aldığın kişi Vahşi Kadın'dı. Tüm bu düzmece onu dehşete düşürdü, ama bana olan sevgisinden dolayı rolünü oynamayı kabul etti. Bir gebelik olduğuna inanmak için nedenimiz var. Eğer çocuğumuz erkek olursa, umarım adını ilk Edwina'nın babası anısına Arthur koyarsın. Eğer kız olursa, bilgelik anlamına gelen Sofia ismini önermeme izin ver.

Annemin ayak seslerinin koridorda yankılandığını duyabiliyorum. Sen kararını verinceye kadar beni Charnock'un laboratuvarına kilitleyecek ve sonra Alonso'nun kılıcını alacak ve beni kumsala gö-

türecek. Planım bu mektubu Caputo'nun içine saklamak. Umarım onun sayfalarını yeniden ziyaret edersin.

Günahım çok. Barbarları iyileştiremedim. İki adamı öldürdüm. Seni birbirinden kötü iki seçenekten birini seçmeye zorladım: Güveç kızı öldür ya da onu öldürme. Bağışla beni. Geliyor. Seni seviyorum, Mason. Çok iyi bir filozof değilsin ve çok iyi bir vicdan da değilsin, ama büyük bir öğretmensin.

Zorlu öğrencin,

Londa

Bir nörobilimciler topluluğunun, bir kişinin korkunç bir deneyimini beyninden silebilecek yeni bir teknoloji geliştirdiğini hayal edin. Onu kullanacak olsaydınız bu hangi koşullar altındayken olurdu? Hayatınızı bir zamanlar radikal bir kesinti gerektirecek kadar korkunç bir şeyler yaşadığınızı bilerek yaşamak nasıl bir şey olurdu? Böyle garip kesin bilgi eksikliğine, bu konuşulmayana olan erişim kaybına nevrotik olmadan ya da delirmeden ne kadar bir süre katlanırdınız? Uzun vadede, bu tarz sınırlandırılmış bir hafıza kaybının silmek zorunda hissetmiş olduğunuz anı neyse ondan daha kötü olduğu sonucuna varmaz mıydınız?

Londa'nın mektubunu bitirdiğim anda, eğer bir amnezi makinesi varsa, ondan derhal yararlanmak istediğime karar verdim. Böyle bir makine olmadığından, elimden geldiği kadar iyi bir tepki vermeye çalışarak mutfağa döndüm, bir gaz düğmesini açtım ve çelik bir kararlılıkla mesajı ateşe uzattım. Kâğıt yandı ve havada uçan bir karbon kıvrımı haline geldi.

Tenim ontojeneratörü yok etmiş olmanın yorgunluğuyla zonklamaya başladı. Kafam Londa'nın itirafını unutma çabasıyla sersemlemişti. İlk Edwina'nın yatak odasına giden merdivenlerden çıktım.

Orada onun dördüncü kopyasıyla hiç sevişmemiştim. Sonra perdeleri indirdim ve uykuya daldım.

SONRAKİ ALTI HAFTA BOYUNCA büyülü adamın kumsallarını dolaşarak Rumpus Amca tarzı bir varoluş yaşadım. Faustino ile ilk Edwina'nın yatak odası arasında gidip geliyordum. Aynı zamanda Vahşi Kadın için tetikte bekliyordum –hiç birlikte olmadığım ve hamile bırakmadığım kadın için– ama ondan hiç iz yoktu. Sonunda anakaraya gitmiş olabileceği fikrine vardım. Yiyecek toplama yeteneklerim beni beslemeye yetiyordu ve dikkatimi dağıtan bir şeyin olmaması da, *Dünya Çapında Etik*'in devamı olan ve adını *İblis Daha Kurnazdı* koymayı planladığım yeni projem için iyiye işaretti. Charles Darwin'in insanları rahatsız etmesinin asıl nedeni, teizme karşı bir argümanı savunması değildi. Hayır, problem onun teizmi *başka bir şeyle değiştirmesiydi*; onu Ulu Varlığın Eyüp Kitabı'nın dışında oluşturduğu herhangi bir şeyden daha güzel ve görkemli bir kurguyla, bizim yaprak bitlerinden başpiskoposa, zigotlardan zoologlara kadar yaşamın her türünü epik bir duvar halısının iplikleri gibi canlı görmemizi sağlayan bir kurguyla değiştirmişti. İpliği ve kumaşı ebediyete ve Prekambriyen ışımaya, seminal deniz yarıklarına, ilkel kil ocaklarına ya da her şey neyle başladıysa ona kadar uzanıyordu. Muhteşem bir kurgu, zihin çekici bir kurgu, Yehova'nın anlaşılabilir şekilde ve delice kıskandığı bir kurgu.

Sakin bir ortamda olmama ve konusunu çok sevmeme rağmen *İblis Daha Kurnazdı*'yı yazmam o kadar da kolay olmadı. Her cümle bir dert, her paragraf bir çileydi. Problemin yazarın tıkanıklığından ve ertelemenin keyifsizliğinden kaynaklandığına karar verdim. Peki ya çare neydi? Emin olmasam da Boston'a geri dönmenin kitabım üzerinde kötü değil iyi bir etkisi olacağa benziyordu.

Ev sahibim tahmin ettiği gibi Sherborn Sokağı'ndaki dairem için bir dönemlik bir kiracı bulamamıştı. Bunun yerine o kadar insanın içinden dairemi gidip *Dünya Çapında Etik*'i seven, çok seven ve hatta beş yıl önceki Natalie'nin istekliliğini gölgede bırakacak kadar beğenen bir Hawthorne felsefe doktora adayına bir yıllığına kiraya vermişti. Leslie Rosenzweig cesur, otuzlarında ve boşanmış bir Spinoza hayranıydı. Elflerinkine benzeyen bir yüzü vardı ve üst dişleri ileri doğru çıkıktı. Onunla henüz çok fazla konuşmamıştık ki iki önemli gerçek ortaya çıktı: Memleketi Los Angeles'ı kız kardeşimi ziyaretlerim sırasında ne kadar beğendiysem o da Boston'u o kadar cazip ve egzotik bulmuştu –Fasülye şehrinin sokak çalgıcıları ve morina balıkları, La-La Los Angeles'ın sörfçüleri ve palmiye ağaçlarına karşı– ve ben daha keyifli bir köşe bulana kadar salonunda kalmamdan memnun olacaktı. Hatta Leslie bana ana yatak odasını da önerdi. Gerekçe olarak da "Darwinci deontoloji için sevap işlemiş" gibi hissedeceğini söyledi. Böyle bir fedakârlığın gereksiz olduğunu söyledim: Üzerinde varsayılmış bir elitist ayrıcalıklılık uygulamaya hiç niyetli değildim; bence, tüm orta-sınıf şehir entelektüelleri eşit yaratılmıştı.

Artık yalnızca yatacak bir yerim olmamıştı, kısa süre içinde kendime sosyal bir çevre de oluşturdum. Pieces of Mind için olan asıl görüşümün –yani orada antik Atina'nın batısındaki en büyük felsefi tartışmaların ortaya çıkacağı fikri– pek de saçma olmadığını gördüm. Eğer pişman olmayan bir neo-Darwinist ile neşeli bir Yahudi Spinozacı böyle bir rüyayı gerçekleştirmeye karar verdiyse, o zaman bu kesinlikle olurdu.

Çekirdek grubumuz salı ve perşembe geceleri bilimkurgu ve fantezi bölümündeki alçak, daire şeklinde ve ancak kitaplarımızı, kahve fincanlarımızı, çay demliklerimizi ve bazen de vurulan yumruklarımızı alacak kadar geniş bir masanın çevresinde bir araya

geliyordu. Leslie'yle birlikte semineri genç Orson Welles'in nevi şahsına münhasır Shakespeare eserlerini düzenlediği şekilde ve fantezi ögesini de kullanarak kalabalıklaştırdık. Gerekli acayip tipleri ve dramatik tepkiler veren üyelerimizi Dini Çalışmalar Programı'ndan, William James Merkezi'nden, Lewis Mumford Enstitüsü'nden ve boş zamanlarını Pieces of Mind'da geçiren kitap kurtlarından derledik. Hatta Hawthorne felsefe departmanından bazı seçme üyelerin de kulübümüze katılmasına izin verdik. Kendimize *Mantığın Fahişeleri* ismini takmıştık ve konuşmalarımız, sanki soyut söylevler değil de, horoz dövüşü ya da Amerikan Ligi şampiyonluk yarışı tarzı bir önem taşıyormuş gibi normal bir izleyici kitlemiz bile vardı. Haftalar boyunca fanatiklerimiz gelerek biz Platon'un mağarasına dalarken ya da Heidegger'in kargaşasına girerken, Nietzsche'ye olan suçlu hayranlığımızı itiraf ederken, pragmatizmle ortak noktalarımızı bulurken, göreceliliği görecelileştirirken, mutlakçılığı kategorik olarak reddederken ve Spinoza'nın bilinmeyen tanrısını bildiğimizi varsayarken bizi izleyerek cesaretlendirdiler.

Her ne kadar Kan Adası'nda son kez kalışımı hiçbir zaman yargıdan kurtulma girişimi olarak görmemiş olsam da, FBI bu duruma aynı şekilde yaklaşmadı. Artık bilinen ve sabit bir adresimin olduğunu görmek onları mutlu etti. Bataklık, timsah, zehirli yılanlar ya da zehirli deniz anaları tehlikesi olmadan ziyaret edilebilecek bir yer. Sonra Boston ofisinden iki memur beni düzenli olarak ziyaret etmeye başladı. Onlara bilmek istediklerinden de çok şey anlattım, ama hak ettiklerinden çok şeyi değil. Ve sonuç olarak suçlanmadım. Sorgulayıcılarımdan Bolkonsky adındaki acımasız ve zeki bir Rus mültecisi "cesur şans yıldızlarıma" dua etmemi ve Fox, Powers, Kristowski ve diğerleriyle birlikte hapse girmeyeceğimi söylediğinde ona şafak söktüğünde Aton'a bir ilahî söyleyeceğimden emin olmasını söyledim.

Felsefe grubumuzun prestiji hızla o kadar büyüdü ki ortalama bir Boston çatlak entelektüeli, ki sayıları çoktu, resmî olmayan bir konuşmada bizi desteklemesi için çağırıldığında gururlanıyordu. Her ne kadar Vincent Charnock'u Londa Sabacthani'yi Anma Konuşması serilerine eklemek benim fikrim olmasa da –bu öneriyi yüksek netlikteki televizyonunda çok önemli bir anda *Mısırlı*'yı gördüğümde hayatımı kurtarmış olan Orta Çağ araştırmaları profesörü Dr. Cochran getirmişti– karşı çıkmadım, zira adam açıkça yeni bir sayfa açmıştı; hatta birçok yeni sayfa. İşin aslı, Charnock kendi oluşturduğu uçurumdan tırmanmakla kalmamış (Anonim Alkolikler'den de destek alarak) aynı zamanda Cambridge kaynaklı bir girişim olan ve avangart kanser araştırmalarına kendini adamışlığıyla İleri Biyolojik Araştırmalar Enstütüsü'nün küllerinden doğmuş olduğu düşünülen Charnock Birliği'ne mali destek yaparak ve birliği yöneterek tüm *Vincent Kitabı*'nı yeniden yazmıştı. Anthem ve Pielmeister'a immakuloidleri meydana getirmeleri için gerekli teçhizatı sağlamış olan Charnock benim için her zaman Yolly'nin ölümüne aracılık etmiş biri olacak olsa da, aynı zamanda açıkça Yolly'nin umudunun bir savaşçısı haline gelmişti.

Charnock bir açıdan değişmemişti. Edwina'ya Proserpina'nın beyninin çıkarılması hususunda sert bir şekilde karşı çıkan ve o an yakınlarda olsa duyarlı mangrov ağacının köklerini çıkarmamıza karşı kesinlikle direnecek olan bu ahlakçı, doktor yardımıyla intihara karşı olan düşmanlığını kararlılıkla sürdürüyordu. O akşamki konuşması "Merhametten Mengele'ye"de, ötenaziye karşı tutarlı bir felsefi vaka öne attı. Önce Kant'ın argümanını kullandı: Eğer bu pratik genelgeçer bir kural haline gelirse, etkisi insan hayatının içsel değerini azaltacaktı. Sonra John Stuart Mill'in ötenazi savunmasının diğer Faydacı görüşlerle aynı mantık hatasına sahip olduğunu –yani, bir ikilemi matematikleştirmenin onu çözümleyeceği varsayımı– ileri

sürdü. Charnock son darbesinde neden kalitesiz bir yaşam süren bireylerin yok edilmesinin enstitüleştirilmesinin, Üçüncü Reich'ın, anavatanına verecek hiçbir şeyi olmayan kişileri yok etme mantığının bir devamı olduğunu düşündüğünü anlattı.

Kimse Charnock'un vardığı sonuçlara katılmasa da –Leslie'nin sonradan dediği gibi, "adamın argümanındaki deliklerden *Yeni Titanik*'i geçirebilirsin"– performansı oldukça zekice ve içtendi ve benim de dâhil olduğum seyircilerinden alkış aldı. Toplantı bitip de pastayı yemeye başladığımızda ziyaretçimiz oldukça mutluydu. O akşam iki olayı kutluyorduk: Charnock'un grubumuz karşısındaki başarılı konuşması ve Prima Facie Press ile *İblis Daha Kurnazdı* için iki örnek bölüm ve bir özetle yapmış olduğum sözleşme. Çoğumuz bira sipariş ettik. Konuşmacımız Kirazlı Kola ve *nachos* aldı. Konuşma hararetlendiğinde, Charnock, doktor yardımıyla intihar problemini seçmiş olmasının nedeninin, kürtaj karşıtlığının ona fazla gelmesi, ruhunun aklını kaybetmesine yol açacak kadar derinlerine inmesini gerektirmesi olduğunu itiraf etti.

"Sahile attığımız o yedi embriyoyu *gerçekten* o kadar önemsiyorsam, onların yerine yedi tane istenmeyen çocuğu evlat edinmeliyim. Ya da altı tane. Ya da beş."

Leslie, "Ya da dört tane istenmeyen çocuğu," dedi.

"Ya da üç ya da iki," dedim.

Charnock, "İşin aslı hiçbir zaman çocuk bakmak gibi bir arzum olmadı," dedi.

Leslie, "Ya da istenmeyen bir çocuk," dedi.

Charnock, "Edwina bunu gerçekten istiyordu," diye devam etti. "Annelik için ölüp bitiyordu. Anneliğe oksijen kadar çok ihtiyacı vardı."

"Londa'nın da öyle," dedim. "Başta değil. Ama kaçırma olayı sırasında bir yerlerde bu arzusu ortaya çıktı."

Charnock, "Bunu bilmiyordum," dedi. "Şaşırmadım. Anasına bak kızını al. Bir sonraki nesli büyütme ihtiyacı tamamen kadınlara ait bir içgüdü, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Leslie, "Saçmalık," dedi.

"Saçmalık," diye ona katıldım, ama bu iddiam için bir dayanak noktam yoktu, zira ebeveynlik deneyimim John Snow 0001'le sınırlıydı, ki o da benim içsel Geppetto'mu dışa vurmamı sağlamamıştı.

Leslie, "Sonraki nesillere," diyerek pilsen birasını havaya kaldırdı ve hepimiz onu takip ederek bardaklarımızı tokuşturduk ve gelecek nesillere ortaya çıkma izni verdik.

EKİMİN SOĞUK, YAĞMURLU BİR AKŞAMINDA, Cadılar Bayramı'ndan üç gün önce, Mantığın Fahişeleri her zamanki gibi epistemoloji için masaya oturdu. O sonbahar okumamız Hegel'in, bireyin ruhunun bilinçten özbilinçliliğe, mantığa, tine, dine, tam bilgiye olan yolculuğunu cesur bir şekilde anlatan olağanüstü yoğun eseri *Tinin Fenomenolojisi*'ydi. Her ne kadar bu karmaşık eserin belirsizliğini rahatsız edici bulsam da, hatanın bende olduğunu fark ettim ve akşam ilerlerken Leslie'yle Hegel'in teleolojisi hususunda iyi polis-kötü polisi oynamaya başladık. Ben adamın saf düşünceye ayrıcalık tanıma girişimini savunurken, Leslie de bu tarz metafizik saçmalıkları bu şekilde yaftalamaktan çekinmememiz gerektiğini savunuyordu. Görüşünü, Hegel'in 1800 yılında yazdığı, bir "gezegen"in tanımının yüzyıllar geçtikçe değiştiğini, ama hâlâ felsefi açıdan sadece yedi gezegen olduğunu kanıtlayan denemesine dayandırdı. Leslie, "Ve sonra 1801 yılının ocak ayında, Hegelci olmayan bir astronot olan Giuseppe Piazzi tarafından sekizinci bir gezegen –Ceres astroidi–

keşfedildi," dedi. "Ve böylece, bir kez daha gerçek dünyanın neden Alman idealizmi için tam bir utanç kaynağı olduğunu görmüş olduk."

Bu nükteli konuşma sonrasında, saat dokuzu vurdu ve toplantı sona erdi, daha doğrusu neredeyse sona erdi. Herkesin yerinde kalakalmasının nedeni gördükleri kambur kişiydi. Hırıldayan ve romatizmalı kadının yüzü, üstü yağmur damlalarıyla kaplı olan yağmurluğunun başlığıyla örtülmüştü. Ayrıca eliyle hasırdan bir bebek beşiği tutuyordu ve aramıza gelmeden önce birçok seyirci beşikte bir bebek olduğunu görmüştü.

Yakınıma gelen ziyaretçimiz bebek beşiğini masaya koydu. Neyse ki ek plastik başlık ve bol miktarda battaniye bebeği kötü hava koşullarından korumuştu. Bebek oldukça huzurlu bir şekilde uyuyordu. Gözleri kapalıydı, burun delikleri hafif bir horultu çıkarıyordu; tatlı dudaklarının arasından küçücük salyalar süzülüyordu.

Ziyaretçimiz bana dönerek, "Hastane doğum sertifikasına bir şeyler yazmam konusunda ısrar etti, ben de adını şimdilik Jane koydum," dedi. "Bu uygun değil elbette. Vaftiz işini sana bırakıyorum."

Edwina 0004'ü inceledim. Londa ve Valkyrie'lerin onu apar topar yaptıkları ve genotipinde bir hataya neden oldukları açıktı. Teni antik gazeteler kadar sarıydı, gözleri çıplak iskeletine doğru çekilmişti ve parmağından az sayıda dişi vardı. Dünya bu zavallı yaşlı kadının Dame Kişot'un son zamanlarının bir kopyası olduğunu asla anlayamazdı.

"Doğum iki ay önce Mass General'de gerçekleşti." Edwina 0004, yağmurluğunun astarından bir biberon çıkararak elime yerleştirdi. "Sütten kesildim. Süt yerine Similac kullanıyorum. Süt tozu ve sudan yapılıyor. Doktoru Brighton'daki Dr. Ankers. Görevini ne kadar kısa sürede üstlenirsen o kadar iyi. Eğer ona biraz daha bakarsam zayıf düşecek."

Sazdan botun içinde akıntıya bırakılmış olan yeni doğmuş Sinuhe'yi düşündüm: *Böylece Thebes şehri istenmeyen çocuklarını başından savmaya alışmıştı.* Bebek Sinuhe, onu evlat edinen iyi kalpli bir çift tarafından bulunmadan önce Nil'den aşağıya doğru sürüklenmişti. Ve şimdi bu beklenmeyen bebek de benim hayatıma aynı şekilde giriyordu.

"Zayıf mı düşer?" Similac'ı Edwina 0004'e geri vermeye çalıştım, ama avuçlarını kaldırarak beni geri çevirdi. "Hayır, harika bir iş çıkarıyorsun," dedim. "Şakır şakır yağmur yağıyor, ama sen onu kupkuru tutmuşsun."

"Ben bir fıçı çocuğuyum," diye cevap verdi. "Vicdan yok. Ben ona bir zarar vermeden önce bebeğinizi alın, Bay Ambrose."

"Ona zarar vermek mi? O senin *çocuğun.*"

"Londa da öyleydi. Bebeğe istediğin ismi koy. Hoşçakal."

Edwina 0004, zayıflığının vermiş olduğu bir çeviklikle arkasını döndü ve kapıdan çıktı. İçimden peşinden koşup beni bu yükten kurtarması için ona yalvarmak geldi, ama tam o sırada bebek uyandı ve ağlamaya başladı.

Leslie beşiğin üstüne doğru eğilerek, "Mason, anlamıyorum," dedi. "Babası sen misin?"

"Öyle görünüyor."

Çok şaşırtıcı bir durumdu, ama önceden haber edilmemiş de değildi. Yarı-oğlum ilk kez karşıma burada, Pieces of Mind'da çıkmıştı ve şimdi aynı yerde benzeri bir durum daha olmuştu.

Leslie nazikçe yün battaniyeyi açtı ve ellerini koltukaltlarına koyarak ağlayan bebeği beşikten çıkardı. Vahşi Kadın ona yumuşak pembe bir süveter giydirmişti. Gözleri benimkiler gibi koyu bir kahverengi tonundaydı.

Leslie bebeği dirseğine yatırarak, "Şişeyi bana ver," dedi.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordum.

"Bebek bakma konusunda siyah kuşak sahibiyim. Şu lanet şişeyi bana ver."

Similac'ı Leslie'ye uzattım. Edwina 0004'ün dönüşü, ölümcül durumu, bırakılan bebek, yeni ortaya çıkan babalık görevim; tüm bunlar hiç beklenmedik ve saçma bir şekilde ani olmuştu. Tıpkı Giuseppe Piazzi'nin önünde beliren Ceres gibi. Ama kafa karışıklığımın dışında kendimi neşeli hissediyordum ve kızım ağlamayı bırakarak şişeden içmeye başladığında kalabalık aniden bir alkış kopardı ve mutluluğum daha da arttı. Cehaletimin sınırı yoktu –Similac'ı Whole Foods Marketi'nde satıyorlar mıydı? Ya bebek bezlerini? Bebeklere köpek yavrularına yapıldığı gibi aşı yaptırmak gerekir miydi?–, ama kendimi yeterli hissediyordum. Sonuçta o normal bir insandı, geleneksel bir şekilde doğmuştu. Ovülasyon, oosit, orgazm. Biz insanlar *Homo habilis*'ten *Homo erectus*'a geçtiğimizden beri ebeveynlik yapıyoruz, hatta çoğunlukla etkileyici sonuçlar ortaya çıkıyor. Bebek beşiğindeki felaket hususunda tarih benim yanımdaydı.

TÜM BUNLAR BİR KELEBEKLE BAŞLADI ve bir kelebekle de sona erdi. O keyifli nisan akşamında, her sene zooloji bölümü tarafından gerçekleştirilen Hawthorne Üniversitesi Büyük Böcek Karnavalı'nın gönüllü beş müdavimiydik. Benim dışımda son üç aydır romantik bir ilişkimin olduğu ve Back Bay'da bir daireyi paylaşmakta olduğum Leslie, ayrıca Donya ve Donya'nın yakışıklı erkek arkadaşı Raúl ve elbette küçük Sofie Ambrose vardı.

Artık on beş aylık olan kızım kendine has bir şekilde yürüyebiliyordu. Ayrıca alfabe bloklarından pelüş hayvanlarını sınıflandırabiliyordu, kendi tasarımı olan bir dilde hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde konuşabiliyordu, üstün bir şekilde *Ce eee* oynayabiliyordu ve her okul öncesi çocuğun favori Buda'sı olan Henry Cushing'in

başrolünde oynadığı Nickelodeon yayını *Rumpus Amca'nın Büyülü Adası*'nı her gün izleyerek eğlenebiliyordu. Sofie'nin yapmadığı şey konuşmaktı. Şimdiye dek hiçbir anlaşılır İngilizce sözcük telaffuz etmemişti. Bu durum beni endişelendirdi, ama Dr. Ankers yakın zaman içinde çocuğun "Ba-ba" ya da "ma-ma" diyeceğinden emindi.

Çevre Bilimleri Binası'nın güney cephesine yenilikçi bir yapı iskelesi gibi sarılan Von Humboldt Kelebek Konservatuvarı, cam ve çelikten yapılmış, ince, uzun ve olağanüstü binaydı; Bay Darwin'in algoritmalarının ortaya çıkardığı en mükemmel omurgasızlara adanmış yüz yıllık bir katedral gibiydi. Büyük Böcek Karnavalı için varolan koleksiyona bir sürü ekleme gerçekleştirildi. Bunların arasında Nabokov'un Güney Amerika Blues'u da bulunuyordu. Bu adın kullanılmasının sebebi *Lolita*'nın yazarı olan birinci sınıf böcekbilimci ve dâhinin Lycaenidae'lere yenilikçi ve değerli bir sınıflandırma sistemi sunmuş olmasıydı. Grubumuz, Nabokov'un Blues'larının arasında huşu içinde dolanırken, Donya ve Raúl, gezegenin kral kelebeklerinin kış aylarını geçirdiği o eşsiz Meksika ormanlarını korumak için sarf ettikleri çabaları anlattılar. Bu daha çok bir seyirciyi ölçme meselesiydi. Bazen Donya ve Raúl arsa spekülatörlerini ya da endüstriyel geliştiricileri kişisel ahlak kurallarına başvurarak rehabilite ederdi, sıklıkla da özel banka hesabını büyütme yöntemini kullanırlardı, ama hangi yöntemi kullanırlarsa kullansınlar genelde konuya cahil girişimciyi, güvenilir bir kelebek avukatı haline getirmeyi başarırlardı. Tahmin edebileceğiniz üzere, çevre restorasyonu Donya'nın vakıf fonunu yönlendirdiği tek alan değildi. Hayvanların ve kelebeklerin iyiliğine adanmışlığının yanı sıra cömertliği insanlık alanına da yansıyordu: hem vahşetin çağrısı onu harekete geçiriyordu; hem de sersemlerin haykırışları. Aklıma özellikle de Şehir İglosu adını verdiği icatı geliyor. Bunlar, çok dayanıklı garaj poşetleri ve paketleme bantlarından inşa edilmiş olup,

evsizlere şişme bir barınak sağlıyordu. Ucuz ve taşınabilir olan tüm bu Şehir İglolarının dâhice bir özelliği vardı; içinde basit bir cam fitili yanan plastik bir borudan oluşan bir ısıtma aygıtı. Mukim, iglosunu bir apartman kompleksinin, perakende dükkânının ya da iş merkezinin dışına kurduktan sonra, cam fitilini binanın ısıtma sisteminin egzos gazının çıktığı yerin üzerine koyuyordu. Böylece bir başka atık kaynağı, borulardan çıkan litrelerce sıcak hava da mantıklı bir şekilde kullanılabiliyordu. Şimdiye dek Donya doğu kıyısının üst ve alt kısımlarında dört yüz adet Şehir İglosu dağıtmıştı ve yıl sona ermeden bin tane daha dağıtmayı planlıyordu.

Burada bir gizem söz konusuydu. Donya, ablalarının gezindiği dikenli ormandan uzak dururken nasıl oluyordu da Barbarları yıkma girişimlerini sürdürebiliyordu? Neden Themisopolis ya da EB Operasyonu ya da Edwina 0004 gibi projeler aklından bile geçmiyordu? Belki de Henry ve Brock, Jordan ve benden daha dikkatli eğitmenlerdi. Ya da belki de Donya'nın normalliğinin nedeni basitçe çocukluk gibi bir şeye sahip olmuş olmasıydı. Bunun cevabı her ne olursa olsun gerçek ortadaydı. Sabacthani'lerin sonuncusu aynı zamanda da en bilgesiydi.

Eğer sevgili Leslie'm doğru söylüyorsa, bu hikâyenin anlatıcısı da belli bir seviyede bir zekâya ulaştı. O, artık Mason Ambrose'un "kafatasının tek sakini olmadığını" ve kızına ve hatta kız arkadaşına bile "dokunaklı bir düzende" ilgi gösterdiğini söylüyor. Ve bir şey daha var, bayanlar ve baylar. Bundan istediğiniz anlamı çıkarabilirsiniz. Son aylarda *Faerie Queene*'e olan refleksif beğenmeme halim değişti. Spenser'da artık gözyaşlarına boğulmama neden olan pasajlar var ve artık o dar görüşlü dogmatisti iyi bir şair olarak görüyorum.

Her ne kadar çok güzel olsalar da, Nabokov'un Blues'ları Leslie'yle ikimizin dikkatini uzun süre üzerlerinde tutamadılar ve çevrede dolaşarak gaudier lepidoptera aramaya başladık. Amacımız bizi

katedralin eğrelti otları ve çiçeklerden oluşan merkezine götürdü. Lüçük Sofie aramızda bir penguen gibi paytak paytak yürüyordu. Sonunda Merkezî Asya'dan bir tavuskuşu kelebeği dikkatimizi çekti. Sarı bir orkideye konmuş olan devasa bir *Nymphalis io*'ydu bu. Her kanadı komedi maskesini andıran bir resimle damgalanmıştı. Sofie'yi kaldırdım ve ona olağan üstü kanatları olan bu canlıyı gösterdim.

"Gördün mü, tatlım?" dedim. "Güzel kelebeği gördün mü?"

Çocuk, dilin hediyesini almak için o anı seçti. Sophie bebek konuşması yapmadı. *Güjeeel*, demedi, "Güzel," dedi.

İçim mutlulukla doldu, hatta taştı.

"Duydun mu? *Güzel*, dedi."

Leslie, Sofie'ye, "*Mazel tov*[48]," dedi. "Eminim ki" –bana alaycı bir gülümseme attı– "bu çocuk büyüyünce estetik alanına özel ilgisi olan bir filozof olacak."

Gü-zel. Eğer Sofie'nin son annesi Edwina 0004 küçük kızının bu heceleri söyleyişini duysaydı, çok memnun olurdu. Sofie'nin merhum annesi ilk Edwina da eşit derecede mutlu olurdu. Ama rahmetli annesi Londa onunla hepsinden çok gurur duyardı. Ve böylece imkânsız fıçı çocuğumun yüzünü ve görüntüsünü gözümde canlandırarak eğildim ve kızımızın yarın ya da belki de bu akşam dilini hareket ettirerek dudaklarını ayıracağını ve ikinci kelimesini söyleyeceğini bilmenin mutluluğuyla orkidenin kokusunu içime çektim.

48 (İbr.) Aferin. (yay. n.)

Yazar Hakkında

James Morrow'la Tanışın • 480
İlk Yayıncım • 481

Kitap Hakkında

Beyaz Giyen Kadın: Yazar Yolculuğunu Frankenstein Sineması'nın derinleriyle ilişkilendirerek anlatıyor • 483

James Morrow: Yazarın Kendisiyle Röportajı • 488

James Morrow'la Tanışın

James Morrow *The Last Witchfinder*'ı da içeren dokuz kitabın yazarıdır. Pennsylvania, State College'da yaşamaktadır.

İlk Yayıncım

FİLOZOFUN ÇIRAĞI bir kelebekle başlar. Yazarlık kariyerimse, annemin, daktilosunu yemek masasının üzerine kurarak, odada volta atmakta ve ilk kurgu eserini doğaçlama olarak anlatmakta olan oğlunun kitabını dikte etmek istemesiyle başladı. 1954 yılıydı. Yedi yaşında küçük bir çocuktum. Ailemle birlikte Philadelphia'nın dışında bir banliyöde ara katlı, mütevazı bir evde yaşıyorduk ve annemin sürreal hikâyemi yazan eski pilli antik makinesinin sesi o zamana kadar duyduğum en heyecan verici sesti.

Köpek Ailesinin Hikâyesi'ni yazdıktan sonra –3 sayfa süren altı ayrı bölüm– annem bir kapak tasarlamama yardım etti ve sonra hepsini sarı bir iplikle bir araya getirdi. Sonraki iki yılda bir düzine daha bu tarz fantastik hikâyeler yazdık. Bunlardan bazıları utandırıcı bir biçimde özentiyken bazıları da orijinalliğin uç noktalarındaydı ve sonradan fantezi, bilim kurgu ve çocuk maceraları diye sınıflandırmayı öğreneceğim türleri içeriyordu. Hep dediğim gibi, "Şu anki yayıncım William Morrow, ama ilk yayıncım Emily Morrow'du."

Sonraki yıllarda hikâye tutkuma başka kılıflar buldum. Karikatür kitapları çizdim, tiyatroya merak sardım ve ergenliğe adım attığımda dostum George Shelps'le birlikte yarım düzine sekiz milimetrelik filmin senaryosunu yazıp yayımcılığını yaptım.

Bu çabaların arasında *The Futurians* isimli bir bilimkurgu gösterisi, *Calliostro The Sorcerer* isimli bir Hammer Films'e saygı

çalışması ve Coleridge'in *Yaşlı Gemici* adlı adaptasyonu ile Poe'nun *Gammaz Yürek* adaptasyonu da yer alıyordu. Bu adaptasyonlar hâlâ alüminyum tenekelere güvenle yerleştirilmiş bir şekilde koridor dolabımda durmaktadır.

Bu arada Emily de, bunu söylemek beni çok üzüyor, sadece ortalama tatminler içeren bir hayat sürüyordu. Kendi annesini erken yaşta kanser yüzünden kaybetmişti ve William Styron'un *Karanlık Gözükünce*'de oldukça gerçekçi bir şekilde tasvir ettiği sendrom nedeniyle yas durumu alkolizm ve depresyonun o kötü birleşimine yol açmıştı. Ama söz konusu benim yaratıcı çabalarım olduğunda o hâlâ benim en ateşli destekçimdi. Sinema şirketimizi ayakta tutmak için, ürettiğimiz filmleri mahallenin diğer çocuklarına izletirdik ve annem bu para ödeyen müşterileri oturma odası sinemamızda ağırlayarak onlara bedava patlamış mısır vermekten mutlu olurdu. Ve ilk romanım için sunulmaya uygun bir özete ihtiyaç duyduğumda, hayatına tam bir daire çizdirerek yirmi beş yıl önce *Köpek Ailesinin Hikâyesi* adlı kitabın oluştuğu yemek masasına oturdu ve oğlunun kurgusunu yine kâğıda taşıdı.

Filozofun Çırağı'nın birinci bölümü Edwina Sabacthani'nin entrikaları hakkında. Bu karakteri tekrar gözlemleyince annemin son halinin tam tersi olduğunu fark ettim. Emily berbat bir kendine güven sıkıntısı çekerken, moleküler biyoloğum ne istediğini tam olarak bilen ünlü bir profesyoneldi. Elbette Edwina daha çekici bir ebeveyn gibi gözüküyordur, ama onun yerine Emily tarafından yetiştirildiğim için çok mutluyum. Adil bir evrende o da kendine anne olarak kendisini seçerdi.

Beyaz Giyen Kadın
Yazar Frankenstein Sineması'nın Derinlerine Yolculuğunu Anlatıyor.

Filozofun Çırağı, bir bakıma Mary Shelley'nin ölümcül derecede hırslı bir bilim insanı ile onun yarattığı duygusal insansı robot arasında yaşananları anlattığı klasik hikâyesinin bir takdiridir ve bu nedenle kitabı yazmadan önceki hazırlık aşamamın bir parçası olarak birkaç gün boyunca, içinde Frankenstein sözü geçen neredeyse tüm filmleri izlemeye karar verdim. *Filozofun Çırağı*'nı keyifli bir korkunçluk seviyesine getirmenin daha iyi bir yolu olabilir miydi? Kısa bir süre içinde elime otuz üç DVD ve VHS kasedi geçti. Artık tek yapmam gereken elime bir bardak kahve alarak işe koyulmak ve geniş ekran televizyonumuzun karşısında kendime bir yer ayarlayarak selüloid karanlığın kalbine doğru olan yolculuğuma başlamaktı.

Birinci Gün: Vasarian Ormanları'ndan Hikâyeler

Film uzmanlarınca Edison *Frankenstein* olarak bilinen 1910 yapımı kısa film sonrasında, otuzlar ve kırklardaki tüm siyah-beyaz Universal serilerini heyecanla izledim. Peggy Webling'in oyununun James Whale'in stili ile 1931'de çekilmiş uyarlamasıyla başladım ve esprili, *Bride of Frankenstein*[49] dışavurumcu *Son of Frankenstein*,[50] sevimli *Ghost of Frankenstein*,[51] canlı *Frankenstein Meets the Wolf Man*[52] karmaşık *House of Frankenstein*[53] ve şataftalı *House of Dracula*[54]'yla

49 (İng.) Frankenstein'ın Gelini. (yay. n.)
50 (İng.) Frankenstein'ın Oğlu. (yay. n.)
51 (İng.) Frankenstein'ın Hayaleti. (yay. n.)
52 (İng.) Frankenstein Kurt Adama Karşı. (yay. n.)
53 (İng.) Frankenstein'ın Evi. (yay. n.)
54 (İng.) Dracula'nın Evi. (yay. n.)

devam ettim. Bu yedi klasik ve yarı klasik film dumanlı, deri giyen ve daha çok Vasaria olarak tanımlanan ve hem Gotik hem de çağdaş olmayı başaran bir doğu Avrupa köyünde geçiyordu ve Hapsburg'lardan beri kıtanın en işlevsiz ailesinin çok jenerasyonlu efsaneleriyle ilgiliydi. Ekrana her yeni bir film koyuşumda, İskoç çoban köpeğim Pooka bana "Bu gerçekten gerekli mi?" tarzı bir bakış atıyordu. Şölenimin başlangıcı oldukça iyiydi.

İkinci Gün: Frankenstein Übermensch'le karşılaşıyor

Universal ürünlerinin şizoid zaman dilimini deneyimlememin ardından Hammer Films'in 1957 ile 1974 yılları arasında ürettiği yarı görkemli sürecin eserlerini görmek istiyordum. İyimser *Curse of Frankenstein*[55] filmini izledikten sonra, havalı *Revenge of Frankenstein,*[56] müsrif *Evil of Frankenstein,*[57] yaratıcı *Frankenstein Created Woman,*[58] alaycı *Frankenstein Must Be Destroyed*[59] ve ürkütücü *Frankenstein and the Monster from Hell*[60] adlı filmleri izledim. Universal'in tüm filmleri orijinal yaratığın yok oluş eğilimine yönelmişken, Hammer tatlı-kötü bilim insanından devam eden bir karakter yapmıştı. Peter Cushing'in Prometheusçu cesaretine ve ön-Nietzscheci meydan okuyuşuna olan takdirimle gülerken, Pooka bana "anladığım kadarıyla yine aklını kaçırmaya karar verdin" tarzı bir bakış atıyordu.

Üçüncü Gün: En Alt Noktadan Kuyulara Doğru

Güneşin doğuşundan kısa bir süre sonra Universal'in klasik serisiyle hiçbir ilişkisi olmayan bir 1948 yapımı olan *Abbott and*

55 (İng.) Frankenstein'ın Laneti. (yay. n.)
56 (İng.) Frankenstein'ın İntikamı. (yay. n.)
57 (İng.) Frankenstein'ın Şeytanı. (yay. n.)
58 (İng.) Frankenstein'ın Yarattığı Kadın. (yay. n.)
59 (İng.) Frankenstein Yok Edilmeli. (yay. n.)
60 (İng.) Frankenstein ve Cehennemden Gelen Yaratık. (yay. n.)

Costello Meet Frankenstein'ı[61] izledim. Bu gürültülü, basit ve etkili parodi günümüzün ana gündemine harika bir geçiş yapıyordu: Hammer rönesansıyla aynı zamanlarda 1957 ile 1974 yılları arasında, her biri utanmadan popüler kültürde en sömürülebilir isimleri bulmuş olan kötü, ünlü ve para odaklı dokuz film. Çilem gece yarısından sonra sona erdi ve bittiğinde Mary Shelley'nin ortaya attığı büyük felsefi soruların –bir insan çıldırmadan Tanrı'yı oynayabilir mi? Bir yaratıcı yarattığı canlıya neler borçludur?– kitabın en düşük seviyeli uyarlamalarında bile varlığını sürdürdüğünü fark ettim. Bunlar arasında absürd *I Was a Teenage Frankenstein*, tuhaf bir şekilde gülünç *Frankenstein 1970*, çekici ve ürkütücü *Jesse James Meets Frankenstein's Daughter*, kazara sürreal *Frankenstein Conquers the World*, rezil *Frankenstein Meets the Space Monster*,[62] acayip sıkıcı *Flesh for Frankenstein*[63] ve izlenemezliğin sınırlarındaki *Frankenstein's Castle of Freaks*[64] bulunmaktaydı. Ben inleye sızlaya bu çöp yığınını izlerken Pooka internete girerek Inverness yakınlarında yaşayan bir çoban tarafından evlat edinilmek için başvuru yapmaktaydı.

Üçüncü gün izlediğim görüşlerin içinde –kadınsılık, nihilizm, yozlaşmış gerileme– bir tanesi oldukça beklenmedikti: feminizm. Lou Costello'nun saf beynini kendi yararcı amaçları uğruna canavara monte etmeyi planlayan kaçak, ölümcül kadın Dr. Sandra Mornay'in dışında, *Jesse James Meets Frankenstein's Daughter*'da (1966) azimli bir şekilde sevgili büyük babasının "yapay beyinlerinin" sonuncusunu kullanarak bir golem oluşturan kadın başkahraman Dr. Maria Frankenstein ve *Lady Frankenstein*'da entelektüel ruh ikizinin serebrumunu yerli iri kıyım bir adamın vücuduna yerleştirerek ustaca ideal sevgilisini yaratan Dr. Tania Frankenstein da söz konusuydu.

61 (İng.) Abbott ve Costello Frankenstein'a Rastlıyor. (yay. n.)
62 (İng.) Frankenstein Uzay Yaratığına Karşı. (yay. n.)
63 (İng.) Frankenstein için Beden
64 (İng.) Frankenstein'ın Ucubeler Şatosu. (yay. n.)

Her ne kadar bu filmlerden herhangi birinin kadın düşmanlarına bir duraklama yaşatacağını düşünmesem de, Lenore Aubert, Narda Onyx ve Rosalba Neri'yi beyaz gömlekleriyle ve parlak neşterleriyle kadının yerinin laboratuvar olduğunu gösterirken izlemek oldukça eğlenceliydi.

Dördüncü Gün: Prometheus Diriliyor

Üçüncü günün beni kuyu diplerine götüreceğini daha önceden fark ederek şölenimin geri kalanını bir rehabilitasyon mantığıyla düzenledim. Terapim öğle vaktinde Robert Tinnel'ın canavar sinemalarına hediye ettiği etkileyici ve dokunaklı filmi *Frankenstein and Me*'yle[65] başlıyordu. Sonra Mel Brooks'un Universal serilerine yaptığı ünlü parodisi *I Was a Teenage Frankenstein* ve onun ardından da Roger Corman'ın azimli Brian Aldiss uyarlaması *Frankenstein Unbound*[66] ve bu filmin ardından da 1973'te televizyon için yapılmış, üç saatten uzun süren, edebi bir senaryosu ve kaliteli aktörleri olan *Frankenstein: The True Story*[67] filmini izledim. Gece olduğunda, kitaba bir Fransız bakış açısıyla yaklaşarak bilim insanının, canavarının insanları öldürmekten vazgeçerek kadınlardan hoşlanabileceği ve masa adabını öğrenebileceği umudu taşıdığını anlatan *Frankenstein 90* adlı filmi izledim. Olayların gidişatından cesaret alan Pooka, Inverness'teki evlat edinilme talebinden vazgeçti.

Şafağın ilk ışıklarıyla son DVD'yi makineye koydum. Her ne kadar Mary Shelley'nin *Frankenstein*'ını beğenmeyen çok kişi varsa da ben Kenneth Branagh'ın operatik yorumunu izlemekten ziyadesiyle zevk alıyorum. Gizli-Freudyen yaratma sahnesi benim bu görüşümü ödüllendiriyor. Bu sahnede bir elektrikli yılan balığı yığını, çok loblu

65 (İng.) Frankenstein ve Ben. (yay. n.)
66 (İng.) Frankenstein Zincirlerini Kırıyor. (yay. n.)
67 (İng.) Frankenstein: Gerçek Hikâye. (yay. n.)

bir kesede orgazmik bir patlamayla geniş cam bir fallusu sallıyor ve bir doğum haznesine dökülerek yeni dikilmiş canavarı canlandırıyor.

Güneş doğdu. Gölgeler uçtu. Pooka'yla birlikte yavaşça merdivenleri tırmandık. Zihnim meşale yakan köylüler, balık tanklarında yüzen serebrumlar, parmaklarını oynatan vücutsuz kollar ve laboratuvardan paytak paytak yürüyerek uzaklaşan yamalı kadavralarla dolmuştu. Yatağa uzandığımda, maratondaki favori cümlemi duydum; Colin Clive'nin *Dr. Frankenstein*'ında orijinal baskılarda sansürlenen ama DVD'de verilmiş olan cümlesi: "Artık Tanrı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum!"

James Morrow
Kendisiyle Yaptığı Röportajı

Yeni kitabınız, *Filozofun Çırağı*'nın ilgi çekici bir ismi var. Filozof ve çırak kim?

Filozof, Boston Üniversitesi'nde doktora öğrencisi olan ve Darwin'in evrim teorisinden bir etik sistem çıkardığını düşünen Mason Ambrose'dur. Mason, tez sunumunda kötü anlar geçirir, ama yine de seyircilerden biri üzerinde iyi etki bırakabilmiştir: Münzevi biyolog Edwina Sabacthani'nin temsilcisi. Bunun hemen sonrasında Mason uzaktaki tropik bir adaya uçarak, Edwina'nın hasar görmüş vicdanıyla amnezik ergen kızı Londa'ya –kitabın başlığındaki çırak– "ahlak müfredatını" öğretmesi için işe alınır.

Mason, Londa'ya ahlak pusulalığı yapma işinde başarılı oluyor mu?

Fazlasıyla başarılı olur. Londa'nın tininin tam bir *tabula rasa*, bir boş levha olduğu ortaya çıkar ve Mason'ın ahlak müfredatını –Platon, Epikür, Stoisizm, Kant, ve İncil'den alıntı dersler– rahatça benimser, hatta bunları amaçlanandan çok daha fazla ciddiye alır. Zavallı genç kadın Dağ Söylevi'ne gerçekten *inanmaması* gerektiğini bilmemektedir. Bu yüzden tropik ütopyasından ayrıldığında bizim günahkâr dünyamızı kendi ahlak anlayışına uygun hale getirmeye çalışmamak elinde değildir. Doğal olarak bu bir felakete yol açar.

Neden Londa'nın zihni boş?

Edwina ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrenmesinden kısa bir süre sonra kendisinin üç tane genetik kopyasını yaparak onların büyümelerini hızlandırır ve üç farklı yaşam dönemine götürür. Amacı ölmeden önce anneliği tüm yönleriyle yaşamaktır. Aslında plan işe yarar. Londa sayesinde "kızının" ergenlikten olgunluğa doğru olan gelişimini gözlemleme zevkine erişirken, diğer iki "çocuğu" sayesinde de büyüyen on bir yaşında bir kıza ve tatlı bir okul öncesi çocuğa da aynı anda annelik edebilecektir.

Yani Londa gerçekten bir klon mu? Ve kız kardeşleri de klon, öyle mi?

Sanırım öyle, ama "klon" sözcüğünün telaffuz edilişinden itibaren yanlış izlenimler oluşturduğunu söylememe izin verin. Oluşum anında bir klon sadece kendisine kromozomlarını sağlayan ana organizmanın embriyonik genetik bir ekosudur. Özdeş ikizden başka bir şey değildir. Bu tarz bir yaratık bir zombi, empatik bir ucube, diğerinin kopyası, itaatkâr bir robot ya da başka bir anormal canlı haline gelmeyecektir. Bu tarz klonlama hikâyelerinin çoğu "yapay olgunlaşma" ya da "tasarlanmış bakım" hikâyeleridir ve *Filozofun Çırağı* da bunlardan farklı değildir. Kitap için olan fikrimi editörüm Jennifer Brehl'le ilk tartıştığımda bana, "Klon konusu sıkıcı bir konu, ben bu kitabın başka bir şey hakkında olmasını istiyorum," dedi.

Peki *Filozofun Çırağı* aslında ne hakkında?

Ahlakın gizemi.

Ahlak bir gizem midir?

Bence bilinç ve varoluşla birlikte tüm evrendeki en kafa karıştırıcı fenomendir. İnsanlar neden bazı durumlarda iyi niyetli hareket ederken bazılarında kötü niyetli hareketler ederler? Daha da gizemlisi, neden bazı davranışları iyi niyetli ve diğerlerini de kötü

olarak tanımlarız? Tanrı'nın bu durumla pek alakası varmış gibi görünmüyor. Son zamanlarda Darwinistler bu probleme ilgi gösteriyorlar. Onu çözemeyeceklerdir, ama yine de iyi şanslar dilerim.

Siz editörlerle iletişim içine girmenin yarar sağladığı yazarlardan birine benziyorsunuz.

Bu durumda kesinlikle yardımı dokundu. Jennifer Brehl'in teşviki sayesinde, Edwina Sabacthani'nin hızlandırılmış annelik deneyimiyle ilgili çılgın deneyinin, kitabın ana konusu Mason ve Londa arasındaki ilişki olduğu sürece oldukça ilgi çekici olduğunu görebildim.

Kitabı bu yüzden mi Shaw'un *Pygmalion*'u ile Nabokov'un *Lolita*'sı arasında bir köprü olarak tanımladınız?

Kesinlikle.

***Pygmalion* kısmını anlıyorum. Peki ya Lolita? Mason çekici genç kızlara mı meraklı?**

Tanrım, hayır. Ama filozof ile çırağı arasındaki ilişki oldukça erotik ve kesinlikle romantik de; Humbert'in Lolita'yı takibinde izlediği kıvılcımla aynı şey. Ve Humbert ve Lolita'da olduğu gibi Mason ve Londa'nın arasındaki başlangıç dinamiği de öğretmen ve öğrenci ilişkisi. Benim öğretmenlik diplomam var ve geçmişte okula giden çocuklarla sık sık çalışarak çoğunlukla filmler ve videolar yapmalarına yardımcı oldum. Bu yüzden *Filozofun Çırağı*'ndaki ders teması oldukça otobiyografik bir tema.

Bir önceki romanınız, oldukça iyi bir kitap olan *The Last Witchfinder* ...

Teşekkür ederim.

***The Last Witchfinder* da bir öğretmen-öğrenci ilişkisi üzerine odaklanıyor. Kadın başkahraman Jennet Stearne sevgili teyzesi Isobel'den "doğa felsefesi" yani bilim dersleri alıyor.**

Bu bağlantı hakkında daha önce hiç düşünmemiştim.

Ama *The Last Witchfinder* Aydınlanma'nın anlaşılır bir kutlamasıyken *Filozofun Çırağı* daha çok bilim ve sonuçlarına karşı bir tedbir gibi görünüyor. Aslında, kitabın merkezindeki "karakterlerden" biri, ontojeneratör denilen garip bir yüksek teknoloji rahmi. Başlangıçta Londa'yı ve kız kardeşlerini dünyaya getirmek için kullanılırken sonradan insanlar makineyi oldukça korkunç amaçlarla kullanıyorlar.

Büyük olasılıkla, dinci fanatiklerin kürtajla alınmış fetüsleri yağmaladıkları, atılmış dokuları olgun insanlara dönüştürerek bu sinirli "immakuloidleri" varolabilecek yaşamlarını yok eden ailelerine işkence etmeye şartlandırdıkları sahnelerden bahsediyorsunuz.

Evet, onlardan bahsediyorum. O sahnelerde tam olarak ne oluyor? İmmakuloidler bir noktaya kadar oldukça cana yakınlar, ama sizin bir kürtaj karşıtı taraftarı olduğunuzu düşünmüyorum. *The Last Witchfinder* oldukça feminist bir kitaptı.

İmmakuloid kavramına bir kere dokunduktan sonra –programlı kinleriyle "erişkin fetüsler"– bu konuyu uç noktalara götürmeye karar verdim. Kim bilir, belki de bu "düşünce deneyinin", kürtaj münakaşasını yeni bir çerçeveye oturtacağını düşünmüşümdür. Kurguyla ilgili sevdiğim şey, yazarın bir fikri yere yatırabilmesine

izin veren bir ifade türü olması. Kültürümüzün çoğu kesimindeki politik ve felsefi tartışmalar için ortaya atılan kamyon arkası yazısı niteliğindeki diyalektikler için bu söz konusu değil. Kitle iletişimi çağında sessiz, düşünceyle iç içe ve çoğunlukla da belirsiz bir aracı olan kitaba her zamankinden çok ihtiyacımız var.

Sorudan kaçıyorsunuz, Morrow. O zavallı immakuloidleri sahneye çıkarmakla, kürtaj karşıtı görüşü desteklemiş olmuyor musunuz?

Filozofun Çırağı'nı oluştururken, immakuloid sahneleri için bölüm okumaları yaptım ve bölümün yarısında bazı dinleyiciler "kürtaj karşıtı" bir tutum benimseyip benimsemediğimi merak etti. Ama immakuloid bölümünün sonunda, fetüsleri bir fetiş haline getiren, ama insanlığın genelini pek önemsemeyen ideologları hicvettiğim ortaya çıktı. İmmakuloidler yaratıcıları için kürtaj karşıtı ikonlar olmalarının dışında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Şatafatlı konulardan kesinlikle hoşlanıyorsunuz. Bunun sebebi nedir?

Bunu size hiçbir vaiz söylemez ve çoğu filozof, eğitimci ve politikacı da baklayı ağzından çıkarmayacaktır, ama insanlığın, galaksimizin bu noktasında neden bilinçli varlıkların olduğu ya da içimizden herhangi birinin kozmik zamanın tam olarak bu noktasında şartlarından hoşnut olduğu bu gezegene denk geldiği hususlarında hiçbir fikri yok. Ama bence Heidegger'in "fırlatılmışlık" olarak isimlendirdiği halimiz göz önüne alındığında bu garip durumlara mümkün olduğunca şaşırmak için elimizden geleni yapmalı, hayal edebileceğimiz en arsız ve cesur soruları sormalıyız. Eğer bunu yapmaz –ve tüm bu gizemi şüpheci bilirkişi gruplarına bırakırsak– hayatlarımızı harcamış olacağımızı hissediyorum.

Yani sizin için kitaplar bilirkişilerin zihinlerimizi güçsüzleştirmesine engel olmak için iyi bir yol, öyle mi?

Bu doğru. Son yıllarda, buna benzeyen röportajlarda, kendimi bu tarzda çalışmanın ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu fark ederken buluyorum. Kitaplar yazarları ve okurlarına tüm gizemlere sarılmak için eşsiz yollar sağlıyor ve böylece büyük Aydınlanma sonrası sohbetleri sürdürüyorlar.

Shaw ve Nabokov'un etkilerinden söz ettik. Yayın öncesi eleştirmenlerinizden kitabı *Kirkus Reviews* için inceleyen biri *Filozofun Çırağı*'nın, "şapkasını Mary Shelley'nin stiliyle çıkardığını" söylemiş.

Frankenstein kesinlikle bir mihenk taşı. Aslında bir süre kitaba Prometheus Ağlıyor ismini koymayı düşündüm. Bu Mary Shelley'nin *Modern Prometheus* alt başlığına bir göndermedir. Benim Londa'm da kesinlikle bir tür canavar: bir "ahlak canavarı", yani fazla büyük bir vicdanla lanetlenmiş biri. Ve elbette Frankenstein öğrenci-öğretmen ilişkisi hakkındaki en iyi romanlardan biri. Victor'un günahı, bilgisini kötüye kullanmaktan ziyade, yaratısına olan inancını yitirmesiydi. Ana ebeveynlik görevinde başarısız oldu. Profesör Marvel'in dediği gibi, Victor Frankenstein iyi bir büyücü, ama pek iyi bir adam değil.

Ama sonunda Londa daha klasik bir şekilde canavarlaşıyor, değil mi? Kitabın sonunda neredeyse Frankenstein'ın Hollywood uyarlamasındaki canavar kadar zalim oluyor.

Filozofun Çırağı'nın oluşumunun bir parçası olarak elime geçen tüm Frankenstein filmlerini izledim. Bu tarz bir şölenin, metni yeterli dozda bir sinematik sansasyonalizmle kaplamama yardımcı olacağını düşündüm. Her zaman için "tüm sanatlar eğlencedir" ve

"tüm dramalar melodramadır" tarzı gerçekçiliklerden hoşlanmışımdır. Elbette bu başka türlü gerçekleştirilemez, ama en ciddi yazarların okuyucuya iyi zaman geçirmek istediklerini de unutmayalım. Yani Henry James değil belki, ama çoğu ciddi yazar.

Biri bir zamanlar Henry James'in "ısırdığından fazlasını çiğnediğini" söylemişti.

Herman Melville'in tersine. *Moby Dick* birinci sayfasından itibaren zevk prensibine adanmışlığıyla neredeyse polimorf bir sapkınlık gösteriyor. Keşke daha fazla sayıda İngilizce öğretmeni öğrencilerine sembollerin peşinden gitmek yerine klasiklerden daha basit bir zevk alabilmeleri hususunda rehberlik etseydi. Roman bir kriptogram değildir.

Her neyse, ana karakterinize Londa Sabacthani ismini verdiğinizde, sembolik bir etki bırakmaya çalıştığınız aşikâr. İsmi İsa'nın Matta 27:46 kısmından ünlü bir söylevini akla getiriyor.

Hangi ünlü söylev?

"Eli, eli, lama sabacthani." Aramiceden çevirildiğinde, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" anlamına geliyor.

Hayır, bu aklımdaki son şeydi.

Yalan söylüyorsunuz.

Evet. Yazarlar yalan söylemek için para alırlar. Daima dikkatli olmak zorundayız, yoksa bu bir alışkanlık haline gelebilir. Şimdi izin verin size köpeklerimden bahsedeyim.

James Morrow, 1947 yılında Philadelphia'da doğmuştur. Pennsylvania Üniversitesi ve Harvard Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Filozofun Çırağı dâhil dokuz romanın yazarıdır. Eserleri BBC En İyi Bilimkurgu ödülü, World Fantasy Ödülü, Grand Prix de l'Imaginaire gibi birçok ödüle layık görülmüştür. Halen State College, Pennsylvania'da eşi Kathryn ve oğlu Chris'le birlikte yaşamaktadır.

James Morrow, 1947 yılında Philadelphia'da doğmuştur. Pennsylvania Üniversitesi ve Harvard Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Filozofun Çırağı dâhil dokuz romanın yazarıdır. Eserleri BBC En İyi Bilimkurgu ödülü, World Fantasy Ödülü, Grand Prix de l'Imaginaire gibi birçok ödüle layık görülmüştür. Halen State College, Pennsylvania'da eşi Kathryn ve oğlu Chris'le birlikte yaşamaktadır.

"EĞER PLATON, KIERKEGAARD VE NIETZSCHE BİR ARAYA GELEREK ÂLEM YAPMAYA VE SONRA DA BİR KİTAP YAZMAYA KARAR VERSELERDİ, BU KİTABA BENZER BİR ŞEY ORTAYA ÇIKARABİLİRLERDİ... HARİKA BİR MACERA."
-SEATTLE POST

12-38

Zeki bir filozof olan Mason Ambrose, beş parasız kalmış hiçbir eğitmenin reddedemeyeceği bir teklifi memnuniyetle kabul eder. Tropik bir adaya seyahat ederek, hem hafızasını hem de ahlak anlayışını garip bir kaza sonucu kaybetmiş olan genç, güzel ve zeki Londa Sabacthani'ye eğitmenlik yapacaktır. Görevi, Londa'nın boş bir kutudan farksız olan ruhunu doldurmaktır.

Hararetli tartışmalar, ahlaki sorgulamalar ve kışkırtmalarla dolu bu eğitim süreci ilerledikçe Mason Ambrose'un adada keşfettiği gerçekler onu sıra dışı bir gizemin içine sürükleyecektir.

Peki, yüce idealleri ve inanılmaz servetiyle Londa, günahkâr dünyamızı kendi bakış açısına göre düzenlemek için neleri yok etmeyi göze alabilecek?

"Vladimir [redacted] helley'nin *Frankenstein*'ın[redacted] *ü Dünya*'sında karşılaştığını v[redacted] arı John Fowles olduğunu hayal [redacted] n ne beklemeniz gerektiği kon[redacted] olursunuz."

Rocky Mountain [redacted]

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4456-56-7

Kapak Tasarımı: Gregg Kulick
Kapak Resmi: *Pygmalion and Galatea* (tuval üzerine yağlıboya) Jean Gerome (1824-1904) Bridgeman Art Library Özel Koleksiyonu